

Nora Roberts

Sveti grijesi

1.

Petnaesti kolovoz. Bio je to još jedan dan u nizu sparnih dana. Na nebu nije bilo bjeličastih oblaka niti je puhao blagi povjetarac, samo se pružao gusti zid vlage, toliko gust da se u njemu gotovo moglo zaplivati. Vijesti u šest i u jedanaest sati neutješno su obećavale još sparnije vrijeme. U dugim, lijenim posljednjim danima ljeta val vrućine koji je zalazio u svoj drugi, nemilosrdni tjedan bio je glavna vijest u Washingtonu, D.C.

Senat je trebao ponovno zasjedati tek u rujnu, tako da je na Capitol Hillu vladalo zatišje. Odmarajući se prije veoma napornog putovanja u Europu, Predsjednik se nastojao osvježiti u Camp Davidu. Bez svakodnevne političke gužve Washington je bio grad turista i uličnih prodavača. Preko puta Smithsoniana pantomimičar je izvodio svoju točku pred preznojenom gomilom koja je zastala više zbog toga da zajednički dode do daha negoli da se divi umjetnosti. Lijepo ljetnje haljine bile su priljepljene uz tijela, a djeca su cviljela za sladoledom.

Mlado i staro jatilo se u Rock Creek Park u potrazi za hladom i vodom kao obranom od žege. Sokovi i osvježavajuća pića trošili su se u golemim količinama, pivo i vino pilo se u istoj mjeri, ali ne tako naočigled. Boce bi samo nestajale kad bi se u prolazu pojavila policija. Na piknicima i izletima ljudi su proždimali masne, zagorjele kobasice i promatrali kako se mala djeca u pelenama gegaju po travi. Majke su dovikivale djeci da se drže podalje od vode, da ne istrčavaju na cestu i da ostave štap ili kamen. Glazba s tranzistora bila je, kao i obično, glasna i prkosna; diskdžokeji su najavljivali hitove i izvještavali o temperaturama koje su dosezale gotovo četrdeset stupnjeva.

Male skupine studenata su se okupljale, neki su sjedili na kamenju iznad potoka i raspravljali o sudbini svijeta, drugi su se ispružili na travi, zainteresiraniji za sudbinu svog tena. Oni koji su imali vremena i benzina pobjegli su na plažu ili u planine. Nekoliko studenata s koledža pronašlo je još dovoljno snage da dobacuju frizbi; dečki, goli do pasa, pokazivali su svoja ravnomjerno preplanula tijela i pravili se važni.

Zgodna mlada slikarica sjedila je pod drvetom i bezbrižno crtala. Nakon nekoliko pokušaja da joj svrati pozornost na bicepse na kojima je radio šest mjeseci, jedan je od igrača izabrao malo direktniji put. Frizbi je glasno sletio na njezin blok. Kad je ljutito podigla pogled, dotrčao je do nje. Smiješak mu je bio pun isprike i programiran da zabljesne na prvi pogled, ili se barem on tome nadao.

- Žao mi je. Pobjegao mi je.

Slikarica zabaci bujnu tamnu kosu s ramena i vrati mu frizbi.

- U redu je - odvrati a onda se, i ne pogledavši ga, vrati crtanju.

Mladost ne bi bila mladost kad ne bi bila uporna. On čučne pored nje i počne pažljivo promatrati crtež koji je crtala. Njegovo znanje o umjetnosti bilo je ravno nuli, ali vrijedilo je pokušati.

- No, pa to je uistinu dobro. Gdje studiraš? Prepoznala je taktiku i htjela ga se otarasiti, a onda je podigla pogled dovoljno dugo da primijeti njegov osmijeh. Možda je bio suviše direktan, ali nije bio za odbaciti.

- Georgetown.

- Doista? I ja. Pravo.

Nestrpljiv, njegov mu partner dovikne preko travnjaka: - Rod! Idemo li na to pivo ili ne?

- Često dolaziš ovamo? - upita Rod, ne obraćajući pažnju na prijatelja. Slikarica je imala najveće smeđe oči koje je ikad u životu vidio.

- Tu i tamo.

- Zašto ne bismo...

- Rod, hajde već jednom. Idemo na pivo.

Rod pogleda svog uznojeug; malo podebljeg prijatelja, a onda opet u privlačne smeđe oči slikarice. Nije bilo konkurencije.

- Doći ću za tobom, Pete - doviknuo je i nehajno bacio frizbi u visokom luku.

- Gotova igra? - upita slikarica, promatrajući frizbi kako leti.

Nasmiješio se i dotaknuo krajeve njezine kose. - Ovisi.

Pete opsuje i krene u potragu za frizbijem. Tek je maloprije dao šest dolara za njega. Nakon što se gotovo spotaknuo na nekog psa, spusti se niz obronak u nadi da frizbi neće završiti u potoku. Njegove su kožne sandale

ipak bile daleko skuplje. Frizbi je kružio prema vodi i on glasno opsuje, ali frizbi potom udari o drvo i završi negdje u grmlju. Znoj se cijedio s njega dok je razmišljao o hladnom pivu koje ga je čekalo i pritom odgurivao grane u pokušaju da si raskrči put.

Najednom mu srce prestane kucati, a onda potjera krv u sljepoočice. Prije negoli je uspio udahnuti zrak i vrisnuti, neočekivano je isporučio ručak koji se sastojao od pommes fritesa i dva hot doga.

Frizbi je sletio nekih pola metra od ruba potoka. Ležao je nov, crven i veseo na hladnoj bijeloj ruci koja kao da mu ga je pružala.

Bila je to Carla Johnson, dvadeset trogodišnja studentica glume koja je povremeno zarađivala kao konobarica. Prije dvanaest do petnaest sati netko ju je zadavio svećeničkim naglavnikom . Bijelim, sa zlatnim rubom.

Detektiv Ben Paris udario je šakom po stolu nakon što je završio pismeno izvješće o ubojstvu Johnsonove.

Otkucio je činjenice na pisačem stroju, s dva prsta, poput revolveraša. Međutim, one su mu se sada osvećivale. Nije bilo ni seksualnog napada niti očigledne pljačke. Novčanik je bio ispod nje, u njemu dvadeset tri dolara i sedamdeset šest centa i MasterCard. Opalni prsten, za koji bi se moglo dobiti oko

Naglavnik - komad bijetog platna koji je svećenik nekada nosio na glavi, a sada ga nosi oko vrata i na ramenima ispod albe za vrijeme misnog obreda op.prev.

pedeset dolara, još joj je bio na prstu. Nije bilo motiva, nije bilo osumnjičenih. Ničega.

Ben i njegov partner proveli su cijelo popodne ispitujući žrtvinu obitelj. Gadan posao, pomislio je. Prijeko potreban, ali gadan. U svakom su navratu dobivali iste odgovore. Carla je željela postati glumica. Cijeli joj se život sastojao u učenju. Izlazila je s mladićima, ali ništa ozbiljno - previše se posvetila svojoj ambiciji koju sada više nikada neće ostvariti.

Ben ponovno pregleda izvješće i zaustavi se na oružju kojim je počinjeno ubojstvo. Svećenički naglavnik.

Pored njega bila je pričvršćena poruka. I sam je prije više sati kleknuo pored žrtve kako bi pročitao tu poruku.

Grijesi su joj oprošteni.

- Amen - promrmlja Ben i duboko uzdahne.

Prošlo je jedan iza ponoći drugog tjedna u rujnu kada je Barbara Clayton prelazila preko travnjaka washingtonske katedrale. Zrak je bio topao, zvijezde su sjale, ali ona nije bila raspoložena da uživati u tome. Dok je hodala, zlovoljno je gundala. Ujutro će očitati dobru bukvicu onom mehaničaru lisičjeg lica. Tobože je popravio prijenos tako da je sada k"o nov. Kakav prevarant. Bogu hvala, ima još samo nekoliko blokova pješice. Sada će morati autobusom na posao. Taj će joj ružni, odvratni kurvin sin platiti. Jedna je zvijezda pala i u sjajnome luku ostavila trag na nebu. Ona je nije ni primijetila.

A nije je vidio ni muškarac koji ju je promatrao. Znao je da će doći. Zar mu nije bilo rečeno da drži stražu? Zar mu glava, čak i sada, gotovo nije pucala od pritiska Glasa? Bio je izabran, podaren mu je teret i slava.

- Dominus vobiscum - promrmljao je, a onda evrsto stegnuo glatku bijelu tkaninu svećeničkog naglavnika koju je držao u rukama.

A kad je zadatak bio izvršen, osjetio je kako ga obuzima vruća snaga. Eksplozija mu se širila slabinama. Krv mu je počela brže kolati žilama. Bio je čist. A i ona je sada bila čista. Polako je i nježno u znaku križa prešao palcem preko njezina čela, njezinih usana, njezina srca. Podijelio joj je

oprost, ali brzo. Glas ga je upuzorio da ima mnogo onih koji ne bi razumjeli čistoću njegova čina.

Ostavio je tijelo u mraku i produžio dalje, a oči su mu blistale od suza sreće i mahnitosti.

- Mediji su nam za vratom s ovim tu. - Kapetan Harris lupi šakom po novinama raširenim po radnom stolu. - Cijeli ovaj prokleti grad je u panici. Samo kad saznam tko je novinarima .otkucio ovo o svećeniku...

Zanimemio je i povukao se u sebe. Nije se događalo tako često da gotovo izgubi kontrolu nad sobom. On možda sjedi za stolom, ali on je policajac, govorio je samome sebi, i to dobar policajac. A dobar policajac ne gubi kontrolu. Sklopio je novine kako bi dobio na vremenu i pritom je pogledom prešao preko drugih policajaca u prostoriji. Jako dobrih policajaca, priznao je Harris. Ne bi se zadovoljio ni s čim manjim.

Ben Paris je sjedio na uglu stola i poigravao se držačem papira. Harris ga je dovoljno dobro poznao da bi znao kako Ben voli nešto premetati po rukama dok razmišlja. Mlad je, mislio je Harris, ali ima iza sebe desetogodišnje iskustvo u policiji. Solidan policajac, premda pomalo nemaran u postupcima. Pošteno je zaslužio svoje dvije pohvale za hrabrost. Kad stvari nisu bile tako napete, Harrisa bi gotovo zabavljalo to što je Ben izgledao poput prurušenog policajca iz pera hollywoodskih scenarista - mršava lica, jakih kostiju, tamnoput i žilav. Imao je bujnu kosu, i predugu da bi bila konvencionalna, ali šišao se u jednom od onih popularnih malih frizerskih salona u Georgetownu. Oči su mu bile svijetlozelene i nisu propuštale ništa što je bilo važno.

Na stolici ispred njega, dugih ispruženih nogu, sjedio je Ed Jackson, Benov partner. Sa svoja dva metra i sto deset kilograma obično bi već na prvi pogled svakom osumnjičenom utjerao strah u kosti. Bilo iz hira ili namjerno, hodao je lica obrasla bradom koja je bila isto tako rida kao i kovčava griva na njegovoj glavi. Oči

su mu bile plave i prijazne. S udaljenosti od četrdeset pet metara svojim je policijskim pištoljem bio u stanju pogoditi orla na novčiću od četvrt dolara.

Harris odloži novine, ali ostane stajati. - Što ima?

Ben je prebacivao držač papira iz ruke u ruku, a potom ga spustio.

- Osim stasa i boje ne postoji nikakva druga veza između dvije žrtve. Nema zajedničkih prijatelja, zajedničkih mjesta za izlaske. Izvješće o Carli Johnson imate. Barbara Clayton radila je u nekom butiku, razvedena, bez djece. Obitelj živi u Marylandu, radnička klasa. Vidala se s nekim prilično često do prije tri mjeseca. Stvari su se zakomplicirale, on se odselio u L. A. Provjerili smo ga, ali čini se da je čist.

Posegnuo je u džep za cigaretom i primijetio partnerov pogled.

- To je šesta - reče Ed nemarno. - Ben pokušava smanjiti na manje od kutije dnevno - objasnio je, a onda se sam prihvatio izvješća. - Claytonova je tu večer provela u nekom baru na Wisconsinu. Neka vrst večernjeg izlaska s kolegicom s posla. Ta kolegica kaže da je Claytonova otišla oko jedan. Njezin je auto pronađen pokvaren nekoliko blokova dalje od mjesta napada. Izgleda da je imala problema s prijenosom. Očigledno se odlučila nastaviti pješice. Stan joj se nalazi oko pola kilometra dalje.

- Jedino što je ovim žrtvama bilo zajedničko je to što su obje bile plavuše, bjelkinje i žene. - Ben duboko uvuče dim, pusti ga da mu ispuni pluća, a onda ga ispusti. - Sada su mrtve.

Na njegovom području, pomisli Harris i shvati to osobno. - Oružje kojim je počinjeno ubojstvo, svećenički šal.

- Naglavlak - dopuni Ben. - Nije se činilo previše teško ući mu u trag. Naš momak koristi samo najbolje...

svilu. - Nije ga nabavio u gradu - nastavi Ed. - A ni protekle

godine. Provjerili smo u svakom dućanu s vjerskim potreštinama, u svakoj crkvi. Tri mjesta u Novoj Engleskoj drže taj tip naglavlaka.

- Poruke su bile napisane na papiru koji se može nabaviti u svakom dućanu sa sitnicama - doda Ben. - Ne može im se ući u trag.

- Drugim riječima, nemate ništa.

- Bilo kojim riječima - Ben opet uvuče dim - nemamo ništa.

Harris je šutke promatrao obojicu. Možda bi više volio da Ben nosi kravatu ili da si Ed skрати bradu, ali to je bila osobna stvar. Oni su bili njegovi najbolji ljudi. Paris je, una2oč svom ležernom šarmu i prividnom nemaru, posjedovao instinkte lisice i um oštar poput bodeža. Jackson je bio pedantan i učinkovit poput kakve neudane tetke. Svaki je slučaj za njega predstavljao slagalicu i on se nikada ne bi umorio slažući dijelove.

Harris onjuši dim Benove cigarete, a zatim se podsjeti da je prestao pušiti i to za vlastito dobro.

- Vratite se i ponovno razgovarajte sa svima. Dajte mi izvješće o bivšem dečku Claytonove i popise kupaca iz onih vjerskih dućana. - Opet baci pogled na novine. - Hoću uhvatiti tog tipa.

- Svećenik - promrmlja Ben dok je pogledom prelazio naslov u novinama. - Tisak uvijek voli davati titule psihopatima.

- I mnogo prostora - doda Harris. - Izvucimo ga već jednom iz tih naslova i strpajmo iza rešetaka.

Omamljena nakon cijele noći provedene u sređivanju papira, dr. Teresa Court pijuckala je kavu i listala Post. Punih tjedan dana nakon drugog ubojstva, a Svećenik je, kako su ga prozvali u novinama, još uvijek bio na slobodi. Takva joj se lektira nije činila najboljim načinom da započne dan, ali u tome je nalazila profesionalni interes. Nije bila imuna na smrt dviju mladih žena, ali bila je obučena gledati u činjenice i dijagnozu. Tome je posvetila život.

Profesionalni dio njezina života bio je preplavljen problemima, patnjom, frustracijama. Kako bi to nekako kompenzirala, trudila se da privatni život dobro organizira i učini što jednostavnijim. Budući da je odrasla okružena bogatstvom i umjetnošću, otisak Matissea na zidu i skupocjeni kristal na stolu bili su za nju nešto što se podrazumijeva. Voljela je čiste linije i pastelne boje, ali tu i tamo privuklo bi je nešto kričavo, poput onog apstraktnog ulja na platnu naslikanog živahnim potezima i arogantnim bojama koje se nalazilo ponad njezinog stola. Razumjela je svoju potrebu za grubim kao i nježnim i bila je zadovoljna. Jedan je od njezinih osnovnih prioriteta bio da bude zadovoljna.

Budući da se kava već ohladila, odmakla ju je na stranu. Ubrzo je odgurnula i novine. Željela je saznati nešto više o ubojici i žrtvama, željela je imati sve pojedinosti. A onda se sjetila stare izreke o tome kako treba biti oprezan sa željama jer bi ti se mogle i ostvariti. Brzo je pogledala na sat i ustala od stola. Nije imala vremena razbijati glavu s tom novinskom pričom. Njezini su je pacijenti čekali.

Gradovi na istočnoj obali najljepši su u jesen. Ljeto ih prži, zima ih ostavlja mrtvima i prljavima, ali jesen im daje bogatstvo boja i dostojanstvo.

U dva ujutro jedne hladne listopadske noći Ben Paris iznenada se sasvim razbudio. Nije bilo nikakve koristi razmišljati o tome što ga je probudilo i prekinulo vrlo zanimljiv san o tri plavuše. Ustao je iz kreveta, gol otapkao do komode i ščepao cigarete. Dvadeset druga, brojao je u sebi.

Zapalio je jednu i pustio da mu poznati gorki okus ispuni usta prije negoli se zaputio u kuhinju da napravi kavu. Uključio je samo fluorescentno svjetlo na pećnici i pozorno promatrao unaokolo ne bi li ugledao kojeg žohara. Ništa nije naglo odjurilo i nestalo u pukotinama. Ben je uključio plin pod lončićem i pritom razmišljao o tome kako je posljednja akcija uništavanja žohara još uvijek djelovala. Posegnuo je za šalicom i odgurnuo poštu od protekla dva dana koju tek treba otvoriti.

Na jakom kuhinjskom svjetlu njegovo je lice djelovalo nekako oštro, štoviše opasno. No, on je razmišljao o ubojstvu. Golo tijelo bilo mu je opušteno i krakato, tako vitko te bi se moglo reći kako je mršavo da nije bilo finih izbojaka mišića.

Kava ga neće održati budnim. Kad mu um bude spreman, tijelo će ga samo pratiti. Istrenirao se u beskonačnim motrenjima.

Mršava smeđesiva mačka skočila je na stol i promatrala ga pažljivo dok je pijuckao kaw i pušio. Primijetila je, međutim, da je zaokupljen nečim drugim, te odustala od svoje zamisli o kasnoj noćnoj porciji mlijeka i stala se umivati.

Nisu bili ništa bliže tome da pronadu ubojicu negoli onog popodneva kada je otkriven prvi leš. Čim bi se približili nečemu što barem izdaleka nalikuje na trag, to bi se odmah

raspalo kad bi malo počeli unaukolo istraživati. Slijepa ulica, pomisli Ben. Nula, totalna nula.

Doduše, imali su pet priznanja u samo mjesec dana. Sve rezultati poremećenog uma koji vapi za pozornošću. Dvadeset šest dana nakon drugog ubojstva, a oni se nisu makli s mjesta. I svakim se novim danom, znao je, trag sve više gubio. A kako se prašina u novinama slijegala, ljudi su se počeli opušitati. To mu se nije nimalo svidalo. Zapalio je cigaretu na opušku prethodne i pomislio na zatišje pred buru. Pogledao je u hladnu noć osvijetljenu polumjesecom i razmišljao.

Doug š je bio udaljen samo nekih osam kilometara od Benovog stana. U malom je klubu sada bio mrak.

Glazbenici su otišli, a čistačice pobrisale prosuto piće. Francie Bowers je izašla kroz stražnja vrata i navukla džemper. Boljele su je noge. Nakon šest sati provedenih na visokim petama, rsti su joj se grčili u tenisicama. Pa ipak, vrijedilo je zbog napojnice. Bilo je naporno raditi kao konobarica, ali ako imate dobre noge - a njezine su to doista bile - napojnice se samo gomilaju.

Još par noći poput ove, snatrla je, i moći će uplatiti predujam za onaj mali Volkswagen. Neće se više morati gužvati u autobusu. Bila je to njezina predodžba o rajju.

U stopalima je osjećala intenzivnu bol. Namrštila se i pogledala u tamni prolaz. Skratio bi joj put za dobrih pola kilometra. Ali bio je mračan. Krenula je još dva koraka prema uličnom svjetlu, a onda odustala. Mrak ili ne, ona ne može učiniti nijedan korak više nego što mora.

Čekao je dugo vremena. Ali znao je. Glas mu je rekao da je jedna od izgubljenih poslana. Išla je brzo, kao da jedva čeka spasenje. Četiri je dana molio za nju, za pročišćenje njezine duše. A sada je vrijeme opraštanja bilo blizu. On je tu bio samo obično sredstvo.

Počelo mu se vrtjeti u glavi. Osjećao je kako moć polako prodire u njega. Molio je u sjeni sve dok nije prošla.

Bio je brz, gotovo milosrdan. I kada je napravio omču

od naglavnika oko njenog vrata, imala je vremena samo jednom uzdahnuti prije nego što je zategnuo krajeve. Ispustila je gotovo nečujan krik kad joj je prekinuo đodov

zraka. A kad ju je obuzeo užas, ispustila je platnenu torbicu i objema rukama zgrabila naglavnik pokušavajući se osloboditi.

Ponekad, kada je moć u njemu bila velika, uspijevalo mu je brzo ih razriješiti životnih muka. Ali zlo u ovoj ovdje bilo je jako, izazivalo ga je. Prstima je dohvatila svilu, a potom ih zarila u rukavice koje je nosio.

Podigao ju je kad je počela udarati nogama, ali ona nije prestajala. Jednom je nogom udarila u neku konzervu da je sve zazvonilo. Buka mu je odjekivala u glavi pa je gotovo zavrištao zajedno s njom.

A onda je konačno obamrla. Suze na njezinom licu sušile su se na jesenjem zraku. Nježno ju je položio na pločnik i odriješio joj grijeha na starom jeziku. A nakon što joj je na džemper prikačio poruku, blagoslovio ju je.

Bila je smirena. A zasada je smiren bio i on.

- Nema nikakvog razloga da se ubijemo na putu do tamo. - Ton Edovog glasa bio je spokojan dok je Ben velikom brzinom skrenuo Mustangom oko ugla. - Ona je već mrtva.

Ben smanji brzinu i skrene na desno.

- Ti si taj koji je uništio posljednji auto. Moj posljednji auto - i ne odviše zlovoljno doda: - Prešao je tek stotinjak tisuća kilometara.

- Potjera velikom brzinom - promrmlja Ed.
Mustang poskoči na izbočini kao da želi podsjetiti Bena da je namjeravao provjeriti amortizere.
- I nisam te ubio.
- Modrice i ogrebotine. - Prošavši kroz žuto svjetlo, Ben prebaci u treću. - Višestruke modrice i ogrebotine.
Prisjećajući se, Ed se nasmiješi.
- Uхватili smo ih, zar ne?
- Bili su bez svijesti. - Ben naglo zaustavi auto na rubu pločnika i spremi ključeve u džep. - A ja sam zaradio pet šavova na ruci.
- Kurvo jedna. - Ed zijevne, izade iz auta i stane na pločnik.
Tek je bilo svanulo i još je bilo dovoljno hladno da se u zraku mogao vidjeti dah, ali ljudi su se već počeli

okupljati. Zguren u jakni i razmišljajući o vrućoj kavi, Ben se probijao kroz gomilu znatizeljnika koji su se okupili oko drvoreda što ga je policija netom zatvorila.

- Lukavo. - Ben kimne glavom policijskom fotografu i pogleda žrtvu broj tri.
Imala je dvadeset šest do dvadeset osam godina, procijenio je. Džemper joj je bio od jeftinog poliestera, a potplati na tenisicama izlizani, gotovo glatki. Nosila je velike, pozlaćene naušnice. Na licu joj je bila maska teške šminke koja se nije podudarala s džemperom i hlačama kupljenim u robnoj kući.
Ben je u ruci držao svoju drugu cigaretu toga dana i slušao izvješće uniformiranog policajca koji je stajao pored njega.

- Pronašao ju je neki beskućnik. Odvezli smo ga kolima da se otriježni. Izgleda da je prekopavao po otpadu kad je nabasao na nju. Nasmrt se prepao i istrčao iz drvoreda gotovo ravno pod moj auto.

Ben kimnu glavom i pogleda u poruku pribodenu za djevojčin džemper, poruku ispisanu urednim slovima. Frustracija i bijes tako su brzo proletjeli kroz njega da ih više nije ni opažao u trenutku kad je postao svjestan stvarnih činjenica. Ed se sagnuo i podignuo golemu platnenu torbu koju je djevojka bila ispustila. Šaka žetona za autobus ispadne iz nje.

Još jedan dugi dan bio je pred njima.

Šest sati kasnije ušli su u zgradu policijske postaje. Odjel za ubojstva nije imao onaj sumnjivi sjaj koji je karakterizirao Odjel za ćudorede, ali nije se moglo reći niti da je bio onako čist i uredan kakve su bile policijske postaje u predgradima. Prije dvije godine zidovi su bili obojeni u nešto što je Ben nazivao okerom stambene zgrade. Podne su pločice ljeti bile orošene kondenziranom vlagom, a zimi su zadržavale hladnoću. Kolikogod da su čistačice marljivo koristile sredstvo za čišćenje s mirisom bora i krpe za prašinu, prostorije su neprestano mirisale po ustajalom dimu, mokrom talogu kave i svježem znoju. Istina, u proljeće su osnovali zajedničku kasu i zadužili jednog od detektiva da kupi ne

koliko lončanica i stavi ih na prozore. Biljke doduše nisu uvenule, ali nisu baš ni ne znam kako napredovale. Ben prođe pored stola i kimnu glavom Lou Rodericku, detektivu koji je upravo tipkao neko izvješće. Bio je to policajac koji je svoje slučajeve primao smireno, poput kakvog računovođe što računa porezne obveze poduzeća.

- Harris te hoće vidjeti - reče mu Lou i uspije mu prenijeti naznake svojih simpatija, a da ga pritom nije ni pogledao. - Upravo je stigao sa sastanka s gradonačelnikom. A mislim da i Lowensteinova ima poruku za tebe.

- Hvala. - Ben spazi Snickers na Roderickovom stolu. - Hej, Lou...

- Zaboravi. - Roderick nastavi tipkati izvješće ne mijenjajući ritam.

- I to mi je neko prijateljstvo - progunda Ben i produži do Lowensteinove.

Ona je posve drugačiji tip od Rodericka, pomisli Ben. Radi u naletima, ide pa stane, a na ulici se osjećala daleko ugodnije negoli za pisaćim strojem. Ben je poštovao Louovu preciznost, ali za pomoćnika bi svakako radije izabrao Lowensteinovu čija uredna odijela i pristojne haljine nisu mogle sakriti činjenicu da ima najbolje nage na cijelom Odjelu. Ben ih na brzinu odmjeri, a onda sjedne na ugao njezinog stola. Kakva šteta što je udana, pomisli.

Nemarno je prebirao po njezinim papirima i čekao da završi telefonski razgovor.

- Što ima novoga, Lowensteinova?

- Pokvario mi se uređaj za otpad, a vodoinstalatier traži tristo dolara za popravak, ali nerna veze, muž će to popraviti. - Uvukla je papir u pisaći stroj. - Na taj će način to ispasti samo dva puta skuplje. A kako si ti? -

Odgurne mu ruku s pepsi-cole koja je stajala na njenom stolu. - Ima li čega novog o našem svećeniku?

- Samo još jedan leš. - Ukoliko je i bilo gorčine u njegovu glasu, teško da se mogla primijetiti. - Jesi li ikad bila u baru Doug's, tamo dolje kod kanala?

- Moj je društveni život daleko iza tvoga, Paris. Otpuhnuo je i dohvatio debeli vrč u kojem je držala olovke.

- Bila je tamo konobarica. Imala je dvadeset i sedam godina.

- Ne smiješ dopustiti da te to pogodi - promrmljala je, a onda mu ugleda izraz na licu i pruži pepsi. To te uvijek pogodi. - Harris te hoće vidjeti. I Ed.

- Da, znam - reče Ben i otpije veliki gutljaj, puštajući da mu šećer i kofein prodru u sustav. - Imaš poruku za mene?

- O, da. - Nasmijala se i stala kopati po papirima dok je nije pronašla. - Bunny je zvala. - A kad visoki, zadihani glas nije od njega izvukao odgovarajuću reakciju, uputila mu je značajan pogled i pružila papir. - Hoće znati kada ćeš doći po nju. Djelovala je doista slatko, Parisu.

Gurnuo je papirić u džep i nasmiješio se.

- Ona je zaista preslatka, Lowensteinova, ali dat ću joj nogu istog trena kad odlučiš prevariti W uža.

Ben ustane i ode a da joj nije vratio pepsi, a ona se nasmija i posveti ispunjavanju obrasca.

- Prodaju stanove u mojoj zgradi - reče Ed, spusti slušalicu i uputi se zajedno s Benom u Harrisov ured. - Pedeset tisuća dolara. Isuse Kriste.

- Ima loše instalacije. - Ben ispije ostatak pepsi i baci limenku u koš.

- Da. Ima li kakvo slobodno mjesto tamo kod tebe? - Nitko ne odlazi dok ne umre.

Kroz široki stakleni prozor Harrisovog ureda mogli su vidjeti kapetana kako stoji za svojim stolom i telefonira. Bio je u dobroj formi za čovjeka od pedeset i sedam godina koji je posljednjih deset godina života proveo za stolom. Volja mu je bila prejaka i nije mu dopuštala da se udeblja. Prvi mu je brak propao zbog posla, a drugi zbog pića. Harris se odrekao i pića i braka i sada je posao zauzeo mjesto i jednog i drugog. Policajci u njegovom Odjelu nisu ga nužno voljeli, ali su ga poštovali. Harrisu je to upravo tako i odgovaralo. Pogledao je i dao znak obojici da udu.

- Hoću laboratorijske rezultate prije pet. Ako su na njezinom džemperu pronašli i komadić tkanine, hoću znati odakle je. Radite svoj posao. Dajte mi nešto s čim bih ja mogao započeti svoj. - Kada je spustio slušalicu, otišao je do električnog kuhala i ulio si kavu u šalicu. I nakon pet godina - još uvijek je želio da je to viski. - Pričajte mi o Francie Bowers.

- Radila je kao konobarica u baru Doug š gotovo godinu dana. U Washington se doselila iz Virginije prošle godine u studenom. Živjela je sama u stanu u North Westu. - Ed prebaci težinu s jedne na drugu nogu i provjeri zabilješke. - Dvapat se udavala, nijednom nije trajalo duže od godiile dana. Provjeravamo obojicu bivših muževa. Radila je noću, a spavala danju, tako da susjedi baš i ne znaju mnogo o njoj. Otišla je s posla u jedan. Očigledno je išla prečicom preko drvoreda do autobusne stanice. Nije imala auto.

- Nitko ništa nije čuo - doda Ben. - Ni vidio.

- Pitajte ponovno - jednostavno reče Harris. - I pronadite nekoga tko je nešto opazio. Nešto više o broju jedan? Ben nije volio žrtve nazivati po brojevima i gurnuo je ruke u džepove.

- Dečko Carle Johnson u Los Angelesu ima alibi. On je čist. Čini se da se svadala s nekim drugim studentom dan prije negoli je ubijena. Svjedoci kažu da je bilo prilično oštro.

- On je to i priznao - nastavi Ed. - Čini se da su izašli nekoliko puta i da nije bila zainteresirana.

- Ima alibi?

- Tvrdi da se napio i pokupio neku brucošicu. - Ben slegne ramenima i sjedne na rub stolice. - Možemo ga ponovno privesti, ali ne vjerujem da ima bilo što s tim. Nije imao nikakvih veza s Claytonovom ili Bowersovom. Kad smo ga provjeravali, ustanovili smo da je momak solidan američki dečko iz dobrostojeće obitelji. Veća je vjerojatnost da je Ed psihopat, negoli taj dečko s koledža.

- Hvala, partneru.

- U svakom slučaju, provjerite ga još jednom. Kako se zove?

- Robert Lawrence Dors. Vozi Hondu i nosi polo košulje. - Ben izvadi cigaretu.

- Bijele tenisice i bez čarapa. - Roderick će ga privesti.

- Samo malo...

- Odredit ću tim za taj posao - reče Harris prekidajući Bena. Ulio si je i drugu šalicu kave. - Roderick, Lowensteinova i Bigsby će raditi s vama. Hoću tog tipa prije nego što ubije sljedeću ženu koja slučajno nekamo ide sama.

- Glas mu je ostao blag, razuman i bilo je jasno da ne trpi pogovora. - Imate li kakvih problema s tim? Ben otiđe do prozora i pogleda van. Bilo je to osobno. i on je to znao.

- Ne, svi ga mi hoćemo.

- Uključujući gradonačelnika - doda Harris glasom u kojem se nazirala tek mrvica gorčine. - Hoće da do konca ovog tjedna bude u stanju novinarima dati nešto pozitivno. Pozvat ćemo psihijatra da nam da profil.

- Psihijatra? - Ben se okrene, napola se nasmijavši. Dajte, kapetane.

Budući da se to ni njemu samom nije svidalo, Harrisov glas postane leden.

- Dr. Court se suglasila surađivati s nama, na gradonačelnikov zahtjev. Ne znamo ni kako ubojica izgleda, možda je vrijeme da saznamo kako razmišlja. U ovom trenutku doda i ozbiljno pogleda obojicu - bio bih voljan pogledati i u kristalnu kuglu kad bi nas to dovelo do nekog traga. Budite ovdje u četiri sata. Ben je htio još nešto reći, ali onda uhvati Edov upozoravajući pogled. Izašli su bez riječi.

- Možda bismo trebali pozvati nekog vidovnjaka - promumlja Ben.

- Netolerantan si. - Samo realan.

- Ljudska je psiha zadivljujuća tajna. - Mora da si opet počeo svašta čitati.

- A oni koji su obučeni da je razumiju mogu otvoriti vrata na koja laik može samo uzaludno kucati. Ben uzdahne i nakon što su izašli, baci cigaretu na parkiralište.

- Sranje.

- Sranje - promrmlja Tess pogledavši kroz prozor ureda. Postojale su dvije stvari koje u tom trenutku nije željela raditi. Prva je bila borba s prometom na hladnoj, ružnoj kiši koja je upravo počela padati. A druga je bila upustiti se u potragu za ubojicama koji harače gradom. Ali morat će učiniti onu prvu stvar, jer gradonačelnik i njezin djed vrše na nju pritisak da učini ovu drugu.

Ionako je već bila pretrpana poslom. Još je nekako i mogla odbiti gradonačelnika, pristojno, čak i s isprikom. Međutim, djed je bio nešto sasvim drugo. Kadgod bi imala posla s njim, uopće se ne bi osjećala kao dr. Teresa Court. Nakon samo pet minuta više ne bi bila odrasla žena, visoka sto šezdeset četiri centimetra, koja ima uokvirenu diplomu na zidu. Opet bi postala mršava dvanaestogodišnjakinja, zadivljena osobnošću čovjeka kojeg je voljela najviše na svijetu.

On se pobrinuo za to da ona dobije tu uokvirenu diplomu, zar ne? S njegovim povjerenjem, pomislila je, njegovom podrškom, njegovom nepokolebljivom vjerom u nju. Kako bi mogla reći ne, kad ju je on zamolio da upotrijebi svoja znanja i umijeća? Jer za rad na slučajevima koje je trenutno imala bilo joj je potrebno dobrih deset sati dnevno. Možda je došlo vrijeme da prestane biti tvrdoglava i pronađe partnera.

Tess promotri svoj pastelni ured pun pomno odabranih starina i akvarela. Sve je to njezino, pomisli. Svaki i naimanji djelić. A onda baci pogled na visoki hrastov ormar, negdje iz 1920. Bio je pun spisa, dosjea. I oni su također bili njezini. Ne, neće si uzeti partnera. Za godinu dana imat će trideset godina. Ima svoju vlastitu praksu, svoj vlastiti ured, svoje vlastite probleme. Htjela bi da to tako i ostane.

Potom izvadi iz ormara kišni ogrtač obrubljen nercom i nabaci ga na sebe. A možda, možda ipak uspije pomoći policiji da pronađe čovjeka koji se dan za danom povlačio po naslovnim stranicama novina. Mogla bi im pomoći da ga pronadu, e da bi on zauzvrat dobio pomoć koja mu je potrebna.

Uzela je torbicu i aktovku koja je bila pretrpana spisima koje je još te večeri trebalo riješiti.

- Kate. - Izašavši u predvorje ureda, Tess podigne ovratnik. - Idem u ured kapetana Harrisa. Ne prihvaćajte ništa ukoliko nije hitno.

- Trebali biste ponijeti šešir - odgovori joj tajnica. - U autu mi je. Doviđenja do sutra.

- Vozite pažljivo.

Razmišljajući već o onome što joj predstoji, prode kroz vrata i potraži ključeve od auta. Možda bi na putu kući mogla svratiti u kineski restoran i kupiti nešto što će na miru pojesti kod kuće prije nego...

- Tess!

Još jedan korak i bila bi u dizalu. Tess potihom opsuje, okrene se i namjesti osmijeh.

- Frank. - A pošlo joj je za rukom izbjeći ga skoro dobrih deset dana.

- Tebe je doista teško uloviti.

Krenuo je prema njoj. Besprijekoran. Bila je to riječ koja bi Tess uvijek pala na pamet kadgod bi ugledala dr. F. R. Fullera. Odmah prije riječi dosadan. Nosio je skupo svijetlosivo odijelo, a na prugastoj je kravati kombinirao sivu boju odijela i svijetloružičastu boju elegantne košulje. Kosa mu je bila savršeno i konzervativno počešljana. Tess je muku mučila da zadrži osmijeh na licu. Ta nije bila Frankova greška što se ona nije mogla uzdići do takvog savršenstva.

- Imam mnogo posla.

- Znaš što kažu o poslu, Tess?

Stisnula je zube da se suzdrži i ne kaže: ne, što kažu? On bi se jednostavno nasmijao i servirao joj ostatak klišeja. - Jednostavno, eto, moram prihvatiti taj rizik.

- Ali danas odlaziš ranije.

- Imam sastanak izvan ureda. - Namjerno pogleda na sat. Imala je još sasvim dovoljno vremena. - Izgleda da malo kasnim - slaže i ne trepnuvši okom.

- Pokušavao sam te kontaktirati. - Oslonio se rukom o zid i nagnuo nad nju. Još jedna od njegovih navika koju je Tess smatrala odvratnom. - Čovjek bi pomislio da to nije nikakav problem, budući da su nam uredi jedan pored drugog.

Gdje je, do vraga, to dizalo onda kad ga čovjek najviše treba?

- Ti znaš i sam što znače obveze, Frank.

- Naravno da znam. - Obdari je svojim blistavim osmijehom, koji kao da je stigao ravno iz televizijske reklame za zubnu pastu, a ona se zapita da li to možda ne misli da je dovodi do ludila svojom kolonjskom vodom. - Ali svima je nama tu i tamo potrebno i vrijeme za odmor i opuštanje, zar ne, doktorice?

- Svakom na svoj način.

- Imam dvije karte za predstavu Noela Cowarda u Kennedy Centru sutra uvečer. Zašto se ne bismo opustili zajedno?

Zadnji put, jedini put kad je pristala da se zajedno s njim opusti, jedva joj je uspjelo pobjeći sa svom svojom odjećom na sebi. A da stvar bude gora, prije negoli je započelo to natezanje, na smrt se dosađivala puna tri sata.

- Lijepo od tebe što misliš na mene, Frank - ponovno slaže bez imalo grižnje savjesti. - Žao mi je, ali za sutra već imam dogovoreno.

- A zašto ne bismo... Otvorila su se vrata na liftu.

- Oh, pa ja kasnim. - Dobaci mu veseli osmijeh i ude u lift. - Nemoj previše raditi, Frank. Znaš što kažu. Zbog jake kiše i prometa potrošila je na putu do po

licijske postaje gotovo svo ono vrijeme za koje je mislila da joj je još na raspolaganju. Doista čudno, ali ovo polusatno probijanje kroz promet nije joj pokvarilo raspoloženje. Možda zato, pomisli, što je uspjela tako glatko umaći Franku. Da je imala hrabrosti, kao što nije, jednostavno bi mu rekla da je kreten i to bi bilo to. Ali sve dok je ne bude izgnjavio do besvijesti, ona će biti taktična i koristiti izlike.

Posegnula je rukom iza sebe, uzela pusteni šešir sa stražnjeg sjedala i skupila kosu ispod njega. Bacila je pogled u zrcalo i namrštila se. Ionako više ne bi bilo nikakve koristi da bilo što popravlja. Na ovoj kiši bio bi to samo gubitak vremena. Tamo mora postojati toalet za žene u kojem će moći zagrabit u svoju torbu punu trikova i izaći dostojanstvena i profesionalna izgleda. Zasad će izgledati samo mokro.

Otvori vrata od auta, jednom rukom pridrži šešir i pohita u zgradu.

- Pogledaj ti to - reče Ben i zaustavi svog partnera na stepenicama koje su vodile u zapovjedništvo. Promatrali su, ne obazirući se na kišu, kako Tess preskače lokve.

- Ima dobre noge - komentirao je Ed. - K vragu. Bolje nego Lowensteinova.

- Možda. - Ed na trenutak razmisli. - Teško je to reći na ovoj kiši.

Još uvijek jureći, pognute glave, Tess pohita uz stepenice i sudari se s Benom. Čuo je kako je opsovala, prije negol

ju je uhvatio za ramena i odmakau"o tek toliko da joj može pogledati u lice.

Za to je vrijedilo pokisnuti.

Otmjeno. I premda oprana kišom, Benova je prva pomisao bila otmjenost. Imala je izražene jagodice, dovoljno visoke da ga podsjetu na vikinške djevojke. Usta su joj bila meka i vlažna, što ga je navodilo na drugačije pomisli. Koža joj je bila blijeda, sasvim malo zarumenjena. Ali oči su bile te zbog kojih je zaboravio onu duhovitu primjedbku koju je namjeravao reći. Bile su velike, distancirane i u njima se pomalo ocrtavala ljutnja. I ljubičaste. Mislio je da je ta boja bila rezervirana za Elizabeth Taylor i poljsko cvijeće.

- Oprostite - uspije izreći Tess, kada je ponovno došla do daha. - Nisam vas vidjela.

- Ne? - Htio je i dalje zuriti u nju, ali nekako se uspio sabrati. Uživao je mitsku reputaciju kod žena. Pretjeranu, ali ipak zasnovanu na činjenicama. - Uopće se ne čudim s obzirom na brzinu kojom ste jurili. - Prijalo mu je držati je i promatrati kišne kapi na njezinim trepavicama. - Mogao bih vas privesti zbog napada na policajca.

- Gospoda će pokisnuti - promrmlja Ed.

Do tog je trenutka Tess bila svjesna jedino muškarca koji ju je držao i zurio u nju kao da se pojavila u oblaku dima. Tek je sada skrenula pogled i pogledala gore. Ugledala je pokislog diva nasmiješenih plavih očiju i guste ride kose po kojoj se slijevala kiša. Je li to policijska postaja, pomisli, ili kakva bajka?

Ben položi ruku na njezinu i otvori joj vrata. Propusti je da ude, ali nije bio spreman pustiti je da mu umakne.

Još ne.

Nakon što je ušla, Tess baci još jedan pogled na Eda i zaključi da je stvaran, a onda se okrene prema Benu. I on je bio stvaran. I još uvijek ju je držao za ruku. Oraspoložena, podigne obrvu.

- Policajče, upozoravam vas, ako me uhitite zbog napada, ja ću podnijeti tužbu zbog brutalnosti policije. - Kad se nasmijao, osjetila je ono nešto. Dakle, nije baš bio onako bezazlen kao što je pomislila. - A sada vas molim da me ispričate...

- Zaboravite tužbe. - Ben je još uvijek držao svoju ruku na njezinu. - Ako vam treba karta...

- Naredniče...

- Detektiv - ispravi je. - Ben.
- Detektive, eventualno neki drugi put, ali trenutačno kasnim. Ako mi baš želite pomoći...
- Pa ja sam javni službenik.
- Onda mi pustite ruku i recite gdje mogu pronaći kapetana Harrisa.
- Kapetana Harrisa? Odjel za ubojstva?
Primijetila je iznenađenje, nepovjerenje i osjetila da joj pušta ruku. Zainteresirana, sagne glavu i skine šešir. Plava joj se kosa rasu po ramenima.
- Upravo tako.
Ben joj odmjeri bujnu kosu, a onda je ponovno pogleda u lice. Nije se podudaralo, pomisli. Posumnjao je u stvari koje se naprosto nisu podudarale.
- Dr. Court?
Uvijek joj je bilo naporno na grubost i cinizam odgovoriti pristojnošću. Tess se baš i nije trudila.
- Upravo tako... detektive. - Vi ste psihijatar?
Tess mu uzvratila istom mjerom. - A vi ste policajac?
Oboje bi možda dodali još nešto ne baš laskavo da ih Ed nije prekinuo prasnuvši u smijeh.
- To je zvono koje označava završetak prve runde - reče sa smiješkom. - Harrisov je ured na neutralnom terenu.
- A onda sam dodirne Tess za lakat i povede je da joj pokaže put.

U pratnji ove dvojice muškaraca Tess je prolazila hodnicima. Tu i tamo bi začula povik ili bi se vrata otvorila a potom šuplje zatvorila. Telefoni su zvonili sa svih strana istodobno. Cinilo se da nitko ne diže slušalicu. Kiša je udarala o prozore i davala svoj doprinos sumornoj atmosferi. Muškarac u košulji i kombinezonu krpom je brisao nekakvu lokvu. Hodnik je snažno mirisao po sredstvu za čišćenje i vlazi.
Nije joj to bilo prvi put da je bila u policijskoj postaji, ali po prvi put se osjećala gotovo uplašena. Ne obazirući se na Bena, posvetila je pozornost njegovom partneru.
- Vas ste dvojica uvijek u paru?
Ed se toplo nasmiješi. Sviđao mu se njezin glas, jer je bio dubok i svjež poput sladoleda u vruće nedjeljno poslijepodne.
- Kapetan voli da ga držim na oku. - Svakako.
Ben naglo skrene na lijevo. - Ovim putem... doktorice.
Tess ga pogleda iskosa i prođe pored njega. Mirisao je po kiši i sapunu. Dok je ulazila u Odjel, promatrala je dvojicu muškaraca kako izvlače nekog dečka s liscama na rukama. Jedna je žena sjedila u kutu, držala je šalicu objema rukama, i tiho plakala. Iz dvorane su dopirali zvukovi prepirke.
- Dobrodošli u stvarnost - reče Ben kad je netko počeo psovati.

Tess ga odmjeri dugim pogledom i svrsta u kategoriju budala. Zar je mislio da ona očekuje čaj i kekse"? U usporedbi s klinikom u kojoj je radila jednom tjedno, ovo je bila prava vrtna zabava.
- Hvala, detektive...
- Paris. - Razmišljao je zašto mu se čini da mu se ona smije. - Ben Paris, doktorice Court. A ovo je moj partner, Ed Jackson. - Promatrao ju je dok je vadio cigaretu i pripaljivao. Uopće se nije uklapala u ovaj prljavi Odjel, poput ruže na smetlištu. Ali to je bio njezin problem. - Mi ćemo surađivati s vama.
- Baš lijepo. - Prošla je pored njega s osmijehom koji je rezervirala za uzrujavanje trgovaca. I prije negoii joj je uspjelo pokucati na Harrisova vrata, Ben ih je otvorio.
- Kapetane. - Ben je pričekao dok kapetan nije stavio papire na stranu i ustao. - Ovo je dr. Court.
Nije očekivao ženu ili nekoga tako mladog. Ali Harris je zapovijedao tolikim policajkama, tolikim novajlijama, da nije bio iznenađen ni na trenutak. Gradonačelnik ju je preporučio. Inzistirao na njoj, Harris se ispravi. A gradonačelnik je, kolikogod dosadan, pronicljiv čovjek koji rijetko griješi.
- Dr. Court. - Pružio joj je ruku i stisnuo njezinu, meku i malu, ali dovoljno čvrstu. - Hvala vam što ste došli. Ne, nije baš bila uvjerena da on to misli ozbiljno, ali već je prije radila u sličnom okruženju.
- Nadam se da mogu biti od pomoći. - Izvolite, sjedite.
Počela je skidati ogrtač, no onda osjeti nečije ruke na svojim. Pogleda preko ramena i iza sebe ugleda Bena.
- Imate lijep ogrtač, doktorice. - Prstima je prelazio po obrubu ogrtača dok joj je pomagao da ga skine. - Vaši se sati očigledno isplate.
- Ništa nije zabavnije od pokislih pacijenata - reče ona istim tanom, a potom se okrene od njega. Arogantni kreten, pomisli i sjedne.
- Možda bi dr. Court popila kavu - ubaci se Ed. Još uvijek dobro raspoložen, nasmiješi se svom partneru. - Pokisla je, dok je dolazila.
Opazivši sjaj u Edovim očima, Tess nije mogla a da se i sama ne nasmiješi.

- Malo kave bi mi dobro došlo. Obične, crne.

Harris baci pogled na ostatice kave u lončiću na svom električnom kuhalu, a onda dohvati telefon.

- Roderick, donesite nam malo kave. Četiri... ne, tri ispravi se, bacivši pogled na Eda.

- Ako ima vrele vode... - reče Ed, posegne u džep i izvadi vrećicu s čajem.

- I šalicu vrele vode - doda Harris i napući usne u nešto što je nalikovalo osmijehu. - Da, za Jacksona. Dr.

Court... - Harris nije znao što ju je to zabavljalo, ali imao je osjećaj da je to u nekakvoj vezi s njegovim ljudima. Bolje bi im bilo da se late posla. - Bit ćemo vam zahvalni za pomoć koju nam možete pružiti. A mi ćemo s vama u potpunosti surađivati. - Popratio je to značajnim pogledom, upućenim Benu. - Jeste li ukratko upućeni u ono što nam treba?

Tess se prisjeti razgovora s gradonačelnikom koji je trajao dva sata i hrpe papira koje je ponijela iz njegovog ureda. Kratkoća s tim nema nikakve veze, pomisli.

- Da. Potreban vam je psihološki profil ubojice nazvanog Svećenik. Hoćete stručno mišljenje o tome zašto ubija i o njegovom stilu ubijanja. Tražite od mene da vam kažem tko je on, s emocionalnog aspekta. Kako razmišlja, kako osjeća. S činjenicama koje imam i onima koje ćete mi dati, moguće je dati mišljenje... mišljenje - naglasila je - o tome kakav je on, tko je on i zašto je takav, s psihološkog aspekta. Na taj ćete način možda biti korak bliže tome da ga zaustavite.

Nije dakle obećavala čudesa. Harrisu je to pomoglo da se opusti. Krajčicom je oka primijetio kako je Ben pomno motri, lijeno prolazeći prstom po njezinom kišnom ogrtaču.

- Sjedite, Paris - reče blago. - Gradonačelnik vam je dao neke podatke? - upita liječnicu.

- Nešto. Sinoć sam se počela baviti time.

- Sigurno ćete htjeti pogledati i ova izvješća. - Uzeo je registrator sa stola i pružio joj ga.

- Hvala. - Tess izvadi iz torbe naočale s okvirima od kornjačevine i otvori registrator.

Psihijatrica, ponovno pomisli Ben dok joj je promatrao profil. Izgledala je tako da bi mogla proći za voditeljicu navijačica na školskoj utakmici. Ili pijuckati konjak u Mayfloweru. Nije bio siguran zašto joj obje te slike tako odgovaraju, ali doista su joj odgovarale. Slika psihijatrice bila je ta koja s njom nije bila spojiva. Psihijatri su obično visoki i mršavi i blijedi, smirenih očiju, smirena glasa, smirenih ruku.

Sjetio se psihijatra kojem je odlazio njegov brat tijekom triju godina nakon što se vratio iz Vijetnama. Josh je otišao u rat kao mlad, svjež idealist. Vratio se depresivan i agresivan. Psihijatar mu je pomogao. Ili je bar tako izgledalo, tako su svi govorili, uključujući i Josha. Sve dok nije uzeo pištolj i okončao sve šanse koje je još eventualno imao.

Psihijatar je to nazvao zakašnjelim sindromom stresa. Sve dotad Ben nije znao koliko zapravo mrzi etiketiranja. Roderick uđe s kavom, pri čemu je nekako uspio prikriti ljutnju što je postao djevojka za sve.

- Doved ćete Dorsove? - upita ga Harris. - Upravo sam krenuo.

- Paris i Jackson će vam pružiti potrebne podatke, a isto tako i Lowensteinova i Bigsby ujutro nakon prozivke. - A potom ga je otpustio kimnuvši glavom i strpao tri žlice šećera u svoju šalicu. Ed je s druge strane sobe to promatrao u šoku.

Tess bez riječi primi šalicu i ne podigavši pogled.

- Trebam li pretpostaviti da je ubojica natprosječno snažan?

Ben izvadi cigaretu i stade je proučavati. - Zašto?

Tess spusti naočale na nosu, posluživši se trikom kojeg se sjećala kod jednog profesora na koledžu. Cilj je bio obeshrabriti protivnika.

- Osim tragova davljenja, nema nikakvih ogrebotina, nikakvih znakova nasilja, poderane odjeće ili znakova borbe"? Zanimajući kavu, Ben povuče dim.

- Nijedna od žrtava nije bila posebno snažna. Barbara Clayton je bila najviša sa svojih sto šezdeset pet centimetara i šezdeset kilograma.

- Strah i adrenalin stvaraju dodatnu snagu - odvrtila je. - U izvješćima pretpostavljate da ih napada iznenada, s leda.

- To pretpostavljamo po kutu i mjestu na kojem smo našli modrice.

- Mislim da razumijem - Teaš odrješite reče i ponovno pomakne naočale prema gore. Ta klada se nije dala smesti. - Nijedna od žrtava nije bila u prilici izgrepti mu lice, u protivnom bi pronašli tragove kože pod noktima. Imam li pravo? - I prije nego što joj je mogao odgovoriti, ona se obrati Edu. - Dakle, dovoljno je pametan da izbjegava ostavljati tragove. Međutim, ne djeluje kao da ubija sporadično, nego ubojstva planira po određenom redu, određenoj logici. A njihova odjeća - nastavila je - je li bila uneredena, dugmad otkopčana, šavovi pokidani, cipele odgurnute?

Ed odmahnu glavom, diveći se načinu na koji je ulazila u pojedinosti.

- Ne, gospodo. Sve tri su bile posve uredne. - A ubojičino oružje, naglavnik?
- Prebačen preko grudi.
- Neki uredni ludak - ubaci Ben. Tess samo podigne obrvu.
- Brzo postavljate dijagnozu, detektive Paris. Ja ne bih rekla da je tek uredan, prije bih upotrijebila riječ pun strahopoštovanja.
Ispruživši tek jedan prst, Harris zaustavi Benov odgovor. - Možete li nam to objasniti, doktorice?
- Ne mogu vam dati potpuni profil bez pomnijeg ispitivanja, kapetane, ali mogu vam dati opći okvir. Ubojica je očigledno duboko religiozan i pretpostavljam tradicionalno odgojen.
- Dakle, i vi mislite da se radi o svećeniku? Ponovno se okrenula Benu.
- Taj je čovjek možda proveo neko vrijeme u nekom vjerskom redu, ili je naprosto fasciniran Crkvom, ili se pak boji njezina autoriteta. Njegova uporaba naglavnika je simbol, njemu samom, nama, pa čak i njegovim žrtvama. Možda ga koristi kao znak pobune, ali ja bih to odbacila zbog poruka koje ostavlja. Budući da sve tri žrtve pripadaju istoj starosnoj dobi, to bi moglo značiti da predstavljaju neki važan ženski lik u njegovom životu. Majku, ženu, ljubavnicu, sestru. Netko s kim je bio, ili još uvijek jest intiman na emocionalnoj razini. Predosjećam da ga je taj lik na neki način ostavio na cjedilu, možda kroz Crkvu.
- Grijeh? - Ben otpuhne dim.

Možda je bio obična klada, pomislila je, ali nije bio glup.

- Definicije grijeha se razlikuju - reče hladno. - Međutim, da, grijeh u njegovim očima, možda spolni grijeh. Išla mu je na živce njezina smirena, bezlična analiza. - To znači da je kažnjava preko drugih žena? Primijetila je porugu u njegovu glasu i zatvorila registrator.

- Ne, on ih spašava.

Ben ponovno htjede nešto izustiti, a onda ipak zatvori usta. U tome je bilo nekog stravičnog smisla.

- To je aspekt koji mi se čini potpuno jasnim - reče Tess i ponovno se okrene Harrisu. - To se nalazi u njegovim porukama, u svim njegovim porukama. Čovjek je preuzeo ulogu spasitelja. Kako nema tragova nasilja, zaključila bih da mu nije namjera kažnjavati. Da se radi o osveti, bio bi brutalan, okrutan, i htio bi da one bude svjesne onoga što im se događa. Umjesto toga, ubija ih što je brže moguće, a onda im još i odjeću dovodi u red, i prebacuje naglavnik gestom strahopoštovanja te ostavlja poruku u kojoj tvrdi da su spašene. - Skinula je naočale i počela se igrati njima. - Ne siluje ih. Vrlo je vjerojatno da je impotentan, ali daleko je značajnije to što bi seksualni napad značio grijeh. Moguće je, vjerojatno je, da prilikom ubijanja doživljava neku vrstu spolnog rasterećenja, ali i ono je više duhovno.

- Vjerski fanatik - zaključio Harris.

- Iznutra - reče mu Tess. - Izvana vjerojatno sasvim normalno funkcionira duga vremenska razdoblja. Između ubojstava postoji razmak od nekoliko tjedana, čini se da posjeduje neku razinu kontrole. Sasvim bi dobro mogao obavljati neki normalan posao, družiti se, ići u crkvu.

- Crkvu - reče Ben, ustane i ode do prozora.

- Rekla bih, redovito. To je žarišna točka. Ako taj čovjek i nije svećenik, on za vrijeme ubojstava preuzima njegovu ulogu. U svojoj svijesti on vrši bogoslužje.

- Odrješenje - promrmlja Ben. - Posljednji obred. Tess ga zainteresirano pogleda.

- Upravo tako.

Ne znajući baš mnogo o Crkvi, Ed se okrene drugoj temi.

Shizofreničar?

Tess se namršti i odmahne glavom.

- Shizofrenija, manična depresija, podijeljena ličnost. Previše je lako staviti neku etiketu i generalizirati.

Nije primijetila da se Ben okrenuo i stao zuriti u nju. Gurnula je naočale u futrolu i stavila ih u torbicu.

- Svaki je psihijatrijski poremećaj krajnje individualni problem, a svaki se problem može razumjeti i tretirati tek kada se otkriju njegovi dinamički izvori.

- Što se mene tiče, ja najviše volim raditi s točnim pojedinostima - reče joj Harris. - A njih u ovom slučaju ima podosta. Imamo li posla sa psihopatom?

Izraz lica joj se gotovo neprimjetno promijenio. Nestrpljenje, pomisli Ben, opazivši crtu nastalu među njenim obrvama i brze pokrete njenih usta. A potom je ponovno zauzela profesionalno držanje.

- Ukoliko hoćete nekakav opći pojam, psihopatija će poslužiti toj svrsi. To znači duševni poremećaj.

Ed se pogladi po bradi i reče: - Znači, duševno je bolestan.

- Duševna bolest je pravni pojam, detektive. - Rekla je to nekako ukočeno, uzela registrator i ustala. - Kad ga jednom zaustavite i odvedete na sud, tada će to postati problem. Kapetane, izradit ću vam profil što je brže moguće. Možda bi mi pomoglo kad bih vidjela poruke koje je ostavio na tijelima i oružje kojim je počinio ubojstva.

Harris nezadovoljno ustane. Htio je više. I premda je znao da to tako ne ide, htio je osnove i ono što ih povezuje.

- Detektiv Paris će vam pokazati sve što vam treba. Hvala vam, doktorice Court.

Pružila mu je ruku.

- Trenutno mi baš i nemate na čemu zahvaljivati. Detektive Paris?

- PoBite sa mnom. - Kratko je kimnuo glavom i izveo je iz prostorije.

Nije ništa govorio dok ju je ponovno vodio svim tim hodnicima, sve do kontrolnog mjesta gdje su potpisali zahtjev za uvid u dokazni materijal. Tess je šutjela i proučavala poruke napisane urednim, preciznim velikim slovima. Nisu se razlikovale, bile su toliko ujednačene da su gotovo izgledale poput fotokopija. Čovjek koji ih je napisao, razmišljala je, nije bio ni bijesan niti očajan. Ukoliko se išta moglo reći, bilo je to da je smiren.

Tražio je mir, a mir je, na svoj izopačen način, pokušavao i dati.

- Bijelo kao čistoća - promrmljala je nakon što je pogledala naglavnike. Možda simbol, pomislila je. Ali za koga? Prestala je proučavati poruke. Užasavale su je više od oružja kojim su počinjena ubojstva. - Čini se kao da on ima svoju misiju.

Ben se sjeti osjećaja isfrustriranosti koji bi ga obuzeo poslije svakog ubojstva, ali glas mu osta hladan i smiren.

- Zvučite veoma sigurni u sebe, doktorice.

- Da? - Okrenula se, kratko ga odmjerila pogledom, još jednom o svemu promislila i onda odlučno krenula. -

Kada vam završava radno vrijeme, detektive?

Nagnuo je glavu, ne odviše siguran u svoje pokrete. - Završilo je prije desetak minuta.

- Dobro. - Oblačila je ogrtač. - Možete me pozvati na piće i reći mi zašto vam se ne sviđa moj poziv ili samo ja osobno. Dajem vam riječ da vam neću odmah servirati analizu.

Nešto na njoj predstavljalo je izazov. Staložen, elegantan izgled, snažan, profinjeni glas. Možda velike, blage oči. Kasnije će o tome razmisliti.

- Bez naplate honorara?

Nasmijala se i stavila šešir u džep.

- Možda smo upravo locirali gdje leži pravi problem. - Moram otići po kaput.

I dok su se vraćali na Odjel, oboje su razmišljali o tome zašto namjeravaju provesti dio svog slobodnog vremena s nekim kome se tako očito ne sviđaju ni oni a niti njihovo zanimanje. A opet, oboje su čvrsto odlučili da to riješe do konca večeri. Ben dogradi kaput i nešto nadržlja u knjigu za evidenciju.

- Charlie, reci Edu da imam daljnje razgovore s doktoricom Court.

- Jesi li podnio pismeni zahtjev?

Ben gurne Tess poput štita i krene prema vratima. - Zahtjev?

- Do vraga, Ben...

- Sutra, u tri primjerka. - Požurio je s Tess da više ništa ne čuje i već su se našli na vanjskim vratima.

- Ne volite se baš baviti papirologijom? - upitala je. Otvorio je vrata i vidio da kiša samo još sipi.

- To baš i nije najzahvalniji dio ovog posla. - A što je?

Dobaci joj zagonetni pogled i povede je do svog auta. - Hvatanje loših momaka.

Neobično, ali povjerovala mu je.

Nakon desetak minuta ušli su u jedan prigušeno osvijetljeni bar u kojem je glazba dolazila s jukeboxa, a pića nisu bila razvodnjena. To nije bio jedan od najelegantnijih noćnih lokala u Washingtonu, ali isto tako nije spadao među najpropalije. Tess je izgledao kao mjesto gdje se stalni gosti poznaju po imenu, a novopridošli postepeno prihvaćaju.

Ben nemarno mahne konobaru za šankom, razmijeni pokoju riječ s jednom od konobarica i straga pronade slobodan stol. Ovdje je glazba bila tiša a svjetla još prigušenija. Stol se malo klimao zbog jedne noge koja je bila kraća.

Opustio se istog trena čim je sjeo. Bilo je to njegovo mjesto i dobro ga je poznavao.

- Što ćete popiti? - Očekivao je da će ona naručiti neko dobro bijelo vino s francuskim imenom.

- Viski, čisti.

- Votku - rekao je konobarici dok je nastavio promatrati Tess. - S ledom. - Čekao je da nastane tišina, deset sekundi, a onda dvadeset. Zanimljiva tišina, pomislio je, puna pitanja i prikrivenog neprijateljstva. Možda da joj dobaci mamac. - Imate nevjerovatne oči.

Nasmiješila se i udobno naslonila.

- Nadala sam se da ćete biti malo originalniji. - Edu se sviđaju vaše noge.

- Čudi me da ih je mogao vidjeti iz svojih visina. Nije poput vas - primijetila je. - Vjerujem da ste upečatljiv tim. Ali ostavimo se toga, detektive Paris, zanima me zašto nemate povjerenja u moje zvanje.

- Zašto pitate?

Pošto joj je posluženo piće, polako ga je pijuckala. Grijalo ju je ondje gdje kava nije dospjela niti blizu.

- Znatiželja. Valjda zbog područja kojim se bavim. Napokon, oboje se bavimo traženjem odgovora, rješavanjem zagonetaka.

- Čini vam se da imamo slične poslove? - Nasmiješio se na samu pomisao. - Policajci i psihijatri.

- Možda se meni vaš posao čini isto tako neprijatnim kao što se vama čini moj - reče blago. - Ali oba su nužna čim se ljudi ne ponašaju u okvirima koje društvo smatra normalnim.

- Ne volim okvire - reče on i odgurne svoje piće. Nemam mnogo povjerenja u nekoga tko sjedi za stolom i ljudima zaviruje u mozak, a onda njihove osobnosti trpa u pretince.

- Dakle, tako. - Ponovno je otpila gutljaj i primijetila da se glazba pretvorila u nešto romantično od Lionela Richiea. - Tako vi, dakle, poimate psihijatre?

- Da.

Kimnula je glavom.

- Pretpostavljam da i u vlastitom pozivu morate podnositi poprilično licemjerje.

Nešto opasno bljesne u njegovim očima, a onda, isto tako brzo, nestane.

- Vaš stav, doktorice.

Kucnula je prstom o stol, jedini vanjski znak emocije. Posjedovao je zadivljujuću sposobnost da bude smiren. Primijetila je to već u Harrisovom uredu. Pa ipak, osjećala je nemir u njemu. Međutim, način na koji je taj nemir držao pod kontrolom bio je zadivljujući.

- U redu, detektive Paris, a zašto vi ne izrazite svoj stav?

Vrtio je čašu s votkom, a potom je spustio na stol ne popivši ni gutljaj.

- U redu. Možda vas promatram kao nekog tko čeprka po otpacima isfrustriranih domaćica i menadžera koji umiru od dosade. Sve se svodi na seks ili mržnju prema majci. Na pitanja odgovarate novim pitanjima i sve to ide posve glatko. Pedesetak minuta produ i vi prijedete na novi slučaj. Kad netko doista treba pomoć, kad je netko očajan, preko toga se jednostavno prijece. Stavite etiketu, pohranite i idete dalje na sljedeći sat, sljedeći slučaj.

Na trenutak nije kazala ništa, jer je ispod ljutnje naslutila tugu.

- To je moralo biti jako gadno iskustvo - promrmljala je. - Žao mi je.

S nelagodom se pomaknuo na stolicu. - Bez analize, molim - podsjetio ju je.

Jako gadno iskustvo, iznova pomisli. Ali on nije bio čovjek koji traži nečije simpatije.

- U redu, pokušajmo iz drugog kuta. Vi ste detektiv zadužen za rješavanje ubojstava. Pretpostavljam da po cijele dane hodate mračnim ulicama i pucate iz pištolja. Ujutro ispalite nekoliko hitaca, popodne nekome nataknete lisice, a zatim osumnjičenom pročitate njegova prava i odvučete ga na ispitivanje. Čini li vam se to dovoljno općenitim? Nerado se nasmiješio.

- Prilično ste pametni, zar ne? - Tako kažu.

Nije bio tip čovjeka koji donosi konačne sudove o nekome koga ne poznaje. Njegov se urođeni osjećaj za fair play borio s dugotrajnom, usađenom predrasudom. Dao je znak konobarici da donese još jedno piće.

- Kako vam je ime. Već sam se umorio oslovljavajući vas s doktorice Court.

- Vaše je ime Ben. - Nasmiješila mu se tako da se ponovno usredotočio na njezina usta. - Teresa.

- A ne. - Odmahnuo je glavom. - Ne zovu vas tako. Teresa je previše obično. A Terry baš i nije otmjeno.

Nanula se i naslonila bradu na prekrštene ruke.

- Čini se da ste ipak dobar detektiv. Zovu me Tess. - Tess. - Polako je ponovio, a onda kimnuo glavom. Lijepo. Recite mi, Tess, zašto baš psihijatrija?

Promatrala ga je trenutak, diveći se načinu kako se ispružio na stolicu. Ne indolentno, pomislila je, ne nemarno, naprosto opušteno. Pozavidjela mu je na tome.

- Znatiželja - ponovno je rekla. - Čovjekova je svijest puna pitanja bez odgovora. Htjela sam pronaći odgovore. Uspijete li naći odgovore, moći ćeš pomoći, bar ponekad. Liječiti dušu, olakšati srce.

To ga je kosnulo. Ta jednostavnost.

- Olakšati srce - ponovio je i pomislio na brata. Nitko nije bio u stanju olakšati mu srce. - Mislite da ako jedno liječite, drugo možete olakšati?

- To je jedno te isto. - Tess pogleda iza njega u zagrljeni par koji se smijao nad kriglom piva.

- Mislio sam da vas pladju samo zato da gledate ljudima u glave.

Malo je napućila usne, ali pogled joj je još uvijek bio usredotočen tamo negdje iza njega.

- Duh, srce i duša. "Ne možeš služiti bolesnom duhu. Iskorijeni boli urezane u mozak i slatkom travom zaborava pročisti grudi pune otrova koji tišti srce."

Podigao je pogled s pića dok je govorila. Glas joj je bio tih, ali on više nije čuo glazbu, čavrljanje, smijeh.

- Macbeth - izustio je. A onda slegnu ramenima kada mu se nasmiješila. - I policajci čitaju.

Tess digne čašu kao da želi nazdraviti.

- Možda bismo oboje trebali promijeniti svoje mišljenje.

Kiša je još uvijek sipala kad su se vraćali na parkiralište u blizini policijske uprave. Tmurno je vrijeme ubrzalo spuštanje mraka, lokve su se sjale pod uličnom rasvjetom, a pločnici su bili mokri i pusti. U Washingtonu su svi zarana odlazili kući. Sve dosad čekala je s pitanjem o kojem je razmišljala cijelu večer.

- Ben, a zašto ste vi postali policajac?

- Rekao sam vam da volim hvatati loše momke. Bilo je tu ponešto istine, pomislila je, ali ne cijela.

- Znači odrasli ste igrajući se policajaca i lopova i onda odlučili nastaviti s igrom?

- Uvijek sam se igrao doktora. - Dovezao ih je do njezinog auta i zakočio. - Bilo je poučno.

- Sigurno. A zašto ste onda prešli u javnu službu? Mogao se izmigoljiti, mogao je izbjeći odgovor. Dio njegovog šarma kod žena sastojao se upravo u toj sposobnosti da uradi i jedno i drugo uz lagani osmijeh.

Međutim, najednom je zaželio jednostavno reći istinu.

- U redu, sad ću vam ja nešto citirati. "Zakon su tek riječi i puko slovo na papiru bez ruku i mačeva muškaraca." - Lagano se nasmiješio, okrenuo prema njoj i primijetio da ga mirno promatra. - A riječi i slova na papiru nisu način na koji ja pristupam stvarima.

- A mač jest?

- Tako je. - Nagnuo se da joj otvori vrata. Okrznuli su se tijelima jedno o drugo, još uvijek nesvjesni fizičke privlačnosti. - Ja vjerujem u pravo, Tess. A to je daleko više od svih slova na papiru.

Još je trenutak sjedila, razmišljajući. Prepoznala je silovitost u njemu, doduše sređenu i kontroliranu. Riječi su mu možda bile kultivirane, ali silovitost je bila tu, bez obzira na sve. Mora da je ubijao, činio nešto što su njezino obrazovanje i osobnost u potpunosti odbacivali. Oduzimao je živote, stavljao na kocku svoj vlastiti. I vjerovao je u pravo i red i pravednost. Baš kao što je vjerovao i u mač.

Nije bio jednostavan čovjek kakvim ga je u prvi mah ocijenila. Toliko je toga naučila u jednu večer. Više nego dovoljno, pomislila je i pokrenula se.

- Eto, hvala na piću, detektive.

Dok je izlazila iz auta, Ben je već bio izašao s druge strane.

- Zar nemate kišobran?

Tražeci ključeve, blago mu se nasmiješila. - Nikad ga ne nosim kad pada kiša.

Držeći ruke u stražnjim džepovima, dosegao se do nje. Iz razloga koji mu baš i nisu bili jasni nerado ju je puštao da ode.

- Zanima me što bi na to rekao doktor za glavu? - Ta ni vi nemate kišobran. Laku noć, Ben.

Znao je da nije onako plitka, nadmena intelektualka, kako ju je procijenio. Još uvijek je držao otvorena vrata njezina auta i nakon što se smjestila na mjesto vozača.

- Imam prijatelja koji radi u Kennedy Centru. Dao mi je dvije karte za dramu Noela Cowarda sutra navečer. Bi li vas to zanimalo?

Bilo joj je na vrhu jezika da odbije, pristojno, naravno. Ulje i voda se ne miješaju. Niti posao i zadovoljstvo.

- Da, zanimalo bi me.

Budući da nije bio siguran što da misli o njezinom pristanku, samo je kimnuo glavom.

- Doći ću po vas u sedam.

Pošto je zalupio vrata, spustila je staklo. - A ne treba vam moja adresa?

Obijesno joj se nasmiješio, što joj se inače ne bi sviđjelo, i rekao:

- Ja sam detektiv.

I dok se polako vraćao u svoj auto, Tess se iznenada počela smijati.

Kiša je prestala padati oko deset. Zadubljena u profil na kojem je radila, Tess nije ni opazila mirnu, prigušenu svjetlost mjeseca. Zaboravila je i na kineski restoran, pa joj je večera koja se sastojala od sendviča s govedinom ostala napola nepojedena i zaboravljena.

Fascinanto. Ponovno je čitala izvješća. Fascinantno i zastrašujuće. Kako je birao žrtve? razmišljala je. Sve su plavuše, sve u kasnim dvadesetim godinama, sve niskog do srednjeg rasta. Koga su one njemu predstavljale i zašto?

Da li ih je motrio, pratio? Ili ih je birao proizvoljno? Možda su boja kose i stas bili čista slučajnost. Svaka bi žena koja se negdje nade sama u noći mogla završiti tako da bude spašena.

Ne. Postojala je logika, bila je sigurna u to. Po nečemu je odabrao svaku pojedinu žrtvu, možda po općem tjelesnom izgledu. A onda mu je pošlo za rukom otkriti njezinu rutinu. Tri ubojstva, a nije pritom učinio ni jednu jedinu grešku. Bio je bolestan, ali bio je i metodičan.

Plavuše, u kasnim dvadesetim godinama, niskog do srednjeg stasa. Opazila je kako zuri u vlastiti blijedi odraz u prozoru. Zar nije upravo opisala samu sebe?

Začula je kucanje na vratima i stresla se od straha, a zatim se naljutila na samu sebe zbog svoje gluposti. Pogledala je na sat po prvi put otkako je sjela i vidjela da radi već tri sata u komadu. Još dva i imat će što dati kapetanu Harrisu. Tkogod da je bio na vratima, izgledalo je da mu se žuri.

Spustila je naočale na hrpu papira i otišla otvoriti vrata. - Djede! - Sva je ljutnja netragom nestala kad se podigla na prste da ga poljubi, s užitkom koji joj je on pomogao usaditi u život. Mirisao je po pepermintu i Old Spiceu i držao se poput kakvog generala. - Kasno si vani.

- Kasno? - Glas mu je odjekivao. Oduvijek je bio takav. Odbijao se od zidova u kuhinji gdje je pripremao svježu ribu, na utakmici na kojoj bi navijao za tim koji mu je upravo bio po volji, na hodniku Senata gdje je služio dvadeset pet godina. - Tek je doct. Nisam još spreman za kućni ogrtač i toplo mlijeko, djevojčice. Natoči mi piće.

Već je bio ušao i skidao kaput sa svoje visoke, snažne figure. Sedamdeset dvije su mu godine, pomisli Tess, dok je gledala neobuzdanu grivu njegove sijede kose i suncem opaljeno lice. Sedamdeset dvije godine, a u njemu ima više energije negoli u muškarcima s kojima se vidala. I sigurno više zanimanja. Možda je razlog tome što je još uvijek sama i što je time zadovoljna upravo u tome što je pred muškarce postavljala tako visoke standarde. Natočila mu je tri prsta škotskog viskija.

Pogledao je na stol pretrpan papirima i registratorima i bilješkama. To je njegova Tess, pomislio je, dok mu je pružala čašu. Uvijek spremna da krene i obavi posao. Nije mu promakao ni napola pojedeni sendvič. I to je bila njegova Tess.

- Tako - reće i iskapi viski. - I što si saznala o tom manijaku koji nam pravi tolike probleme?

- Senatore - reče Tess koristeći najprofesionalniji ton svoga glasa, dok je sjedala na rub stolice. - Zna da o tome ne mogu raspravljati s vama.

- Glupost. Ja sam ti našao taj posao. - Na čemu ti se neću zahvaliti.

Dobaci joj čelični pogled pred kojim su uzimali i iskusni političari.

- Ionako ću to doznati od gradonačelnika.

Umjesto uzmaca Tess mu pruži svoj najsladi osmijeh. - Onda od gradonačelnika.

- Prokleta etika - progundao je. - Ti si me tome naučio.

Gundao je i dalje, ali zadovoljan. - A kapetan Harris? Mišljenje.

Na trenutak je mirno sjedila i razmišljala, kao što je to uvijek radila kad je pokušala sabrati misli.

- Kompetentan, sposoban da se kontrolira. Ljutit je i isfrustriran i očigledno pod velikim pritiskom, ali uspjeva mu sve to držati na uzici.

- A detektivi koji su nadležni za slučaj?

- Paris i Jackson. - Vrškom je jezika prošla preko zubi. - Djeluju mi kao neobičan par, ali ipak pravi par.

Jackson izgleda kao gromada od čovjeka. Pita tipična pitanja, ali zna dobro slušati. Čini mi se da je metodičan. Paris... Oklijevala je, ne baš sigurna u ono što će reći. - Nemiran tip, a čini mi se i ne tako postojan. Inteligentan, ali više instinktivan negoli metodičan. Ili možda osjećajiniji. - Pomisli na pravednost, i na mač.

- Jesu li sposobni?

- Ne znam kako da to prosudim, djede. Ukoliko se oslonim na dojam, rekla bih da su odani svom poslu. Međutim, i to je tek dojam.

- Gradonačelnik ima veliko povjerenje u njih. - Iskapi ostatak viskija. - A tako i u tebe.

Ponovno ga je promatrala, ozbiljnim pogledom.

- Ne znam je li to kakva garancija. Ovaj je čovjek teško poremećen, djede. Opasan. Možda sam u stanju dati im opis njegove svijesti, njegovog emocionalnog modela, to ga međutim neće zaustaviti. Igre pogađanja. - Ustala je i gurnula ruke u džepove. - Sve je to samo igra pogađanja.

- Uvijek je to samo igra pogađanja, Tess. Ti dobro znaš da nema garancija, barem ne apsolutnih.

Znala je, ali joj se to nije sviđalo. Nikada joj se to nije sviđalo.

- Potrebna mu je pomoć, djede. Vrišti u pomoć, ali ga nitko ne može čuti.

Stavio je ruku pod bradu i rekao: - On nije tvoj pacijent, Tess.

- Ne, ali ja sam uključena. - Primijetila je da se namrštio i promijenila ton. - Ne brini, neću pretjerati.

- To si mi već jednom bila rekla o kutiji punoj mačića. Završilo je tako da me to stajalo više od jednog dobrog odijela.

Ponovno ga poljubi u obraz i dohvati njegov kaput.

- A onda si ih zavolio sve do jednog. Sada imam posla. - Tjeraš me van?

- Samo ti pomažem oko kaputa - ispravi ga. - Laku noć, djede.

- Budi dobra, djevojčice.

Zatvorila je za njim vrata i sjetila se da joj to isto govori od njene pete godine.

Crkva je bila mračna i prazna, ali njemu nije bio problem otvoriti bravu. Niti je smatrao da griješi čineći to. Crkve nisu bile zamišljene da budu zaključane. Kuća Božja bila je zamišljena tako da bude otvorena za onoga kojemu je potrebna, za onoga koji je u nevolji, za bogobožastnu dušu.

Upalio je svijeće, četiri svijeće - jednu za svaku od žena koje je spasio, a posljednju za ženu koju nije uspio spasiti.

Pao je na koljena, molio, a molitve su mu bile pune očajja. Ponekad, samo ponekad, kad bi razmišljao o svojoj misiji, osjećao je sumnju. Život je svet. Oduzeo je tri života i znao je da svijet na njega gleda kao na čudovište. Kada bi oni s kojima je radio to znali, prezirali bi ga, stavili u zatvor, mrzili. Žalili ga.

Ali tijelo je prolazno. Život je bio svet samo zbog duše. A on je spašavao dušu. Dušu, s čijim će spašavanjem morati nastaviti dokle god ne uspostavi ravnotežu na vagi. Znao je da je sumnja grijeh po sebi.

Da samo ima nekoga s kim bi mogao razgovarati. Da barem postoji netko tko bi ga razumio, pružio mu utjehu. Odjednom ga obuze val očajja, vreo i gust. Bilo bi pravo olakšanje kad bi mu se prepustio. Ali nije bilo nikoga, nikoga kome bi mogao vjerovati. Nikoga s kim bi podijelio svoj teret. Kada je Glas šutio, bio je sam.

Izgubio je Lauru. Laura se izgubila i sa sobom ponijela komadiće njega. Najbolje komadiće. Katkad, kad je bio mrak, kad je bilo tiho, mogao ju je vidjeti. Više se nije smijala. Lice joj je bilo tako blijedo, tako puno boli.

Paljenje svijeća u praznim crkvama nikada neće izbrisati tu bol. Niti grijeh.

Bila je u tami, čekala. Tek kad on završi svoju misiju, tek će onda biti slobodna.

Miris upaljenih zavjetnih svijeća, mukla tišina crkve, i obrisi kipova pružali su mu spokoj. Možda ovdje pronade nadu i mjesto za sebe. Uvijek je u simbolima religije nalazio veliku utjehu, ali i granice.

Pognuo je glavu i molio još usrdnije. Onako kako su ga učili, molio je za milost da uzmogne prihvatiti sve kušnje koje mu predstoje.

Ustao je, a svjetlo svijeća treptalo je na njegovom bijelom ovratniku. Ugasio ih je, i opet je nastala tama.

Promet u Washingtonu može ići na živce - osobito kad se probudiš sav nikakav, piješ kavu u nadi da ćeš nekako doći k sebi, a onda juriš s jednog sastanka na drugi, od jedne obveze do druge. Tess je milimetarski napredovala iza nekog Pinta s pokvarenim ispustom, a onda kuhala od bijesa na još jednom crvenom semaforu. Pored nje je neki čovjek u velikom GMC-u pretjerano dodavao gas. Bio je razočaran što ga nije udostojila niti jednog pogleda.

Bila je zabrinuta zbog Joeya Higginsa. Dva mjeseca terapije, a nije se uspjela približiti stvarnom problemu, ili točnije, pravom odgovoru. Četrnaestogodišnji dječak ne bi smio biti klinički depresivan, nego bi negdje vani morao igrati bejzbol. Danas je imala osjećaj kako je na rubu toga da joj se doista otvori. Na rubu, pomisli Tess i uzdahne. Ali još nije prekoračio tu crtu. Graditi na njegovom povjerenju, njegovom samouvažavanju bilo je isto. kao i graditi piramidu. Korak po korak, beskrajno teško. Kad bi joj samo uspjelo doći do točke na kojoj bi zadobila njegovo puno povjerenje...

Probijala se gradom, opterećena brigom za tog šutljivog dječaka čije su oči bile prepune gorčine. A bilo je toliko drugih stvari. Previše drugih stvari.

Tess je znala da nije morala žrtvovati svoje vrijeme za ručak i osobno isporučiti profil kapetanu Harrisu. Također je ništa nije obvezivalo da radi na njemu do dva sata ujutro, ali se tome jednostavno nije mogla oduprijeti.

Nešto ju je tjeralo na to - instinkt, predosjećaj, praznovjerje, nije mogla reći što. Sve što je znala bilo je to da se duboko uplela u problem s tim ubojicom bez lica, kao da se radilo o nekom od njezinih pacijenata. Policiji je trebala njezina pomoć da ga može razumjeti, a treba ga razumjeti, kako bi ga uhvatila. Treba ga uhvatiti, kako bi mu se pomoglo.

Ulazeći na parkiralište policijske postaje, na brzinu je pogledala oko sebe. Nema Mustanga. Osim toga, podsjetila je samu sebe dok je izlazila iz auta, to i nije bio razlog zašto je došla. A opet, nije uopće bila sigurna zašto je pristala izaći s Benom Parisom, budući da ga je smatrala arogantnim i teškim, a ovim radom na ubojstvima još si je dodatno opteretila ionako nepostojeće vrijeme. Znala je, ukoliko doda nekoliko sati te večeri, da bi stvari opet krenule glatko. Nekoliko je puta tijekom dana razmišljala o tome da ga nazove i otkaže dogovor.

Povrh toga, izlaženje s muškarcima nije bilo nešto čemu bi Tess pristupala s previše entuzijazma. Samačka je scena predstavljala težak, gadan krug koji bi zainteresirane obično ostavljao isfrustriranim ili potpuno izmoždenim. Automatski je odbacivala situaciju koja bi glatko govorila: evo, tu sam, zar nisi sretna. Pošteno. Niti je gajila kakve iluzije o posve ležernoj, neobvezujućoj vrsti susreta. Kao što je to bilo s javnim pravobraniteljem s kojim se povremeno vidala prošlog proljeća.

Nije se radilo o tome da je muškarci možda nisu zanimali. Jednostavno većina muškaraca koje je sretala nisu bili u stanju zadržati njezin interes. Kad mnogo toga očekuješ, razočaranje nastupa tim prije. Sve u svemu, bilo je lakše ostati kod kuće s nekim starim filmom ili punim novčanikom.

Ali ipak nije otkazala. Rekla je samoj sebi da bi bilo grubo otkazati dogovor u tako kratkom vremenu - čak i kada se radilo o izlasku za koji je znala da su obje strane dogovorile bez nekog velikog razmišljanja. Otići će, uživati će u drami, a onda reći laku noć. Radit će preko vikenda.

Kad je ušla u Odjel za ubojstva, brzim je pogledom provjerila tko sjedi za stolom, a tko hoda s jednog mjesta na drugo. Netko je gurnuo glavu u mali, izgrebeni hladnjak, ali kad se uspravio, vidjela je da ga ne poznaje.

Ben nije bio tamo, ali pririjetila je mnoštvo stilova odjeće na policajcima koji su tamo bili. Odijela i kravate, traperice i džemper, čizme i tenisice. Jedina stvar koja se činila zajedničkom bila je kožna futrola s pištoljem ispod pazuha. Činilo joj se da ni izdaleka nema takav sjaj kao što bi imao mač.

Bacila je pogled u Harrisov ured i vidjela da je prazan. - Dr. Court?

Zaustavila se i pogledala muškarca koji je upravo ustajao od pisaćeg stroja.

- Da.

- Ja sam detektiv Roderick. Ako tražite kapetana Harrisa, on je na sastanku sa šefom policije.

- Tako dakle. - Bio je tip muškarca koji nosi odijela i kravate, primijetila je. I premda mu je sako bio prebačen preko naslona stolice, kravata i košulja bile su mu uredne i pristojne. Pomislila je kako Ben nikada ne bi stavio kravatu. - Hoće li se vratiti?

- Da. Pričekajte, ako želite, ne bi trebao još dugo. Nasmiješio se i sjetio prethodnog dana. - Mogu vam donijeti šalicu kave.

- Ah... - Pogledala je na sat. Sljedeći pacijent ima termin za četrdeset minuta. Treba joj otprilike pola od toga da se vrati u ured. - Ne, hvala. Ni sama nemam mnogo vremena. Donijela sam izvješće za kapetana.

- Profil. Možete ga dati meni. - Primijetio je da oklijeva i nastavio: - Ja također radim na slučaju, doktorice Court. - Oprostite. Bila bih vam zahvalna kad biste se pobrinuli

da ga kapetan Harris dobije odmah čim se vrati. - Otvorila je aktovku i izvadila dosje. - Ako ima bilo kakvih pitanja, može me nazvati u ured do pet sati, a poslije kod kuće do sedam. Možete li mi reći ima li kakvog napretka?

- Volio bih da mogu. U ovom trenutku ponovno pretražujemo isto područje u nadi da smo eventualno nešto previdjeli prvih pet-šest puta.

Tess baci pogled na dosje i pomisli može li on uopće doista razumjeti tog čovjeka o kojem je pisala. Može li to itko?

Nezadovoljna, kimnu glavom i preda mu dosje. Izgledao je bezazleno, ali tako izgleda i bomba kad miruje.

- Hvala vam.

Prava dama, pomislio je. U ovakvom poslu čovjek počinje previdati prave stvari.

- Nema na čemu. Imate li poruku za kapetana?

- Ne. Sve se nalazi u dosjeu. Još jednom hvala, detektive. Lowensteinova je pričekala dok se Tess ne udalji.

- To je ta psihijatrica?

Roderick prode prstima po dosjeu, a potom ga stavi na stol.

- Da. Donijela je profil za Harrisa.

- Čini se kao da dolazi ravno iz Harper's Bazaara promrmlja Lowensteinova. - Elegantna, ali čula sam da je sinoć otišla s Parisom. - Zahihotala se i pogladila Rodericka po ruci. - Ubrzala ti je puls, Lou?

Zbunjeno je slegnuo ramenima. - Mislio sam na nešto drugo. Lowensteinova napući usne i reče:

- Sigurno. Nadam se da zna svoj posao. Bolje negoli spiritistička daska, pretpostavljam. - Prebacila je torbicu preko ramena. - Bigsby i ja idemo ispitati neke od stalnih gostiju kod Doug'sa. Čuvaj nam kućno ognjište.

- Donesi nam neki trag, Maggie. - Roderick ponovno sjedne na stolicu. - Ili ćemo se zbilja morati posavjetovati s duhovima.

Tess je upravo zašla za drugi ugao kad je začula nečiju psovku. Okrenula se i ugledala Bena kako lupa nogom o proiajni automat.

- Kurvin sin.

- Ben. - Ed mu položi ruku na rame. - Ta je stvar otrov za tvoj sustav. Zaboravi. Tijelo će ti biti zahvalno. -

Ubacio sam pedeset centi. - Ben uhvati rukama auto

mat s obje strane, počne ga tresti i ponovno opsuje. - Jebenih pedeset centi je, kao prvo, prava pljačka za tanki komadić čokolade i nekoliko lješnjaka.

- Trebao bi probati groždice - predloži mu Ed. - Prirodni šećer. Puno željeza.

Ben zaškripi zubima.

- Mrzim groždice, u njima nema ništa osim suhog grožđa.

- Detektive Paris. - Tess nije mogla odoljeti iskušenju da se ne vrati niz hodnik. - Uvijek se svadate s neživim predmetima?

Okrenuo je glavu, ali nije skiđao ruke s automata.

- Kada me maltretiraju. - Još je jednom snažno protresao automat, ali je pritom gledao u Tess. Danas nije mokra, primijetio je. I podigla je kosu u stilu koji ga je podsjećao na birane kolače pod kristalnim poklopcem. Možda je ona mislila da je to profesionalno, njemu je međutim curila slina na usta.

- Dobro izgledate, doktorice.

- Hvala vam. Dobar dan, detektive Jackson.

- Gospođo. - Ponovno je stavio ruku na Benovo rame. - Ne mogu vam reći koliko mi je neugodno zbog mog partnera.

- Sve je u redu. Navikla sam na probleme u ponašanju. - Sranje. - Ben još jednom protrese automat, a onda se okrene. Prvom će prilikom srediti bravu. - Tražili ste me?

Tess pomisli na to kako je pogledom pretraživala parkiralište, a zatim i Odjel. Odlučila se biti taktična i prešutjeti istinu.

- Ne, donijela sam psihološki profil za kapetana Harrisa. - Brzi ste.

- Da sam imala više podataka, trajalo bi duže. - Slegnula je ramenima i izrazila i pomirenost i nezadovoljstvo tom činjenicom. - Ne znam koliko će to pomoći. Željela bih učiniti više.

- Naš posao - podsjeti je Ben.

- Bok, dečki. - Lowensteinova je prošla i ubacila kovanicu u automat. Zapravo joj je više bilo stalo do toga da izbliza promotri psihijatricu negoli do čokolade. Hladila bi se u tjednu plaću da je ružičasto odijelo bilo od svile.

- Pokvaren je - reče joj Ben, ali kad je ona potegnula ručicu, iskočile su dvije čokolade.

- Dvije za jednu - reče Lowensteinova i ubaci obje u torbicu. - Vidimo se kasnije.

- Čekaj malo...

- Nećeš valjda praviti scenu pred doktoricom Court upozori ga Ed.

- Lowensteinova odlazi s mojim vlasništvom. - Bolje za tebe. Šećer ionako nije zdrav.

- Sve je to vrlo zanimljivo - reče Tess britko dok je promatrala kako Ben zuri u Lowensteinovu dok je odlazila.

- Ali meni se žuri. Htjela bih vam samo reći da imam jedan prijedlog koji je uključen u moje izvješće za kapetana.

Ben stavi ruke u džepove i pogleda je. - A taj bi bio?

- Treba vam svećenik.

- Bili smo na tom putu, doktorice. Ed i ja razgovarali smo s desetak svećenika.

- S psihijatrijskim iskustvom - dovrši Tess. - Učinila sam što mogu, ali ja nisam kvalificirana za dublje istraživanje vjerskog aspekta. A to je, po mojoj procjeni, ključ svega. - Prešla je pogledom preko Eda, ali bila je svjesna toga čiji stav mora uzdrmati. - Mogla bih se početi baviti katoličanstvom, ali to bi potrajalo. Mislim da nitko od nas ne želi gubiti vrijeme. Znam za jednog doktora na Katoličkom sveučilištu, monsijora Loana. Uživa veliki ugled u Crkvi i u psihijatrijskoj medicini. Željela bih se s njim konzultirati.

- Što više ljudi konzultiramo - ubaci Ben - to su veći izgledi da će vijesti procuriti. Ne možemo dopustiti da novinari saznaju pojedinosti.

- Ali ako ne pokušate nešto drugo, vaša se istraga neće maknuti s mjesta. Ni makac. - Vidjela je da mu nije pravo i nastavila: - Mogla bih otići gradonačelniku, izvršiti pritisak, ali to nije način na koji to želim učiniti. Željela bih da me u ovome podržite, Ben.

Namrštio se. Još jedan psihijatar, pomislio je. A k tome još i svećenik. Ali, ma koliko to mrzio priznati, istraga nije napredovala. Ako je ona željela izvući zeca iz šešira, oni bi to mogli i razmotriti.

- Razgovarat ću s kapetanom.

Smiješak joj nije pao teško nakon ovakve pobjede.

- Hvala. - Izvadila je novčanik i ubacila kovanicu u automat koji je stajao iza njega. Kratko je zastala i povukla ručicu. Nakon nekoliko trenutaka izletio je čokoladni prutić. - Izvolite. - Pružila ga je Benu ozbiljna pogleda. - Da se čovjek sažali nad vama. Bilo mi je drago, detektive Jackson.

- Bilo mi je zadovoljstvo, gospođo. - Smiješio se od uha do uha dok ju je promatrao kako odlazi. - Doista se dobro drži, zar ne?

Ben je namršteno prebacivao čokoladicu iz ruke u ruku. - O, da - promrmljao je. - Prava profesionalka.

Nije to nimalo nalikovalo na nju da puno razmišlja o odjeći. Sadržaj njezinog ormara bio je pomno odabran, sve do zadnjeg džempera i rublja, iz jednostavnog razloga što Tess nije imala strpljenja da svako jutro razmišlja o tome što će odjenuti. Obično bi se odlučila za klasičan stil i pastelne boje, jer joj je to najbolje

pristajalo i jer je ujutro, kad se žurila, jednostavno mogla zavući ruku u ormar i izvaditi prvu stvar koja je bila na redu.

Ali sada se nije odijevala za ured. A kad je vratila i treću haljinu u ormar, opomenula je samu sebe da se ne odijeva za princa na bijelom konju. S dvadeset devet godina dobro je znala da nema prinčeva na bijelom konju, a također i to da pametna žena ne želi kulu od bjelokosti. Sasvim je drugačija stvar bila jednostavni izlazak sa zgodnim muškarcem, a Ben Paris to je svakako bio.

Pogled na sat upozorio ju je da previše razmišlja i da će zakasniti. Stajala je u kombineu beje šampanjca i izvadila crnu svilenu haljinu te je kritički promatrala. Jednostavna, ali elegantna. Pametna odluka, zaključila je, i više se nije zamarala daljnjim traženjem. Odjenula ju je i zakopčala dugmad koja je sezala od struka do vrata.

Još jedan dugi pogled u ogledalo i da, bila je zadovoljna. Da, pomislila je, to je bilo bolje od onog svijetloplavog kompleta s kojim je počela ili onog maslinastog koji je upravo bila odbacila. Odlučila se za dijamantske naušnice koje je dobila od majke i tanku zlatnu ogrlicu koju joj je djed darovao kad je diplomirala. Još je razmišljala o tome da li da podigne kosu, ali zvono na vratima ju je preduhitriло. Ostat će, znači, raspuštena.

Nije se nadala da bi mogao izgledati elegantno. Ali kad mu je otvorila vrata i ugledala čelično sivo odijelo i košulju boje lososa uvidjela je da je pogriješila. Ipak, što se tiče kravate imala je pravo. Nije ju nosio.

Nasmiješila mu se, a onda ugledala stručak ljubičica u ruci. Nije bila tip žene koja lako gubi ravnotežu, ali kad ga je pogledala u oči, osjećala se poput šiparice koja je upravo dobila svoj prvi buketić cvijeća.

- Lula mira - reče joj Ben, a i sam se osjećao prilično nesigurno kao i Tess. Ne bi se trebao tako osjećati, rekao je samome sebi, jer navikao je bio na grandiozne i odvažne geste sa ženama s kojima je izlazio. Bio je jednostavno takav. A potraga za ljubičicama u listopadu i nije se činila tako glupom sve dok se nije našao tu pred njom i pružio ih.

- Prekrasne su. Hvala. - Ponovno je zadobila ravnotežu i s osmijehom primila cvijeće i uvela ga u stan. Miris ju je podsjetio na proljeće koje se sada činilo tako dalekim. - Idem po vazuu.

Kada je otišla u kuhinju, Ben je pogledao uokolo. Vidio je kopiju Matissea, turske sagove, uredno izvezene jastučice. Meke, lijepe boje i staro otmjeno drvo. Bila je to soba koja je svjedočila o nenametljivom, generacijskom bogatstvu.

Kog vruga tu radiš? upitao je samoga sebe. Njezin je djed senator. A tvoj je bio mesar. Odrasla je okružena poslugom, a tvoja majka još i sada sama riba vlastitu WC školjku. Ona je pohađala najelitnije škole, a ti si se patio dvije godine na koledžu prije policijske akademije.

O, da, naravno da je napravio pravo malo istraživanje o njoj. I to je bio dio njegova stila. I bio je više nego siguran da već nakon petnaest minuta neće imati o čemu razgovarati.

Kada se vratila, nosila je ljubičice u maloj Wedgwood vazi.

- Ponudila bih te pićem, ali nemam votke.

- U redu je. - Donio je odluku bez nepotrebnog vaganja za i protiv. Vjerovao je svojim instinktima. I dok je stavljala ljubičice na stol, on joj se približi i dotakne kosu.

Polako se okrenula, bez trzaja, bez iznenađenja, i uzvratila mu njegov dugi tihi pogled.

Mirisala je na Pariz. Sjetio se onih pet dana koje je tamo proveo kad mu je bilo nekih dvadesetak godina i kad je živio od zraka i optimizma. Zaljubio se u Pariz - u njegov izgled, mirise, zrak. Svake je godine obećavao samome sebi da će se vratiti onamo i naći ono za čim je tragao.

- Više mi se sviđa raspuštena - reče na poslijetku i još na trenutak zadrži prste u njezinoj kosi. - Danas popodne bila je podignuta i ti si izgledala nekako distancirano, nepristupačno.

Osjetila je napetost, onu zrelu napetost između muškarca i žene kakvu već godinama ni s kim nije osjetila, nije htjela osjetiti. I još uvijek to nije željela.

- Poslovno - ispravi ga i lagario uzmakne. - Želiš ipak nešto popiti?

Razmišljao je o tome da li da načini dug, tanak rez u oklopu njezine kontrole. Kako bi to bilo? Ali, ukoliko bi to učinio, možda bi time probio i svoj vlastiti oklop.

- Popit ćemo nešto u kazalištu. Imamo dovoljno vremena prije početka predstave.

- Idem po ogrtač.

Čini se da je poznavao osoblje na Roof Tenace kao što je poznavao i osoblje u onom zadimljenom malom baru prethodne večeri. Tess je promatrala kako razgovara sad s jednim, sad s drugim, opažala je lakoću i prisnost kojom razgovara. Nije dakle bio vuk samotnjak, zaključila je, izuzev kad je to sam htio.

Divila se tome kako netko može biti tako ležeran u ophođenju s ljudima i ne brinuti za dojmove i mišljenja drugih. Da bi čovjek mogao biti takav, kao prvo mora biti pomiren sa samim sobom. Nekako, koliko god da je bila zadovoljna s vlastitim životom, to joj još uvijek nije uspij evalo.

Ben uzme čašu, ispruži noge i zagleda se u nju. - L.. jesi me već prokužila?

- Ne posve - odvrati Tess i uzme badem iz zdjele sa stola i počne ga zamišljeno gristi. - Međutim, mislim da ti sebe jesi. Kad bi bilo puno više ljudi koji sebe razumiju kao ti, morala bih potražiti drugi posao.

- A ti si zaista dobra u svom poslu. - Proma "trao ju je kako uzima još jedan badem dugim, vitkim prstima. Starinski joj je biser zasjao na desnoj ruci. - Odlična studentica zaustio je i zapazio kako joj se ruka zaustavlja. - Privatna praksa koja se tako brzo širi da je više ne možeš pratiti. Upravo si odbila ponudu da se priključiš psihijatrijskom timu Mornaričke bolnice u Bethesdi, ali jednom tjedno besplatno radiš u klinici Donnerly u South Eastu.

Smetalo joj je to njegovo nabranje. Tess se navikla na to da zna više o ljudima s kojima je imala posla negoli što oni znaju o njoj.

- Uvijek provjeravaš i prošlost kad imaš spoj s nekom ženom, detektive?

- Stvar navike - opušteno reče. - I sama si sinoć govorila o znatiželji. Senator Jonathan Writemore tvoj je djed s majčine strane, malo lijevo od centra, iskren, karizmatičan i čvrst.

- Bilo bi mu drago da to čuje.

- Roditelje si izgubila kad ti je bilo četrnaest godina, na žalost - reče i podigne čašu. - Uvijek je teško izgubiti obitelj.

Zamijetila je ton u njegovu glasu, empatiju koja joj je govorila da je i on nekoga izgubio.

- Ali djed me spasio. Možda se ne bih uspjela oporaviti bez njega. A kako si sve to saznao?

- Policajci ne odaju izvor informacija. Pročitao sam psihološki profil koji si izradila.

Malo se ukočila, očekujući kritiku. - I?

- Osjećaš da je naš momak inteligentan.

- Da. Lukav. Za sobom ostavlja ono što želi, ali nikakvih tragova.

Nakon nekoliko trenutaka Ben kimne glavom.

- Ima nešto u tome što kažeš. Zanima me kako si došla do tih zaključaka.

Prije negoli je odgovorila, Tess otpije gutljaj pića. Nije se pitala zašto joj je važno da je razumije. Jednostavno joj je bilo važno.

- Uzimam činjenice, obrazac koji ostavlja za sobom. Vidiš, svaki put je gotovo isti, ne razlikuje se. Mislim da se to u tvom poslu naziva promatranjem mase.

Nasmiješio se i kimnuo glavom. - Da.

- Obrazac oblikuje sliku, psihološku sliku. Ti si osposobljen da tražiš tragove, dokaze, motive, a potom da uhitiš. A ja sam osposobljena za to da tražim razloge, uzroke, a potom liječim. Da liječim, Bene - ponovi i pogleda ga u oči. - Ne da sudim.

Podigao je obrvu.

- Ti misliš da ja to radim?

- Želiš ga uhitiš - jednostavno mu odvrati.

- Da, želim ga ščepati. Maknuti s ulice i strpati iza rešetaka.

Ugasio je cigaretu, polako i netočno. Bila je to mjera kontrole. Ali ruke mu nisu zadrhtale.

- Želiš da bude kažnjen. Ja to razumijem, čak i ako se s tim ne slažem.

- Ti bi mu radije otvorila glavu i popravljala ga. Isuse Kriste! - Odgurnuo je piće. - Nećeš valjda žaliti takvog čovjeka.

- Sažaljenje je sastavni dio mog posla - oštro mu odvrati. - On je bolestan, ozbiljno bolestan. Ako si pročitao moj psihološki profil i shvatio ga, onda znaš da to što radi, radi zbog bolesti.

- Davi žene. Ako mu davljenje žena pričinjava bol, to ne znači da su one manje mrtve. Tess, osjećam sažaljenje prema obiteljima tih nesretnih žena s kojima sam morao razgovarati. Koje sam morao gledati u lice kad su me pitali zašto. A nisam im mogao dati nikakav odgovor.

- Oprosti. - Uhvatila ga je za ruku, ne razmišljajući. Svojom je rukom stegnula njegovu. - Užasan posao. Posao zbog kojeg se noću budiš. I ja moram razgovarati s obiteljima... zaprepaštenim i ogorčenim kad netko od njihovih bližnjih počini samoubojstvo. - Osjetila je kako mu se ruka grči od napetosti i automatski je počela tješiti. - Kad ležiš budan u tri u noći i još uvijek pred sobom vidiš pitanja u njihovim očima, i žalost. Ben... - Nagnula se prema njemu, želeći mu se primaknuti što bliže. - Ja o tome moram razmišljati kao liječnik. Mogu ti dati kliničke termine... poremećaj u ponašanju, funkcionalna psihoza. Što god rekli, svodi se na isto, bolest. Taj čovjek ne ubija iz osвете ili koristoljublja, već iz očaja.

- A ja moram razmišljati kao policajac. Moj je posao da ga spriječim. Svodi se na to. - Na trenutak je šutio, a onda je odgurnuo piće na stranu. - Razgovarali smo o monsinjoru Loganu. Harris provjerava stvar.

- Izvrsno. Hvala ti.

- Nema na čemu. Nemam baš mnogo povjerenja u tu zamisao.

Uzdahnula je i odmaknula se.

- Nemamo ništa zajedničko, zar ne?
- Možda i ne. - Ali sjetio se kako je njezina ruka bila mala i topla u njegovoj. - A možda to još nismo pronašli?"

- Što bi volio raditi u sutiotu poslijepodne? - iznenada ga zapita.
- Sjediti, piti pivo i gledati utakmicu. Zafrkala je nosom.
- To baš neće ići. A što kažeš na glazbu? Nasmiješio se.
- Kako to misliš?
- Kakvu glazbu voliš?
- Ovisi. Kad vozim, volim rock, kad pijem onda jazz, a Mozarta nedjeljom ujutro.
- Već postajemo bliži. Kako ti se sviđa Jelly Roll Morton?
Iznenaden, ponovno se nasmiješio. - O, da.
- A Springsteen?
- Osvojio me s The River. - Marvin Gaye?
Ben se nasloni i pomno je promotri.
- Izgleda da ipak imamo nešto za početak. - Nogom je ispod stola okrznuo njezinu nogu. - Hoćeš da odemo k meni slušati moju kolekciju ploča?
- Detektive Paris... - reče Tess i uzme još jedan badem. - Školovani psihijatri ne padaju na takve otrcane trikove. - A na svježije?
- Kao na primjer?
- Da poslije kazališta odemo na večeru i da vidimo tko se sjeća više starih pjesama Beatlesa.
Dobacila mu je osmijeh, vedar i nespontan, sasvim drugačiji od onih prijašnjih, opreznih.
- Izgubit ćeš, vidjet ćeš.
- Poznaješ li momka s navlakama na zubima vrijednim dvije tisuće dolara i elegantnim odijelom s potpisom Brooks Brothers?
Zbunjeno se namrštila. - Je li to kviz?
- Prekasno, već dolazi. - Tko... oh, bok, Frank.
- Tess, nisam te ovdje očekivao. - Stavio je ruku na veoma vitku, egzotičnu ženu pored sebe. - Lorraine, ovo je dr. Teresa Court, moja kolegica.

Žena, koja se naočigled dsactivala, a Tess je iskreno suosjećala s njom, pruži joj ruku.
- Veoma mi je drago. - A onda joj pogled polako sklizne s Tess i zaustavi se na Benu. - Dobra večer.
Polako se nasmiješio, i premda mu pogled nije napuštao njezino lice, primijetio je svaki detalj.
- Dobra večer, ja sam Ben.
- Tess, trebala si mi reći da ćeš doći. Napravili bismo zabavu - reče Frank.
Lorraine nagne glavu na stranu dok je gledala u Bena. Možda se ova večer ipak još daje spasiti, pomisli.
- Uvijek postoji mogućnost i poslije predstave - reče Lorraine.
- Sigurno - promrmlja Ben, na što ga Tess lupi nogom pod stolom. Osmijeh mu je međutim ostao nepromijenjen. - Ali Tess i ja na žalost moramo rano u krevet. Posao.
- Oprosti, Frank, ali neki drugi put - reče Tess i ustane, znajući da joj je bijeg uvijek neizvjestan. - Vidimo se u uredu. Dovidenja, Lorraine.
- Evo ti šušir, čemu tolika žurba? - progurda Ben dok ju je slijedio.
- Kad bi ti znao ono što ja znam, bio bi mi zahvalan. - Taj tvoj, hm, kolega ima bolji ukus što se tiče žena negoli što se tiče kravata.
- Zaista? - Dok su hodali, Tess se bavljala izravnavanjem svog ogrtača. - Mislila sam da je prilično napadna.
- Da - reče Ben i baci pogled iza leđa. - Aha, napadna. - Neki muškarci vole dekolte i umjetne trepavice, pretpostavljam.
- Neki muškarci su životinje.
- Bila mu je tek drugi izbor - začu Tess samu sebe kako govori. - Prvo sam ga ja odbila.
- A tako? - Zainteresiran, Ben joj prebaci ruku preko ramena i uspori njezin tempo. - Pozvao te na ovu predstavu, a ti si ga odbila?
- Tako je.
- Polaskan sam.
Dobacila mu je pogled. Njegovom egu doista nije potrebna nikakva njena pomoć.
- Tvoj sam poziv prihvatila samo zato što nisi savršen. - Hmm. A kad te je pozvao?

- Jučer poslijepodne.
- Nije izgledalo da je baš objesio nos što si ga odbila i pojavila sa mnom.

Tess se izmigolji iz njegova zagrljaja.

- Rekla sam mu da imam već dogovoren sastanak. - Tako znači. Lagala si.
Rekao je to s takvim zadovoljstvom da se nasmijala. - Ni ja nisam savršena.
- Tim bolje.

Rani odlazak na počinak o kojem je Ben govorio završio je tako da su u dva iza ponoći išli hodnikom prema Tessinom stanu.

- Sutra ću se mrziti zbog ovog - reče Tess i zijevne. - Ali ja te još uopće nisam pozvao u krevet. Prestala je zijevati i prigušeno se nasmijala.

- Mislila sam na pola boce vina i pet sati spavanja. Zaustavila se pred vratima stana i naslonila na njih. - Nisam očekivala da ću se tako dobro provesti.

Nije ni on.

- Zašto ne pokušamo ponovno? Možda nam neće uspjeti. Nekoliko je trenutaka o tome razmišljala.

- U redu, kada?

- Sutra je na drugoj strani grada Bogartov festival. - Malteški soko?

- I lieliki san.

Nasmijala se, već ugodno pospana. - Dobro.

Kada joj se približio, očekivala je da će je poljubiti. Svidjela joj se ta pomisao, činila joj se tako prirodnom. Ta žudnja za tim da je netko drži i dotakne bila je tako ljudska. Napola je zaklopila oči, dok joj je srce kucalo tek malčice brže.

- Trebaš zamijeniti ovu igračku od brave. Ponovno je otvorila oči.

- Što?

- Brava na tvojim vratima, Tess, obična je igračka. Prešao joj je prstom po nosu, zadovoljan što ju je zbunio. - Ako živiš u zgradi bez osiguranja, onda je bolje da nabaviš pravi zasun.

- Pravi zasun? - Nasmijala se, uspravila i potražila ključeve. - O tome nema diskusije s policajcem.

- Drago mi je to čuti. - Položio je ruke na njezine i poljubio je prije nego što se mogla pripremiti. Kasnije, kada je ponovno bila u stanju misliti trezveno, razmišljala je o tome nije li on to tako isplanirao.

Bilo je smiješno i pomisliti da poljubac tako nježan, tako lak poput ovog može uzburkati cijelo tijelo. Krv nije mogla uskiptjeti niti se razum mogao toliko pomutiti. Ona je to dobro znala, ali ipak je to osjećala. Nadvio se nad nju, dodirajući joj samo ruke.

Imao je spretna usta, ali to je i očekivala. Usne su mu bile tople, meke, a zubima je dodavao dozu uzbuđenja. Njima joj je prešao preko usana, prije no što ju je dotaknuo jezikom. Samo joj je sebi govorila da je to zbog toga što je kasno, pa zbog vina, pa zbog opuštanja, ali toliko se predala tom trenutku, bez ikakvih rezervi kojima je inače bila sklona.

Pretpostavljao je da je hladna, pomalo distancirana. Očekivao je to. Ali nije očekivao tih žar, tu strast, tu slast koja se iz nje prelijevala u njega.

Žudnja mu je bila dobro poznata, bila je nešto za što je mislio da dobro razumije. Ali nije se mogao prisjetiti da je ikada tako duboko prodrla u njega i ostavila ga bez daha. Želio ju je sada, trenutačno, očajnički ju je želio. Obično bi to i ostvario. Bilo je to tako prirodno. Ali iz razloga koje ni sam nije mogao razumjeti odmaknuo se od nje.

Na trenutak su samo netremice gledali jedno drugo u oči.

- To bi mogao biti problem - uspjelo mu je izustiti nakon nekoliko trenutaka.

- Da. - Progutala je knedlu i usredotočila se na hladni metal ključeva koje je držala u ruci.

- Stavi sigurnosni lanac, u redu? Vidimo se sutra.

U prvom je pokušaju promašila ključanicu, a onda opsovala u sebi kada ju je pogodila u drugom pokušaju.

- Laku noć, Bene. - Laku noć.

Pričekao je dok nije začuo klik u bravi i zveckanje lanca, a onda se okrenuo i pošao hodnikom. Problem, ponovno pomisli. Pravi pravcati problem.

Satima je hodao. Kad se napokon vratio u stan, bio je toliko umoran da je jedva stajao na nogama. U proteklih je nekoliko mjeseci primijetio da može spavati bez kojekakvih snova samo ako se prethodno potpuno iscrpio. Nije bilo potrebno upaliti svjetlo. Znao je put. Ignorirao je potrebu za odmorom i prošao pored spavaće sobe. San će ionako doći tek kad izvrši svoju posljednju dužnost. Prostorija iza bila je uvijek zaključana. Kada ju je otvorio, udahnuo je blag, ženstveni miris svježeg cvijeća koje je tamo stavljaio svakoga dana. Pored vrata ormara visila je svećenička reverenda. Prebačen preko nje bio je snježnobijeli naglavnik.

Uzeo je šibicu i zapalio prvu svijeću, a zatim drugu, pa još jednu, sve dok sjenke plamena nisu zatreperile na netaknutoj površini pokrova na oltaru.

Na njemu je u srebrnom okviru stajala slika mlade žene, plavokose i nasmijane. Zauvijek će ostati tako mlada, nevinna i sretna. Ružičaste su joj ruže bile najdraže i njihov se miris sada miješao s mirisom zapaljenih svijeća. U manjim okvirima stajale su pažljivo izrezane novinske fotografije tri druge žene. Carle Johnson, Barbare Clayton, Francie Bowers. Sklopio je ruke i kleknuo pred njima.

A toliko ih je mnogo, pomislio je. Toliko mnogo. Tek je počeo.

Nasuprot Tess sjedio je dječak, tih i šutljiv. Nije bio nemiran niti je gledao kroz prozor. Činio je to rijetko. Umjesto toga, sjedio je na stolici i promatrao vlastita koljena. Ruke su mu bile ispružene na bedrima, prsti mršavi, zglobovi malo uvećani od nervoznog pucketanja. Nokti su mu bili posve izgrizeni. Znakovi živaca, a ipak toliki ljudi često prolaze sasvim dobro u životu, pucketajući prstima i grizući vlastite nokte, izjedajući sami sebe.

Rijetko je gledao u osobu s kojom razgovara, ili, u ovom slučaju, u osobu koja mu govori. Svaki put kad bi joj uspjelo ostvariti kontakt pogledom, osjetila bi i pobjedu i bol. Toliko je malo mogla vidjeti u njegovim očima, jer se već zarana naučio braniti i skrivati. A ono što bi vidjela - kad bi imala tu rijetku priliku - nije bila srdžba, ni strah, nego samo tragovi dosade.

Život nije bio pošten prema Josephu Higginsu, mlađem, a on nije htio riskirati da dobije još jedan niski udarac. U svojim je godinama, koje su obično posvećene igri, izabrao izolaciju i nekomunikaciju kao obranu od nedostatka izbora. Tess je dobro poznavala simptome. Nedostatak vanjskih osjećaja, nedostatak motivacije, nedostatak zanimanja. Nedostatak.

Morala je na neki način pronaći nešto što će ga trgnuti i vratiti nazad, prvo da se počne zanimati za sebe, a onda i za svijet koji ga okružuje.

Bio je prestar da se s njim igra, a opet premlad da se susretne s njim kao odrasla osoba s odraslom osobom.

61

Pokušavala je oboje, ali on nije; prihvaćao ni jedno ni drugo. Higgins se čvrsto postavio negdje između.

Adolescencija za njega nije bila samo nezgodno razdoblje u životu, štoviše, bila je bijedna.

Nosio je traperice, dobre, kvalitetne traperice, sa smičkom za kojim su ludovali na reklamama, i siw majicu sa slikom nasmiješene marylandske kornjače na grudima. Na nogama je imao moderne i skupe tenisice Nike.

Srednje podšišana svijetlosmede kosa obrublivala je njegovo vrlo usko lice. Izvana je izgledao poput svakog drugog prosječnog četrnaestogodišnjaka. Sva vanjska oprema bila je tu. Ali iznutra, iznutra je bio labirint smetenosti, mržnje prema samome sebi i gorčine koje Tess još nije ni dotaknula.

Nesreća je bila to što je ona za njega predstavljala samo još jednu autoritarnu figuru u životu, umjesto da mu bude osoba od povjerenja, zid za plakanje ili bar prazan list papira. Kad bi bar jednom povikao na nju ili se svadao s njom, osjetila bi da seanse napreduju. Usprkos svemu, bio je pristojan i nije reagirao.

- Kako ti se sviđa u školi, Joey?

Nije ni ramenima slegnuo. Kao da bi i ta kretanja odala ponešto od onoga što je tako čvrsto držao u sebi.

- Dobro.

- Dobro? Mislila sam da je uvijek malo gadno promijeniti školu. - Borila se protiv toga, učinila sve što je bilo u njezinoj moći da u toj fazi terapije odgovori njegove roditelje od tako drastičnog poteza. Loše društvo, govorili su. Htjeli su ga odvojiti od onih koji na njega vrše loš utjecaj, od onih koji su ga naveli na alkohol, na kratko poigravanje s drogom i podjednako kratko, ali još nelagodnije, upuštanje u svijet okultnih sila. A sve što im je pošlo za rukom bilo je to da su ga samo još više otuđili, da su otcijepili još jedan djelić njegovog samopoštovanja.

Medutim, uzrok svih tih njegovih bježanja nije bilo društvo, loše ili nekakvo drugačije. Uzrok su bile njegove sve veće depresije i potraga za odgovorom, odgovorom za koji je vjerovao da je u potpunosti i isključivo njegov.

Budući da više nisu nalazili joint u njegovom ormaru niti osjetili miris alkohola u njegovom dahu, njegovi su roditelji bili uvjereni da se počinje oporavljati. Nisu mogli, ili

pak nisu htjeli vidjeti da se spirat" a njegove depresije vrti još brže. Samo što ju je naučio internalizirati.

- Nova škola može biti avantura - nastavi Tess, budući da nije dobila nikakvu reakciju. - Ali gadno je biti novi đak u razredu.

- Ništa posebno - promrmlja on i nastavi gledati u koljena.

- Drago mi je to čuti - odvrati Tess, premda je znala da je to laž. - Kad sam bila tvojih godina, morala sam promijeniti školu i bila sam preplašena na smrt.

Podigao je pogled, ne vjerujući joj, ali ipak zainteresiran. Imao je tamnosmede oči koje su inače mogle biti veoma izražajne. Umjesto toga, bile su pune opreza i nepovjerenja.

- Ništa čega bi se trebalo bojati, obična škola. - Hoćeš li mi reći nešto o tome?

- To je samo škola.

- A druga djeca? Ima li nekog zanimljivog? - Većinom su kreteni.

- O? Kako to?

- Samo vise unaokolo u grupicama. Nema nikoga koga bih želio poznavati.

Nema nikoga koga je upoznao, ispravi Tess. A zadnje što bi mu na ovom stupnju trebalo, bilo je to da se osjeća odbačenim nakon što je izgubio školske drugove na koje je navikao.

- Potrebno je vremena da se steknu prijatelji, prijatelji koji nešto znače, Joey. Teže je biti sam, negoli potruditi se da ih stekneš.

- Nisam htio prijeći u drugu školu.

- Znam. - Bila je uz njega. Netko je morao biti. - I znam da je teško osjećati se kao da te ljudi koji donose pravila mogu povlačiti tamo-amo, kadgod im se prohtije mijenjati pravila koja su sami donijeli. Ali nije sve baš tako, Joey. Tvoji su roditelji izabrali tu školu, jer ti žele ono što je najbolje za tebe.

- Vi niste htjeli da me ispišu iz moje škole. - Pogledao ju je tako brzo da je jedva prepoznala boju njegovih očiju. - uo sam mamu kako o tome govori.

- Smatrala sam, kao tvoja liječnica, da bi ti bilo ugodnije u staroj školi. Tvoja te majka voli, Joey. Premještaj u novu školu nije bio kazna, nego njezin pokušaj da ti pomogne.

- Nije htjela da se družim s mojim prijateljima. - Ali nije to rekao s ogorčenjem, glas mu je izražavao ravnodušno prihvaćanje činjenica. Nije imao izbora.

- Što ti misliš o tome?

- Bojala se da ću ponovno početi piti ako se nastavim viđati s prijateljima. Ne pijem. - Ni ovo nije rekao ljutito, pa ni ogorčeno, nego samo umorno.

- Znam - reče Tess i položi ruku na njegovu. - Možeš biti ponosan na sebe što si se uspio izvući, što si donio pravu odluku. Znam koliko teško moraš svakodnevno raditi na sebi i truditi se da ponovno ne počneš piti.

- Mama uvijek svaljuje krivicu za stvari koje se događaju na nekog drugog.

- Koje stvari?

- Naprosto stvari.

- Stvaxi poput razvoda? - Kao i obično, nije uopće reagirao kada mu je spomenula razvod. Tess se pokuša vratiti malo unatrag. - A što misliš o tome što se više ne voziš autobusom u školu?

- Autobusi su očajni.

- Majka te sada vozi u školu. - Da.

- Jesi li razgovarao s ocem?

- Previše je zaposlen. - Dobacio je Tessi pogled u kojem se miješala ljutnja i molba. - Ima novi posao u nekoj kompjutorskoj firmi, ali vjerojatno ću sljedeći mjesec provesti jedan vikend s njim. Za Dan zahvalnosti.

- Što misliš o tome?

- To će biti dobro. - Tess ugleda na trenutak pred sobom dječaka punog nade. - Otići ćemo na utakmicu. Nabavit će najbolje karte. Sve će biti isto kao nekada.

- Kao nekada, Joey?

Ponovno pogleda u koljena i ljutito namršti obrve.

- Važno je da shvatiš da ništa više neće biti kao nekada. Ali to što će stvari biti drugačije, ne znači da moraju biti loše. Promjena, makar i teška, ponekad može biti najbolja stvar za svakoga od nas. Znam da voliš oca. I ne moraš ga prestati voljeti samo zato što ne živiš s njim.

- On više nema kuću. Samo sobu. Kaže da bi si mogao priuštiti kuću da ne mora plaćati alimentaciju.

Najradije bi Josepha Higginsa, 5tarijeg, poslala do vraga, ali glas joj je, unatoč tome, bio čvrst i nježan.

- Ti shvaćaš da tvoj otac ima problema, Joey. Ali ne s tobom. S alkoholom.

- Mi imamo kuću - promrmlja dječak.

- Da je nemate, misliš li da bi tvoj otac bio sretniji? Nije reagirao. Sada je zurio u tenisice. .

- Drago mi je što ćeš provesti neko vrijeme s ocem. Znam da ti nedostaje.

- Previše je zauzet.

- Da. - Previše je zauzet da dode vidjeti sina, previše je zauzet da odgovori na pozive psihijatra koji pokušava izliječiti rane. - Odrasli su ljudi ponekad zatrpani vlastitim problemima. Sigurno znaš kako je tvom ocu sada teško, na novom poslu, budući si i ti u novoj školi.

- Provest ću jedan vikend s njim sljedeći mjesec. Mama kaže da ne računam previše na to, ali ja sam siguran.

- Majka samo ne bi željela da se razočaraš ako se dogodi nešto nepredviđeno.

- On će doći po mene.

- Nadam se. Ali ako ne dode... Joey... - Ponovno ga je uhvatila za ruku i pukom snagom volje zadržala njegov pogled. - Ako ne dođe, moraš znati da nisi ti kriv, kriva je njegova bolest.

- Aha.

Složio se, jer je slaganje bilo najbrži način da izbjegne daljnju gnjavažu. Tess je to znala i po tko zna koji put poželjela da može uvjeriti njegove roditelje da mu je potrebna intenzivnija terapija.

- Je li te majka danas dovezla?

I dalje je gledao u pod, ali ljutnje, barem one izvanjske, je nestalo.

- Očuh.

- Još uvijek se slažeš s njim? - On je u redu.

- Znaš, ako ti je stalo do njega, to ne znači da ti je manje stalo do oca.

- Rekao sam da je on u redu.

- Ima li lijepih djevojaka u tvojoj novoj školi? - Htjela mu je izmamiti osmijeh, bilo kakav, bar mali.

- Vjerojatno.

- Vjerojatno? - Možda gov je smiješak u Tessinom glasu natjerao da podigne pogled. - Meni se čini da je tvoj vid sasvim u redu.

- Možda nekoliko. - I usne mu se malo izviju u osmijeh. - Ne pridajem tome toliko pažnje.

- Dobro, toliko za danas. Hoćeš li doći k meni idući tjedan?

- Vjerojatno.

- Hoćeš li mi u međuvremenu učiniti uslugu? Rekla sam da imaš dobar vid. Pogledaj u svoju majku i očuha. - Okrenuo je glavu, ali ona ga je uhvatila za ruku. - Joey... - Pričekala je dok je ponovno nije pogledao svojim tamnim očima koje se nisu dale pročitati. - Pogledaj ih. Oni ti pokušavaju pomoći. Možda prave greške, ali trude se, jer im je stalo do tebe. Mnogima je stalo do tebe. Još uvijek imaš moj broj, zar ne?

- Da, mislim da imam.

- Znaš da me možeš nazvati, ako želiš razgovarati sa mnom i prije sljedećeg tjedna.

Odvela ga je do vrata i promatrala kako njegov očuh ustaje i široko mu se smiješi. Bio je poslovni čovjek, uspješan, ležeran, uglađen. Bio je prava suprotnost Joeyevom ocu.

- Gotovo, ha? - Pogledao je u Tess, a u izrazu njegova lica nije bilo smiješka, nego samo napetosti. - Kako je danas išlo, doktorice Court?

- Sasvim fino, gospodine Monroe.

- Tako i treba, tako i treba. A da svratimo usput u kineski restoran, Joey, i iznenadimo tvoju mamu?

- U redu. - Ubundao se u školsku jaknu, jaknu škole koju više nije pohadao. Ostavio ju je nezakopčanu, okrenuo se i pogledao u neku točku iza Tessinog desnog ramena. - DovicJenja, doktorice Court.

- Dovidjenja, Joey, vidimo se sljedeći tjedan.

Hranili su ga, pomislila je dok je zatvarala vrata ordinacije. A on je umirao od gladi. Odijevali su ga, ali njemu je svejedno bilo hladno. Ona je imala ključ u rukama, ali još nije bila u stanju okrenuti ga i otključati bravu.

Uzdahnula je i vratila se za stol. - Doktorice Court?

Tess gurne dosje Joeya Higginsa u aktovku koja se nalazila pored stola i javi se na intercom.

- Da, Kate. "

- Imali ste tri poziva za vrijeme seanse. Jedan je bio iz Posta, drugi iz Suna, a treći iz WTTG-a.

- Tri reportera? - iznenađeno upita Tess, skine naušnicu i počne trljati uho.

- Sva trojica su tražila potvrdu da ste angažirani na rješavanju slučaja Svećenikovih ubojstava.

- Do vraga. - Spustila je naušnicu na bugaćicu. - Nisam na raspolaganju za davanje komentara, Kate.

- U redu, gospodo.

Polako je ponovno pričvrstila naušnicu. Obećali su joj anonimnost. Bilo je to dio njezinog dogovora s uredom gradonačelnika. Nikakvi mediji, nikakav publicitet, nikakvi komentari. Gradonačelnik joj je osobno jamčio da će moći raditi bez pritiska novina. Nije bilo nikakve koristi od svaljivanja krivice na gradonačelnika, podsjeti se Tess, ustane i krene prema prozoru. Procurilo je i morat će se suočiti s tirn.

Nije joj bilo stalo do toga da postane poznata. U tome se sastojao njezin problem. Voljela je jednostavan privatni život. A i to je također bio njen problem. Zdrav joj je razum govorio da će cijela stvar dospjeti u javnost prije nego što se riješi, ali ipak se prihvatila posla. Da je savjetovala nekoga od svojih pacijenata, rekla bi mu da se mora suočiti sa stvarnošću i krenuti korak po korak.

Vani se stvarala sve veća gužva na cestama nakon završetka radnog vremena. Čulo se kako poneko trubi, ali stakla na prozoru i udaljenost prigušivali su zvuk. Joey Higgins bio je tamo negdje, vozio se u kineski restoran sa svojim očuhom na kojeg se nipošto nije htio osloniti i nije si dopuštao da ga zavoli. Barovi su bili spremni servirati piće na brzinu prije večernje gužve. Dječji vrtići su se praznili, a mnoštvo zaposlenih majki, samohranih roditelja i totalno iscrpljenih očeva odvodili su svoju predškolsku djecu i vozili svoja Iolva i BMW a kroz gužvu drugih Iolva i BMW a, s jednom jedinom mišlju na pameti: da dođu kući, da budu na sigurnom i toplom, iza vrata i prozora i zidova domaćeg ognjišta. Nije baš bilo vjerojatno da će itko od njih posvetiti i jednu jedinu misao nekome izvana. Nekome tko u glavi nosi malu smrtonosnu tempiranu bombu.

Na trenutak je poželjela "da im se može pridružiti u toj ležernoj noćnoj rutini i razmišljati samo o toploj večeri ili računu za zubara. Ali Svećenikov je dosje već bio u njezinoj aktovki.

Tess se vrati i uzme aktovku. Prvi se korak sastojao u tome da ode kući i pobrine se da sve pozive usmjeri na automatsku sekretaricu.

- Tko je otkucao? - upita Ben i otpuhne dim.

- Još uvijek radimo na tome. - Harris je stajao za stolom i promatrao policajce koji su bili na zadatku. Ed je sjedio zavaljen, a njegova vrećica sa sjemenkama suncokreta kružila je od ruke do ruke. Bigsby, širokog crvenog lica i snažnih ruku, udario je nogom o pod. Lowensteinova je s rukama u džepovima stajala pored Bena. Roderick je prekrizhenih ruku na krilu uspravno sjedio. Ben je izgledao kao da će na prvu krivu riječ iskesiti zube i zarežati. - Sada se moramo suočiti sa situacijom u kojoj smo se našli. Novinari znaju da je u slučaj uključena i doktorica Court. Umjesto da ih sada zaustavljamo, mi ćemo ih koristiti.

- Već nas tjednima razvlače po novinama, kapetane ubaci se Lowensteinova. - Stvari su se upravo počele stišavati. - Čitam novine - rekao je blago.

Bigsby se pomaknuo, Roderick pročistio grlo, a Lowensteinova čvrsto stisnula usta.

- Dogovorili smo tiskovnu konferenciju za sutra ujutro. Gradonačelnikov ured je u kontaktu s doktoricom Court. Paris, Jackson... kao vođe tima, hoću da budete ondje. Znae koje smo informacije odabrali za tisak.

- Ali nemamo ništa novoga što bismo mogli reći, kapetane - istakne Ed.

- Učinite da zvuči kao da je novo. Zadovoljit će se s doktoricom Court. Dogovorite sastanak s monsijorom Loganom - doda i pogleda u Bena. - I ne dajte da i to procuri.

- Još više psihijataru. - Ben ugasi cigaretu. - Ni prvi nam nije rekao ništa više od onoga što već nismo znali. - Rekla nam je da on izvršava svoju misiju - reče tiho

Lowensteinova. - I premda su se stvari na trenutak smirile, on je još uvijek nije u potpunosti izvršio.

- Rekla nam je da ubija mlade, plavokose žene - Ben odvrati oštrim glasom. - Toliko smo i sami uspjeli saznati.

- Smiri se, Ben - promrmlja Ed, znajući da će se njegov bijes obiti njemu o glavu.

- Ti se smiri. - Ben stisne šake u džepovima. - Taj gad samo čeka da zadavi sljedeću ženu koja se nađe na krivom mjestu u krivo vrijeme, a mi tu sjedimo i razgovaramo sa psihijatrima i svećenicima. Nije me briga za njegovu dušu ili psihu.

- Možda bi nas trebalo biti briga. - Roderick pogleda prvo u kapetana, a potom u Bena. - Slušaj, znam kako se osjećaš, kako se sigurno svi mi osjećamo. Mi ga naprosto želimo uhvatiti. Ali svi smo pročitali psihološki profil koji je napravila doktorica Court. Nemamo posla s nekim kome je stalo samo do krvi, do udaraca. Želimo li obaviti svoj posao, mislim da moramo shvatiti tko je on.

- Dobro si pogledao slike iz mrtvačnice, Lou? Znamo tko su one. Tko su one bile.

- U redu, Paris. Ako se želiš ispuhati, otiđi u vježbaonicu. - Harris pričekava trenutak, dok svojim autoritetom nije privukao pažnju svih u sobi. Bio je dobar policajac na ulici. Bio je još bolji policajac u uredu. Znao je to, i to ga je ponekad tištilo. - Tiskovna konferencija dogovorena je za osam ujutro u gradonačelnikovom uredu. Hoću da izvješće o razgovoru s monsijorom Loganom bude na mom stolu do sutra ujutro. Bigsby, ti ćeš nastaviti raditi na tome odakle su ti prokleti šalovi. Lowensteinova, Roderick, vi ćete i nadalje raditi na obiteljima i prijateljima žrtava. A sada se nosite odavde i pojedite nešto.

Ed je sačekao dok se nisu upisali u knjigu odlazaka, razišli po hodnicima i krenuli na parkiralište.

- Nemaš nikakve koristi od toga što se istresaš na doktorici Court zbog onoga što se dogodilo tvom bratu.

- Josh nema s tim nikakve veze. - Ali bol je još uvijek bila tu. Nije mogao ni izgovoriti bratovo ime, a da ne osjeti bol u grlu.

- Tako i treba. Doktorica Court samo radi svoj posao, kao i svi mi.

- Fino. Samo što ja ne mislim da njezin posao ima bilo kakve veze s našim.

- Kriminalistička psihijatrija postala je upotrebljivo orudje u... - Ed, za ime Božje, kad ćeš već prestati čitati te časopise?

- Prestati čitati, prestati učiti. Hoćeš da se odemo napiti? - Tako što od čovjeka koji nosa suncokretove sjemenke. - Još uvijek je osjećao napetost u zatiljku. Izgubio je brata, a onda je naišao Ed i gotovo ispunio nastalu prazninu. Ne večeras. Ionako mi je neugodno kad razvodnjavaš votku sa svim tim voćnim sokovima.

- Čovjek mora misliti na svoje zdravlje.

- Ali mora isto tako misliti i na svoju reputaciju. - Ben otvori vrata na autu, a onda nastavi stajati, poigravajući se ključevima.

Noć je bila hladna, dovoljno hladna da se moglo vidjeti kako se dah pretvara u paru. Bude li počela padati kiša prije jutro, a na nebu se zvijezde nisu mogle vidjeti, padat će susnježica. U svojim urednim kućama u nizu s niskim stropom bogati su stanovnici Georgetowna stavljali cjepanice u kamin, pijuckali irsku kavu i uživali u vatri kamina. A stanovnici ulice spremali su se za još jednu dugu, tešku noć.

- Ona mi ne da mira - iznenada reče Ben.
- Kad žena izgleda tako kao što ona izgleda, od nje se očekuje da ne da mira muškarcima.
- To nije tako jednostavno. - Ben sjedne u auto i zaželi da može u to uprijeti prstom. - Doći ću sutra po tebe. U sedam i trideset.
- Ben. - Ed se nagne preko otvorenih vrata. - Pozdravi je od mene.

Ben zalupi vratima i upali motor. Partneri su se i previše dobro poznavali.

Tess spusti telefonsku slušalicu, nalakti se na stol i dlanovima pritisne oči. Joeu Higginsu, starijem, bila je potrebna terapija isto kao i njegovom sinu, ali bio je previše zaokupljen uništavanjem vlastitog života da bi to uvidio. Telefonski razgovor nije donio nikakvo rješenje. Razgovori s pijanim alkoholičarima i inače su rijetko imali kakvog učinka.

Samo je zaplakao kada mu je spomenula sina i pijanim glasom obećao da će ga sutra nazvati.

Ali neće, pomisli Tess. Najvjerojatnije se ujutro neće čak ni sjećati ovog razgovora. Njezina terapija za Joeya ovisila je o ocu, a otac je bio prikovan za bocu - onu istu bocu koja mu je uništila brak, zbog koje je bezbroj puta izgubio posao, zbog koje je bio sam samcat i bijedan.

Kad bi ga samo uspjela nagovoriti da ode na sastanak anonimnih alkoholičara, kad bi ga samo mogla navesti da učini taj prvi korak... Tess duboko uzdahne i spusti ruke. Zar nije Joeyeva majka objašnjavala koliko je puta pokušavala nešto učiniti, koliko je godina posvetila tome da odvuče od boce Josepha Higginsa, starijeg?

Tess je shvaćala gorčinu te žene, poštovala je njezinu odlučnost da nastavi živjeti vlastiti život i zakopa prošlost. Ali Joey to nije mogao. Za vrijeme cijelog njegovog djetinjstva majka mu je pružala zaštitu, štutila ga od očeve bolesti. Izmišljala je izlike zašto je otac kasno dolazio kući i zašto je ostajao bez posla, vjerovala je da istinu treba sakriti od sina.

Kao dijete Joey je vidio previše, čuo je previše, a potom je prihvaćao majčina objašnjenja i izlike i izgradio cijeli zid laži oko oca. Laži u koje je bio spreman vjerovati pod svaku cijenu. Ako je otac pio, onda je opijanje bilo u redu. Toliko u redu da su Joeya s četrnaest godina već liječili od ovisnosti o alkoholu. Ako je otac izgubio posao, to je bilo samo zato što je šef bio kivan na njega. A u međuvremenu Joeyeve su ocjene u školi postajale sve lošije kako se gubilo njegovo poštovanje prema autoritetu i prema samome sebi.

A kad mu majka više nije bila u stanju podnositi muževljevo opijanje i kad je došlo do sloma, na vidjelo su izašle laži, prekršena obećanja i godine. ogorčenosti. Ona je istresla sve očeve greške na sina u očajničkom pokušaju i želji da sin uvidi te greške i da ne okrivljuje nju. A Joey, naravno, nije krivio nju, a niti svog oca. Postojala je samo jedna osoba koju je Joey mogao okrivljavati, a to je bio on sam.

Obitelj se raspala, njega su istrgli iz doma u kojem je odrastao, a majka mu se zaposlila. A Joey se izgubio u svemu tome. Kad se gospoda Higgins ponovno udala, očuh je bio taj koji je inzistirao na tome da se posavjetuju s psihijatrom. Kad je Joey počeo dolaziti na terapiju k Tess, imao je iza sebe trinaest i pol godina osjećaja krivice, gorčine i boli. A tijekom dva mjeseca - na njihovim privatnim seansama ili obiteljskom savjetovanju na kojem su dva puta mjesečno bili i njegova majka i očuh - njoj je jedva uspjelo napraviti malu pukotinu u oklopu kojim se okružio.

Osjetila je kako je u trenutku preplavljuje bijes, morala je nekoliko minuta sjediti i boriti se protiv tog nasrtaja. Nije bio njezin zadatak da bjesni, nego da sluša, postavlja pitanja i da nudi mogućnosti za rješenja. Suosjećanje - da, smjela je suosjećati, ali ne i ljutiti se. I tako je mirno sjedila, dok se ljutnja u njoj gomilala, vodila bitku protiv kontrole s kojom je bila rođena i koju je potom izbrusila u profesionalno oruđe. Željela je nešto udariti, šutnuti, nekako se obraniti od tog odvratnog osjećaja bespomoćnosti.

Umjesto toga, otvorila je Joeyev dosje i počela raditi daljnje zabilješke u svezi njihove popodnevne seanse.

Počela je padati susnježica. Stavila je naočale, ali nije pogledala kroz prozor i nije vidjela muškarca preko puta ulice, muškarca koji stoji na rubu pločnika i promatra svjetlo u njezinu stanu. A i da je pogledala, i da je vidjela, ne bi joj to ništa značilo.

Kao i kad je začula kucanje na vratima, nije pomislila ništa posebno, nego je samo bila iznervirana što je netko prekida. Telefon joj je zvonio cijelu večer, ali to je bila u stanju ignorirati, i namjerno je ostavila uključenu automatsku sekretaricu. Da ju je zvao netko od pacijenata, oglasio bi se pager pored nje. Ti telefonski pozivi, nagađala je Tess, sigurno su svi imali neke veze s člankom objavljenim u večernjim novinama u kojem su njezino ime povezivali s istragom o ubojstvima.

Ostavila je dosje otvoren i otišla do vrata. - Tko je?

- Paris.

Mnogo se toga moglo razabrati iz tona njegovog glasa, čak i iz te jedne jedine riječi. Tess otvori vrata, a znala je pritom da će doći do nekog sukoba.

- Detektive, nije li malo kasno za službeni posjet?

- Točno na vrijeme za vijesti u jedanaest sati. - Prešao je preko sobe i uključio televizor.

Ona se nije micala od vrata.

- Zar nemaš televizor kod kuće?

- Zabavnije je gledati cirkus u društvu.

Zatvorila je vrata, dovoljno iziritirana da ih pusti da zalupe.

- Slušaj, imam posla. Zašto ne kažeš ono što imaš i pustiš me da nastavim raditi?

Pogledao je stol, otvorene dosjee i njezine naočale za čitanje s velikim okvirima koje su bile bačene na njih.

- Ovo neće dugo. - Nije sjeo, ostao je stajati s rukama u džepovima i gledao uvodne vijesti. Zgodna, smeđokosa žena s licem u obliku srca čitala je glavnu vijest te večeri.

"Gradonačelnikov je ured danas potvrdio da je doktorica Teresa Court, poznata psihijatrica, uključena u istragu o Svećenikovim umorstvima. Doktorica Court, unuka dugogodišnjeg senatora Jonathana Writemorea, nije bila dostupna za davanje komentara. Sumnja se da je umorstvo najmanje triju žera u svezi s ubojicom nazvanim Svećenik, budući da svoje žrtve davi pomoću naglavnika, šala koji u obredu koriste katolički svećenici. Policija nastavlja s istragom koja je započela u kolovozu, sada uz pomoć doktorice Court. "

- Nije loše - promrmlja Ben. - Triput su ti spomenuli ime.

Nije ni trepnuo okom kad je Tess došla do televizora i isključila ga.

- Ponovit ću, reci što imaš za reći.

Glas joj je bio hladan. Izvadio je cigaretu i odlučio je zapaliti.

- Imamo tiskovnu konferenciju sutra ujutro u osam u gradonačelnikovom uredu.

- Obaviještena sam.

- Govori samo općenite stvari, kolikogod je moguće izbjegavaj dati bilo kakve detalje u svezi slučaja. Novine znaju za sredstvo kojim ubija, ali poruke i njihov sadržaj i nadalje su tajna.

- Ben, ja nisam budala. Znam izaći na kraj s intervjuom. - Siguran sam da znaš. Ali ovaj će se intervju ticati policijskog rada, a ne osobne slave.

Otvorila je usta, ali nije" uspjela ništa izustiti, nego je samo bijesno puhala. Znala je da je nedostojno i beskorisno izgubiti živce. Znala je da takva smiješna i ogorčena tvrdnja ne zaslužuje odgovor. Znala je da on, dok stoji tamo u pozi suca, ne zaslužuje ništa drugo do li da ga najhladnije i najrezerviranije ignorira.

- Ti licemjerni, glupi, bezosjećajni majmune. - Ponovno joj je zazvonio telefon, ali oboje su ga ignorirali. - Što misliš tko si ti da mi ovako upadaš u stan i razbacuješ se svojim biserima?

Pogledom je potražio pepeljaru i odlučio se za malu rukom oslikanu posudu. Pored nje je bila vaza prepuna svježeg, jesenskog cvijeća.

- A koji je to bio biser?

Stajala je uspravna kao vojnik. On je pak stajao opušteno i otrsao pepeo u posudu.

- Da razjasnimo neke stvari. Ja nisam obavijestila novinare o ovom poslu.

- Nitko nije ni rekao da jesi.

- Nije? - Gurnula je ruke u džepove sukne u kojoj je radila već četrnaest sati. Boljela su je leđa, želudac joj je bio prazan i željela je ono za što se tako teško borila da pruži svojim pacijentima - smirenost duha. - Ja ovu scenu malo drugačije tumačim. Osim toga, obećano mi je da se moje ime neće dovoditi u svezu s policijskom istragom.

- Ne sviđa ti se što će ljudi doznati da surađuješ s policijom?

- O, jako si pametan, zar ne?

- Strašno - odvratila je on, fasciniran njezinim potpunim gubitkom kontrole. Koračala je po sobi dok je govorila, a oči su joj dobile grimizni sjaj. Bijes je u njoj bio ukočen i leden, različit od onog bijesa koji bljuje otrov i u kojem se bacaju tanjuri, bijesa s kojim se češće susretao. Ovo je bilo sve zanimljivije.

- Kojim god putem da krenem, ti već imaš spreman odgovor. Možeš li ti uopće zamisliti da mi se možda ne sviđa to što će me moji pacijenti, moji kolege, moji prijatelji ispitivati o slučaju? Možeš li si ti uopće zamisliti da ja, kao prvo, uopće nisam ni htjela preuzeti taj slučaj?

- A zašto si to učinila? Honorar je bijedan.

- Zato jer sam bila uvjerena da mogu biti od pomoći. Da još uvijek ne mislim tako, rekla bih ti da uzmeš svoj slučaj i goniš se s njim do vraga. Misliš li da želim tratiti svoje dragocjeno vrijeme u prepiranju s nekim ograničenim, samozvanim sucem o moralnosti moje profesije? Imam dovoljno problema u životu i bez tebe.

- Problema, doktorice? - Polako je pogledom prelazio po sobi, cvijeću, kristalu, mekim pastelima. - Stvari mi kod tebe izgledaju prilično u redu.

- Ti ne znaš ništa o meni, mom životu ili o mom radu. - Otišla je do stola, naslonila se dlanovima o njega, ali još uvijek nije uspjela povratiti kontrolu. - Vidiš li ove dosjee, ove papire, ove kasete? U njima je život četrnastogodišnjeg dječaka. Dječaka koji je već sada alkoltoličar, dječaka koji treba nekoga tko će ga dovoljno dobro otvoriti da vidi svoju vrijednost, da spozna svoje mjesto u svijetu. - Ponovno se okrenula, a oči su joj

bile tamne i daleke. - Ti znaš što to znači pokušati nekome spasiti život, zar ne, detektive? Ti znaš kako to boli, kako je to zastrašujuće? Ja možda ne upotrebljavam pištolj, ali upravo je to ono što pokušavam učiniti. Provela sam deset godina života pokušavajući naučiti kako. Možda, buden li imala dovoljno vremena, dovoljno umještosti, dovoljno sreće, možda budem u stanju pomoći mu. K vragu! - Zastala je, primijetivši koliko se dala zavesti njegovim riječima. - Uostalom, nisam ti se dužna opravdavati.

- Ne, nisi - rekao je i ugasio cigaretu u malu porculansku posudicu. - Oprosti. Pretjerao sam.

Još uvijek se trudila da se pribere.

- Što te to kod mog posla čini tako ogorčenim?

Nije bio spreman reći joj, iznijeti na vidjelo taj stari, dobro skriveni ožiljak, otkriti ga i izložiti na promatranje i analizu. Umjesto toga, dlanovima je pritisnuo umorne oči.

- Ne radi se o tebi. Radi se o cijeloj toj stvari. Osjećam se kao da hodam po veoma tankoj žici iznad dubokog ponora.

- Mislim da to mogu prihvatiti. - Premda to nije bio cijeli odgovor, niti odgovor koji je željela. - Teško je sada ostati objektivan.

- Podimo korak unazad na trenutak. Ja ne držim puno do toga što ti radiš, a vjerujem da ni ti ne držiš puno do toga što ja radim.

Na trenutak je razmislila, a onda kimnula glavom. - Slažem se.

- Na tome smo zaglavili. - Otišao je do radnog stola i uzeo njezinu napola popijenu šalicu kave. - Imaš li vruće kave?

- Ne, ali mogu napraviti.

- Nema veze. - Podignuo je ruku i protrljao čelo tik iznad obrva kako bi smanjio napetost koja mu se ondje nakupila. - Slušaj, oprosti. Čini se kao da smo trčali na mjestu, a jedini napredak koji smo postigli bio je taj da je cijela stvar procurila u javnost.

- Znam. Možda nisi to u stanju shvatiti, ali sada sam i ja isto tako uključena i osjećam se odgovornom. -

Ponovno je zastala, ali ovaj puta je osjećala sklonost prema njemu, suosjećala s njim. - Gadna stvar, zar ne?

Osjećati se odgovornim.

Bila je vralci vješta u svom poslu, pomisli Ben i nasloni se na stol.

- Imam nekakav predosjećaj kojega se ne mogu osloboditi. Mislim da se sprema ponovno napasti. A nismo mu nimalo bliže, doktorice. Mi možemo sutra srati pred novinarima, ali moramo se suočiti s gorkom istinom da mu se nismo približili niti jedan pedalj. To što ti kažeš zašto on ubija neće pomoći sljedećoj ženi koju napadne.

- Ja vam samo mogu reći kakav je iznutra, Ben.

- A ja ti moram reći da me to uopće nije briga. Okrenuo se od stola i pogledao je u lice. Ponovno je bila smirena. Bilo mu je dovoljno da je pogleda u oči i da to vidi. - Kada ga uhvatimo, a uhvatit ćemo ga, onda će uzeti taj tvoj psihijatrijski profil. Naručit će još stručnih mišljenja, potom će tebe ili nekog drugog psihijatra pozvati na sud da svjedočite i on će se izvući.

- Zatvorit će ga u duševnu bolnicu. To nije nikakvo odmaralište, Ben.

- Sve dok ga tim liječnika ne proglasi izliječenim.

- To nije tako jednostavno kao što misliš. Uostalom, ti poznaješ zakon bolje od mene. - Prošla je rukom kroz kosu. Imao je pravo, ali i ona je imala pravo. Situacija je bila tim teža. - Nećeš zatvoriti nekoga zato što ima rak, zato što ne može kontrolirati raspadanje vlastitog tijela. A kako možeš nekoga osuditi i kazniti, a da ne uzmeš u ob

zir raspadanje njegovog uma? Ben, više je ljudi daleko više vremena nesposobno za normalan život zbog shizofrenije nego što je to slučaj kod oboljelih od raka. Stotine tisuća ljudi zatvoreno je u bolnicama. Ne možemo im okrenuti leđa ili ih spaliti kao vještice zbog kemijske neravnoteže u njihovom mozgu.

Nisu ga zanimale statistike, razlozi. Zanimali su ga jedino rezultati.

- Jednom si rekla, doktorice... umna poremećenost je pravni izraz. Lud ili ne, on ima svoja građanska prava i ima pravo na odvjetnika, a njegov će odvjetnik koristiti taj pravni izraz. Volio bih te vidjeti kako sjediš s one tri obitelji i govoriš im o kemijskoj neravnoteži. Volio bih vidjeti možeš li ih uvjeriti da im je dosuđena pravda. Ona je i prije radila na savjetovanju obitelji žrtava, i te kako je dobro poznavala osjećaj prevarenosti i gorke bespomoćnosti. Bila je to bespomoćnost koja se u nedostatku kontrole mogla prenijeti i na liječnika.

- Ti si onaj koji drži mač, Ben, a ne ja. Ja imam samo riječi.

- Aha. - I on ih je imao, ali koristio ih je na način kojim se baš i nije ponosio. Morao je otići odavde, otići kući. Poželio je brendi i ženu koja ga čeka. - Sutra ću dogovoriti sastanak s monsinjorom Lganom. Želiš li biti prisutna?"

- Da. - Prekrižila je ruke i razmišljala o tome zašto se uvijek osjeća tako potištenom kadgod izgubi kontrolu nad sobom. - Cijeli dan imam zakazane termine, ali mogu otkazati termin u četiri sata.

- Nije previše lud?

Budući da se on trudio, i ona se potrudila i nasmijala. - Pustimo to.

- Vidjet ću mogu li dogovoriti za četiri i trideset. Netko će te nazvati i obavijestiti.

- Dobro. - Činilo se kao da se više nema što reći, ili da se možda ima daleko više toga reći, nego što bi ijedno od njih moglo prihvatiti. - Siguran si da ne želiš tu kavu?

Zelio ju je, a još više od toga želio je sjesti pored nje i razgovarati o bilo čemu drugome, samo ne o onome što ih je spojilo.

- Ne, moram ići. Na ulicama je već bljuzga.

- O? - pogledala je kroz prozor i primijetila susnježicu. - Previše radiš, doktorice, kad ne vidiš ni što ti se zbiva pod vlastitim prozorom. - Otišao je do vrata. - Nisi nabavila zasun.

- Ne, nisam.

Uhvatio je ključanicu i okrenuo se. Radije bi ostao s njom negoli otišao kući onom brendiju i onoj imaginarnoj ženi. - Bogart ti se svidio neku večer?

- Da, Bogart je bio odličan.

- Možda bismo to mogli ponoviti. - Možda.

- Vidimo se, doktorice. Stavi lanac na vrata.

Zatvorio je vrata za sobom, ali pričekao je dok nije čuo da je stavila lanac.

Ed je umjerenom brzinom vozio Šesnaestom ulicom. Uživao je u laganom kruženju isto onoliko - zapravo, gotovo onoliko - koliko je uživao u naglom kočenju i škripanju kotača. Jurnjava ulicama u opasnoj potjeri bila je tek mali porok tog jednostavnog, relativno bezbrižnog čovjeka.

Pored njega je u tišini sjedio Ben. Obično bi Ben dao pokoju primjedbu na Edovu vožnju koja je bila predmet zbijanja šala u Odjelu. Činjenica da Ben nije govorio ništa ili da je dopustio da svira Edova kasetna Tanye Tucker bio je znak da su mu misli bile negdje drugdje. Nije bio potreban tako metodičan um poput Edovog da se dosjeti gdje.

- Dobio sam papire o slučaju Borelli. - Ed je slušao Tanyino zavijanje o laganju i varanju i osjećao se zadovoljno. - Hmm? O, da, i ja sam ih također dobio.

- Miriše mi na par dana u sudnici sljedeći mjesec. Okružni bi ga tužitelj trebao srediti vrlo brzo.

- Njemu je lakše. Mi smo se pošteno naradili da dođemo do dokaza.

Tišina je ponovno sipala, poput slabe kiše. Ed je pjevao zajedno s Tanyom, otpjevao nekoliko dionica zborna, a potom ponovno pjevao.

- Jesi li čuo o Lowensteinicinoj kuhinji? Muž joj je sve poplavio. Ponovno se pokvario izljev.

- To se događa kad pustiš da knjigovoda s uganutom rukom prčka uokolo. - Ben otvori prozor na autu za nekoliko centimetara, tako da dim može izlaziti, i zapali cigaretu.

- To ti je petnaesta - ;če Ed blago. - Nećeš daleko dogurati ako se budeš toliko živcirao zbog te tiskovne konferencije.

- Ne živciram se ni zbog čega. Volim pušiti. - Kao potvrdu uvuče duboki dim, ali nekako se othrvava iskušenju da ga puhne u Edovom smjeru. - To je jedan od malobrojnih užitaka koje čovjek ima.

- Upravo kao i opijanje i povraćanje po vlastitim cipelama.

- Moje su cipele čiste, Jackson. Sjećam se nekoga tko se srušio kao klada kad je polokao pola litre votke sa sokom od mrkve.

- Samo sam htio malo odspavati.

- Svakako, ravno na lice. Da te nisam uhvatio, i za vrijeme toga skoro zaradio bruh, slomio bi si taj svoj veliki nos. A čemu se, k vragu, smiješ?

- Ako zanovijetaš, onda barem ne sažaljevaš samoga sebe. Znaš, Ben, uistinu se dobro držala.

- A tko kaže da nije? - Ben zagriže zubima u filter i uvuče još jedan dim. - A tko kaže da uopće razmišljam o njoj?

- O kome? - O Tess.

- Nisam joj ni spomenuo ime. - Ed doda gas kad se na semaforu pojavilo žuto svjetlo i projuri kroz njega kad se promijenilo u crveno.

- Ne igraj se sa mnom, a osim toga na semaforu je bilo crveno.

- Žuto.

- Bilo je crveno, ti daltonistički kurvin sine, netko bi ti trebao već jednom oduzeti dozvolu. Uvijek mi je glava u torbi kad sjednem s tobom u auto. Trebao bih imati punu torbu pohvala.

- Dobro je izgledala - napomene Ed. - Ima prekrasne noge.

- Očito si u nekoj problematičnoj fazi. - Uključio je grijanje, jer je zrak koji je dolazio kroz otvor na prozoru rezao poput noža. - U svakom slučaju, izgledala je tako ledeno da bi se čovjek smrznuo od jednog njezinog pogleda.
- Odjeća odašilje signale. Autoritet, neodlučnost, staloženost. Ona je izgledala kao da joj je cilj distancirati autoritet.

Meni se čini da je imala te :inare u šaci i prije nego što je otvorila usta.

- Netko bi već jedanput trebao otkazati tu tvoju pretplatu na Reader's Digest - promrmlja Ben. .
Veliko, staro drveće poredano uz put bilo je prepuno boja. Lišće je bilo meko i treperilo je u crvenoj, žutoj i narančastoj boji. Za tjedan će se dana početi sušiti i padati po pločnicima i ulicama i proizvoditi šuplje zvukove dok bude padalo po asfaltu. Ben baci cigaretu kroz prozor, a onda ga posve zatvori.
- U redu, dobro se držala. Problem je u tome što će to novine sada žvakati danima. Mediji imaju načina da iznalaze luđake. - Gledao je u stare mirne zgrade iza starog mirnog drveća. Bila je to ona vrsta zgrada kakvima je i ona pripadala. Vrsta koju je običavao vidjeti samo izvana. - I, do vraga, zaista ima prekrasne noge.
- Pametno. Muškarac se sigurno može diviti i ženinom umu.
- Što ti znaš o ženskom umu? Posljednja s kojom si se vidao imala je kvocijent inteligencije meko kuhanog jajeta. A kakav je ovo užas koji slušamo?
Ed se nasmiješi, bilo mu je drago što mu je partner opet onaj stari.
- Tanya Tueker.
- Isuse! - Ben utone u sjedište i zatvori oči.
- Čini se da se danas mnogo bolje osjećate, gospođo Halderman?
- O, da. Doista se bolje osjećam. - Tamna, lijepa žena nije ležala na kauču niti sjedila na stolici, nego je gotovo plesala po Tessinoj ordinaciji. Prebacila je kaput od samurovine preko naslona stolice i zauzela pozu. - Što mislite o mojoj novoj haljini?
- Veoma vam pristaje.
- Pristaje mi, zar ne? - Gospođa Halderman prijede rukom po tankoj vuni protkanoj svilenim nitima. - Crveno je tako upadljivo. A ja volim da me ljudi primjećuju.
- Ponovno ste kupovali, gospođo Halderman?
- Tako je. - Široko se nasmijala, a potom se njezino ljepušasto lice, kao u porculanske lutke, nadurilo. - Oh,

nemajte se ljutiti, doktorice Court. Znam da ste rekli da bih se malo trebala kloniti trgovina. Uistinu sam se toga i držala. Nisam bila u robnoj kući već skoro cijeli tjedan.

- Ne ljutim se, gospođo Halderman - reče i primijeti kako se durenje najednom pretvara u široki osmijeh. - Imate čudesan ukus za odijevanje. - Što je bila sretna okolnost, budući da je Ellen Halderman bila opsjednuta kupovanjem. Štogaod bi joj se sviđjelo, kupovala bi, a počesto bi to tutnula u stranu i zaboravila već nakon jednog nošenja. Ali to je bio samo mali problem. Gospođa Halderman isto je tako postupala i s muškarcima.
- Hvala vam, doktorice. - Zavrtila se u krug poput male djevojčice da se pohvali svojom novom suknjom. - Provela sam predivan dan u kupovini. A i vi biste bili ponosni na mene. Kupila sam samo dvije stvari. Zapravo, tri - popravila se i zahihotala. - Ali rublje se ne broji, zar ne? A potom sam otišla i popila kavu. Znete onaj krasan restoran u Mazza Gallerie iz kojeg možete promatrati sve te ljude i dućane?
- Znam. - Tess je sjedila na rubu stola. Gospođa Halderman je pogleda i zubima pritisne usnu, ali ne zbog stida ili straha, nego zbog suspregnutog zadovoljstva. A potom ode do stolice i sjedne.
- Popila sam kavu. Razmišljala sam i o croissantu, ali ne budem li pripazila na svoju figuru, više neću moći toliko uživati u odjeći. Neki je muškarac sjedio za stolom pored mog. O, doktorice Court, znala sam čim sam ga ugledala. Srce mi je počelo tako udarati. - Stavila je ruku na srce, kao da ni sada još nije posve sigurna da se umirilo. - Bio je tako zgodan. Samo malo prosjed tu, na ovom mjestu. Kažiprstom dotakne sljepoočice, a oči su joj, po tko zna koji put, Tess više nije ni brojala, poprimile nježan, sneni sjaj. - Pocrnio je, kao da je bio na skijanju. Saint Moritz, pomislila sam, jer još je nekako prerano za Vermont. Imao je malu kožnu aktovku s inicijalima. Neprestano sam pokušavala odgonetnuti što znači to M. W. - Uzdahnula je i Tess je znala da sada već mijenja monogram na svojim ručnicima. - Ne mogu vam ni kazati kolikih sam se imena dosjetila koja bi odgovarala tim inicijalima.
- I za što su stajali?
- Matwell Witherspoon. Zar to nije čudesno ime?

- Veoma otmjeno.
- Upravo sam mu to i rekla.
- Dakle, razgovarali ste s njim?

- Vidite, torbica mi je pala sa stola. - Stavila je prst na usne, kao da želi sakriti smiješak. - Djevojka se mora koječega dosjetiti, ako želi susresti pravog muškarca.

- Sami ste srušili torbicu sa stola.

- Pala mu je ravno pored noge. Bila je to ona moja lijepa crno-bijela torbica od zmijske kože. Maxwell se sagnuo da je dohvati. Smiješio mi se, dok mi ju je vraćao. Srce mi je gotovo stalo. Bilo je to kao u snu. Nisam čula žamor okolnih stolova. Nisam vidjela ljude kako kupuju u dućanima iznad nas. Prsti su nam se dotaknuli i... oh, doktorice, obećajte da se nećete smijati.

- Naravno da neću.

- Bilo je to kao da mi je dotaknuo dušu.

Upravo se toga i bojala. Tess se odmakne od stola i sjedne na stolicu nasuprot pacijentici.

- Gospođa Halderman, sjećate li se Asantija?

- Njega? - Gospođa Halderman samo odmahne rukom na spomen svog četvrtog muža.

- Kad ste ga sreli u umjetničkoj galeriji, ispod njegove slike Venecije, mislili ste da vam je dotaknuo dušu.

- To je nešto drugo. Asanti je Talijan. Znae kakvi su talijanski muškarci prema ženama. Maxwell je iz Bostona. Tess potisne uzdah. Bit će to veoma dugih pedeset minuta.

Kada je Ben ušao u Tessin prijemni ured, našao je upravo ono što je očekivao. Bio je otmjen kao i njezin stan. Smirujuće boje, tamnoružičaste i sive, trebale su pomoći pacijentima da se opuste. Paprati u loncima pored prozora imale su mokro lišće, kao da ih je netko upravo poškopio vodom. Svježe cvijeće i zbirka figurica u staklenoj vitrini dočaravali su prije atmosferu salona negoli čekaonice. Ugledao je primjerak liogua, ostavljen otvoren na niskom stoliću za kavu, i zaključio da je posljednji pacijent bila žena.

Uopće ga ništa nije podsjećalo na ordinaciju jednog drugog liječnika, s bijelim zidovima i mirisom kože. Nije osjećao kako mu se nešto grči u želucu, niti se znojio po

zatiljku kad su se vrata zatvufila za njim. Ta on neće ovdje čekati svoga brata, jer Josha više nema.

Tessina je tajnica sjedila za urednim radnim stolom i radila na računalu. Prestala je pisati kada su u prostoriju ušli Ben i Ed. Djelovala je mirno i opušteno kao i sama soba.

- Mogu li vam pomoći?

- Detektivi Paris i Jackson.

- O, da. Doktorica Court vas očekuje. Trenutno je s pacijentom. Ako vam nije teško čekati, mogla bih vam donijeti kavu.

- Samo vrelu vodu - reče Ed i izvadi iz džepa vrećicu čaja.

Na tajničinom licu nije se mogla opaziti nikakva reakcija. - Dakako.

- Samo mi je neugodno s tobom - promumlja Ben kad je tajnica nestala u maloj pokrajnoj prostoriji.

- Ja neću unositi kofein u organizam samo zato da bih bio društveno prihvatljiv. - Držao je vrećicu u rukama i osvrnuo se po prostoriji. - Što kažeš na ovo? Otmjeno.

- Da. - Ben još jedanput pogleda uokolo. - Pristaje joj. - Ne znam zašto je to .tebi toliko problematično - reče Ed blago i stane proučavati kopiju Moneta, izlazak sunca na vodi, meko izmiješane boje s naznakom vatre.

Svidala mu se, kao što mu se inače svidala umjetnost, jer je netko imao dovoljno mašte i umijeća da je stvori.

Na sličan je način promatrao i cijeli ljudski rod. - Zgodna, otmjena, oštroumna žena ne bi trebala zastrašivati muškarca koji ima snažan osjećaj o svojoj vlastitoj vrijednosti.

- Bože, ti bi trebao pisati članke.

Uto se otvore vrata Tessine ordinacije. Na njima se pojavi gospođa Halderman s ogrtačem od samurovine prebačenim preko ruke. Kad je ugledala muškarce, zaustavila se, nasmiješila i jezikom dotaknula usnu, kao što to čine djevojčice kad ugledaju kutiju sladoleda od čokolade.

- Dobar dan.

Ben zakači palčeve za džepove. - Dobar dan.

- Čekate doktoricu Court? - Upravo tako.

Na trenutak je ostala stajati , na istom mjestu, a onda je razrogačenih očiju počela promatrati Eda.

- Moj Bože, što ste veliki, zar ne? Ed proguta knedlu u grlu i odvraća: - Da, gospodo.

- Fasciniraju me... veliki muškarci. - Prišla mu je, pogledala ga i zatrepkala očima. - Uvijek se s njima osjećam tako bespomoćno i ženstveno. Koliko ste visoki, gospodine...?

Ben se nasmije, ode do Tessinih vrata i ostavi Eda da se sam iskoprca kako zna i umije.

Sjedila je za stolom, zabačene glave, sklopljenih očiju. Kosa joj je ponovno bila podignuta, ali nije djelovala nepristupačno. Umorna je, pomisli Ben, i to ne samo fizički. Dok ju je promatrao, stavila je ruku na sljepoočicu i lagano je masirala.

- Čini se da bi ti trebao aspirin, doktorice.

Otvorila je oči i uspravila se na stolici, kao da nije prihvatljivo da se opusti, izuzev privatno. I premda je bila niska, za radnim stolom nije djelovala poput patuljka. U potpunosti joj je pristajao, kao uostalom i crno uokvirena diploma iza njenih leđa.

- Ne volim uzimati tablete. - Samo ih propisuješ? Uspravila se još malo.

- Nisi dugo čekao, zar ne? Treba mi aktovka. Ustala je i otišla do stola.

- Imamo još nekoliko minuta. Imaš težak dan? - Prilično. A ti?

- Nismo baš imali uspjeha. - Uzeo je komad ametista koji se nalazio na njezinom stolu i prebacivao ga iz ruke u ruku. - Htio sam ti reći da si jutros bila doista dobra.

Dohvatila je olovku, prstima se poigrala s njom, a potom je vratila na stol. Sljedeći je sukob očigledno odgoden.

- Hvala. I ti si bio dobar.

Pomaknuo se do ruba stola i otkrio da se može opustiti u njezinoj ordinaciji, bila ona psihijatar ili ne. Tu nije bilo duhova, niti žalosti.

- Što misliš o subotnjim matinejama"? - Sve najbolje.

Morao se nasmiješiti.

- Tome sam se i nadao. Igraju dva klasična filma Vincenta Pricea.

- lioštana kuća?

- I Muha. Jesi li zainteresirana?

- Možda i jesam. - Sada je i ona ustala. Glavobolju je osjećala još samo kao muklo, udaljeno lupanje u sljepoočnici koje se dalo zanemariti. - Ako to uključuje i kokice.

- Uključuje čak i pizzu poslije filma. - Prodano.

- Tess. - Stavio je ruku na njezinu, premda je još uvijek uredno sivo odijelo koje je nosila smatrao zastrašujućim. Što se tiče onoga sinoć...

- Mislila sam da smo se oboje već ispričali za to.

- Zacijelo. - Više nije izgledala umorno niti ranjivo, izgledala je kao da vlada situacijom. Nedodirnuto, nedodirljivo. Odmaknuo se, a u ruci je još uvijek držao komad ametista. Pristajao joj je uz oči. - Jesi li ovdje ikada vodila ljubav?

Tess podigne obrvu. Znala je da je hoće šokirati ili, u najmanju ruku, naljutiti.

- To je povjerljiva informacija. - Dohvatila je torbu koja se nalazila pored stola i krenula prema vratima. - Ideš? Nešto ga je tjeralo da taj ametist strpa u džep. Međutim,

sav ozlojeden, pažljivo ga vrati na stol i pode za njom. Ed je stajao pored tajničinog stola i pijuckao čaj. Lice mu je bilo gotovo isto tako crveno kao i kosa.

- Gospoda Halderman - tajnica se obrati Tessi i dobaci Edu pogled pun suosjećanja. - Nekako sam je se uspjela riješiti prije no što ga je prožderala.

- Strašno mi je žao, Ed - reče Tess, ali u očima joj se nazirao smijeh. - Hoćete li sjesti na trenutak?

- Neću - odvrati Ed i pogleda partnera upozoravajućim pogledom. - Ni riječi, Paris.

- Zar ja? - Ben, puko oličenje nevinosti, ode do vrata i širom ih otvori. A dok je Ed prolazio pored njega, Ben zasta na trenutak i reče: - Ti si veliki muškarac, zar ne? - Baš lijepo.

Monsinjur Timothy Logan nije odgovarao onoj predodžbi što ju je Ben u djetinjstvu stekao o svećenicima.

Umjesto reverende, nosio je sako od tvida preko svijetložute dol

čevitke. Imao je veliko, široko irsk.a lice, a tamnorida kosa tek mu je počela sijedjeti. Ured mu nije nimalo nalikovao uobičajenim župnim uredima, punim nekakvih posvećenih mirisa i starog tamnog drveta. Umjesto toga, mirisao je na duhan za lulu i na prašinu, poput radne sobe nekoga običnog smrtnika.

Na zidovima nije bilo slika svetaca, a niti slike Spasitelja. Nije bilo keramičkih kipova Djevice Marije s tužnim licem, punim razumijevanja. Bilo je puno knjiga, mnoštvo knjiga, neke o teologiji, neke o psihijatriji, a neke i o pecanju. Nije bilo križa, a na postolju je stajala riba od srebra.

Na stalku se nalazila stara Biblija s graviranim koricama. A novija, daleko češće korištena Biblija ležela je otvorena na stolu. Pored nje se nalazila krunica s velikim drvenim zrnima.

- Drago mi je što vas vidim, monsinjore Logan. - Tess mu pruži ruku na kolegijalan način, što se Benu nije nimalo svidjelo. Taj je čovjek bio svećenik, u jakni ili ne, a svećenike treba častiti, pomalo ih se treba i plašiti, a svakako poštovati. Oni su najbliži Bogu, sjetio se što mu je govorila majka. U njihovim su rukama otajstva, oni opraštaju grijeha i odrješuju umiruće.

Jedan je svećenik došao Joshu kad je već bio umro. Pružio je obitelji riječi utjehe, sućuti, ljubavi, ali ne i od-rješenje. Samoubojstvo. Najteži od svih smrtnih grijeha.

- I meni također, doktorice Court. - Loganov je glas bio jasan i snažan, glas koji bi lako mogao ispuniti katedralu. Pa ipak, u njemu je bilo neke oštine, grubosti, koja je podsjećala Bena na suca u boksu koji broji

udarce. - Bio sam na vašem predavanju o demenciji. Na žalost, nisam vam se kasnije mogao obratiti i reći kako mislim da ste bili sjajni.

- Hvala vam. Monsinjore, ovu su detektivi Paris i Jackson... oni su na čelu istražnog tima.

- Drago mi je.

Ben je prihvatio stisak ruke i pri tome se osjećao nekako glupo što je, premda i na trenutak, očekivao nešto više od krvi i mesa.

- Raskomotite se, molim - reče Logan i pokaže na stolice. - Imam na stolu vaš psihijatrijski profil i izvješće, doktorice Court. - Krenuo je oko stola slobodnim, laganim ko

racima čovjeka koji igra partiju golfa. - Jutros sam ih pročitao i smatram da su puni intuicije, ali i razloga za zabrinutost.

- Slažete se?

- Da, s informacijama iz izvješća istražitelja i ja bih napravio sličan profil. Religiozni se aspekti ne mogu zanijekati. Naravno, religiozne aluzije i obmane uobičajene su u shizofreniji.

- Ivana je Orleanska čula glasove - promrmlja Ben. Logan se nasmije i sklopi krupne, snažne ruke.

- Kao i veliki broj svetaca i mučenika. Neki bi rekli da bi svatko mogao čuti glasove akon četrdeset dana posta. Drugi bi rekli da su odabrani. U ovom se slučaju svi možemo složiti da nemamo posla sa svecem, nego s jednim veoma poremećenim umom.

- O tome nema spora - promrmlja Ed i izvadi notes. Sjetio se kako se osjećao prilično... recimo, duhovno, nakon trodnevnog posta.

- Kao liječnik i kao svećenik ja na čin umorstva gledam kao na grijeh protiv Boga i kao na čin krajnje umne poremećenosti. Međutim, mi se sada najprije moramo pozabaviti umnim poremećajem, kako bismo spriječili da se grijeh ne ponovi. - Logan otvori Tessin dosje i upre prstom u njega. - Čini se da su religiozni aspekti i bolesne predodžbe ukorijenjeni u njegovom katoličanstvu. Moram se složiti s vašim mišljenjem da se upotreba naglavnika kao sredstva za umorstvo može protumačiti ili kao napad na Crkvu ili kao znak odanosti Crkvi. Tess se nagne naprijed.

- Mislite li da bi mogao biti svećenik? Ili da je bio svećenik? Možda želio postati svećenik?

- Vjerujem da je više negoli moguće da ima svećenički odgoj. - Polako se namrštio i nastavio: - Postoje i drugi dijelovi svećeničkog habita koji bi bili prikladni za davljenje. Naglavnik se, međutim, stavlja oko vrata, prema tome, stravično je pogodan.

- A uporaba bijelog?

- Simbolizira odrješenje, spasenje - odvrati Logan i nesvjesno raširi ruke, s otvorenim dlanovima, u iskonskoj gesti. Tess kimne glavom u znak slaganja.

- Odrješenje grijeha. Protiv samoga sebe?

- Možda. Ali i odrješenje od grijeha iz kojeg je možda proizašla smrt ili duhovni gubitak žene koju i dalje spašava.

- Poprimio je ulogu Krista? Kao Spasitelja? - upita en. - I baca prvi kamen?

Budući da je bio čovjek kojem je trebalo vremena i koji je čvrsto stajao na tlu, Logan se na trenutak nasloni i protrlja uho.

- On ne smatra da je Krist, barem zasada još ne. Detektive, on sebe doživljava kao Božjeg djelatnika, kao nekoga tko zna da je smrtan. On poduzima sve mjere opreza, štiti se. On shvaća da društvo neće prihvatiti njegovu misiju, ali a on slijedi viši autoritet.

- Ponovno glasovi. - Ben zapali cigaretu.

- Glasovi, vizije. Shizofrenoj su osobi one stvarne, često stvarnije od stvarnog svijeta koji ih okružuje. Ne radi se o podijeljenoj ličnosti, nego o bolesti, biološkoj disfunkciji. Moguće je da već godinama boluje od nje.

- Ubojstva su počela u kolovozu - ukaže en. - Provjerili smo u svim odjelima za ubojstva po cijeloj zemlji.

Nigdje se nisu javila umorstva s ovakvim elementima. Ovdje su počela.

Logana je zanimao rad policije, ali nije se dao smesti. - Možda mu se neko vrijeme popravilo stanje, ali mu je neka vrsta stresa povratila simptome, što je rezultiralo nasiljem. U ovom trenutku on je rastrgan između onoga što je i što se čini da je. Pati se i moli.

- I ubija - reče Ben monotonim glasom.

- Ne očekujem da ćete pokazati sućut - tiho odvrati Logan i pogleda ga tamnim, svećeničkim očima. - To je moje područje, kao i područje doktorice Court, i ne može biti vaše dok se bavite tim slučajem. Nitko ga od nas ne želi vidjeti kako ponovno ubija, detektive Paris.

- Vi ne mislite kako si umišlja da je Krist - prekine ga Ed i nastavi s pisanjem svojih metodičnih bilježaka. Je li to samo zato što poduzima sve mjere opreza? Krista su fizički uništili.

- Izvršna primjedba. - Loganov jasan glas zadobije na punoći. Ništa nije toliko volio kao kad bi koji od njegovih studenata doveo u pitanje njegove teorije. Logan promotri prvo jednog, pa zatim drugog detektiva i zaključi da su dobar par. - Pa ipak, ne mislim da vjeruje da je bilo što drugo osim pukog oruđa. Religija, struktura, zapreke, njezine tradicije, sve je to daleko dominantnije od teologije. On ubija kao svećenik, bio on to ili ne. On odrješuje i oprašta kao Božji namjesnik - nastavio je i opazio kako se Ben stresao. - A ne kao Sin Božji. Razvio sam zanimljivu teoriju koja vam je nedostajala, doktorice Court.

Istog je trena sabrala svu pažnju. - Da?

Ponovno se nasmijao, jer je prepoznao njezin profesionalni ponos.

- Lako razumljivo. Vi niste katolkinja, zar ne? - Nisam.

- A previdio je to i istražiteljski tim.

- Ja sam metodist - oglasi se Ed, ne prestavši zapisivati. - Ne pokušavam vas obratiti. - Dohvatio je lulu i počeo je puniti duhanom. Prsti su mu bili kratki i široki, a nokti uredno porezani. Ispalo mu je nekoliko niti duhana i ostalo na njegovoj žutoj dolčevitki. - Dan kada je počinjeno prvo umorstvo, petnaesti kolovoza, crkveni je blagdan.

- Uzašašće Blažene Djevice Marije - nesvjesno promrmlja Ben.

- Da. - Logan nastavi puniti lulu i nasmiješi se. Ben se sjećao ispravnog odgovora iz katekizma. - Nekoć sam bio katolik.

- Česta pojava - reče Logan i zapali lulu. . Nikakva predavanja, nikakva svećenička ljutnja. Ben osjeti kako mu se gubi napetost u ramenima.

- Nisam doveo u vezu te podatke. Mislite da je važno? Logan pažljivo ukloni duhan s džempera.

- Moglo bi biti.

- Oprostite, monsinjore - reče Tess i podigne ruku. Koristilo bi nam jedno pojašnjenje.

- Petnaesti kolovoza je dan kada Crkva slavi uzašašće Djevice Marije na nebo. Majka Božja bila je smrtna, ali u svojoj je utrobi nosila Spasitelja. Mi je častimo kao najblaženiju i najčistiju od svih žena.

- Čista - promrmlja Tess.

- Ja možda sam po sebi ne bih pridavao preveliku pozornost tom datumu - nastavi Logan. - Međutim, nešto je toliko izazivalo moju maštu da sam provjerio crkveni kalendar. Drugo se umorstvo dogodio r.a dan kada slavimo Marijino rođenje.

- On dakle bira dane kada nju, oprostite, Mariju... slavi Crkva? - Ed na trenutak prestane zapisivati, podigne pogled i potraži potvrdu.

- Treće umorstvo pada na blagdan Gospe od krunice. Dodao sam crkveni kalendar vašem dosjeu, doktorice Court. Ne mislim da se radi o slučajnosti.

- Ne, slažem se. - Tess ustane, želeći se i sama uvjeriti. Uzme kalendar i zadubi se u datume koje je zaokružio Logan. Padao je sumrak. Logan je upalio svjetlo i ono se prosu po papiru koji je držala u rukama.

- Sljedeći datum koji ovdje imate je tek osmi prosinca. - Blagdan Bezgrešnog začeca - reče Logan i uvuče dim.

- To bi značilo osam tjedana između ubojstava - izračuna Ed. - Nikada nije proteklo više od četiri.

- I ne možemo biti sigurni je li on emocionalno u stanju čekati tako dugo - doda Tess tihim glasom. - Mogao bi promijeniti logiku. Mogao bi odabrati dan koji je njemu osobno važan.

- Dan rođenja ili smrti nekoga tko je njemu osobno važan. - Ben zapali drugu cigaretu.

- Ženski lik - izusti Tess i sklopi kalendar. - Ženski lik.

- Slažem se s tim da je stres pod kojim se nalazi sve veći. - Logan odloži lulu i nagne se naprijed. - Potreba za olakšanjem možda bude dovoljan razlog da napadne ranije.

- Vjerojatno se suočava s nekom vrstom fizičke boli. Tess stavi kalendar u aktovku. - Glavobolja, mučnina. Ako mu postane preteško nastaviti s normalnim životom...

- Upravo tako. - Logan ponovno prekriži ruke. - Volio bih da mogu više pomoći. Rado bih o tome još jednom porazgovarao s vama, doktorice Court.

- U međuvremenu saznali smo kakva mu je logika. Ben ugasi cigaretu i ustane. - Usredotočit ćemo se na osmi prosinca.

- To je samo mrvica - reče Ben dok su izlazili u ledeni sumrak. - Ali spreman sam uzeti i nju. .

- Nisam bila svjesna toga vda si katolik. - Tess zakopča kaput da se zaštiti od vjetra koji je nemilosrdno šibao. - Možda će nam to biti od koristi.

- Bio sam katolik. A kad već govorimo o mrvicama, jesi li gladna?

- Umirem od gladi.

- Dobro. - Zagrlju je. - Onda možemo nadglasati Eda. Vjerojatno nisi raspoložena za jogurt i klice lucerne, zar ne?

- Ah...

- Ben se sigurno namjerava zaustaviti pred McDonaldsom i uzeti masni hamburger. Odvratno je što taj čovjek sve ne trpa u sebe.

- A da odemo u kineski restoran? - To joj se učinilo najboljim kompromisnim rješenjem kojeg se mogla dosjetiti dok je sjedala u auto. - Ima jedno zgodno malo mjesto iza ugla nedaleko moje ordinacije.

- Rekao sam ti da je vrsna - reče Ed i sjedne na mjesto vozača. Pričvrstio je sigurnosni pojas i mudro i odlučno pričekao da i Ben učini to isto. - Kinezi pokazuju dužno poštovanje prema probavnom sustavu.

- Svakako, neprestano ga pune rižom. - Ben baci pogled preko ramena i spazi kako se Tess već smjestila na stražnjem sjedalu, i otvorila dosje. - Daj, doktorice, malo se odmori.

- Samo sam htjela provjeriti nekoliko stvari. - Jesi li ikada liječila radoholičara? Pogledala ga je preko dosjea i rekla:

- Možda se na koncu ipak odlučim za jogurt.

- Ne Tanya Tucker! - Ben pritisne dugme za ibacivanje kasete, prije no što se začuo prvi ton pjesme. - Imao si je danas poslijepodne.

- Želim je.

- Izopačeno. Staviti ću nam... ah, sranje, pogledaj onamo. Prodavaonica alkoholnih pića.

Ed uspori vožnju.

- Izgleda kao da se nešto događa.

- Sto to? - Tess se uspravi na stražnjem sjedalu i pokuša vidjeti.

- Pljačka. - Ben je već odvezivao sigurnosni pojas. Natrag na posao.

- Pljačka? Gdje?

- Gdje je lak život? - progunda Ben i posegne za radijem. - Do vraga, htio sam samo svinjetinu u slatkom i kiselom umaku.

- Svinjetina je otrov - reče Ed i otkopča vlastiti pojas. Ben počne vikati u radio:

- Patrolna kola šest nula. Imamo pljačku na Trećoj i Douglasovoj. Imate li koja kola na raspolaganju. Imamo civila u autu. Ah, do vraga, već izlazi. Tražim podršku. Počinitelj ide prema jugu. Bijeli muškarac, oko sto osamdeset centimetara, devedesetak kilograma. Crna jakna, traperice. - S radija se začuo kreštavi odgovor. - Da, krećemo za njim.

Ed upali motor i zakrene iza ugla. Tess je fascinirano gledala sa stražnjeg sjedala.

Ugledala je snažnog muškarca u crnoj jakni kako izlazi iz prodavaonice i hita niz ulicu. Onoga trena kad je okrenuo glavu i ugledao policijskog Mustanga dao se u bijeg.

- Sranje, vidio nas je. - Ben izvuče pištolj. - Samo sjedi na mjestu, doktorice.

- Juri prema onom prolazu - blago reče Ed i zaustavi auto. .I prije no što je Tess otvorila usta, obojica su već iskočila iz auta i potrčala.

- Ostanu u autu! - dovikne joj Ben.

Poslušala ga je nekih desetak sekundi, a potom je zalupila vratima na autu i sama pojurila prema ulazu u uličicu. Ed je bio veći, ali Ben je bio brži. Opazila je kako muškarac kojega su hvatali poseže u jaknu. Ugledala je pištolj i ukočila se na trenutak, a onda ga je Ben šćepao za koljena i odgurnuo među kante za smeće. Začulo se udaranje metala, a onda je odjeknuo pucanj. Dotrčala je do polovice prolaza i ugledala kako ga je Ben dograbio i uspravio na noge. Vidjela je krv i osjetila smrad truleži koji je dopirao iz metalnih kanti koje su redovito praznili, ali veoma rijetko čistili. Muškarac se nije opirao, vjerojatno jer je ugledao Eda i policijsku iskaznicu u njegovoj ruci. Krvava mu je pljuvačka curila iz usta.

Nije kao na televiziji, pomisli Tess, dok je promatrala čovjeka koji bi bio Bena ustrijelio u glavu, da ovaj nije bio malo brži. Nije niti kao u romanu. Nije ni kao u kasnim večernjim vijestima, gdje su sve pojedinosti uredno sredene i izrečene u hladnoj rafalnoj paljbi. Život je bio

pun smrdljivih prolaza i pljuvačke. Zahvaljujući svom obrazovanju i radu, znala je da takve stvari postoje, ali samo emocionalno.

Duboko je uzdahnula, sretna što nije bila preplašena, već samo znatizeljna.

Ben je pljačkašu stavio lisice na ruke.

- Zar nemaš nimalo mozga pa pucaš u policajca?

- Zaprljao si hlače - pokaže mu Ed i zakoči pištolj. Ben pogleda u hlače i ugleda dugačku masnu mrlju koja mu je sezala od gležnja do koljena.

- Do vraga, kretenu jedan, ja sam iz Odjela za ubojstva - izdere se uhićeniku u lice. - I ne volim prljati hlače.

Razbjesnim se kad ih zaprljam. - S izrazom gadenja na licu Ben ga preda Edu i izvadi policijsku iskaznicu. - Uhićen si, majmune. Imaš pravo šutjeti. Imaš... Tess, k vragu, nisam li ti rekao da ostaneš u autu?

- Imao je pištolj.

- Loši momci uvijek imaju pištolj. - I dok ju je gledao, zamotan u svijetloplavi kašmirski ogrtač, osjetio je miris znoja koji je dopirao od tog sitnog lopova. Izgledala je kao da je pošla na kakvo diplomatsko primanje. - Vratila se u auto, nije ti ovdje mjesto.

Ignorirala ga je i promatrala lopova. Imao je veliku ogrebotinu na čelu koju je zadobio od udarca o beton. Zbog toga mu je pogled bio pomalo staklast. Manji potres mozga. Koža i bjeloočice bile su mu nekako žućkaste. Lice mu je bilo obliveno znojem, premda je ledeni vjetar šibao uličicom.

- Izgleda kao da ima žuticu.

- Imat će dovoljno vremena da se oporavi. - Začuo je sirene i pogledao iza leđa. - Evo, dolazi konjica. Pustit ćemo policajce u uniformama da mu pročitaju njegova prava.

Kad ju je Ben uhvatio za ruku, Tess je samo odmahнула glavom.

- Potrčao si za njim, a on je imao oružje.

- I ja sam ga imao - naglasi Ben i odvede je iz prolaza. Usput je pridošlim policajcima pokazao svoju policijsku značku i nastavi ići prema autu.

- Ali tvoj je pištolj bio u futroli. Mogao te ubiti.

- To je ono što rade loši momci. Počine zločin, mi ih gonimo, a oni nam pokušavaju umaknuti.

- Nemoj se praviti kao da je to bila tek igra. - Sve je to samo igra.

- Htio te ubiti, a ti se razljutio zato što si uprljao hlače.

Ben se sjetio hlača i pogledao ih.

- I Odjel će dobiti svoj račun. Masnoća se ne da isprati. - Ti si lud.

- Je li to stručno mišljenje?

Imala je sasvim dovoljno razloga da se nasmije. Odlučila je da to kasnije proanalizira.

- Radim na tome.

- Samo polako. - Još uvijek je osjećao nalet adrenalina. Kad je došao do kola, ugledao je tri policijska auta što su došla pokupiti jednog jadnog hepatičara. Možda su doista svi ljudi. - Dodi, sjedni u auto, dok ne sredim stvari s ostalima.

- Usta ti krvare.

- Doista? - Rukom je obrisao usta i pogledao trag na ruci. - Da. Možda mi treba liječnik.

Izvadila je papirnatu maramicu iz džepa i obrisala mu posjekotinu.

- Možda ti doista treba.

Iza njih, čovjek koga su uhitili glasno je psovao i počela se okupljati svjetina.

Narednih nekoliko dana Tess se povijala pod teretom svojih pacijenata. Uobičajeni radni dan koji bi trajao osam do deset sati sada se proširio na dvanaest i četrnaest. Odgodila je uobičajenu večeru s djedom petkom, nešto što inače ne bi nikada i nipošto učinila zbog izlaska s muškarcem, ali zbog pacijenta bi.

Opsjedali su je novinari, a s njima i nekolicina ne baš senzibilnih kolega, poput Franka Fullera. Činjenica da surađuje s policijom postala je za njega dovoljno tajnovitom da ju je od sada svaki dan čekao oko pet pred uredom. Tess je počela ostajati do šest za radnim stolom.

Nije imala nikakvih novih informacija, izuzev osjećaja zabrinutosti koji joj nije davao mira. Neće proći mnogo vremena i pronaći će novu žrtvu. Što je snažnije osjećala da razumije ubojičino stanje, to je bila sigurnija u to. Joey Higgins bio je, međutim, uzrokom njezine budnosti i nemira cijelog tog ranog subotnjeg jutra, dok su ulice još bile mračne i prazne i dok su je oči pekle od pretjeranog rada i nespavanja. Skinula je naočale, naslonila se i protrljala oči.

Zašto ne može prodrijeti do njega? Zašto ne može napraviti ni najsićušniju pukotinu u njegovom oklopu?

Seansa te večeri s Joeyem, njegovom majkom i očuhom bila je prava katastrofa. Nije bilo napada bijesa, vike, optuživanja. Voljela bi da je bilo. U tome bi bilo nekakvih osjećaja.

Dječak je jednostavno sjedio i davao jednosložne odgovore koji nisu govorili ništa. Otac ga nije nazvao. Tess je

vidjela bijes u majčinim očima, a "u sinovljevim tek muklu rezignaciju. Joey je nastavljao tvrditi, na svoj monoton i neumoljiv način, da će provesti vikend - vikend za Dan zahvalnosti - s ocem.

Ali otac će ga iznevjeriti. Tess pritisne oči prstima sve dok peckanje nije zamijenila mukla bol. A ako ga i ovaj put iznevjeri, moglo bi to biti upravo jednom previše.

Joey Higgins bio je savršeni kandidat za piće, drogu ili destruktivnost. A njegova majka i očuh nisu baš puno toga vidjeli niti su joj ostavljali puno prostora. Kad je Tess spomenula mogućnost bolničkog liječenja, naglo su je prekinuli. Tvrdili su da Joeyu treba samo vremena, da mu treba samo obiteljski okvir, da mu treba samo...

Pomoć, pomisli Tess. On očajnički treba pomoć. Više nije bila uvjerena da će tjedne seanse kod nje dovesti do kakvog drastičnog napretka.

Očuh, pomislila je - možda bi ga mogla uvjeriti. Možda bi mogla učiniti nešto da shvati da je Joeyu potrebna pomoć da se spasi od sebe samoga. Sljedeći korak, odlučila je, sastojat će se u tome da Monroea dovede u ordinaciju nasamo.

Večeras se više ništa ne da učiniti. Nagnula se, kako bi zatvorila dosje, i bacila pogled kroz prozor. Pogled joj se zadržao na usamljenom liku na praznim ulicama grada. Ovaj dio Georgetowna, sa svojim urednim nasadama cvijeća uz pločnike ispred kolonijalnih kuća, baš i nije bio za ljude s ulice ili beskućnike. Izgledalo je da je taj čovjek stajao tamo dolje već dugo vremena. Na hladnoći, sam. Pogledao je uvis... Pogledao je u njezin prozor, primijeti Tess i automatski se povuče unatrag.

Glupo, reče samoj sebi, ali unatoč tome ugasi stolnu svjetiljku. S kakvim bi razlogom netko stajao na uglu ulice i zurio u njezin prozor? Pa ipak, ustala je nakon što je ugasila svjetla, otišla do prozora i lagano razmaknula zavjesu.

Još uvijek je bio tamo, baš tamo. Nije se micao, samo je gledao. Stresla se od lude pomisli da možda gleda pravo u nju, premda je bila u mračnoj sobi na trećem katu.

Neki od njezinih pacijenata? pomisli. Ali uvijek je bila dovoljno oprezna da nikome ne daje svoju kućnu adresu. Novinar. Na tu je pomisao malo obide osjećaj straha. Vjerojatno novinar u potrazi za novim aspektom slučaja. Ali u dva sata poslije ponoći? zapita samu sebe i spusti zavjesu.

Ništa, stade uvjeravati aainu sebe. Samo joj se učinilo da gleda u njezin prozor. Bilo je mračno, a ona je bila umorna. Jednostavno netko tko čeka na prijevoz ili...

Ne u ovoj četvrti. Ponovno je dohvatila zavjesu, ali nekako se nije usuđivala razmaknuti je.

Uskoro će ponovno napasti. Zar je ta pomisao nije progonila? Plašila? On pati, osjeća pritisak i ima svoju misiju. Plavuše, u kasnim dvadesetim godinama, niskog do srednjeg stasa.

Uhvatila se rukom za vrat.

Prestani, reče samoj sebi. A onda spusti ruku i dotakne rub zavjese. S malo paranoje lako će izaći na kraj.

Nitko je nije progonio osim jednog psihoanalitičara ludog za seksom i nekoliko gladnih novinara. Nije bila vani na ulici, nego zaključana u svom vlastitom domu. Bila je umorna, previše je radila i stvari su joj se jednostavno prividale. Bilo je vrijeme za opuštanje pred spavanje, vrijeme za čašu rashlađenog bijelog vina, vrijeme da uključi stereo i utone u pjenušavu i vruću kupku.

Ali ruka joj ipak malo zadrhta dok je razvlačila zavjesu. Ulica je bila pusta.

I dok je spuštala zavjesu, pitala se zašto joj zbog toga nije bilo nimalo lakše pri duši.

Gledala ga je. On je to znao, na neki način, on je to znao onog trenutka kada su ga njene oči spazile dolje na ulici. Što je vidjela? Svoj spas?

Ušao je u stan, gotovo jecajući od glavobolje. Hodnik je bio mračan. Nikada ga nitko nije vidio kako ide ili se vraća. A nije ga zabrinjavalo ni to što mu je vidjela lice. Bilo je premračno i predaleko. No, je li vidjela bol? Zašto je išao tamo? Skinuo je kaput i ostavio ga na podu. Sutradan će ga uredno objesiti i počistiti stan, kako je običavao, ali večeras od boli gotovo da ne može misliti.

Bog uvijek iskušava pravednika.

Pronašao je bočicu aspirina i progutao dvije tablete, pozdravljajući njihov suh, gorak okus. Zeludac mu se dizao od m čine koja ga je sada pohodila svake noći i ostajala do jutra. Kljukao se tabletama samo da bi mogao funkcionirati.

Zašto je išao onamo?

Možda je poludio. Možda je sve to bila ludost. Ispružio je ruku i promatrao kako drhti. Ako se ne bude kontrolirao, svi će saznati. Na aluminijskoj ploči štednjaka koju je uvijek držao čistom od masnoće i prljavštine, kako su ga učili, ugledao je svoj iskrivljeni odraz. Svećenički mu se ovratnik bjelasao ispod mršavog, ispijenog lica. Da ga sada vide, svi bi saznali. Možda bi to i bilo najbolje. Tada bi se mogao smiriti, smiriti i zaboraviti.

Oštra mu bol presiječe gornji dio lubanje.

Ne, ne može se smiriti. Ne može zaboraviti. Laura ga treba, on mora dovršiti svoju zadaću, tako da ona napokon uzmogne pronaći svjetlost. Zar ga nije molila, tražila od njega da moli Boga za oprostjenje?

Presuda je za Lauru bila brza i neumoljiva. Prokleo je Boga, izgubio vjeru, ali zaboravio nije nikada. Sada, poslije toliko godina, došao je Glas i pokazao mu put njezinog spasenja. Možda će ona morati ponovno umrijeti, kroz neku drugu izgubljenju dušu, ali to je bilo brzo i svaki put je donosilo odrješenje. Uskoro će biti gotovo, za njih sve.

Ušao je u spavaću sobu i upalio svijeće. Svjetlost je treperila na uokvirenoj slici žene koju je izgubio i žena koje je ubio. Uredno izrezana, pored crne krunice, ležala je novinska slika dr. Terese Court.

Molio je na latinskome, onako kako su ga učili.

Ben joj je kupio veliku lizalicu, s crvenim i žutim prugama. Tess ju je uzela na vratima, pomno je promotrila, a onda odmahнула glavom.

- Detektive, doista znaš kako oboriti ženu s nogu. Većina muškaraca bi se odlučila za čokoladu.

- Preobično. Osim toga, pomislio sam da si vjerojatno navikla na švicarsku, a ja... - prekinuo je, svjestan da će početi pričati gluposti, ukoliko mu se ona nastavi smiješiti zbog slatkiša. - Izgledaš nekako drugačije.

- Da? Kako?

- Spustila si kosu. - Poželio ju je dodirnuti, ali znao je da još nije spreman. - I ne nosiš kostim.

Tess pogleda svoje vunene hlače i preveliki džemper. - Obično ne nosim kostim kad idem na horror filmove.

- Uopće više ne izgledaš kao psihijatar.

- Da, izgledam. Samo ne izgledam u skladu s tvojom idejom o psihijatrima.

Sada se ipak odvažio dotaknuti joj kosu, sasvim lagano. Svidao joj se način na koji je to činio, gesta je bila i prijateljska i oprezna.

- Nisi nikada ni izgledala u skladu s mojom idejom o psihijatrima.

Poželjvši na trenutak vlastite misli dovesti u red, spustila je lizalicu na stol pored zdjele od drezdenskog porculana i otišla do ormara po jaknu.

- A kakva je tvoja ideja?

- Netko blijed, mršav i ćelav. - Hmm.

Jakna je bila od velura i meka poput baršuna. Pridržao ju je da se obuče.

- A i ne mirišeš kao psihijatar. Nasmiješila se preko ramena.

- A kako to mirišu psihijatri? Ili možda bolje da ne znam?

- Na pepermint i losion poslije brijanja English Leather. Okrenula mu je lice.

- To je vrlo specifično. - Da. Kosa ti je zapela.

Rukom joj je posegnuo pod ovratnik jakne i izvukao kosu. Zakoraknuo je prema naprijed, gotovo ne razmišljajući, i gotovo je pritisnuo na vrata ormara. Podigla je glavu, a u očima joj se mogla nazrijeti suzdržanost koju je već ranije primijetio. Imala je vrlo malo šminke, onaj dotjerani, otmjeni izgled koji je bio sastavni dio njezinog imagea zamijenila je topla pristupačnost čiju bi opasnost prepoznao svaki pametan muškarac. Znao je što želi i uživao u osjećaju žudnje koji ga je preplavio. Ali snaga te žudnje bila je nešto sasvim drugo. Kad nešto previše želiš, prebrzo, pomislio je, najpametnije je malo usporiti.

Usne su mu bile na domak njezinih. Ruku je još uvijek držao u njezinoj kosi.

- Voliš li kokice?

Tess nije znala da li da se smije ili da plače. Odlučila se da to ne bude ni jedno niti drugo i rekla samoj sebi da se opusti.

- Na tone.

- Dobro. Onda je sve dogovoreno. Vani je hladno dodao je i odmaknuo se od nje. - Trebat će ti rukavice. A potom je izvukao svoje ofucane crne kožne rukvice i otvorio vrata.

- Već sam zaboravila kako su zastrašujući ti filmovi. Spustio se mrak kad se Tess ponovno zaputila do njega u auta, nakon velike pizze i jeftinog crnog vina. Zrak je bio oštar, štipao ju je za obraze, noseći sa sobom prvi nagovještaj zime. A onda je sjela u auto. Ni hladnoća ni mediji nisu mogli zadržati stanovnike Washingtona da ostanu kod kuće. Prometna se rijeka subotnje večeri valjala na svom putu u klubove, na večere i zabave.

- Uvijek se divim načinu kako onaj policajac hvata djevojku u Kući od voska.

- Sve što bi Vincentu trebalo jest dobar analitičar - reče ona blago, dok se Ben bavio traženjem stanice na radiju. - Dabome, ali on bi te gurnuo u bačvu, prelio voskom

i pretvorio u... - Okrenuo je glavu da je поближе promotri. - Trojansku Helenu, mislim.

- Nije loše. - Napučila je usne. - Naravno, neki bi psihijatri rekli da si se, birajući upravo to, podsvjesno identificirao s Parisom.

- Kao policajac nemam romantične predodžbe o otmicama.

- Šteta. - Napola je zaklopila oči, nesvjesna kako joj je bilo lako opustiti se uz njega. Zujanje grijanja u automobilu popratilo je sjetnu glazbu s radija. Prisjetila se riječi pjesme i pjevala ih u sebi.

- Jesi li umorna?

- Ne, udobno mi je. - Čim je to izrekla, uspravila se na sjedištu auta. - Vjerojatno ću imati koju noćnu moru.

Horrori su izvrstan ispusni ventil za stvarne napetosti. Sigurna sam da nitko u kinu nije razmišljao o sljedećoj rati za osiguranje ili o kiselim kišama.

Nasmijao se, dok je izvezio auto s parkirališta.

- Znaš, doktorice, neki ljudi na to gledaju kao na čistu zabavu. A nije mi baš djelovalo da razmišljaš o ispusnim ventilima dok si me čvrsto stezala za ruku kad je naša junakinja jurila kroz maglu.

- Mora da pričaš o ženi koja ti je sjedila s druge strane.

- Sjedio sam na kraju reda.
- Imala je dugu ruku. Propustio si skrenuti prema mom stanu.
- Nisam propustio. Ne idemo onamo. Rekla si da nisi umorna.
- I nisam. - Nije bila sigurna da li se ikada osjećala tako budnom, tako prepunom života. Pjesma joj je zašla pod kožu, obećavajući romansu i slatku bol oko srca. Uvijek je zamišljala kako je ono prvo nekako nepotpuno bez onog drugog. - Idemo nekamo?
- Na jedno malo mjesto za koje znam da ima dobru glazbu i da ne dolijevaju vodu u piće.
Prešla je jezikom preko zubi.
- Hm, dobro zvuči. - Bila je raspoložena za glazbu, možda nešto poput bluesa, puno sjete tenorsaksofona. - Čini se da si u profesionalnom smislu dobro upoznat s lokalnim barovima.
- Snalazim se - reče on i zapali cigaretu. - Ti baš nisi neki barski tip.
Sa zanimanjem ga pogleda. Profil mu je bio u sjeni, povremeno osvjetljen uličnom rasvjetom. Bilo je smiješno kako je katkad izgledao siguran, solidan, tip muškarca kod kojeg žena može zatražiti utočište u mraku. A onda mu svjetlo osvjetli lice s druge strane i istakne nepravilnosti. Bilo je to lice od kojeg bi žena mogla i pobjeći. Tess se strese od same pomisli: U načelu nikada nije analizirala muškarce s kojima je izlazila. Prečesto je vidjela više no što je željela znati.
- A postoji li barski tip?
- Da. - Sve ih je dobro poznavao. - Ti to nisi. Predvorja hotela. Kokteli sa šampanjcem u Mayflowera ili hotelu Washington.
- A tko se sada igra psiholoških profila, detektive?
- U mom poslu moraš poznavati tipove ljudi, doktorice. Pronašao je slobodno mjesto za parkiranje između dva automobila i ugasio motor. Prije negoli je izvadio ključeve, još je jednom razmislio nije li napravio grešku.

- A gdje smo to? "
- To. - Izvuče ključeve i zazvecku njima. - To je mjesto gdje ja stanujem.
Pogledala je kroz prozor u četverokatnicu s izbljedjelim opekama i zelenim žaluzinama.
- Oh.
- Bojim se da nemam šampanjca.
Na njoj je bilo da odluči. Dovoljno ga je dobro poznavala da to shvati. Ali ipak je tako malo znala o njemu. Auto je bio topao i tih. Siguran. Unutra, u njegovom stanu, nije znala što može očekivati. Poznavala je sebe dovoljno dobro da zna kako rijetko riskira. Možda je bilo krajnje vrijeme.
- Imaš viskija? - Okrenula se i vidjela kako se smije. - Da.
- Zadovoljit ću se i s tim.
Kad je izašla iz auta, zrak je bio hladan. Zima doista nije čekala kalendar, pomislila je, a onda se stresla, pomislivši na jedan drugi kalendar, onaj s Djevicom i Isusom na naslovnoj strani. Od straha je pogledala niz ulicu. Malo dalje je prošao kamion.
- Dođi. - Ben je stajao na svjetlu ulične svjetiljke koje mu je obasjavalo lice. - Hladno je.
- Da. - Ponovno je zadrhtala kad joj je stavio ruku preko ramena.
Poveo ju je unutra. Na jednom se zidu nalazilo desetak poštanskih sandučića. Blijedozeleni sag bio je čist, ali otrcan. Nije bilo predvorja, niti čuvara, samo mračno stubište.
- Ovo mora da je veoma mirna zgrada - reče ona dok su se penjali na drugi kat.
- Ovdje svatko uglavnom gleda svoja posla.
U hodniku se osjetio miris kuhanja kad se zaustavio da otključa vrata. Svjetlo je slabašno treperilo. Stan mu je bio uredniji nego što . je očekivala. Daleko više od opće predrasude o muškarcu koji živi sam, primijetila je Tess. Ben je bio previše ležeran i površan u drugim područjima da bi se zamario čišćenjem prašine i starim časopisima. A onda je vidjela da je pogriješila. Soba je bila čista, ali odražavala je njegov stil života.
Kauč je bio središnji dio pokućstva. Daleko od toga da bi bio nov, bio je natrpan jastučićima. Kauč -koji je upravo mamio da se čovjek baci na njega i zadrijema. Na zidu

nisu bile slike nego posteri. t"oulouse-Lautrecove plesačice cancana, ženska noga na velikoj potpetici, s bijelom čipkom na bedru. I knjige. Cijeli jedan zid bio je pun knjiga. Razdragana, izvadila je stari tvrdo ukoričeni primjerak Istočno od raja. I dok su joj Benove ruke prelazile ramenima, otvorila je korice.
- Za Bena - čitala je ženski rukopis. - Cmok, cmok. Bambi. - Zatvorila je knjigu i rekla: - Bambi?
- Iz antikvarijata. - Skinuo joj je jaknu. - Nevjerojatno mjesto. Nikad ne znaš što ćeš tamo pronaći.
- Jesi li ti pronašao knjigu ili Bambi?
- Svejedno. - Uzeo joj je knjigu i vratio na policu.
- Znaš, određena imena u čovjeku izazivaju neposrednu mentalnu sliku?

- Da. Viski, čisti, zar ne?
- Tako je. - Najednom pored njih prođe sivo klupko i završi na crvenom jastuku. - I mačak? - Ugodno iznenađena, Tess priđe i pogladi ga. - Kako mu je ime?
- Njezino. Dokazala je to omacivši se prošle godine u kadi. - Mačka se izvalila na leđa, tako da je Tess može gladiti po stomaku. - Zovem je G. M.
- Kao General Motors? - Kao glupa mačka.
- Čudi me da ne dobije komplekse. - Prelazeći rukama preko zaobljenog mačkinog trbuha, Tess se zapita da li da ga upozori da će za mjesec-dva dobiti još jedan okot.
- Baca se na zidove. Namjerno.
- Mogu ti preporučiti izvrsnog psihologa za kućne ljubimce.
Nasmijao se, ali nije bio posve siguran da li se ona to šali ili ne.
- Najbolje da donesem to piće.
Kada je otišao u kuhinju, ustala je da vidi kakav mu je pogled kroz prozor. Ulice nisu bile tako tihe kao u njezinom kvartu. Promet je bio jak i jednoličan. Ben očigledno nije volio biti predaleko od akcije, pomislila je, i sjetila se da uopće nije obraćala pažnju na to kojim su pravcem krenuli. Mogla se nalaziti bilo gdje u gradu. Mislila je da će se osjećati nelagodno, a umjesto toga osjećala se nekako slobodno.
- Obećao sam ti glazbu.

Okrenula se i pogledala ga. Jednostavni sivosmeđi džemper i izbljedjele traperice koje je imao na sebi dobro su mu stajali. Odjednom je pomislila kako taj čovjek sebe dobro razumije. Sada bi bilo glupo zaniijekati da ga i ona želi razumjeti.

- Da, obećao si.

Pružio joj je čašu i pomislio kako je drugačija, kako izgleda drugačije od svih onih žena koje je dovodio k sebi. Ta njezina smirena otmjenost tjerala je muškarca da zaboravi na svoju požudu i da je pokuša primiti kao cijelu osobu. Razmišljajući o tome je li on spreman za to, spustio je čašu i počeo pretraživati ploče.

Stavio je jednu na gramofon i Tess začu metalni zvuk jazza.

- Leon Redbone - primijeti.

Okrenuo se prema njoj i odmahnuo glavom. - Pa ti si prepuna iznenađenja.

- Moj je djed jedan od njegovih najvećih obožavatelja. - Pijuckači piće, ustala je i dohvatila omot albuma. -

Čini se da vas dvojica imate mnogo toga zajedničkog.

- Ja i senator? - Ben se nasmije i popije gutljaj votke. - Hladim se da je tako.

- Ozbiljno govorim. Morat ćete se upoznati. Upoznavanje obitelji neke žene uvijek ga je podsjećalo na vjenčano prstenje i latice cvijeća. Uvijek je to pokušavao izbjeći.

- A zašto ne bismo... - Uto zazvoni telefon, Ben opsuje i ponovno spusti čašu. - Ne bih se javljao, ali moram.

- Takve stvari ne moraš objašnjavati liječniku.

- Da - podigao je slušalicu telefona koji se nalazio pored kauča. - Paris. O, da. Bok.

Nije morala biti izučeni psihijatar da bi znala da se s druge strane žice nalazi žena. Tess se nasmiješi i otpije gutljaj.

- Ne, zauzet sam. Gledaj, dušo... - Stresao se kad je izustio tu riječ. Tess mu je bila okrenuta leđima. - Znaš, radim na jednom slučaju. Ne, nisam zaboravio... Nisam zaboravio. Slušaj, doći ću k tebi kad se stvari malo raščiste. Ne znam, možda nekoliko tjedana, možda nekoliko mjeseci. Sigurno bi to trebala probati. Svakako. Vidimo se. - Spustio

je slušalicu, pročistio grlo i ponovno dohvatio čašu. - Krivi broj.

Tako se lako smijala. Okrenula se, naslonila na rub prozora i upustila u igru.

- Zaista?

- Uživala si u tome, zar ne? - Beskrajno.

- Da sam znao da ćeš toliko uživati, bio bih je pozvao da dođe.

- Ah, muški ego. - S jednom rukom prekrizhenom preko tijela, ponovno je podigla piće. Još uvijek mu se smijala. Smijeh nije prestao ni kad joj se približio i uzeo joj piće iz ruke. Ponovno je tu bio njen topao, otvoren pogled. Osjetio je kako ga privlači, osjetio je svu opasnost tog pogleda, ali i potrebu za njim.

- Drago mi je što si došla. - I meni.

- Znaš, doktorice... - Igrao se njezinom kosom. Isto onako prijateljski kao i ranije, ali ne tako oprezno. - Ima jedna stvar koju nismo zajedno radili.

Povukla se u sebe na te njegove riječi. Osjetio je to, premda se nije odmaknula. Nastavio se poigravati njezinom kosom i privukao je bliže sebi. Osjetila je njegov dah na svojim usnama.

- Još nismo plesali - promrmljao je i prislonio svoj obraz o njezin. Nije znao je li uzdahnula od zadovoljstva ili olakšanja, ali osjetio je da je opet gotovo potpuno opuštena. - Ima nešto što sam primijetio kod tebe.

- Što?

- Užitek je biti s tobom. - Usnama joj je nježno doticao ušnu školjku. - Istinski užitek.

- Ben...

- Opusti se. - Dugim ju je pokretima milovao po leđima. - I duga stvar koju sam primijetio je ta da se baš ne znaš opustiti.

Osjetila je kako njegovo čvrsto tijelo dodiruje njezino tijelo, njegove tople usne na svom čelu.

- U ovom trenutku to baš i nije lako.

- Dobro. - Svidao mu se miris njezine kose, svjež i bogat, bez sloja mirisnog šampona, gela i laka. Po prirodnom načinu kako se njezino tijelo privijalo uz njegovo, osjećao

je da ispod džempera ne nosi ništa osim gole kože. Zamišljao je kako nestaje i taj zadnji sloj odjeće i pritom ga je sve više obuzimala strast.

- Znaš, doktorice. U zadnje vrijeme baš i ne spavam dobro.

Oči su joj bile gotovo zatvorene, ali ne zato što se osjećala opušteno.

- Mnogo razmišljaš o tom slučaju.

- Da. Ali postoji još nešto o čemu razmišljam. - O čemu?

- O tebi. - Malo ju je odmaknuo od sebe. Otvorio je oči, pogledao je i poigrao se njenim usnama. - Ne mogu prestati misliti na tebe. Mislim da imam ozbiljan problem.

- Ja... ja trenutačno ionako imam previše slučajeva.

- Privatne seanse. - I kao što je to želio cijelu večer, podvukao joj je ruke pod džemper i osjetio svu toplinu njezine puti. - Počev od večeras.

Osjetila je njegove prste kako joj miluju leđa, kralježnicu. - Mislim da ne... - A onda je on prekine poljupcem, dugim i strastvenim, tako da je osjetila kako mu srce ludo kuca. To oklijevanje u njoj samo je poticalo njegovu žudnju. Bila je za njega izazov od samog početka, a možda i greška. Ali više nije mario za to.

- Ostani sa mnom, Tess.

- Ben. - Oslobodila se njegovih ruku, tražeći distancu i kontrolu. - Mislim da smo se pre naglili.

- Želio sam te od samog početka. - Priznati to nije odgovaralo njegovom stilu, međutim ovo nije bila uobičajena igra.

Prošla je rukom kroz kosu. Sjetila se posvete u knjizi i telefonskog razgovora.

- Ja seks ne shvaćam olako, ne mogu.

- Ja tebe ne shvaćam olako. Volio bih da mogu. Vjerojatno je u tome greška. - Ponovno ju je pogledao, krhku, nježnu, elegantnu. To ne bi bio, ne bi mogao biti, tek skok u krevet, bez ikakvih posljedica sutra ujutro. - Nije me briga, Tess. - Odlučan, ali ne baš siguran u sebe, krene prema njoj i rukama joj obuhvati lice. - Ne želim da još jedna noć prođe bez tebe. - Nagnuo se i poljubio je. - Ostani.

Zapalio je svijeće u spavaćoj sobi. Glazba je utihnula i bilo je tako tiho da je pomislila da može čuti odjek ti

šine. Drhtala je i nisu joj pmtiagala nikakva unutrašnja predavanja o tome kako je odrasla osoba i kako je riječ o njezinom vlastitom izboru. Treptaj živaca prožimao je cijelo njezino tijelo. Grčili su se od žudnje da se spoje i postanu jedno. Prišao joj je i privukao k sebi.

- Drhtiš.

- Osjećam se poput kakve balavice.

- To pomaže. - Sakrio je lice u njenu kosu. - Preplašen sam na smrt.

- Zaista? - Na usnama joj zatitra osmijeh kad mu je ruke položila na lice i odmaknula ga od sebe.

- Nekako se osjećam poput dečka na stražnjem sjedištu očevo auto koji djevojci prvi put skida grudnjak. - Na trenutak je uhvati za zapešća, kao da se suzdrava da je ne dodirne. - Nikada nisam bio s nekom poput tebe.

Stalno se bojim da ću napraviti neki pogrešan potez.

Nije mogao reći ništa drugo što bi joj jače vratilo povjerenje. Privukla mu je lice k sebi. Usne su im se srele, tek ovlaš, tek toliko da nagovijeste opasnost strasnog poljupca.

- Dobro - promrmljala je. - Vodimo ljubav. Već dugo to želim.

Nije svraćao pogled s nje, dok joj je svlačio njezin golemi džemper. A onda joj se kosa rasu po golim ramenima. Na goljoj koži treperila je mjesečina i svjetlost svijeća. Ugledao je vlastitu sjenu na njezinu tijelu.

Nikada se nije osjećala sigurnom u sebe kad bi se našla u ovakvoj situaciji s muškarcem. Oklijevala je dok mu je skidala džemper. Ispod njega ugledala je tijelo, vitko i čvrsto. Na grudima mu je visila medalja sv.

Kristofora. Tess prijede prstom preko nje i nasmiješi se.

- Za sreću - reče joj.

Ne rekavši ništa, pripila je usne uz njegovo rame. - Imaš ožiljak ovdje.

- To je stara stvar. - Otkopčavao joj je remen na hlačama.

Ona prijede palcem po ožiljku.

- Metak - primijeti i osjeti mukli strah u svome glasu. - Stara stvar - ponovi on i privuče je na krevet. Ležala je pod njim, kosa joj je sjala na tamnom po krivaču, otežalih vjeđa, razmaknutih usana.

- Želio sam te ovdje. Ne moy.i ti ni reći koliko i kako često.

Ispružila je ruku i vršcima mu prstiju dotaknula lice. Osjetila je kako mu raste brada uz liniju čeljusti. A ispod, tik ponad bila, koža mu je bila glatka.

- Pokaži mi.

Kada se nasrniješio, otkrila je da se ponovno osjeća opuštenom i da ga očekuje.

Možda je imao veće iskustvo od nje, ali ne i potrebu. Njezina je potreba bila snažna, zrela i gladna, sada nakon što ju je oslobodio. Prevrtali su se po krevetu, uznojeni i goli, zaboravljajući svaki pojam pristojnoga ili običnoga. Grudi su joj bile male i bijele. Prvo joj je rukama obuhvatio jednu, a zatim obje dojke. Začuo je kako stenje od užitka i promatrao je kako zaklapa oči. A onda ga je privukla k sebi i grozničavo ljubila.

Kada mu je rukama i nogama obujmila tijelo, zaboravio je svoju namjeru da se prema njoj ponaša kao prema dami, pažljivo i nježno. Ovdje ona više nije bila distancirana i otmjena dr. Court, nego žena, strasna i zahtjevna, kakvu si muškarac samo poželjeti može. Koža joj je bila meka, nježna na dodir, ali prepuna žudnje. Jezikom je prelazio njome, ispunjen neizrecivom žedi.

Izvijala se pod njim, oslobađajući sve svoje potrebe, maštanja i strasti. Sve što je bilo bitno nalazilo se ovdje i sada. Izvanjski je svijet bio dalek, nevažan. Jedino je Ben bio stvaran, živ i važan. Ostatak svijeta može pričekati.

Svjetlost svijeća je zatreptala i ugasla se.

Nekoliko sati kasnije probudio se, bilo mu je hladno. Pokrivač je bio na dnu kreveta. Tess se sklupčala poput mačke pored njega, gola, lica zastrta kosom. Ustao je i povukao plahte preko nje. Više nije bilo ni mjesečine. Na trenutak je stajao ponad kreveta i promatrao je dok je spavala. A onda se mačka ušuljala u sobu i Ben je tiho izašao.

Liječnici i policajci. Oni koji rade u tim profesijama dobro znaju da će im radni dan rijetko započeti u devet, a završiti u pet. Jasno im je da su odabrali karijeru u kojoj su razvodi i slomovi od iscrpljenosti česti, zahtjevi visoki, a emocionalna cijena krajnje velika. Telefonski će im pozivi pokvariti večernje izlaske, seks i san. To je dio opisa posla.

Kad je zazavonio telefon, Tess je automatski posegnula rukom za slušalicom. I dohvatila svijećnjak. Na drugoj strani kreveta Ben je opsovao, prevrnuo pepeljaru i našao telefon.

- Da, Paris. - U mraku prijede rukom preko lica, kao da time želi odagnati san. - Gdje? - Ponovno budan, upali svjetiljku. Mačka koja se bila sklupčala na Tessinom trbuhu zamijaukala je od nezadovoljstva i skočila u stranu, kad se Tess podbočila na laktove. - Zadrži ga. Odmah krećem. Ben spusti slušalicu i pogleda u svjetlost koja se muklo probijala kroz mraz na prozoru.

- Nije čekao, zar ne?

Okrenuo se i pogledao je, a svjetlost mu muklo obasja lice. Načas se nevoljko stresla. Oči su mu bile tako nemilosrdne - nisu bile umorne, nisu bile ni tužne, nego baš nemilosrdne.

- Ne, nije čekao - odvrati Ben. - Jesu li ga uhvatili?

- Ne, ali izgleda da imaju svjedoka. - Spustio se s kreveta i dograbio traperice. - Ne znam koliko ću dugo biti odsutan, ali možeš ostati ovdje i naspavati se. Dat ću ti nešto za jesti kad... Što to radiš?

Ustala je s druge strane kreveta i navlačila džemper. - Idem s tobom.

- Ne dolazi u obzir. - Već je uvukao noge u traperice, ali ostavio ih je raskopčane dok je po ladici prekopavao tražeći džemper. - Nema toga što bi ti mogla napraviti na mjestu uvidaja, osim eventualno smetati. - U zrcalu pored ormara spazio ju je kako odmahuje glavom. - Pa nema još ni pet, za ime Božje. Vrati se u krevet.

- Ben, ja također radim na tom slučaju.

Okrenuo se. Imala je na sebi samo džemper koji joj je prekrivao bedra. Sjetio se kako je taj isti džemper bio debeo i mek dok ga je skidao s nje. Hlače je držala u rukama, a kosa joj je bila raščupana od spavanja, ali unatoč svemu, to je opet bila psihijatrica koja je tu stajala pred njim, a ne žena. Nešto se u njemu stisne.

Navukao je džemper, a potom otišao do ormara i uzeo pištolj.

- Radi se o umorstvu. A to neće izgledati kao kad nekog dobro našminkaju da bude lijep leš u lijesu.

- Ja sam liječnica.

- Znam da si liječnica. - Provjerio je pištolj, a onda ga gurnuo u futrolu pod pazuhom.

- Ben, postoji mogućnost da ću nešto primijetiti, neku pojedinost koja će me dovesti na trag njegovom duhu.

- Jebeš njegov duh.

Ne rekavši ništa, poravnala je hlače, odjenula ih i zakopčala.

- Razumijem kako se osjećaš i žao mi je.
- Da? - Sjeo je i navlačio čizme, ali u međuvremenu ju je i dalje promatrao. - Ti misliš da znaš kako se ja osjećam? Dobro, reći ću ti. Nekoliko kilometara odavde leži mrtva žena. Netko joj je stavio naglavnik oko vrata i stezao dok se nije udavila. Pokušala se osloboditi, udarala je nogama uokolo, pokušala vikati, ali nije mogla. Sada je dakle mrtva, ali ona još uvijek nije tek još jedno ime među imenima na popisu. Još uvijek je osoba. Neko kratko vrijeme ona je još uvijek osoba.
Htjela je pružiti ruke prema njemu i uhvatiti ga, ali mislila je da on to sada neće prihvatiti. Umjesto toga, stegnula je opasač na hlačama i nastavila neutralnim glasom:
- Zar ne misliš da ja to razumijem? - Nisam baš siguran u to.

Promatrali su jedno drug nekoliko trenutaka, oboje su bili predani svom poslu, ali i isfrustrirani, a svatko od njih je imao različitu prošlost i različita uvjerenja. Tess je bila prva koja se pomirila s tom činjenicom.
- Ili ću poći s tobom ili ću nazvati gradonačelnika pa ću doći pet minuta kasnije. Prije ili kasnije morat ćeš početi surađivati sa mnom.
Upravo je proveo noć s njom. Tripud je svršio tijekom te noći. Osjetio kako joj se tijelo propinje i podrhtava od užitka. A sada razgovaraju o umorstvu i politici. Ona ženstvenost, ona mekoća, čak i ona plahost koje je ponio na krevet još uvijek su bili tu, ali ispod njih se nazirala srž čvrstine, odlučnosti i sigurnosti koje je prepoznao već na samom početku. Promatrao ju je i uvidio da će ići, bez obzira na to što on kaže ili učini.
- U redu. Poći ćeš sa mnom i pogledati izbliza. Nakon što je budeš vidjela, možda prestaneš žaliti čovjeka koji ju je ubio.
Sagnula se i uzela cipele. Krevet je još uvijek stajao između njih, ali kao da ga nikada nisu dijelili.
- Pretpostavljam da je nepotrebno podsjećati te da sam na tvojoj strani. - Šuteći je potražio novčanik i zaštitni prsluk. Tess ugleda svoje naušnice na noćnom ormariću, taj mali znak velike intimnosti. Pokupi ih i stavi u džep. - Kamo idemo?
- U prolaz u blizini Dvadeset treće i M.
- Dvadeset treće i M? To je samo nekoliko blokova od mog stana.
Ne pogledavši je reče: - Znam.
Ulice su bile puste. Barovi su se zatvarali oko jedan. Većina privatnih zabava završila bi oko tri. Washington je bio politički grad, i premda je raspon njegovih noćnih lokala sezao od elitnih do sumnjivih, on ipak nije posjedovao onu energiju koju su imali New York ili Chicago. Okupljališta narkomana oko Četrnaeste i podzemne željeznice već su odavno zamrla. Čak su i kurve rekle laku noć.
Tu i tamo bi popadalo lišće zašuštalo uzduž pločnika, a onda utihlo, poput žrtava povremenog vjetra. Vozili su se pored praznih pročelja trgovina i butika, osvijetljenih neonskim svjetlima u izlozima. Ben je upalio cigaretu i donekle se opustio uz poznati okus virdžinijskog duhana.
Nije htio da ona bude ondje. Liječnica ili ne, nije htio da sudjeluje u toj beznadežnoj ružnoći ovog dijela njegovog posla. Mogla je raditi s papirima, slagati slagalicu njegove psihe, sudjelovati u postupnoj logici istrage, ali nije trebala biti ondje.
Morala je biti ondje, pomisli Tess. Bilo je vrijeme da se suoči s rezultatima, a možda, zaista možda, i da stekne bolji uvid u njegovu motivaciju. Bila je liječnik. Bilo je posve nevažno to što ona nije bila od one vrste liječnika koji guraju prste u ljudsko tijelo. Imala je liječničko obrazovanje, bila je sposobna, i razumjela je smrt.
Tess ugleda plava i crvena svjetla policijskih kola i započe kontrolirati svoj dah dugim udisajima i polaganim izdisajima.
Prolaz i nekoliko metara sa svake strane bili su zatvoreni užetom, premda u to gluho doba nije bilo nikoga na ulicama. Počela su pristizati policijska patrolna kola blještećih svjetala i upaljenih radioveza. Unutar službenog područja već je djelovala skupina istražitelja.
Ben zaustavi auto uz rub pločnika.
- Ostani ovdje sa mnom - reče joj, ali je ne pogleda. - Naša je politika da ne dopuštamo civilnim osobama kretanje po području umorstva.
- Nemam ti namjere smetati. Jedino namjeravam raditi svoj posao. Vidjet ćeš da sam ja u svom poslu jednako tako dobra kao što si ti u svom. - Otvorila je vrata auta i gotovo se sudarila s Edom.
- Oprostite, doktorice Court. - Ruke su joj bile ledene. Ed je potapša po rukama i ne razmišljajući. - Trebat će vam rukavice. - Na to stavi svoje u džepove i pogleda Bena.
- Što je ovaj put?
- Dečki iz laboratorija su upravo stigli. Sly snima. Istražitelj je već krenuo. - Iz usta mu se isparavalo, dok je govorio. Uši su mu bile crvene od hladnoće, ali zaboravio je zakopčati kaput. - Neki je momak nabasao na nju oko pola pet. Ali policajci zasad baš nisu ne znam što saznali od njega. Previše je zauzet povraćanjem nekih pola gajbe piva koje je polokao. - A ar.aa je ponovno pogledao Tess. - Oprostite.
- Nemoj se opravdavati - reče Ben kratko. - Podsjetit će te da je liječnica.

- I kapetan će doći.

- Užas. - Ben baci opušak cigarete na ulicu. - Krenimo na posao.

Uputili su se prema prolazu i prošli pored patrolnog vozila u kojem je netko sjedio na stražnjem sjedalu i plakao. Tess pogleda u tom pravcu, privučena zvukom očajja. A onda joj ruka okrzne Benovu dok je nastavila hodati u pravcu prolaza. Iz mraka izroni nekakav čovječac s naočalama od kornjačevine i s foto-aparatom.

Izvuče iz džepa plavi rupčić, pa obriše nos.

- Sad sve ovisi o tebi. Daj ga već jednom uhvati, za ime Božje. Ne želim više fotografirati ubijene mrtve plavuše. Čovjeku je potrebno i malo promjene u poslu.

- Jako smiješno, Sly - procijedi Ben i prođe pokraj fotografa koji je i dalje kihao u rupčić.

Napravili su još nekoliko koraka u pravcu prolaza kad su osjetili kako ih okružuje miris smrti. Odmah su ga prepoznali, taj gorki, opori smrad koji je istodobno bio i napadan i neobjašnjivo privlačan za žive.

Tijelo joj se ispraznilo. Krv se zaustavila. Ruke su joj bile uredno prekrižene preko grudi, ali nije djelovala smireno. Oči su joj bile širom otvorene, slijepe, bez pogleda. Na bradi joj je bila mrlja osušene krvi. Njezine krvi, pomisli Tess. Boreći se za život, u jednom je trenutku zagrizla u donju usnu.

Na sebi je imala praktičan vuneni kaput maslinastozelene boje. Bijeli svileni naglavlak snažno se isticao na takvoj podlozi. Skinuo joj ga je s vrata na kojem su se već pojavile modrice i izravnao preko grudi.

Poruka je bila prikvačena, riječi su bile iste. Grijesi su joj oprošteni.

Ali ovaj put slova nisu bila uredno ispisana. Bila su nekako neujednačena, a i papir je bio pomalo zgužvan, kao da ga je gnječio rukama. Riječ grijeh bila je napisana većim slovima od ostalih, tinta nekako tamnija, gotovo je probijala kroz papir. Tess čučne pored tijela da ga promotri izbliza.

Krik u pomoć? razmišljala je. Je li to bila molba za nekim tko će ga spriječiti da više ne griješi? Taj drhtavi rukopis bio je otklon, kolikogod slabašan, od uobičajene rutine. Značio je, barem Tessi, da gubi kontrolu, možda da sumnja u sebe čak i kad izvršava svoju misiju.

Ovaj put nije bio tako siguran, zaključila je. Svijest mu je postala kaos u kojem se prelamaju misli, sjećanja i glasovi. Mora da je uplašen, pomislila je, i sada već zasigurno fizički bolestan.

Žrtvin je kaput ovaj put bio širom otvoren, a ne više uredno složen kao ranije. A u prolazu nije bilo dovoljno vjetra da ga sam otvori. Dakle, ovaj puta nije sve doveo u red, kao što je običavao ranije. Možda više nije bio u stanju.

A onda ugleda broš na podlozi -^oDd zelene vune, zlatno srce s ugraviranim imenom Anne. Zvala se Anne. Osjetila je kako je obuzima val sažaljenja, prema Anne, ali i -rema čovjeku kojeg je nešto nagnalo da je ubije. Ben je promatrao način na koji je proučavala tijelo, klinički, distancirano, bez izražene odbojnosti. Htio ju je zaštititi od stvarnosti smrti, ali istodobno joj je htio zagnjuriti lice u realnost smrti sve dok ne zaplače i ne pobjegne na drugu stranu.

- Ako ste se dovoljno nagledali, doktorice Court, zašto ne odete i ne pustite nas da radimo svoj posao?

Pogledala je u Bena i polako ustala.

- Skoro je gotov. Ne mislim da će izdržati još dugo. - Reci to njoj.

- Momak je sve isповраćao - reče Ed olako i stade disati na usta, kako bi odagnao smrad. Pomoću olovke otvorio je ženin novčanik koji joj je ispao iz torbice. - Anne Reasoner - rekao je, pročitavši iz njezine vozačke dozvole. Dvadeset sedam godina. Stanuje blok dalje na M.

Blok dalje, pomisli Tess. Blok bliže njezinom vlastitom stanu. Stisnula je usne i pogledala niz prolaz, sve dok je nije obišao strah.

- Riječ je o ritualu - reče dovoljno jasno. - Iz svega što sam pročitala, ritual, obredi, tradicije sastavni su dio Katoličke crkve. On ovdje izvodi svoj vlastiti ritual, spašava ih, a onda ih odrješuje i ostavlja s ovim ovdje - reče i pokaže na naglavlak. - To je simbol spasenja i odrješenja.

Naglavlak preklapa svaki puta na posve isti način. I tijela poliježe uvijek na isti način. Ali ovaj put nije joj uredio odjeću.

- Igraš se detektiva?

Tess stisne šake u džepovima, dok se svom snagom trudila prijeći preko Benovog sarkazma.

- To je predanost, slijepa predanost Crkvi, opsjednutost ritualom. Ali rukopis pokazuje da počinje dovoditi u pitanje to što čini, to što mora činiti.

- Fino. - Obuze ga nerazumljivi bijes zbog izostanka njezine emocionalne reakcije. Ben joj okrene leđa i nagne se nad tijelom. - Zašto ne odeš u auto i ne zapišeš to? Pobrinut ćemo se za to da njezinoj obitelji prosljedimo tvoje profesionalno mišljenje.

Nije joj vidio lice, nije opazio onu hitru povrijeđenost, a potom dugi bijes koji su joj zaskrili u očima. Ali čuo je kako odlazi.

- Malo si grub prema njoj, zar ne?

Ben nije gledao u partnera, nego u ženu koja je nekoć bila Anne. Zurila je u njega svojim ugaslim očima. Služi i štiti. Anne Reasoner nije nitko zaštitio.

- Ona ne spada ovdje - mrmljao je i pritom mislio kako na Anne Reasoner tako i na Tess. Odmahnuo je glavom, još uvijek promatrajući gotovo svetačku pozu tijela. Što li je radila u ovom prolazu u to doba noći? - U prolazu koji je bio tako blizu, tako prokleta blizu Tessinom stanu.

- Možda ništa.

Namrštio se i podigao joj nogu. Nosila je ležernu obuću. Onakvu koja može izdržati cijelo vrijeme koledža, prvog braka i razvoda. Koža je bila meka i prijanjala joj uz stopala poput rukavica, i bila je dobro ulaštena. Na stražnjem dijelu pete imala je svježiu ogrebotinu.

- Ubio ju je dakle na ulici i odvuкао ovamo. - Ben pogleda u Eda, dok je ovaj čučao i pregledavao drugu cipelu. - Udavio ju je na jebenoj ulici. U ovom kvartu imamo uličnu rasvjetu na svakih par metara. Policijske patrole prolaze svakih tridesetak minuta, a on ju je ubio baš na ulici. - Pogledao joj je ruke. Nokti su joj bili srednje dugi i lijepo oblikovani. Samo su tri bila slomljena. Žarkocrveni lak bio je. besprijekoran. - Ne čini se da se baš puno borila.

Svjetlost je postala siva, isprano, mliječno sivilo koje je obećavalo natmureno nebo i hladnu jesensku kišu. Zora se nadvila nad gradom bez imalo ljepote. Nedjeljno jutro. Ljudi su još uvijek spavali. Mamurluk se širio. Prve jutarnje službe Božje uskoro će započeti sa svojom pastvom, pastvom neispavanih očiju omamljenih od vikenda.

Tess se naslonila na Benova kola. Jakna od velura koju je imala na sebi nije bila dovoljno topla za ovu hladnu zoru, ali Tess je bila previše nemirna da ude u auto. Promatrala je podebljeg muškarca s liječničkom torbom i plavim donjim dijelom pidžame koji se nazirao ispod kaputa kako ulazi u prolaz. I istražitelj je dan je rano započeo.

Odnekud izdaleka dopirao je škriputavi metalni zvuk kamiona koji mijenja brzine. Usamljeni taksi se provezao ne smanjujući brzinu. Jedan od uniformiranih policajaca donio je veliku plastičnu čašu iz koje se širila para i miris kave i pružio je osobi koja je sjedila na stražnjem sjedištu patrolnih kola.

Tess ponovno pogleda niz uličicu. Izdržala je, kazala je samoj sebi, premda joj se dizalo u želucu. Ponašala se profesionalno, onako kako je to samoj sebi obećala. Ali još dugo vremena neće moći zaboraviti Anne Reasoner. Smrt nije bila tek uredno otisnuta statistika kad joj čovjek pogleda u lice.

Sigurno se branila rukama i nogama, potezala naglavnik i pokušavala vrištati.

Tess duboko udahne ledeni zrak od kojeg ju je zaboljelo grlo što je naticalo od mučnine. Ona je liječnica.

Neprestano si je to ponavljala, sve dok joj se grčevi u želucu nisu smirili. Bila je osposobljena suočiti se sa smrću. I izlazila je s njom na kraj.

Okrenula je leđa tom prolazu i pogledala pustu ulicu. Koga je to pokušavala zavarati? Imala je posla s očajem, fobijama, neurozama, čak i nasiljem, ali još se nikada nije našla licem u lice sa žrtvom umorstva. Život joj je bio sreden, zaštićen, jer je u to bila uvjerala samu sebe. Pastelni zidovi i pitanja i odgovori. Čak su i njezini sati provedeni na klinici bili bezazleni u usporedbi sa svakodnevnim nasiljem na ulicama grada u kojem je živjela.

Znala je da postoje ružne stvari u životu, da postoji nasilje i izopačenost, ali vlastitim se zaledem oduvijek uredno odvajala od svega toga. Senatorova unuka, pametna mlada studentica, razumna i uravnotežena liječnica. Imala je diplomu, uspješnu praksu i tri objavljena rada. Liječila je bespomoćne, beznadežne i jadne, ali nikada nije klečala pored žrtve umorstva.

- Doktorice Court?

Okrenula se i ugledala Eda. Instinktivno je pogledala pokraj njega i ugledala Bena kako razgovara s istražiteljem. - Donio sam vam malo kave.

- Hvala. - Uzela je šalicu i počela polako piti. - Želite li zemlju?

- Ne. - Stavila je ruku na želudac i ponovila: - Ne. - Bili ste dobri tamo.

Kava joj se slegla u želucu i ugodno je zagrijala. Pogledala je preko šalice i susrela mu oči. Razumio je, shvatila je, i nije ju ni osuđivao niti sažalijevao.

- Nadam se da to više nikad neću morati raditi.

Iz prolaza su odnosili veliku crnu plastičnu vreću. Tess je skupila snage i promatrala kake je toware u mrtvačka kola.

- Nikad ne bude lakše - promumlja Ed. - Obično sam želio da bude.

- Sada više ne?

- Ne. Čini mi se da ako postane lakše, da time gubite potrebu da pronadete zašto.

Kimnula je glavom. Zdrav razum i ljudska sućut u njegovom mirnom glasu umirivali su je.

- Koliko ste dugo vi i Ben partneri? - Pet, gotovo šest godina.

- Odgovarate jedan drugom.

- Smiješno, ali upravo sam pomislio to isto o vama. Nijemo se i neveselo nasmijala.
- Postoji razlika između privlačnosti i odgovaranja.
- Možda. Ali također postoji razlika između tvrdoglavosti i gluposti. - Pogled mu je ostao blag i kad je okrenula glavu. - U svakom slučaju, doktorice Court - nastavio je prije negoli je mogla reagirati. - Nadao sam se da ćete barem nekoliko minuta porazgovarati sa svjedokom. Prilično je potresen i nikamo ne napredujemo.

- U redu - kimnula je glavocri i pokazala na patrolna kola: - On je tamo, u autu, zar ne?

- Da. Ime mu je Gil Norton.

Tess pride autu i čučne pred otvorenim vratima. Veoma je mlad, gotovo još dječak, pomislila je. Dvadeset, možda dvadeset dvije godine. Dok se tresao i gutao kavu, lice mu je bilo blijedo i jako crveno iznad jagodica. Oči su mu bile natekle i crvene od plača, a zubi su mu cvokotali. Palčevima je stvarao udubljenja na plastičnoj šalici. Smrdio je po pivu, povraćanju i užasu.

- Gil?

Prvo se stresao, a potom okrenuo glavu. Nije ni najmanje sumnjala da je sada posve trijezan, ali primijetila je malo previše bjeline oko šarenica u njegovim očima. Zjenice su mu bile raširene.

- Ja sam doktorica Court. Kako se osjećaš?

- Hoću kući. Nije mi dobro. Boli me želudac.

U glasu mu je osjetila trag samosažaljenja koje prema sebi osjeća pijanac kad ga poliju hladnom vodom. Ispod toga bio je običan strah.

- Mora da je bilo prilično gadno nabasati na nju.

- Ne želim razgovarati o tome. - Usta mu se skupe u tanku bijelu crtu. - Hoću kući.

- Pozvat ću nekog da dode po tebe, ako hoćeš. Možda tvoju majku?

Ponovno je počeo plakati. Ruke su mu se tresle i prosipao je kavu iz šalice.

- Gil, zašto ne izađeš iz auta? Možda bi se osjećao bolje kad bi bio na svježem zraku.

- Hoću cigaretu. Sve sam svoje popušio.

- Nabavit ćemo ti. - Ispružila je ruku. Nakon trenutnog oklijevanja uhvatio je pruženu mu ruku. Stisnuo ju je čvrsto, poput škripca. - Ne želim razgovarati s policajcima.

- Zašto?

- Trebao bih imati odvjetnika. Zar ne bih trebao odvjetnika?

- Sigurna sam da ga možeš dobiti ako hoćeš, ali za to nema nikakvog razloga, Gile, ti nisi ni u kakvoj neprilici.

- Ja sam je našao.

- Da. Slušaj, daj mi to. - Iz ruke mu blago uzme napola praznu čašu prije negoli preostalu kavu prolije po hlačama.

- Gil, potrebno je da nam kažeš sve što znaš, tako da pronademo onoga koji ju je ubio.

Pogledao je uokolo i ugledao plave uniforme i bezizražajna lica.

- Svalit će to na mene.

- Ne - mirno ga je prekinula. Hodajući tik uz njega, povelu ga je u pravcu Bena. - Oni ne misle da si je ti ubio.

- Imaju moj dosje - reče drhtavim glasom. - Posjedovanje droge prošle godine. Ništa ozbiljno, samo malo trave, ali policajci će već saznati da imam dosje i, budući da sam je našao, ja sam je i ubio.

- Prirodno je što se bojiš. Ali to neće proći dok ne kažeš što se dogodilo. Pokušaj misliti logično, Gil. Je li te netko uhitio?

- Ne.

- Je li te netko pitao jesi li ubio tu ženu?

- Ne. Ali bio sam tamo. - Pogledao je prema prolazu s otvorenim užasom u očima. - A ona je...

- Upravo je to ono što treba izaći iz tebe, Gil. Ovo je detektiv Paris. - Stala je pred Bena, ali svoju je ruku držala na Gilovoj. - On je iz Odjela za umorstva, i previše je pametan da misli da si ti bilo koga ubio.

Te su riječi sadržavale jasnu poruku. Polako. Ben osjeti kako se u njemu javlja ljutnja. Nitko ga ne mora učiti kako da postupa sa svjedokom.

- Ben, Gilu bi dobrodošla cigareta.

- Naravno. - Ben dohvati svoju kutiju i izvadi cigaretu. - Gadno jutro - primijeti dok je palio šibicu.

Gilove su se ruke još uvijek tresle, ali svejedno je pohlepno uvlačio dim cigarete.

- Da. - Pogled mu je nemirno skakao gore dolje dok je Ed prilazio.

- Ovo je detektiv Jackson - nastavi Tess smirujućim tonom. - Potrebno je da im kažeš što si vidio.

- Hoću li morati ići na policiju?

- Trebat ćeš potpisati izjavu - reče mu Ben i izvadi i sebi cigaretu.

- Covječe, hoću kući.

- Odvest ćemo te kući. - Ben pogleda u Tess kroz dim cigarete. - Samo se smiri i reci nam sve od početka. "

- Bio sam na zabavi - zastane, kao mrtav i pogleda u Tess. Ona mu ohrabrujući kimne glavom. - Možete provjeriti. Bilo je to tamo na Dvadeset šestoj. Neki su moji prijatelji upravo našli stan, vidite, i to je bila zabava za useljenje. Mogu vam dati imena.

- Fino - reče Ed i izvadi notes. - Reći ćeš nam ih kasnije. Kada si otišao sa zabave?

- Ne znam. Previše sam popio i zakvačio se s djevojkom. Ona ne voli kad ja previše tulumarim. Posvadali smo se, znate. - Progutao je slinu, povukao još jedan dim, a zatim ga ispustio dahom koji je podrhtavao. - Naljutila se i otišla. Bilo je to oko pola dva. Uzela je auto, tako da se nisam mogao voziti.

- Zvuči kao da je pazila na tebe - dobaci Ed.

- Da, dobro, bio sam previše pijan da bih to promatrao na taj način.

Već se javljalo brujanje junačkog mamurluka. Gilu se to više sviđalo od mučnine.

- A što se dogodilo kada je otišla? - požuri ga Ed.

- Još sam ostao. Mislim da sam neko vrijeme zadrijemao. Tulum je već skoro bio gotov kad sam se probudio.

Lee... bio je to njegov stan, Lee Grimes, rekao mi je da mogu prespavati na kauču, ali ja... dakle, trebalo mi je zraka, znate? Krenuo sam pješice kući. Čini mi se da sam se osjećao prilično loše, pa sam stao, upravo preko puta one ulice. - Okrenuo se i pokazao prstom. - Vrtilo mi se u glavi i znao sam da ću povratiti nešto piva.

Odmorio sam se minutu-dvije i ponovno vratio kontrolu. A onda sam ugledao tog tipa kako izlazi iz prolaza...

- Vidio si ga kako izlazi - prekine ga Ben. - Nisi ništa čuo? Vidio ga kako ulazi?

- Ne, kunem se. Ne znam kako sam dugo stajao tamo. Ne predugo, mislim, jer je bilo stravično hladno. Čak sam i pijan mislio da se moram kretati da se zagrijem. Vidio sam ga kako izlazi, a onda se na trenutak naslonio na stup od svjetiljke, kao netko kome također nije dobro. Mislio sam kako je to smiješno da, eto, dva pijanca teturaju jedan naspram drugog na ulici, kao u crtiću. A jedan od tih pijanaca bio je svećenik.

- Kako to znaš? - Ben zastane u naumu da Gila ponudi i drugom cigaretom.

- Nosio je svećeničku r;verendu... crnu halju s bijelim ovratnikom. Smijao sam se u sebi. Znate, izgledalo je kao da je zaskočio misno vino. U svakom slučaju, dok sam ja tamo stajao i razmišljao hoću li se popišati u hlače ili povratiti, on se uspravio i otišao.

- Kojim putem?

- Prema M-u. Da, prema Ulici M. Zašao je iza ugla. - Jesi li vidio kako je izgledao?

- Čovječe, vidio sam da je svećenik. - Gil se poigravao novom cigaretom. - Bio je bijelac. - Prstima je pritisnuo oči. - Da, bio je bijelac. Mislim da je imao crnu kosu. Vidite, bio sam u gadnom stanju, a on je stajao licem naslonjen na stup svjetiljke.

- U redu. Dobro ti ide - primijeti Ed i okrene list u notesu. - A kakve je bio građe? Možeš li nam reći je li bio nizak ili visok?

Gil namršti lice u pokušaju da se skoncentrira. Iako je još uvijek uvlačio duboke dimove, Tess je vidjela da se počeo smirivati.

- Mislim da je bio prilično visok, u svakom slučaju, nipošto nizak. Nije bio debeo. Sranje, onako prosječan, znate. Otprilike poput vas, mislim - reče Benu.

- A dob? - upita Ben.

- Ne znam. Nije bio star niti slabašan. Kosa mu je bila tamna. - Rekao je to brzo čim mu je sinulo. - Da, siguran sam, imao je tamnu kosu, a ne sivu ili plavu. Držao je ruke u njoj otprilike ovako. - Pokazao je, pritišćući rukama glavu. - Kao da ga je gadno boljela. Ruke su mu bile crne, ali lice mu je bilo bijelo. Kao da je nosio rukavice, znate. Bilo je hladno.

Ponovno je zastao kad je shvatio puno značenje svega. Vidio je ubojicu. Strah se vratio, dvostruko jači, osobna stvar. Ako je vidio, bio je umiješan. Mišići na licu su mu počeli drhtati.

- To je onaj ko je ubio sve te žene. To je taj. To je Svećenik.

- Završimo s tim - olako reče Ben. - Kako si pronašao tijelo?

- Oh, Isuse Kriste. - Sklopio je oči i Tess mu se primakla.

- Gil, pokušaj se sjetiti. Onc ato osjećaš će proći. Počet će prolaziti u onom trenutku kada sve glasno kažeš. Kada to jednom glasno kažeš, bit će ti lakše.

- U redu. - Uhvatio ju je za ruku i nije ju puštao. Nakon što je taj tip otišao, osjećao sam se malo bolje, mislio sam da će mi možda uspjeti sve zadržati u sebi. Ali popio sam puno piva i morao sam se riješiti bar dijela. Još uvijek sam bio dovoljno pri sebi da znam da ne mogu tek tako pišati po pločniku. Tako sam otišao do prolaza. Gotovo sam se spotaknuo na nju. - Dlanom ruke prešao je po nosu i obrisao ga. - Ruka mi je bila u hlačama i skora sam se spotaknuo na nju. Isuse Kriste. Dovoljno je svjetla dolazilo s ulice da joj vidim lice, sasvim dobro. Nikada još nikoga nisam vidio mrtvog. Još nikada. To nije kao u filmovima, čovječe. To doista nije kao u filmovima. - Zastao je na trenutak, uvlačio dimove i stiskao Tessine prste. - Povraćao sam. Krenuo sam par

koraka, samo da pobjegnem odande, i onda opet počeo povraćati. U glavi mi se neprestano vrtilo, ali nekako sam ipak uspio izaći. Mislim da sam pao na pločnik. A onda su došli policajci. Nekoliko ih je izašlo iz auta. Rekao sam im... Samo sam im rekao da odu u prolaz.

- Dobro si učinio, Gil - reče Ben i tutne mladiću kutiju cigareta u džep. - Jedan od policajaca će te odvesti kući. Tamo ćeš se oprati i nešto pojesti. A onda te trebamo na policiji.

- Smijem pozvati svoju djevojku? - Naravno.

- Da nije uzela auto, otišla bi pješice kući. Mogla je proći ovuda.

- Nazovi djevojku - reče mu Ben. - I riješi se piva. Whittakeru - Ben dade znak vozaču prvog patrolnog vozila.

- Odvezi Gila kući, hoćeš li? I daj mu vremena da se opere i sredi, prije nego što ga dovedeš u postaju.

- Dečko bi se trebao naspavati, Ben - promrmlja Tess. Htio se izderati na nju, a onda se zaustavio. Mladić je uistinu izgledao kao da će se onesvijestiti.

- Dobro. Odvezi ga kući, Whittakeru. Poslat ćemo kola po tebe oko podneva. U redu?

- Jest. - Pogledao je u Tess i rekao: - Hvala. Osjećam se bolje.

- Ukoliko ti ne bude utibro zbog svega ovoga i želiš s nekim porazgovarati o tome, nazovi policijsku postaju. Oni će ti dati moj broj.

I prije negoli je Gil ušao u auto, Ben uhvati Tess za ruku i povede je sa sobom.

- Odjel ne odobrava vrbovanje pacijenata na mjestu zločina.

Tess se oslobodi njegove ruke.

- Da, hvala vam, detektive. Raduje me što sam vam mogla pomoći u tome da vam jedini svjedok ispriča smislenu priču.

- Mogli smo to i sami - reče Ben, dohvati šibicu i upali cigaretu. Krajičkom oka primijeti da je i Harris došao na mjesto zbivanja.

- Zar ti doista nije pravo što sam vam pomogla? Zar zato što sam psihijatar ili možda zato što sam žena?

- Prestani me analizirati - upozori je Ben i baci cigaretu na pločnik, što je istog trenutka i žalio.

- Ne moram te analizirati da bih vidjela Ijutnju, predrasude i bijes - odvrati Tess, a onda zašuti, primijetivši kako je blizu tome da izgubi kontrolu na javnom mjestu i napravi scenu. - Ben, znam da nisi želio da i ja pođem s tobom, ali ja se nikome nisam našla na putu.

- Nikome se nisi našla na putu? - Nasmijao se i pogledao je u lice. - Ne, prava ste profesionalka, gospodo.

- Tako je, zar ne? - promrmljala je. Obuzela ju je želja da se izdere, da sjedne, ili jednostavno da ode. Morala je upregnuti zadnje snage da se obuzda i ne učini to. Štoga počneš, završi. To je također bio dio njezine struke. - Došla sam s tobom ovamo i ostala sam na istom nivou. Nisam izgubila kontrolu, nije mi pozlilo, nisam pobjegla. Nisam postala histerična pri prizoru leša, i to je upravo ono što ti smeta.

- Doktori su objektivni, zar ne?

- Tako je - odvrati ona mirno, premda joj je pred očima sjevnula slika lica Anne Reasoner. - Ali možda će tvom egu biti lakše kad sazna da mi to nije bilo nimalo lako. Htjela sam se okrenuti i otići.

Nešto se u njemu pokrenulo, ali on je to ignorirao. - Prilično si se dobro držala.

- I to me lišava ženstvenosti, " možda čak i seksualnosti. Ti bi bio daleko sretniji da si me morao odvesti iz tog prolaza. Bez obzira na to što bi to bilo neprilično i nezgodno. To bi ti bilo daleko ugodnije.

- Glupost. Izvadio je drugu cigaretu i opsovao u sebi, jer je shvatio da je istina to što mu govori. - Ja radim s mnogim policajkama.

- Ali ne spavaš s njima, Ben, zar ne? - rekla je to mirno, svjesna da je pogodila pravu stvar.

Namrštio se i duboko povukao dim. - Čuvaj se.

- Da, to je upravo ono što namjeravam učiniti. - Izvadila je rukavice iz džepova i tek sad opazila da joj se ruke smrzavaju. Sunce je već izašlo, ali svjetlo je još uvijek bilo mutno. Mislila je da joj još nikada u životu nije bilo tako hladno. - Reci svom kapetanu da će dobiti aktualno izvješće sutra poslijepodne.

- Dobro. Pozvat ću nekog da te odveze kući. - Ne.

Uhvatio ju je za ruku prije nego što se mogla okrenuti i otići.

- Dovoljno puta si mi rekao da sam civilna osoba, pa znam kako mi ne možeš naredivati.

- Podnesi tužbu zbog uznemiravanja, ako hoćeš, ali dobit ćeš prtnju do kuće.

- Samo dva bloka - počela je govoriti, a onda osjeti da mu je stisak ruke postao jači.

- Upravo tako. Dva bloka. Dva bloka, i tvoje bi ime i slika sada bili u novinama. - Slobodnom rukom joj je prošao po kosi. Bila je gotovo iste boje kao i kosa Anne Reasoner. Oboje su to znali. - Upotrijebi malo taj mozak kojim se toliko ponosiš i promisli.

- Neću dopustiti da me zastrašiš.

- Dobro, ali svejedno ćeš dobiti prtnju. - I dalje ju je držao za ruku i doveo do policijskog vozila.

Petorica detektiva koji su imali zadaću da riješe Svećenikova ubojstva provela su više od dvjesto šezdeset sati rada na terenu i na dokumentaciji u tjednu koji je uslijedio nakon ubojstva Anne Reasoner. Jedan od njih imao je suprugu koja je prijetila razvodom, drugi je na nogama prebolio gadni napad gripe, a treći je bio u fazi kronične nesаницe.

To četvrto ubojstvo u seriji bila je glavna novost i na vijestima u šest sati i na vijestima u osam, čak je dobila prednost i u odnosu na vijest o povratku Predsjednika iz Zapadne Njemačke. U tom trenutku Washington je bio više zainteresiran za ubojstvo negoli za politiku. Čak su se pripremali i specijalni dokumentarci u četiri dijela. Nevjerojatno, ali rukopisi su se slijevali k velikim izdavačima. I još nevjerojatnije, ponude su stalno pristizale. Paramount je razmišljao o seriji. Anne Reasoner - zapravo, ni jedna od žrtava - nikada nije uživala takvu pozornost za života.

Anne je živjela sama. Radila je kao ovlaštenu knjigovodnu pri jednoj od gradskih odvjetničkih firmi. Njezin je stan pokazivao ukus za avangardu, s neonskim, slobodno oblikovanim pocakljenim skulpturama i ždralovima DayGloa. Ormar s garderobom odražavao je njezinu profesiju, sadržavao je ukusno sašivenu odjeću i svilene košulje. Mogla si je priuštiti skupe stvari. Posjedovala je dvije kasete Jane Fonde, IBM kompjutor i skupocjeni servis za jelo. Pored kreveta na ormariću nalazila se uokvirena slika nekog muškarca, otmjeni parfem i svježe cvijeće - bijele orhideje.

Bila je savjesna zaposlenicu. "Samo je tri dana izostala s posla zbog bolesti. Ali njezini kolege s posla nisu znali ništa o njenom privatnom životu. Susjedi su je opisivali kao ljubaznu, a opisali su i muškarca na slici kao čestog gosta.

Rokovnik joj je bio uredan i gotovo posve ispunjen. Imena su sezala od slučajnih poznanika i daljnje rodbine do agenata osiguravajućih zavoda, zubara i instruktora aerobike.

A onda su locirali Suzanne Hudson, grafičarku, koja je još od školskih dana bila Anneina prisna prijateljica. Ben i Ed su je našli kod kuće, u stanu iznad butika. Bila je u kimonu i držala je u ruci šalicu kave. Oči su joj bile crvene i natečene, imala je velike podočnjake.

Zvuk na televizoru bio je isključen, ali slika emisije Kolo sreće bila je na ekranu. Netko je upravo riješio zagonetku: NESREĆA NIKADA NE DOLAZI SAMA.

Pošto ih je pustila u stan, otišla je do kauča, sjela i sklupčala noge.

- U kuhinji ima kave ako hoćete. Trenutno mi je teško komunicirati s ljudima.

- Hvala vam - reče Ben i sjedne na drugu stranu kauča, ostavljajući naslonjač za Eda. - Dobro ste poznavali Anne Reasoner.

- Jeste li ikad imali najboljeg prijatelja? Ne mislim tek tako, nego doista? - Njezina kratka crvena kosa bila je raščupana. Prošla je rukom kroz nju i ostavila je da strši na sve strane. - Uistinu sam je voljela, znate? Još uvijek ne mogu shvatiti da je... - Zagrizla je u usnu, a onda otpila gutljaj kave. - Sahrana je sutra.

- Znam da nije pogodan trenutak, gospodo Hudson, ali moramo vam postaviti nekoliko pitanja.

- John Carroll. - Molim?

- John Carroll. - Suzanne još jednom ponovi to ime, a zatim ga počne pomno sricati kada Ed izvadi notes. Htjeli ste saznati zašto je Anne izašla usred noći, zar ne? - Na licu joj se pojavi bol i ljutnja kad se nagnula i dohvatila adresar. Držeći još uvijek kavu, palcem je prelistavala adresarom. - Evo njegove adrese - reče i pruži ga Edu.

- Znamo za nekog Johna Carrola, odvjetnika u firmi za koju je radila gospođica Reasoner - odvrati Ed, dohvati svoj notes i usporedi adrese.

- Točno. To je on.

- Nije se pojavio u uredu već nekoliko dana.

- Skriva se - reče ona oštrim tonom. - Nema hrabrosti da izade i suoči se s onim što je učinio. Ako dode sutra, ako se sutra usudi pomoliti glavu, pljunut ću mu ravno u lice. - A onda pokrije oči rukom i odmahne glavom. - Ne, ne, to nije u redu. - Spustila je ruku, a na licu joj se nazirao umor. - Voljela ga je. Zaista ga je voljela.

Vidali su se već gotovo dvije godine, otkako je došao u firmu. I držali su to tajnom... njegova ideja. - Otpila je veliki gutljaj kave i uspjela nekako sačuvati kontrolu nad svojim osjećajima. - Htio je izbjeći uredsko ogovaranje. Slagala se s tim. Slagala se sa svime. Ne možete ni zamisliti što je sve morala progutati zbog tog čovjeka. Anne je po prirodi bila primjer neovisnosti... i ja to pokušavam biti i volim to na svoj način... živjeti sam je naprosto drugačiji stil života. Nije bila militantna, ako znate što pod tim podrazumijevam, jednostavno se zadovoljavala time da izgrađuje svoj vlastiti životni prostor. Sve dok se nije pojavio John.

- Imali su vezu? - ubaci se Ben.

- Ako se to tako može nazvati. Ni svojim roditeljima nije rekla o njemu. Nitko nije znao osim mene. -

Protrljala je oči. Maskara joj se nakupila na trepavicama i počela otpadati. - U početku je bila tako sretna.

Mislim da sam i ja bila sretna zbog nje, ali nije mi se sviđala činjenica što ju je... dakle, toliko kontrolirao. U malim stvarima, znate. Ako se njemu sviđala talijanska kuhinja, i njoj se sviđala. Ako se on zanimao za francuske filmove, i ona se zanimala. - Suzanne se na trenutak borila s osjećajem gorčine i boli. Slobodnom se rukom nervozno poigravala reverom na ogrtaču. - Htjela se udati. Željela se udati za njega. Jedino je još razmišljala o tome kako da obznani njihovu vezu i potvrdi je pred matičarem. Držao ju je na ledu, nije govorio da neće, već samo da još nije došlo vrijeme. Još nije došlo vrijeme. U svakom slučaju, počela je emocionalno tonuti. Tražila je od njega da se izjasni, a on ju je ostavio. Samo tako. I nije imao hrabrosti da joj to kaže u lice. Nazvao ju je.

- Kada se to dogodilo?

Suzanne nekoliko trenutaka nije odgovarala na Benovo pitanje. Nijemo je zurila u televizijski ekran. Neka je žena pokrenula kolo sreće koje se polako zaustavilo na bankrotu. Peh.

- One noći kad je ubijena. Nazvala me je te iste večeri i rekla da ne zna što da učini, kako da se suoči s tim. Bio je to težak udarac za nju. On njoj nije bio tek jedan od mnogih, on je za Anne bio baš onaj pravi. Pitala sam je želi li da dođem k njoj, ali rekla mi je samo da želi biti sama. Trebala sam otići. - Zatvorila je oči. - Trebala sam sjesti u auto i otići k njoj. Mogle smo se napiti i zabaviti, možda naručiti pizzu. Umjesto toga ona je izašla sama.

Ben ne reče ništa dok ju je promatrao kako tiho plače. Tess bi znala što treba reći u takvoj prilici. Ta ga je pomisao, koja se pojavila tek tako, niotkuda, razbjesnila.

- Gospodo Hudson - Ben je zastao na trenutak, a potom je nastavio: - Zna li je li joj tko dosadivao? Je li primijetila nekog tko joj se motao oko stana, oko ureda? Netko tko joj je zagorčavao život?

- Nije primjećivala nikog osim Johna. Rekla bi mi. Duboko je uzdahnula i protrljala oči. - Čak smo razgovarale nekoliko puta o tom manijaku, o tome kako treba biti posebno oprezan, dok ga ne uhvate. Izašla je, jer nije mislila. Ili možda zato jer je razmišljala o previše toga. Izvukla bi se... Anne je bila jaka. Samo što nije imala nikakve šanse.

Ostavili su je na kauču, gdje je nastavila zuriti u Kolo sreće, i otišli posjetiti Johna Carrolla.

Imao je dvoetažni stan u dijelu grada u kojem su stanovali mladi ambiciozni poslovni ljudi. Iza ugla se nalazila prodavaonica delikatesa, trgovina alkoholnih pića koja je držala i egzotične marke, i dućan specijaliziran za prodaju sportske opreme, svi udaljeni tek nekoliko minuta hoda od stambenog područja. Tamnoplavi Mercedes bio je parkiran ispred njegova ulaza.

Otvorio je vrata tek nakon trećeg kucanja. Imao je na sebi potkošulju i trenirku, a u ruci je držao bocu s nešto malo preostalog Chevas Regala. Izgled mu uopće nije odavao mladog, uspješnog odvjetnika u usponu.

Trodnevna brada mu je zaklanjala lice. Oči su mu bile natečene, okružene tamnim podočnjacima. Smrdio" je poput lugalice koji se uvukao u neki prolaz na Četrnaestoj aveniji da prespava noć. Letimično je pogledao policijske značke, otpio još jedan gutljaj iz boce, okrenuo se i ostavio vrata otvorena. Ed ih je zatvorio.

Stan je bio obložen širokim hrastovim parketom, djelomice prekrivenim skupim sagovima. U dnevnom boravku nalazila se duga, niska sofa, presvučena, kao i naslonjači, muževnim bojama, sivim i modrim. Uz jedan zid bila je suvremena elektronska oprema. A duž drugog zbirka igračkica - starinski automati, kasice, vlakovi.

Carroll se srušio na sofu u sredini sobe. Dvije prazne boce i prepuna pepeljara stajale su na podu. Prekrivač je bio prebačen preko jastuka. Ben zaključio da se baš i nije puno micao s tog mjesta otkako je saznao što se dogodilo.

- Mogu otići po dvije čiste čaše. - Glas mu je bio promukao, ali jasan, kao da alkohol više ne utječe na njega. -

Ali vi ne smijete piti, zar ne? Na dužnosti. - Ponovno je podigao bocu i otpio gutljaj. - Ja nisam na dužnosti.

- Željeli bismo vam postaviti nekoliko pitanja o Anne Reasoner, gospodine Carroll. - Iza njega se nalazio naslonjač, ali Ben ostane stajati.

- Da, pomislio sam da ćete naići po tom poslu. Rekao sam samom sebi da ću porazgovarati s vama, ukoliko ne izgubim svijest. - Pogledao je bocu koja je bila napola prazna. - Izgleda da neću izgubiti svijest.

Ed dohvati bocu i stavi je na stranu. - Ne pomaže, zar ne?

- Nešto mora pomoći. - Dlanovima pritisne oči, a onda počne pretraživati po malom pretrpanom staklenom stoliću tražeći cigarete. Ben mu pripali jednu. - Hvala. - Duboko je uvukao dim i dugo ga zadržao u plućima. -

Prestao sam pušiti pred dvije godine - reče i uvuče još jedan dim. Ali nisam se udebljao, jer sam smanjio škrob.

- Vi i gospođica Reasoner imali ste vezu - započne Ben. - Bili ste jedan od posljednjih s kojima je razgovarala.

- Da. U subotu uvečer. Namjeravali smo otići u National.

Nedjelja u parku s Geomeom. Anne voli mjuzikle. Ja više . volim pravu dramu, ali...

- Niste otišli u kazalište? - prekine ga Ben.

- Osjećao sam se pod pritiskom. Nazvao sam je da otkazem izlazak i da joj kažem kako bih htio da se naša veza na neko vrijeme malo ohladi. Tako sam se izrazio. Uzgledao je ponad cigarete i susreo Benov pogled. - Da se malo ohladi. To mi se činilo pametnim.

- Jeste li se svađali?

- Svađali? - Nasmijao se na to i zakašljao od dima. Ne, nismo se svađali. Nikada se nismo svađali. Ne vjerujem da to ima smisla. Uvijek postoji logično i razumno rješenje za svaki problem. To je bilo razumno rješenje, a bilo je za njezino vlastito dobro.

- Jeste li je vidjeli te noći, gospodine Carroll?

- Ne. - Pogledom je tražio bocu, ali Ed ju je stavio tako da mu bude izvan dohvata ruke. - Tražila je da dodem k njoj, da razgovaramo o tome. Plakala je. Nisam htio imati jednu od onih plačljivih scena, pa sam rekao ne. Rekao sam joj da mislim kako je najbolje da si damo malo vremena. Za tjedan ili dva možemo otići na piće poslije posla i mirno porazgovarati o svemu. Za tjedan ili dva. Zurio je ravno preda se. Pepeo cigarete pao mu je na koljeno. - Nazvala me kasnije.

- Ponovno vas je nazvala? - Ed se poigravao notesom. - Kada je to bilo?

- Bilo je to u 3 i 35. Moj radio-budilica nalazi se pored kreveta. Bio sam ljut na nju. Nisam trebao biti, ali bio sam. Bila je pod utjecajem droge. Uvijek sam znao kad bi popušila joint. Nije to radila pretjerano, popušila bi tu i tamo pokoji joint da si olakša napetost, ali meni se to nije sviđalo. To je tako djetinjasto, znate - dodao je. - Mislio sam da je to napravila da me naljuti. Rekla mi je da je donijela neke odluke. Htjela mi je reći da me ni za što ne okrivljuje. Da će preuzeti odgovornost za svoje osjećaje i da se ne moram brinuti za to da će napraviti kakvu scenu u uredu. - Ponovno je sjeo i zaklopio oči, a tamnoplava kosa mu je pala preko čela. - Laknulo mi je kad sam to čuo, jer sam se pomalo brinuo zbog toga. Rekla mi je da mora razmisliti o mnogo čemu, da mora proanalizirati mnogo toga, prije nego ponovno razgovaramo. Rekao sam joj da je to u redu i da se vidimo u ponedjeljak. Bilo je 3 i 42 kada sam spustio slušalicu. Točno sedam minuta.

Gil Norton ugledao je ubojicu kako izlazi iz onog prolaza negdje između četiri i četiri i trideset. Ed je zabilježio vrijeme u notes, a onda ga gurnuo u džep.

- Vjerojatno sada nista u najboljem raspoloženju da slušate savjete, gospodine Carroll, ali bilo bi vam mnogo bolje kad biste otišli u krevet i malo odspavali.

Usredotočio je pogled na Eda, a potom se zagledao u boce koje su mu ležale razbacene oko nogu.

- Volio sam je. Kako je moguće da to sve dosad nisam znao?

Ben izade i sav se skupi od hladnoće. - Isuse Kriste.

- Ne mislim da bi mu Suzanne Hudson sada htjela pljunuti u lice.

- Dobro, a što smo dobili? - Ben oticte do auta i sjedne na sjedište vozača. - Sebičnog odvjetnika puno samosažaljevanja koji ne odgovara Nortonovom opisu. Zenu koja se pokušava oporaviti od loše veze, koja odlazi u šetnju. I psihopata koji se baš u tom trenutku našao ondje.

- Psihopata koji nosi reverendu. Ben stavi ključ, ali ga ne okrene. - Misliš da je svećenik?

Umjesto odgovora, Ed se nasloni na sjedištu i zagleda u nebo kroz staklo automobila.

- Što misliš koliko ima visokih, tamnokosih svećenika u gradu? - Ed izvadi plastičnu vrećicu sa suhim voćem.

- Dovoljno da se bavimo njima barem pola godine. A mi nemamo pola godine,

- Ne bi bilo loše još jednom porazgovarati s Loganom. - Da. - Bez razmišljanja je gurnuo ruku u vrećicu kojom ga je ponudio Ed. - Sto misliš o ovome? Bivši svećenik, netko tko je napustio svećenički red zbog neke tragedije vezane za Crkvu. Logan bi nam možda mogao dati par imena.

- Još jedna sitnica. U svom izvješću doktorica Court kaže da se raspada, da ga je ovo zadnje umorstvo onesposobilo na barem nekoliko dana.

- Pročitao sam. A koji je ovo vrag? Kore i grančice? - Ben okrene ključ i pokrene auto.

- Groždice, bademi, par suhих marelica. Trebao bi je nazvati, Ben.

- To je moj osobni život, partneru. - Skrenuo je i nastavio voziti još jedan blok dalje, a onda opsovao. - Oprosti.

- Nema problema. Znaš, gledao sam jednu emisiju.

Tamo ističu da je današnje društvo k"o stvoreno za muškarce. Žene su ih oslobodile obveze da budu jedini oslonac... gospodin Macho koji mora riješiti sve probleme i skrbiti za obitelj. Žene se općenito više ne žele odmah udati, ukoliko još uopće žele brak, što muškarcima ostavlja veći izbor. Današnja žena više ne traži princa na bijelom konju. Ono što je čudno u tome je to što se dosta muškaraca osjeća ugroženo njihovom snagom i neovisnošću. - Uzeo je groždicu. - Nevjerojatno.

- Da čovjek ne povjeruje.

- Doktorica Court mi se čini prilično neovisnom.

- Dobro za nju. Tko hoće imati ženu koja neprestano visi nad tobom?

- Bunny baš i nije visila - sjeti se Ed. - Ona je to radila na malo drugačiji način.

- Bunny je bila osvježenje - progunda Ben. A Bunny je bila jedna od njegovih standardnih tromjesečnih veza, u kojima se sastajete, zajedno večerate nekoliko puta, zajedno se smijete, valjate po krevetu, i prekinete prije negoli ikome padne na pamet nešto ozbiljnije. Naslonio se na prozor na autu i pomislio na Tess. - Vidiš, kad se netko bavi našim poslom, onda mu nije potrebna žena koja ga neprestano tjera na razmišljanje. Koja ga cijelo vrijeme tjera da razmišlja o njoj.

- Griješiš - reče Ed i nasloni se. - Ali mislim da si dovoljno pametan da to uvidiš i sam.

Ben zaokrene prema Katoličkom sveučilištu.

- Idemo svratiti do Logana prije negoli se vratimo.

U 5 sati poslijepodne svi detektivi zaduženi za Svećenikova ubojstva, izuzev Bigsbyja, okupili su se u dvorani za sastanke. Harris je pred sobom držao kopiju svih izvješća, ali išao je točku po točku. Pratili su kretanje Anne Reasoner u posljednjoj noći njenog života.

U 5.05 poslijepodne izala je iz svog uobičajenog salona gdje je dala ošišati, obojiti i osušiti kosu te manikirati nokte. Bila je izvrsno raspoložena i ostavila je deset dolara napojnice. U pet i petnaest otišla je u kemijsku čistionicu podići stvari. Sivo odijelo i prsluk, dvije lanene košulje i hlače. Oko pet i trideset došla je kući. Njezina je susjeda razgovarala s njom u hodniku. Anne je spomenula da će tu večer ići u kazalište. Nosila je svježe cvijeće.

U sedam i petnaest nazvao ju je John Carroll, otkazao sastanak i prekinuo njihovu vezu. Razgovarali su oko petnaestak minuta.

U osam i trideset Anne Reasoner je nazvala Suzanne Hudson. Bila je uzbudena i rasplakana. Razgovarale su gotovo sat vremena.

Oko ponoći prva je susjeda čula televiziju u Anneinom stanu. Zapazila je to, jer se vraćala kući i nije očekivala da će Anne biti kod kuće.

U 3.35 Reasonerova je nazvala Carrola. Pored telefona kasnije su pronađeni tragovi marihuane. Razgovarali su do 3.42. Nitko od susjeda nije čuo kada je napustila zgradu.

Negdje između četiri i četiri i trideset ujutro Gil Norton vidio je muškarca odjevenog kao svećenika kako izlazi iz prolaza dva bloka dalje od Anneinog stana. U 4.36 Norton je privukao pažnju dvojice patrolnih policajaca i prijavio da je pronašao tijelo umorene.

- To su činjenice - reče Harris. Iza njega se nalazila karta grada s mjestima ubojstava označenim plavim pribadačama. - S ove karte možemo zaključiti da se ograničava na područje manje od desetak kvadratnih kilometara. Sva su se umorstva zbila između jedan i pet ujutro. Nema tragova seksualnog izživljavanja, niti pljačke. Prema modelu monsinjora Logana možemo očekivati da će ponovno udariti osmog prosinca. Ulične patrole od sada pa nadalje rade u dvije smjene.

- Znamo da se radi o muškarcu srednje visine, ili malo višem. Ima tamnu kosu i odijeva se kao svećenik. Iz psihijatrijskog profila i izvješća doktorice Court znamo da je psihopat, možda shizofreničar, s religioznim halucinacijama. Ubija samo mlade, plave žene, koje očigledno simboliziraju neku stvarnu osobu koja se nalazi ili se nalazila u njegovom životu.

- Doktorica Court osjeća da se, uslijed prekida u shemi umorstva, i neuredno napisanog teksta na poruci nadenom na tijelu, bliži krizi u svojoj psihozi. Posljednje ga je umorstvo stajalo više negoli što on to može podnijeti. - Spustio je dosje na stol i pomislio da je to više nego li što bilo tko od njih može podnijeti. - Ona smatra da je došlo do fizičke reakcije, glavobolje, mučnine, i da će ga to onesposobiti. Ukoliko je još uvijek sposoban funkcionirati na normalnom nivou u određenim razdobljima, to je onda za njega golem teret. Ona vjeruje da će se to pokazati u zamoru, gubitku apetita, nepažnji.

Zastao je na trenutak da se uvjeri da su svi nazočni u prostoriji to usvojili. Prostorija je bila odvojena od Odjela prozorima i venecijanerima koji su bili žuti od starosti. Iza njih mogao se čuti neprestani žamor aktivnosti, telefona, koraka, glasova.

Bio je tu i automat za kavu u kutu i golema plastična šalica za policajce koji su u nju ubacivali dvadeset i pet centi za šalicu kave. Harris je otišao onamo, ulio si šalicu i dodao punu žlicu vrhnja u prahu koji mu je bio odvratn. Pio je i promatrao svoje osoblje.

Bili su nemirni, izmoreni prekomjernim radom i isfrustrirani. Ukoliko ne počnu smanjivati posao na osam sati dnevno, izgubit će neke od njih zbog napada gripe. Lowensteinova i Roderick su već stavljali kapi u nos. Nije si mogao dopustiti da ih pošalje na bolovanje i nije si mogao dopustiti da ih razmazi.

- Mi u ovoj prostoriji imamo preko šezdeset godina policijskog iskustva. Vrijeme je da primijenimo tih šezdeset i nešto godina i uhvatimo bolesnog religioznog fanatika koji vjerojatno više nije sposoban ni doručkovati.

- Ed i ja smo ponovno razgovarali s Loganom. - Ben odgurne na stranu plastičnu šalicu s kavom. - Budući da se tip adijeva kao svećenik, pomislili smo da ga trebamo početi tretirati kao takvog. Kao psihijatar, Logan

razgovara i liječi svećenike koji imaju bilo kakvih emocionalnih problema. On nam neće dati popis svojih pacijenata, ali pretražit će svoje dosjee, provjeriti sve... bilo koga tko bi mogao odgovarati. A uz to tu je problem i ispovijed. - Zastao je na trenutak. Ispovijed je bila dio katoličkog obreda s kojom je i sam oduvijek imao problema. Dobro se sjećao klečanja na onoj maloj mračnoj kluri, sa zasjenjenom rešetkom, ispovijedi, pokajanja, oprostjenja. Idi i ne griješi više. Ali, naravno, griješio je. - Svećenik se mora ispovijediti nekome, a to mora biti drugi svećenik. Ukoliko je doktorica Court u pravu, i on počinje razmišljati o onome što čini kao o grijehu, otići će na ispovijed.

- Dakle, trebamo početi ispitivati svećenike, - ubaci se Lowensteinova. - Još nešto... ja očigledno ne znam mnogo o katolicizmu, ali zar tamo ne postoji nešto takvo kao što je svetost ispovijedi?

- Vjerojatno nećemo naći svećenika koji će nam prstom uprijeti u nekoga tko mu je došao na ispovijed - složi se Ben. - Ali možda dobijemo drugo usmjerenje. Moguće je da se drži svoje vlastite župe. Tess... doktorica Court... je rekla da vjerojatno ide redovito u crkvu. Ukoliko je svećenik, ili je to bio, vjerojatno ga nešto vuče vlastitoj crkvi. - Ustao je i otišao do karte. - Ovo područje - reče, načinivši krug oko plavih zastavica - uključuje dvije župe. Kladam se da je bio u jednoj ili obje te crkve, možda čak stajao za oltarom.

- Misliš da će se pojaviti u nedjelju - upadne Roderick. Palcem i kažiprstom stisnuo je nos da smanji tlak. - A osobito ako doktorica Court ima pravo kad kaže da je bio previše bolestan prošlog tjedna te stoga nije došao u crkvu. Bit će mu potrebna podrška ceremonije.

- Mislim da je tako. Misa se drže i subotom uvečer. - Mislila sam da je to naš običaj - prokomentira Lowensteinova.

- Katolici su fleksibilni. - Ben gurne ruke u džepove. - I vole nedjeljom dugo spavati, kao i svi drugi. Stvar je u tome, u što se mogu okladiti, da je taj tip tradicionalist. Nedjelja ujutro predviđena je za misu, misa još uvijek mora biti na latinskom, a petkom ne jedeš meso. Crkvena pravila. Mislim da je Courtova pogodila kad kaže da je tip opsjednut crkvenim pravilima.

- Dakle, pratit ćemo te dvije crkve nedjeljom. U međuvremenu imamo nekoliko dana za razgovore sa svećenicima. - Harris pogleda svakog svog detektiva. - Lowenstein, ti i Roderick uzimate jednu župu, a Jackson i Paris drugu. Bigsby će... do vrata, gdje je Bigsby?

- Rekao je da se nalazi na tragu naglavnika, kapetane. - Roderick ustane i napuni si čašu hladne vode, znao je da je konzumirao već previše kave. - Gledajte, ne želim unijeti zabunu u cijelu stvar, ali pretpostavimo da će se pojaviti tijekom jedne od misa u nedjelju. Kako ćemo ga prepoznati među okupljenim vjernicima? Tip ne izgleda kao čudak, neće doći da nadahnuto govori mnogim jezicima, s pjenom oko usta. Doktorica Court ističe da izgleda kao bilo tko drugi, izuzev činjenice što se muči.

- A to je sve što imamo - konstatira Ben, Ijut što je njegove vlastite sumnje izrekao netko drugi. - Moramo krenuti od onoga što imamo, a to je u ovom trenutku lokacija. Provjeravat ćemo muškarce koji dolaze sami. Courtova također misli da je usamljenik, dakle neće doći sa ženom i djecom. Logan ide korak dalje i vidi ga kao veoma pobožnog. Mnogo ljudi dolazi na misu i tamo drijemaju ili se bar isključe. Ovaj to neće raditi.

- Dan u crkvi dat će nam mogućnost da probamo još nešto - zaključuje Ed, a onda digne pogled. - Da molimo. - Ne može naškoditi - reče potihom Lowensteinova u trenutku kad je Bigsby uletio u prostoriju.

- Imam nešto! - Držao je žuti notes u ruci i pogledao ih crvenim, otečenim očima. Provodio je noći s andolima i termosicom. - Desetak bijelih svilenih naglavnika, faktura broj 52346-A, naručenih petnaestog lipnja kod O'Donnely's Religious Suppliers, Boston, Massachusetts. Isporuka tridesetprvog srpnja, velečasni Francis Moore. Adresa je poštanski ured u Georgetownu.

- Kako je to platilo? - upita Harris mirnim glasom, priprernajući se za sljedeći korak.

- Novčana doznaka.

- Istraži to. Hoću kopiju fakture. - Već radim na tome.

- Lowensteinova, u poštanski ured. - Pogledao je na sat i gotovo opsovao zbog frustracije. - Budi tamo čim se ujutro otvori. Ispitaj ima li još uvijek poštanski pretinac. Traži opis.

- Dakako.

- Hoću znati postoji li u gradu svećenik koji se zove Francis Moore.

- U Nadbiskupiji mora postojati popis svih svećenika. Dobit ćemo ga u njihovom glavnom uredu. Harris kimnu Benu.

- Provjeri. A onda provjeri sve ostale koji se tako zovu. Nije mogao osporiti osnovne zásade policijskog rada, ali Benu je nagon govorio da se treba usredotočiti na područje umorstava. Tamo se on nalazio. Ben je bio siguran u to. A sada možda imaju i njegovo ime.

U susjednoj prostoriji Odjela detektivi su počeli nazivati. Sat kasnije Ben spusti slušalicu i pogleda u Eda preko gomile papira na svom stolu.

- Našli smo jednog oca Francisa Moorea u Nadbiskupiji. Ondje je već dvije i pol godine. Ima trideset i sedam godina.

- Da?

- Crnac je. - Ben dohvati kutiju cigareta i spazi da je prazna. - Provjerit ćemo ga, bez obzira. Što imaš ti?

- Ja ih imam sedam. - Ed pogleda u svoj uredan i detaljan popis. Netko kihne iza njega i on se strese. Gripa se širila postajom poput požara. - Učitelj, odvjetnik, namještenik, trenutno nezaposleni, konobar, pomoćni pilot i čistač. Taj je bivši zatvorenik. Pokušaj silovanja.

Ben pogleda na sat. Na dužnosti je bio već preko deset sati.

- Idemo.

Nije se osjećao ugodno u župnom uredu. Miris svježeg cvijeća kao da se takmičio s mirisom ulaštenog drveta. Čekali su u salonu sa starim, udobnim kaučem, dva naslonjača, kipom Isusa u plavoj odjeći, ruke podignute na blagoslov. Na stoliću za kavu ležala su dva broja katoličkih novina.

- Osjećam se kao da bih si trebao nalaštiti cipele promrmlja Ed.

Obojica su bila svjesna da pod jaknama nose oružje, i nisu sjeli. Odnekud na kraju hodnika otvorila su se jedna vrata, dovoljno široko da su kroz njih dopirali zvuci Straussa. A onda su se vrata ponovno zatvorila i umjesto valcera začuli su se koraci. Detektivi podignu pogled i ugledaju velečasnog Francisa Moorea kako ulazi.

Bio je visok i izrazito športski građen. Koža mu je bila boje sjajnog mahagonija, a kosa kratko ošišana oko ovalnog lica. Na desnoj je ruci nosio gips na kojem su se isticali brojni potpisi.

- Dobra večer. - Osmjehnuo se, očigledno više znatiželjan nego obradovan njihovim posjetom. - Oprostite što vam ne mogu ružiti ruku.

- Cini se da ste imali udes. - Ed je gotovo fizički mogao osjetiti razočaranje svog partnera. Iako je Gil Norton problematičan što se tiče opisivanja, taj gips nikako nije mogao previdjeti.

- Nogomet prije nekoliko tjedana. Trebao sam biti pametniji. Hoćete li sjesti?

- Moramo vam postaviti nekoliko pitanja, oče. - Ben izvadi značku i pokaže mu. - O davljenju četiriju žena.

- Serijska ubostva. - Moore pogne glavu na trenutak, kao u molitvi. - Sto mogu ja učiniti?

- Jeste li prošloga ljeta poslali narudžbu u O'Donnely's Religious Suppliers u Bostonu?

- Boston? - Moore se slobodnom rukom poigravao krunicom oko pojasa. - Ne. Otac Jessup se bavi narudžbama.

On naručuje sve što nam treba od jedne firme ovdje u Washingtonu.

- Imate li poštanski pretinac, oče?

- Ne, nemam. Sva naša pošta isporučuje se u župni ured. Oprostite, detektive...

- Paris.

- Detektive Paris, o čemu se radi?

Ben je oklijevao na trenutak, a onda odlučio pritisnuti svu moguću dugmad.

- Vaše je ime iskorišteno za narudžbu sredstava kojima su počinjena umorstva.

Primijetio je kako stiže krunicu. Moore je prvo zinuo, a zatim ponovno zatvorio usta. Pružio je ruku i dohvatio lijevi kraj naslonjača.

- Ja... sumnjate me?

- Postoji mogućnost da znate ili ste bili u kontaktu s ubojicom.

- Ne mogu vjerovati.

- Zašto ne sjednete, oče? - Ed ga blago dodirne za rame i pomogne mu da sjedne.

- Moje ime - promrmlja iVloore. - Teško mi je shvatiti. - A onda se nasmije. - Dobio sam to ime u katoličkom sirotištu u Virginiji. To čak nije ni moje rodno ime. Pravo vam ne mogu reći, jer ga ne znam.

- Oče Moore, vi niste osumnjičeni - reče mu Ben. Imamo svjedoka koji izjavljuje da je ubojica bijelac, a vi još imate i gips na ruci.

Moore stane micati prstima koji su zatim nestali u gipsu. - Eto, par sretnih lomova. Na žalost. - Uvuče dah i pokuša se sabrati. - Bit ću vam iskren, o tim se ubojstvima ovdje počesto razgovaralo. Novine ga nazivaju svećenikom.

- To policija još mora utvrditi - doda Ed.

- U svakom slučaju, svi mi ovdje pomno smo pretraživali svoje duše i um, pokušavajući naći odgovor. Volio bih da ga imamo.

- Jeste li bliski sa svojim župljanima, oče? Moore se ponovno okrene Benu.

- Volio bih da mogu reći da jesam. S nekima da, naravno. Jednom mjesečno imamo crkveni ručak, pa onda skupine mladeži. Upravo sada planiramo ples na Dan zahvalnosti za klub mladeži. Na žalost, potpuni pregled nemamo.

- Imate li nekoga tko vas zabrinjava, nekoga koga biste smatrali emocionalno nestabilnim?

- Detektive, moj je posao utjeha bližnjih u nevolji. Imamo zlouporabu droge i alkohola, i jedan nesretan slučaj pretučene žene prije nekoliko mjeseci. Pa ipak, nema nikoga za koga bih mogao i pomisliti da je sposoban počinuti takva umorstva.

- Možda je vaše ime odabrano nasumce ili je korišteno jer se ubojica poistovijetio s vama, kao svećenikom. - Ben zastane, znajući da stupa na nedodirljivo tlo posvećenoga. - Oče, je li netko došao k vama na ispovijed i na bilo koji način naznačio da zna nešto o tim ubojstvima?

- Ponovno mogu biti iskren i reći ne. Detektive, jeste li sigurni da je to bilo moje ime?

Ed izvadi notes i pročita: - Velečasni Francis Moore.

- A ne možda Francis X. Moore? - Ne.

Moore prijede rukom preko očiju.

- Nadam se da olakšanje nij;; grijeh. Kada su mi nadjenuli ovo ime i kada sam bio dovoljno star da naučim pisati ga, uvijek sam koristio X za Xavier. Mislio sam da je srednje ime koje počinje s X nekako egzotično i jedinstveno. Navika mi je ostala. Gospodo, svaki identifikacijski dokument koji imam koristiti inicijal mog srednjeg imena. Sve što potpisujem to uključuje. Svatko tko me poznaje, zna me kao velečasnog Francisa X. Moorea.

Ed zabilježi taj podatak. Da je slijedio instinkt, rekao bi laku noć i otišao na sljedeću adresu na popisu. Ali procedura je bila daleko zahtjevnija i beskonačno dosadnija negoli instinkt. Razgovarali su s još trojicom svećenika u župnom uredu.

- Dobro, potrošili smo samo jedan sat ni na što prokomentira Ben kad su se vraćali u auto.

- Imat će bar o čemu pričati večeras.

- A nabili smo si još jedan prekovremeni sat ovaj tjedan. U računovodstvu će pobjesniti.

- Aha. - Ed se smjesti na mjesto suvozača i nasmiješi se. - Gamad jedna.

- Mogli bismo im malo olakšati život ili možemo otići vidjeti onog bivšeg osuđenika.

Ed na trenutak razmisli, a onda izvadi ostatak svog suhog voća. To će ga držati dok se napokon ne dočepa jela.

- Imam još jedan sat.

Nije bilo svježeg cvijeća u jednosobnom stanu u jugoistočnom dijelu grada. Namještaj, koliko ga je već bilo, nije bio nalašten otkad je nabavljen u Caritasu. Krevet na razvlačenje, kojeg očigledno nitko više nije uvlačio, zauzimao je najveći dio sobe. Plahte nisu bile čiste. Neprijatni mirisi znoja, ustajalog seksa i luka širili su se sobom.

Plavuši se nazirao par centimetara dugi smeQi korijen u bujnoj kovrčavoj kosi. Otvorila je vrata i, kada su Ben i Ed pokazali svoje značke, polako i neprijateljski pogledala pogledom znalca. Nosila je uske traperice na dobro oblikovanoj stražnjici i ružičasti džemper koji je imao dovoljno dubok izrez da pokaže grudi koje su se već pomalo objesile.

Ben ocijeni da može imati oko dvadeset pet godina, premda je oko usta već imala duboko urezane crte. Oči

su joj bile smeđe, a desno joj je bilo izobličeno modricom koja je poprimila sve dugine boje. Procijenio je da je dobila udarac prije tri-četiri dana.

- Gospođa Moore?

- Ne, nismo vjenčani - reče plavuša i izvadi cigaretu iz kutije Virginije Slims. - Frank je otišao po pivo. Vratit će se za minutu. IVeštn je napravid?

- Samo želimd razgovarati s njim. - Ed joj se ležerno nasmiješi i zaključi da bi trebala jesti više bjelančevina.

- t1 redu. Dakle, mogu vam reći da se kloni neprilika. Ja se brinetti za to. - Pronašla je kutiju šibica, zapalila cigaretu; a onda tom istom kutijom zgnječila jednog malog žohara. - Možda malo previše pije, ali ja pazim da to radi ovdje, gdje ne može upasti u neprilike. - Pogledom okruži sirotinjsku sobu i povuče dim. - Ne izgleda baš nešto, ali ja stavljam novac na stranu. Frank sada ima dobar posao i pouzdan je. Možete pitati njegovog šefa.

- Nismo došli stvarati probleme - reče en i odluči da će ipak ostati stajti. Nikad ne znaš što bi moglo izmiljeti ispod ovih jastuka. - Zvuči kao da ga prilično dobro kontrolirate.

Dotakla je nateklo oko i rekla: - Što dobijem, to i vratim.

- Siguran sam. Što se dogodilo?

- Frank je u subotu tražio još pet dolara za pivo. Dobila sam novae za uzdržavanje.

- Subotu? - U Benu se probudi pažnja. Noć posljednjeg ubojstva. Žena koja je stajala pred njim bila je plavuša, neke vrste. - Vjerujem da ste proslavili, a onda je on izjurio u bar i ludovao s dečkima.

- Nije otišao nikamo. - Nasmijala se i otresla pepeo u plastičnu posudu. - Udarila sam ga, a susjedi ispod nas lupali su tom prokletom drškom od metle po stropu. Uzvratio mi je. - Polako je ispuhivala dim. - Frank poštuje takve osobine u ženi. Sviđa mu se, znate. A onda smo se... pomirili. Više uopće ni ne pomišlja na pivo u subotu navečer.

Otvorila su se vrata. Frank Moore je imao goleme ručende, noge poput trupaca, a bio je visok nekih sto sedamdeset pet centimetara. Na sebi je imao crni kaput s rupom od moljaca na ramenu i nosio je pakovanje od šest piva.

- A tko ste vi? - izderao se. Slobodna mu se ruka već napela.

Ben izvadi policijsku značku. - Odjel za umorstva.

Frank spusti ruku. Ben opazi dugačku ogrebotinu na njegovom licu kad se nagnuo da vidi značku. Nije izgledala ništa manje gadno od plavušine modrice.

- Ovaj sustav je obično sranje - objavi Frank i tresne piva na stol. - Ona je kurva ispričala sucu da sam je pokušao silovati, onda ja dobijem tri godine, a kad izactem već mi se policajci motaju po kući. Rekao sam ti, Maureen, da je ovaj sustav obično sranje.

- Da - potvrdi plavuša i posluži se pivom. - Rekao si mi.

- Frank, samo nam reci gdje si bio prošle nedjelje ujutro - započne Ben. - Oko četiri sata ujutro.

- Četiri sata ujutro. Isuse, bio sam u krevetu kao i svaki drugi. I nisam bio sam. - Pokaže palcem na Maureen, a onda i sam otvori limenku Budweisera. Pjena procuri kroz otvor i doda još više smrada u sobu.

- Jesi katolik, Frank?

Frank prijede dlanom preko usta, podrigne i ponovno počne piti.

- Zar ja izgledam kao katolik?

- Frankov tata je bio baptist - dopuni Maureen. - Zaveži gubicu - reče joj Frank.

- Poljubi me u guzicu. - Samo se nasmijala kad je podignuo ruku. Ed je napravio samo jedan korak i Frank ju je već spustio.

- Hoćeš da im sve ispričam, fino. Moj stari je bio baptist. Nije karto, nije pio, nije jebo, pravi pravcati baptist. Puno me mlatio, a i ja sam njega jednom namlatio prije nego što sam otišo od kuće. Bilo je to prije petnaest godina. A ona kurva me strpala u zatvor. Odslužio sam tri godine, i ako je ikada ponovno ugledam, namlatit ću i nju. - Izvadio je kutiju Camela iz džepa na košulji i zapalio olupanim Zippom. - Perem podove i čistim zahode. Dolazim kući svaku večer tako da mi ova kurva može reći da imam samo pet dolara za pivo. Ništa ne radim protuzakonito.

Maureen će vam reći. - Iv onda nježno zagrlji ženu koju je upravo nazvao kurvom.

- Tako je - odvratila ona i otpije gutljaj piva.

Nije odgovarao opisu, niti fizičkom niti psihijatrijskom. Pa ipak, Ben nije htio odmah odustati.

- Gdje si bio petnaestog kolovoza?

- Isuse, kako da se toga sjetim? - Frank iskapi ostatak piva i zgnječi limenku. - Vi momci imate nalog da budete tu?

- Bili smo u Atlantic Cityju - Maureen nije ni trepnula okom kad je Frank bacio limenku i promašio kantu za smeće. - Sjećaš se, Frank? Sestra mi tamo radi. Izradila nam je dobar popust u hotelu u kojem sprema. Hotel Ocean hiew Inn. Nije baš da je na plaži, ili tako nešto, ali je blizu. Odvezli smo se četrnaestog kolovoza i ostali tri dana. Zapisala sam u dnevnik.

- Da, sjećam se. - Spustio je ruku i okrenuo se prema njoj. - Malo sam kartao i ti si došla i počela me zajebavati. - Izgubio si dvadeset i pet dolara.

- Vratio bi ih, i dvaput toliko, da si me ostavila. - Ukrao si mi novce iz torbice.

- Posudio ih, ti droljo. Posudio.

Ben pokaže glavom prema vratima kada se svađa počela razbuktavati.

- Hajdemo odavde.

Nakon što su se vrata zatvorila za njima, začuli su lom, a onda dernjavu.

- Misliš da bismo ih trebali razdvojiti? Ben baci pogled na vrata.

- Što, i pokvariti im zabavu? - Nešto teško i lomljivo pogodilo je vrata i razbilo se. - Idemo na piće.

- Gospodine Monroe, hvala vam što ste došli porazgovarati sa mnom. - Tess pozdravi očuha Joeya Higginsa na vratima svog ureda. - Moja je tajnica uzela slobodan dan, ali mou nam napraviti malo kave, ako želite.

- Sto se mene tiče, ne. - Stajao je, uvijek se osjećao neprijatno u njenoj prisutnosti, i čekao da ona napravi prvi potez.

- Shvaćam da vam je dan ionako pretrpan - počela je, ne dodajući da je i njezin dan bio pretrpan.

- Nije važno, samo ako pomogne Joeyu.

- Znam. - Nasmiješila se i pokazala mu stolicu. - Nisam imala mnogo prilike da s vama privatno popričam, gospodine Monroe, ali htjela bih vam reći da vidim koliko se trudite oko Joeya.

- Nije lako. - Kaput je složio na krilo. Bio je uredan čovjek, organiziran po prirodi. Nokti su mu bili uredni, ko-sa počesljana kako treba, odijelo tamno i konzervativno. Tess je pomislila da razumije kako mu je nedokučiv bio dječak kao što je Joey. - Loisi je teže, naravno.

- Je li? - Tess je sjedila za stolom, znajući da će mu ta distanca i bezlična situacija olakšati razgovor. -
Gospodine Monroe, doći u obitelj nakon razvoda i pokušati igrati ulogu oca tinejdžeru teško je u bilo kojim
okolnostima. A kad dječak ima problema kao Joey, tada se te teškoće beskrajno umnožavaju.
- Dosad sam se nadao, ovaj... - Podigao je ruke, a onda ih ponovno spustio. - Nadao sam se da možemo nešto

započeti zajedno, igrati noguinet, košarku... Čak sam kupio i šator, premda moram priznati da ne znam ama
baš ništa o kampiranju. Ali njega to ne zanima.

- Ne osjeća da si može dopustiti da ga nešto zanima - ispravi ga Tess. - Gospodine Monroe, Joey se vezao za
oca na vrlo nezdrav način. Neuspjesi njegovog oca su i njegovi neuspjesi, problemi njegovog oca su i njegovi
problemi.

- Gad se čak ni... - Prekine se. - Oprostite.

- Ne, nemojte se ispričavati. Znam da izgleda da Joeyevom ocu nije stalo ili da se ne može time zamarati. To
potječe od njegove bolesti, ali to nije ono o čemu sam htjela razgovarati s vama. Gospodine Monroe, vi znate
da sam pokušala predložiti pojačanje Joeyevog tretmana. Klinika u Alexandriji koju sam spomenula
specijalizirana je za emocionalne bolesti kod adolescenata.

- Lois neće ni čuti za to. - A što se Monroea ticalo, to je bilo dovoljno. - Ona osjeća, a ja se moram složiti s
njom, da bi Joey mislio da smo ga odbacili.

- Prijelaz bi bio težak, o tome nema zбора. Ali trebali bismo to učiniti tako da Joey shvati da nije kažnjen niti
odbačen, nego da mu se pruža još jedna šansa. Gospodine Monroe, moram biti iskrena s vama. Joey ne reagira
na tretman.

- Pije?

- Ne, ne pije. - Kako da ga uvjeri u to da je izostanak jednog simptoma daleko od izliječenja? Već je u njihovim
seansama obiteljske terapije primijetila da je Monroe čovjek koji uočava rezultate daleko jasnije negoli što
uočava uzroke. - Gospodine Monroe, Joey je alkoholičar, i uvijek će biti alkoholičar, bez obzira na to pije li ili
ne. On je jedno od dvadeset i osam milijuna djece alkoholičara u ovoj zemlji. Jedna trećina među njima i sami
postaju alkoholičari, kao što je to slučaj s Joeyem.

- Ali on ne pije - Monroe je bio uporan.

- Ne, ne pije. - Ukrstila je ruke, položila ih na stol i pokušala ponovno. - On ne konzumira alkohol, on ne za-
mjenjuje svoju realnost pomoću alkohola, ali još uvijek ima posla sa svojom ovisnošću, i što je još važnije, s
njezinim razlozima. On se ne opija, gospodine Monroe, ali alkohol je bio pokriće i izdanak drugih problema.
On više ne može

kontrolirati ni zaklanjati te probleme pićem i sada su ga oni nadjačali. On ne pokazuje ljutnju, gospodine
Monroe, ni bijes, a niti bol, a ipak, sve je to sabijeno u njemu. Djeca alkoholičara često preuzimaju na sebe
odgovornost za bolest svojih roditelja.

Osjećajući se neprijatno i nestrpljivo, Monroe se pomakne na stolici.

- To ste već prije objasnili.

- Da, jesam. Joey zamjera ocu i u velikoj mjeri zamjera i majci što su ga oboje ostavili na cjedilu. Otac sa
svojim pićem, majka svojom zaokupljenošću očevim pijenjem. Budući da ih voli, on je tu mržnju skrenuo na
sebe.

- Lois je dala sve od sebe.

- Da, uvjeren sam u to. Ona je neobično snažna žena. Na nesreću, Joey nema njezinu snagu. Joeyeva je
depresivnost dosegla opasan stadij, kritičan stadij. Čak ni vama ne mogu reći o čemu smo raspravljali i što je
sve bilo rečeno u našim posljednjim seansama, ali mogu vam reći da sam zabrinutija negoli ikada za njegovo
emocionalno stanje. Strašno se pati. Na ovom stupnju jedva da mogu učiniti nešto više do ublažiti tu bol, tako
da nekako uspije prebroditi tjedan dok ponovno ne dode k meni da je ublažim. Joey osjeća da mu je život
bezvrijedan, da je propao kao sin, kao prijatelj, kao osoba.

- Razvod...

- Razvod loše djeluje na djecu. Opseg toga ovisi o stanju svijesti djece u to vrijeme, o načinu kako se pristupilo
razvodu, emocionalnoj snazi pojedinog djeteta. Za neke to može biti poražavajuće kao sama smrt. Obično
postoji razdoblje boli, gorčine, čak i osporavanja. Uobičajeno je samookrivljavanje. Gospodine Monroe, već su
gotovo tri godine otkako se vaša supruga razvela od Joeyevog oca. Njegova opsjednutost razvodom i njegovom
ulogom u svemu tome nije normalna. Ona postaje odskočnom daskom za sve njegove druge probleme. -

Zastala je na trenutak i ponovno prekrizila ruke. - Njegov je alkoholizam bolan. Joey osjeća da zaslužuje tu bol.
Zapravo, on je doživljava na način na koji malo djeteta doživljava kažnjavanje zbog kršenja pravila. Kazna i bol
mu pomažu da se osjeti dijelom društva, dok u isto vrijeme alkoholizam Joeyu pomaže da se osjeti izoliranim
od društva. On se naučio ovisiti o toj izoliranosti, o tome da sebe vidi drugačiji, ne tako dobrim kao ostali.

Posebice kao vi.

- Ja? Ne razumijem.

- Joey se poistovjećuje sa svojim ocem, pijancem, neuspjelim i u poslovnom i u obiteljskom životu. Vi ste sve što njegov otac, a time i Joey, nije. Dio njega želi se odvojiti od oca i oblikovati po uzoru na vas. Ostatak se jednostavno ne osjeća vrijednim, i on se boji riskirati još jedan neuspjeh. Ali, gospodine Monroe, to je već prešlo i taj stadij. Joey je gotovo dosegao točku na kojoj se osjeća preumorno da se uopće zamara životom.

Stiskao je i opuštao prste. A kada je progovorio, glas mu je bio smiren, glas direktora.

- Ne mogu vas pratiti.

- Samoubojstvo je treći po redu među uzrocima smrti tinejdžera, gospodine Monroe. Joey ima izrazite suicidalne tendencije. On se već poigrava s tom idejom, kruži oko nje kroz svoju opčinjenost okultnim. Na ovoj točki njegova života potrebno je samo malo da ga se gurne preko crte... svađa zbog koje će se osjećati kao buntovnik, test u školi zbog kojeg će se osjećati nesposobnim. Ambivalentno ponašanje njegovog oca. - I premda joj je glas bio miran, ispod njega je progovarala sva težina situacije. Tess se nagnula naprijed, u nadi da će joj uspjeti potaknuti sljedeći korak. - Gospodine Monroe, ne mogu vam istaknuti koliko je od životne važnosti da Joey započne sa strukturiranim, intenzivnim liječenjem. Imali ste dovoljno povjerenja u mene da mi ga dovedete. Sada morate imati dovoljno pouzdanja u mene da mi vjerujete kad vam kažem da mu ja nisam dovoljna. Evo, ovdje imam informacije o klinici. - Gurnula mu je registrator preko stola. - Molim vas, porazgovarajte o tome sa suprugom, tražite od nje da dođe i da razgovara sa mnom o tome. Ja ću prilagoditi svoje obveze tako da se možemo sastati u bilo koje vrijeme. Ali, molim vas, učinite to što prije. Joeyu to treba, i treba mu to sada, prije negoli ga nešto gurne preko crte.

Uzeo je registrator, ali ga nije otvorio.

- Tražite od nas da pošaljemo Joeya na mjesto kao što je to, ali niste željeli da promijeni školu.

- Ne, nisam. - Poželjela je povaditi ukosnice i prolaziti rukama kroz kosu dok joj pritisak na sljepoočicama ne

popusti. - U to sam vrijeme osjećala, nadala se, da još uvijek mogu doprijeti do Joeya. Od rujna se Joey počeo sve više povlačiti.

- Doživio je promjenu škole kao još jedan neuspjeh, zar ne?

- Da. Na žalost.

- Znao sam da je to bilo pogrešno. - Duboko je uzdahnuo. - Kad je Lois dovršila sve pripreme za njegov prijelaz u drugu školu, pogledao me je. Kao da mi je htio reći, molim te, daj mi još jednu priliku. Gotovo da sam mogao čuti tu njegovu tihiu molbu. Ali ipak sam je podržao.

- Nitko vas ne može zbog toga optužiti, gospodine Monroe. Vi i vaša supruga imate posla sa situacijom za koju nema jednostavnih odgovora. Nema apsolutno dobrog niti apsolutno lošeg.

- Ponijet ću ove materijale kući. - Polako je ustao, kao da je registrator koji je držao u ruci bio od olova. - Doktorice Court, Lois je trudna. Nismo rekli Joeyu.

- Čestitam vam. - Pružila mu je ruku, a u mislima je odvagivala koliko će ta novost imati utjecaja na njenog pacijenta. - Mislim da bi bilo lijepo da mu to zajednički kažete, tako da to bude prava obiteljska stvar. Vas troje očekujete bebu. Za Joeya bi bilo veoma važno da se osjeća uključenim, a ne naprosto zamijenjenim. Beba, očekivanje bebe, može unijeti mnogo ljubavi u obitelj.

- Bojali smo se da mu ne bude krivo.

- Možda i hoće. - Vrijeme, pomisli, emocionalni opstanak tako često ovisi o pravom vremenu. - Ali što ga više budete uključili u proces, u planiranje, tim će se više osjećati dijelom svega toga. Imate li dječju sobu?

- Imamo još jednu spavaću sobu koju mislimo preurediti. - Pretpostavljam da bi je Joey mogao sasvim dobro oličiti, ukoliko mu pružite priliku. Molim vas, nazovite me nakon što porazgovarate o klinici. Voljela bih sama otići onamo s Joeyem, možda ga odvesti onamo da vidi.

- U redu. Hvala vam, doktorice.

Tess zatvori vrata za njim i povadi ukosnice. Pritisak u glavi počeo je jenjavati, ostavljao je za sobom samo tupu bol. Nije bila sigurna da će se smiriti dok Joey ne ode na liječenje u kliniku. Barem su krenuli u dobrom smjeru, rekla je samoj sebi. Monroe baš nije djelovao oduševljen njezinim prijedlogom, ali vjerovala je da će ga podržati.

Tess odloži Joeyev dosje i trake i zadrži se još na trenutak na kaseti koju je snimila za vrijeme njihove zadnje seanse. Dva puta je govorio o smrti tijekom seanse, oba puta objektivno, distancirano. Nije čak ni govorio o umiranju, nego o svjesnom odlasku. Smrt kao izbor. Ostavila je tu zadnju kasetu na stolu i odlučila sutra ujutro nazvati direktora klinike.

Duboko je uzdahnula kada je telefon ponovno zazvonio. Mogla je ne dići slušalicu. Telefonska bi joj sekretarica snimila poruku nakon što bi zazvonilo četiri puta. A onda se predomislila, dohvatila Joeyevu kasetu, prišla stolu i podigla slušalicu.

- Halo, doktorica Court?

U tišini koja je zatim nastupila začula je teško disanje i zvukove prometa. Automatski je izvadila notes i dohvatila olovku.

- Ovdje doktorica Court. Kako vam mogu pomoći? - Možete li?

Čuo se samo šapat. U njemu je prepoznala ne samo paniku, koju je donekle i očekivala, nego i očaj.

- Mogu pokušati. Hoćete li da pokušam?

- Nisfe bili ondje. Da ste bili ondje, možda bi bilo drugačije.

- Ali sada sam ovdje. Želite li me vidjeti?

- Ne mogu. - Začula je duboki jecaj. - Saznali biste. - Mogu doći k vama. Zašto mi ne kažete kako se zovete i gdje ste? - Začula je klik.

Nekoliko zgrada dalje, muškarac u tamnom kaputu naslonio se na telefonsku govornicu i zaplakao od boli i smetenosti.

- Do vraga. - Tess baci pogled na bilješke koje je napravila tijekom razgovora. Da se radilo o njenom pacijentu, prepoznala bi mu glas. Ostala je još petnaestak minuta, nadajući se da će telefon porLOVno zazvoniti, a potom pokupila stvari i izašla iz ureda.

Frank Fuller je čekao na hodniku.

Dakle, tu je, pomisli Frank i gurne sprej za osvježjenje daha u džep.

- Već sam pomislio da si se iselila iz zgrade,

Tess baci pogled na vrata s:og ureda. Na njima se jasno isticala pločica s njenim imenom i zanimanjem.

- Ne, još nisam. Danas radiš dokasno, Frank?

- Ah, znaš već kako to ide. - Zapravo, zadnjih je sat vremena pokušavao ugovoriti spoj, ali bez uspjeha. - Očigledno si jako zauzeta ovim poslom oko savjetovanja policije.

- Očigledno. - Čak i za nekog s urođenim manirima, kao što je bila Tess, to je površno čavrljanje na koncu napornog radnog dana ipak bilo malo previše. Dok je čekala da dođe dizalo, misli su joj odlutale onom telefonskom pozivu.

- Znaš, Tess... - Koristio je svoj stari trik koji se sastojao u tome da se rukom osloni na zid i zapriječi joj put. - Možda bi bilo korisno, govorim čisto profesionalno, da se posavjetuješ s kolegom o tom pitanju. Bilo bi mi drago izići ti u susret.

- Hvali ti, Frank, ali znam koliko si zaposlen. - Vrata dizala su se otvorila i ona je ušla. Pritisnula je dugme za prizemlje i pomakla se, jer je Frank ušao za njom.

- Što se tebe tiče, Tess, nikada nisam previše zaposlen, bilo profesionalno ili na neki drugi način. Da odemo nešto popiti i porazgovaramo o tome?

- Na žalost, nisam slobodna o tome uopće raspravljati. - A onda možemo naći nešto drugo o čemu bismo mogli raspravljati. Imam bocu izvrsnog vina, Zinfandel, sačuvao sam je za pravu priliku. Da odemo k meni, otvorimo je i dignemo sve četiri u zrak?

Tako da joj može početi grickati prste na nogama, pomisli Tess, i zahvali Bogu što su se vrata ponovno otvorila. - Ne, hvala, Frank.

Krenula je prema predvorju, ali nije ga se mogla otresti. - A da onda odemo u Mayflower, nešto popijemo, poslušamo glazbu i uopće ne pričamo o poslu?

Kokteli sa šampanjcem u Mayfloweru, Ben joj je kazao da je to u njenom stilu. Možda je bilo pravo vrijeme da mu dokaže, a isto tako i Franku Fulleru, da to nije tako.

- Mayflower je za moj ukus malo preuštogljen, Frank. - Podigla je ovratnik kad su izašli u ledeni mrak parkirališta. - U svakom slučaju, nemam vremena za skitanje. Pokušaj otići u onaj novi klub iza ugla, Zeedo"s. Koliko sam čula, gotovo je nemoguće otići odande praznih ruku, ukoliko na

vrtiš dovoljno kasno. - Iadila je ključeve u gurnula ih u bravu auta.

- Odakle znaš za...

- Frank - reče Tess i potapša ga po obrazu. - Odrasti. - Zadovoljna sobom i njegovim zaprepaštenim izrazom na licu, sjedne u auto. Bacila je pogled iza leđa, dok je manevrirala autom, ali nije zamijetila muškarca koji je stajao u sjeni na rubu parkirališta.

Jedva da je ušla u stan, bacila kaput i cipele, a već je netko pokucao na vrata. Bude li to bio Frank, prestat će biti pristojna, obeća samoj sebi, i odalomit će ga ravno u njušku.

Na vratima je stajao senator Jonathan Writemore u svom otmjenom kaputu i držao u ruci crvenu kartonsku kutiju s piletinom i usku papirnatu vrećicu.

- Djede! - uzvikne Tess i odjednom popusti sva ona napetost koja se nakupljala u njoj cijelog tog dana. Duboko uzdahne i osjeti miris začina koji se posvuda širio. - Nadam se da ne ideš na neki spoj.

- Došao sam k tebi - odvrati senator i tutne joj kutiju u ruke. - Još je uvijek vruće, djevojčice. Naručio sam posebno papreno.

- Blago meni. A već sam se spremala napraviti sendvič sa sirom.
- Donesi tanjure i dosta ubrusa.
Otišla je u kuhinju i stavila pile na stol.
- Znači li to da sutra nisam pozvana na večeru?
- To znači da ćeš ovoga tjedna dvaput pristojno jesti. Ne zaboravi otvarač za boce. Imam ovdje i bocu vina.
- Samo da nije Zinfande. - Molim?
- Nema veze. - Vratila se noseći tanjure, platnene ubruse, čaše i otvarač za boce. Sjela je za stol, upalila svijeće, okrenula se i čvrsto zagrlila djeda. - Tako sam sretna što te vidim. Kako si samo znao da mi je večeras potreban dobar provod?
- Djedovi uvijek sve znaju. - Poljubi je u oba obraza, a potom je počne koriti: - Ne odmaraš se dovoljno.
- Ja sam liječnica.

Pljusnuo ju je po stražnjici. .

- Samo sjedi, mala djevojčice. - Kad ga je poslušala i sjela, posvetio se otvaranju boce. Dok se bavio njome, Tess otvori kutiju. - Daj mi jednu od onih pilećih sisa.
Zahihotala se poput djevojčice i stavila mu komad piletine na najbolji engleski porculan svoje majke.
- Zamisli kako bi bili šokirani tvoji birači da te čuju kako govoriš o pilećim sisama. - Sebi je uzela batac i zadovoljna otkrila kutiju prženih krumpirića. - Kako je u Senatu?
- Treba mnogo gnoja, Tess, da naraste cvijeće. - Izvadio je čep. - Još uvijek lobiram za onaj zakon o reformi zdravstvenog osiguranja. Nadam se da ću skupiti dovoljno podrške, prije no što se razidemo za blagdane.
- To je dobar zakon. Ponosim se tobom zbog njega. - Laskavice. - Natoči joj vina, a potom i sebi. - A gdje je kečap? Ne mogu jesti krumpiriće bez kečapa. Ne, nemoj ustajati. Donijet ću ga sam. Kada si posljednji put bila u dućanu? - upita je istog trena kad je otvorio hladnjak.
- Nemoj započinjati - odvrati Tess i zagriže u batac. Osim toga, znaš da sam stručnjak za donošenje gotove hrane.
- Ne sviđa mi se pomisao na to da će moja jedina unuka vječno jesti iz kartonskih kutija. - Vratio se s bocom kečapa i olako prešao preko činjenice da sada oboje jedu iz kartonske kutije. - Da nema mene, sada bi sjedila za radnim stolom sa sendvičem od sira i hrpom dosjea.
- Jesam li ja to rekla da sam sretna što te vidim? Tess podigne čašu i nasmiješi mu se.
- Previše radiš. - Možda.
- Što kažeš na to da kupim karte za Saint Croix i da uzmemo slobodan dan poslije Božića? Da se uživamo na suncu?
- Znaš da bih to voljela, ali blagdani su najgore vrijeme za neke od mojih pacijenata. Moram im biti pri ruci.
- Imam neke sumnje.
- Ti? - Počela je jesti krumpiriće bez kečapa i razmišljala o tome bi li mogla pojesti još komadić piletine. - O čemu? - O tome je li to dobro što si angažirana na ovim ubojstvima. Djeluješ iscrpljeno.

- To je samo djelomičiid zbog toga.

- Imaš problema u seksualnom životu? - Povjerljiva informacija.
- Ozbiljno, Tess, razgovarao sam s gradonačelnikom. Rekao mi je da si se uključila u policijsku istragu. Ja sam imao na umu samo psihološki profil, možda da se malo pohvalim svojom pametnom unukom.
- Zamjensko uzbuđenje, ha?
- Ali to uzbuđenje zadobiva sasvim drugačije obrise nakon četvrtog ubojstva. Samo dva bloka odavde.
- Djede, to bi se dogodilo bez obzira na to jesam li ja uključena u istragu ili ne. Bit je u tome da ja hoću biti uključena. - Pomislila je na Bena, njegove optužbe, njegovu ljutnju. Pomislila je na svoj vlastiti sredeni život i iznenadne napade nezadovoljstva. - Možda mi treba to da budem uključena. U privatnom i u profesionalnom životu stvari su mi postale nekako previše sredene, gotovo usahle. Moje mi je sudjelovanje u ovome ukazalo da postoje i drugačiji aspekti, kako mene same, tako i sustava. - Uzela je ubrus i počela ga gužvati. - Policiju ne zanima kako funkcionira njegova svijest, njegova emocionalna motiviranost, ali iskoristit će to znanje i pokušati ga uhvatiti i kazniti. Mene ne zanima hoće li ga kazniti, ali iskoristit ću ono što doznam o njegovoj svijesti, njegovoj motivaciji, kako bih ga pokušala zaustaviti i pomoći mu. Tko je u pravu, djede? Je li pravda u kazni ili je pravda u liječenju?
- Razgovaraš s pravnikom stare škole, Tess. Svaki muškarac, žena i dijete u ovoj zemlji imaju pravo na obranu i pravedno sudenje. Odvjetnik ne mora vjerovati u stranku, ali mora vjerovati u zakon. Sustav kaže da ovaj čovjek ima pravo da mu sude po zakonu. A zakon obično funkcionira.

- Ali da li sustav, zakon, razumiju bolesni um? - Odmahnula je glavom i spustila ubrus na stol, prepoznajući u tom gužvanju ubrusa vlastitu nervozu. - Nije kriv zbog umne poremećenosti. Zar ne bi trebalo biti da nije odgovoran? Djede, on je kriv za ubojstvo tih žena. Ali nije odgovoran.
- On nije jedan od tvojih pacijenata, Tess.
- Naprotiv, on to jest. On je to cijelo vrijeme, samo nisam to shvaćala do prošlog tjedna... posljednjeg umorstva. Još nije zatražio pomoć od mene, ali tražit će je. Djede,

sjećaš li se što si mi rekao onga dana kada sam otvorila ordinaciju?

Promatrao ju je i vidio kako je, unatoč tim umornim i zabrinutim očima, lijepa na svjetlu svijeća. Ona je bila njegova mala djevojčica.

- Vjerojatno sam rekao i previše toga. Dugo već živim. - Rekao si da sam odabrala zanimanje koje će mi otvoriti pristup umu ljudi i da nikada neću moći zaboraviti njihova srca. Nisam zaboravila.

- Bio sam ponosan na tebe toga dana. Još uvijek sam. Nasmiješila se i uzela ubrus.

- Imate malo kečapa na bradi, senatore - promrmljala je i obrisala mu bradu.

Nekih pet kilometara dalje Ben i Ed popili su više od jednog pića. Klub je bio ukrašen bocama vina, imao je popriličan broj stalnih gostiju i slijepog pijanistu koji je prigušeno pjevao rock. Čaša za napojnice bila je samo napola puna, ali večer je tek počela. Sjedili su za malim stolom zguranim među ostale stolove u baru. Ed je polako jeo salatu s tjesteninom. Ben se zadovoljio grickalicama.

- Ovo često jedeš - napomene Ben i pokaže glavom na Edov tanjur. - Pretvorit ćeš se u yuppieja.

- Ne možeš biti yuppie, ako ne piješ bijelo vino. - Siguran si?

- Potpuno.

Uzevši ga za riječ, Ben uzme malo tjestenine.

- O čemu je bilo riječi kad si nazvao u postaju?

Ben podigne čašu i pogleda ženu u kratkoj kožnoj suknji kako prolazi pored njihovog stola.

- Bigsby je otišao na mjesto s kojega je poslao novac. Ništa. Tko bi se još sjećao nekog tipa koji je slao novac prije tri mjeseca. Nećeš to malo posoliti?

- Zafrkavaš me? - Ed mahne rukom i naruči još jednu rundu. Niti jedan od njih još nije bio pijan, ali ne zato što se nisu trudili.

- Ideš na utakmicu u subotu?

- Idem gledati stanove. Moram iseliti do prvog prosinca.

- Zaboravi stan - reče Ben i baci se na novo piće. Najamnina je bačen novac. Trebao bi razmišljati o tome da kupiš vlastiti krov nad glavom, uložiš novac.

- Kupim? - Ed uzme žličicu i promiješa piće. - Misliš kuću?

- Svakako. Bio bi lud da bacaš toliki novac kroz prozor svakog mjeseca za stanarinu.

- Kupiti? Ti možda razmišljaš o kupnji kuće?

- S mojom plaćom? - Ben se počne smijati i gurati stolicu.

- Zadnji put kada sam provjeravao, imao sam jednaku plaću kao i ti.

- Reći ću ti što da učiniš, partneru. Moraš se oženiti. - Ed ne reče ništa, samo iskapi piće. - Ozbiljno mislim.

Nadeš si ženu, po mogućnosti koja ima dobar posao... mislim ambicioznu poslovnu ženu koja neće razmišljati o tome da napusti posao čim se uda. Bilo bi dobro kad bi našao neku u koju ti ne bi bilo teško duže gledati. A onda spojite plaće, kupite kuću i više ne bacaš novac na stanarinu.

- Prodaju zgradu u kojoj stanujem, dakle trebam se oženiti?

- To je sustav. Idemo upitati nekog nepristranog. - Ben se nagne prema ženi koja je sjedila pokraj njega. -

Oprostite, vjerujete li da u današnjoj društvenoj i gospodarskoj klimi dvoje može živjeti isto tako jeftino kao i jedan? Zapravo, uzimajući u obzir kupovnu moć obitelji s dva prihoda, vjerujete li da dvoje može gotovo uvijek proći jeftinije od jednoga?

Žena spusti čašu na stol i pogledom odmjeri Bena. - Je li to ponuda?

- Ne, to je ispitivanje javnog mnijenja na bazi slučajnog uzorka. Zgrada u kojoj stanuje moj partner se prodaje.

- Gadovi su to i meni napravili. Sad mi do posla treba dvadeset minuta podzemnom željeznicom.

- Radite?

- Naravno. Vodim odjel ženske odjeće u robnoj kući. - Vodite odjel?

- Upravo tako.

- Samo naprijed, Ed. - Ben se nagne prema njemu. Tvoja buduća žena.

- Popij još jedno piće, Ben.

- Propuštaš savršenu priliku. Hoćeš da se zamijenimo za mjesta, tako da možeš... - Nije dovršio rečenicu, jer je ugledao muškarca kako prilazi njihovom stolu. Instinktivno se uspravio na stolici. - Dobra večer, monsijore.

Ed se okrene i ugleda Logana tik iza sebe, odjevenog u sivi džemper i ležerne hlače.

- Drago mi je što vas vidim, monsinjore. Hoćete sjesti s nama?

- Da, ako ne smetam - reče Logan i dovuče stolicu do ugla stola. - Nazvao sam postaju i tamo su mi rekli da ste ovdje. Nadam se da ne smetam.

Ben prstom prijede po čaši i upita:

- Što možemo učiniti za vas, monsinjore?

- Možete me zvati Tim. - Logan rukom dade znak konobarici. - Tako će nam svima biti ugodnije. Donesite mi pivo i još jednu rundu za moje društvo. - Logan podigne pogled kad je pijanist prešao na jednu od balada Billyja Joela. - Ne trebam vas ni pitati jeste li imali težak dan. Razgovarao sam s doktoricom Court, a pred par sati i s vašim kapetanom. Pokušavate saznati nešto o nekom Francisu Mooreu.

- Naglasak je na ovome pokušavamo. - Ed gurne na stranu prazni tanjur, tako da ga konobarica može odnijeti kad bude poslužila piće.

- Poznavao sam jednog Franka Moorea. Predavao je u sjemeništu. Stara škola. Nepokolebljiva vjera. Tip svećenika na koji si vjerojatno navikao, Ben.

- Gdje je on sada?

- Oh, u Božjem svjetlu, siguran sam. - Uzeo je šaku kikirikija. - Umro je pred nekoliko godina. Blagoslovio te Bog, dijete moje - reče Logan kad se novo pivo stvorilo pred njim. - Ne, stari Frank nije bio nikakav fanatik, samo što nije bio fleksibilan. Danas imamo mnogo mladih svećenika koji ispituju i traže, koji raspravljaju o tako paprenim temama kao što su celibat i pravo žena da podijele otajstva. Franku Mooreu je bilo lakše, jer je sve promatrao crno-bijelo. Svećenik ne smije poželjeti vino, žene, ili svileno rublje. Uzdravlje! - Podigao je čašu i iskapio ostatak piva. - Govorim vam to, jer mislim da bih mogao potegnuti neke od starih veza, popričati s ljudima koji se sjećaju Franka i nekih njegovih studenata. . i sam sam ponešto radio u sjemeništu, ali bilo je to prije gotovo deset godina.

- Uzet ćemo ono što možemo dobiti.

- Dobro. Sada kad smo to sredili, mislim da ću popiti još jedno pivo. - Mahnuo je konobarici, a potom se okrenuo i nasmiješio Benu. - Koliko si godina proveo u katoličkoj školi?

Ben gurne ruku u džep i potraži cigarete. - Dvanaest.

- Dakle, cijeli ciklus. Uvjeran sam da su ti sestre dale dobre temelje.

- A i par dobrih udaraca po rukama.

- Da, neka ih Bog blagoslovi. Ali one nisu sve Ingrid Bergman.

- Nisu.

- Ni sam baš nemam puno toga zajedničkog s Patom O'Brienom - reče Logan i podigne čašu piva. - Naravno, obojica smo Irci.

- Oče Logane... Tim - ispravi se na brzinu Ed. - Smijem li ti postaviti jedno vjersko pitanje?

- Ako baš moraš.

- Kad bi taj tip, ili bilo koji drugi, došao na ispovijed i rekao da je ubio nekoga, bi li ga predao policiji?

- To je pitanje na koje mogu odgovoriti na isti način i kao psihijatar i kao svećenik. Nema ih mnogo. - Neko je vrijeme promatrao svoje pivo. Bila su vremena kada su Loganovi pretpostavljeni smatrali da je previše popustljiv, ali njegova vjera u Boga i u bližnje nikada nije dovedena u pitanje. - Kad bi netko tko je počinio zločin došao k meni na ispovijed, ili potražio moju liječničku pomoć, potrudio bih se kolikogod mogu da ga nagovorim da se sam preda policiji.

- Ali ne bi pritisnuo dugme? - ustrajavao je Ben.

- Kada bi netko došao k meni kao liječniku, ili potražio odrješenje, tražio bi od mene pomoć. Pobrnuo bih se da je i dobije. Psihijatrija i religija ne idu uvijek ruku pod ruku. Ali u ovom slučaju idu.

Ed nije ništa toliko volio kao probleme koji imaju više od jednog rješenja.

- A ako ne idu ruku pod ruku, kako možeš raditi obje stvari?

- Boreći se da shvatim dušu i u:n... u mnogim slučajevima tako da ih promatram kao jedno. Znaš, kao svećenik mogao bih satima diskutirati o predmetu stvaranja svijeta, mogao bih ti pružiti stvarne razloge zašto je Knjiga postanka čvrsta poput stijene. A kao znanstvenik mogao bih učiniti isto s evolucijom i objasniti zašto je Postanak tek lijepa bajka. A kao čovjek, mogu sjesti i reći u čemu je, do vraga, razlika, ta mi smo tu.

- A u što vjeruješ? - upita Ben. Više je volio jedan odgovor. Pravi odgovor. "

- To ovisi, , takoreći, o tome kakvo odijelo nosim. fipio je dugi gutljaj i konstatirao da bi bio ugodno omamljen kad bi popio treće pivo. A dok je uživao u drugom, već se počeo veseliti trećem. - Za razliku od onoga što je znao podučavati stari Francis Moore, ne postoji crno i bijelo, Ben, ni u katoličanstvu, ni u psihijatriji, a u životu nipošto. Je li nas Bog stvorio zbog svoje dobrote i velikodušnosti, a možda i osjećaja za smiješno? Ili smo pak mi izmislili Boga, jer osjećamo očajnu urođenu potrebu da vjerujemo u nešto veće i moćnije od nas samih? Cesto si time razbijam glavu. - A onda mahne rukom i naruči još jednu rundu.

- Ni jedan od svećenika koje sam poznao nikada nije dovodio u pitanje poredak stvari. - Ben ispije ostatak votke. - Ili je dobro ili je loše. Obično je loše i moraš platiti za to.
- Grijeh u svojoj beskonačnoj raznolikosti. Deset je zapovijedi bilo vrlo jasno. Ne ubij. A mi smo ipak ratnici od pamtivijeka. Crkva ne osuđuje vojnika koji brani svoju zemlju.
Ben pomisli na Josha. Josh je sam sebe osudio.
- Ubiti jednog čovjeka je grijeh. Ali ispustiti bombu s američkom zastavom na neko selo, to je domoljublje.
- Mi smo smiješna stvorenja, zar ne? - olako reče Logan. - Dopustite mi da uzmem jednostavniji primjer za interpretaciju. Prije nekoliko godina imao sam jednu mladu studenticu, pametnu mladu ženu koja je, nezgodno mi je to reći, Bibliju poznavala daleko bolje od mene. Jednoga dana mi je došla s pitanjem o masturbaciji. - Malo se okrenuo na stolici i laktom udario konobaricu. - Oprosti, dušo. - Ponovno se okrenuo. - Izvukla je neki citat, ne znam ga doslovce ponoviti, ali radilo se o tome da je bolje da mu

škarac ispusti sjeme u utrobu., kurve, nego da ga prospe po zemlji. Prilično oštar stav, moglo bi se reći, protiv, ah, samozadovoljavanja.

- Marija Magdalena bila je kurva - promumlja Ed, a piće mu je već udarilo u glavu.
- Jasno da je bila - reče Logan i slavodobitno ga pogleda. - U svakom slučaju, moja je studentica zaključila da žene nemaju sjeme, pa ga ne mogu prosuti po zemlji. Stoga mora da je masturbacija grijeh samo kod muškaraca.

Ben se sjeti nekoliko znojnih, zastrašujućih seansi u pubertetu.

- Morao sam izmoliti cijelu vražju krunicu - promrmlja. - Ja sam je morao izmoliti dvaput - ubaci se Logan i po prvi puta opazi kako se Ben opušteno smije.

- Sto si joj rekao? - zanimalo je Eda.

- Rekao sam joj da Biblija često govori općenito i da mora istražiti svoju savjest. A onda sam i sam potražio taj citat. - Otpio je još jedan gutljaj. - Proklet bio, ali ja sam doista mislio da tu ima nečega.

Umjetnička galerija Greenbriar sastojala se od nekoliko malih, pretjerano nakićenih prostorija u blizini rijeke Potomac i dobro je poslovala, jer ljudi uvijek kupuju smiješne stvari, ako je cijena dovoljno visoka.

Vodio ju je zdepasti muškarac koji je unajmio ovu trošriu zgradu za neki sitniš, a svoju je ekscentričnu reputaciju potvrdio time što je fasadu dao oličiti u crveno. Volio je dugačke, ležerne sakoe duginih boja i polučizme u istoj boji, a pušio je cigarete pastelnih nijansi. Imao je čudno okruglo lice i svijetle oči koje bi obično treperile kad je govorio o slobodi i izražaju umjetnosti. Svoju je dobit uredno ulagao u obveznice.

Magda P. Carlyse bila je umjetnica koja je postala popularna kad je bivša prva dama kupila jednu od njezinih skulptura kao dar za vjenčanje prijateljici kćeri. Nekolicina kritičara umjetnosti sugerirala je da prva dama očito baš ne voli taj mladi bračni par, ali Magda je karijera bila osigurana.

Njezina je izložba u Greenbriarovoj galeriji bila nevjerovatan uspjeh. Ljudi su se nagurali u prostoriju, odjeveni u krzno, traperice i svilu. Cappuccino je serviran u minijaturnim šalicama, zajedno sa sićušnim kanape sendvičima. Crnac visok preko dva metra, zaognut grimiznim ogrtačem, stajao je opčinjen skulpturom od metalnih ploča i perja.

Tess je i sama dobro promotri. Podsjećala ju je na haubu kamiona koja je prošla kroz jato zlosretnih gusaka.

- Fascinantna kombinacija različitih medija, zar ne?

Tess prstom protrlja donju, usnu, te pogleda svog pratitelja.

- O, apsolutno.

- Snažna simbolika.

- Zastrašujuće - složi se ona i prinese šalicu ustima, kako bi prikrla osmijeh. Čula je za Greenbriara, naravno, ali nikad nije imala vremena ili energije da istraži ovu popularnu malu galeriju. Večeras je bila zahvalna zato što joj je ovaj skup odvlačio misli od drugih stvari. - Znaš, Dean, doista sam oduševljena što si se dosjetio ovoga. Bojim se da sam zanemarila svoje zanimanje za popularnu, hmm, umjetnost.

- Tvoj mi djed kaže da previše radiš.

- Djed se previše brine. - Okrenula se, kako bi proučila faličku cijev dugu pola metra koja se propinjala prema stropu. - Ali večer provedena na ovakvom mjestu jamči pravi odmor i razonodu.

- Kakve emocije, kakav uvid - muškarac u žutoj svilu govorio je ženi u bundi od samurovine. - Kao što vidiš, uporaba razbijene žarulje simbolizira uništenje ideja u društvu koje neminovno hrli k pustoši i uniformnosti. Tess se odmakne, dok je muškarac dramatično gestikulirao rukom u kojoj je držao cigaretu, a potom pogleda skulpturu kojom se on toliko oduševljavao.

Na njoj je bila žarulja od sedamdeset i pet vata s nazubljenom rupom sa strane. Žarulja je bila zavrtnuta u jednostavno drveno podnožje od bijele borovine. I to je bilo to, osim činjenice da je na maloj plavoj naljepnici stajalo da je prodana. Cijena je bila tisuću dvjesto sedamdeset pet dolara.

- Nevjerojatno - promrmlja Tess, a gospodin u žutoj svili nagradi je oduševljenim pogledom.

- Vrlo je inovativno, zar ne? - Dean se nasmiješi žarulji, kao da ju je sam stvorio. - I provokativno pesimistično.

- Nemam riječi.

- Točno znam što misliš. Kad sam je prvi put ugledao, ostao sam bez riječi.

Odlučila se suzdržati od ikakvih komentara, samo se nasmiješila i krenula dalje. Mogla bi napisati članak, pomislila je, o psihološkim implikacijama - masovnoj hysteriji - koje tjeraju ljude da plaćaju za to ezoterično smeće. Zaustavila se kod staklene kocke koja je bila ispunjena dugmetima različitih veličina i boja. Četvrtasti, okrugli, metalizirani, presvučeni tkaninom bili su nagurani u zatvorenu kutiju. Umjetnik ju je nazvao "Stanovništvo, 2010." Tess pomisli kako bi je svaka djevojčica mogla sastaviti za otprilike tri i pol sata. Cijena joj je iznosila nevjerojatnih tisuću sedamsto pedeset dolara.

Odmahnula je glavom i krenula potražiti Deana, a onda ugleda Bena. Stajao je pred jednim izložkom, s rukama u stražnjim džepovima i izrazom neskrivenog zadovoljstva na licu. Jakna mu je bila raskopčana. Ispod nje nosio je običnu sivu majicu i traperice. Žena s dijamantima vrijednim pet tisuća dolara prođe pored njega i zaustavi se pred istom skulpturom. Tess opazi kako je nešto progundao sebi u bradu, a onda je podigao pogled i ugledao je.

Zurili su jedno u drugo, dok su ljudi prolazili između njih. Žena s dijamantima ispriječila se na trenutak između njih, ali nisu se pokrenuli ni kada je krenula dalje.

Tess osjeti kako je nešto steže u grlu, a onda mu se nasmiješi i lagano kimne glavom.

- ...ne slažeš se?

- Što? - Trgnula se i pogledala u Deana. - Oprosti, misli su mi odlutale.

Čovjek koji je držao predavanja pred stotinama studenata godišnje navikao je da ga ignoriraju.

- Rekao sam ne misliš li da ona skulptura tamo prikazuje istinski sukob i vječni ciklus u odnosu između muškarca i žene?

- Hmm. - Ono što je ona vidjela bila je tek zbrka bakra i lima koja je eventualno izražavala nekakvo metalno parenje.

- Razmišljam o tome da je kupim za svoj ured.

- Oh. - Dean je bio drag i potpuno bezazlen profesor engleskog čiji je ujak ponekad igrao poker s njenim djedom. Osjetila se dužnom da ga odvede od te skulpture, kao što majka odvodi dijete od police s plastičnim, preskupim modelima automobila. - Ne bi li još malo pogledao, razmislio o nekom drugom... - Kako se to zvalo? - Komadu?

- Prodaju se kao vruće žemlje. Ne bih htio ostati praznih ruku. - Osvrnuo se po prostoriji u kojoj su se ljudi tiskali kao u kutiji sardina i počeo probijati prema vlasniku. Teško ga je bilo i promašiti, jer je iren brijar imao na sebi kričavo plavo odijelo i odgovarajuću traku oko glave. - Ispričaj me na minutu.

- Bok, Tess.

Spazila je Bena i pogledala ga opreznim, mirnim pogledom. Ovlažili su joj se prsti kojima je držala minijaturnu ručku na šalici. Samo joj je rekla da je to zbog vrućine u prenatrpanoj prostoriji.

- Bok, Ben. Kako si?

- Fantastično. - Osjećao se jadno, bijedno se osjećao već točno tjedan dana. Stajala je posred onoga što je on smatrao pompom i djelovala tako hladno i djevičanski poput vaze ljubičica u šumi orhideja. - Zanimljiv skup.

- U najmanju ruku - izusti Tess, a onda joj pogled klizne prema ženi koja je stajala pokraj njega.

- Doktorica Court, Trixie Lawrence.

Trixie je izgledala poput Amazonke u crvenoj koži. U čizmama s visokim petama bila je nekoliko centimetara viša od Bena, a na glavi je imala pravu grivu nevjerojatno riđe kose koja se kovrčavo rasipala na sve strane. Na ruci joj je bio čitav niz narukvica koje su zveckale kad bi podigla ruku. Iz dubokog V izreza na njezinom prsluku provirivala je istetovirana ruža na lijevoj dojki.

- Drago mi je. - Tess se nasmiješi i pruži joj ruku.

- I meni. Ti si dakle liječnica? - Unatoč visini, glas joj je bio visok i piskutav.

- Ja sam psihijatar. - Ne zezaš?

- Ne zezam - odvratila Tess, a Ben glasno pročisti grlo. Trixie uzme kreker i proguta ga poput aspirina.

- Imala sam jednog rođaka u ludnici. Ken Launderman. Možda ga znaš.

- Ne, mislim da ga ne znam.

- Naravno, vjerojatno srećeš mnoge ljude koji su skrenuli pameću.

- Više ili manje - promrmlja Tess i baci pogled na Bena. Nimalo mu nije neugodno, primijeti. Cerio se poput budale. Usne su joj zadrhtale na trenutak, a onda je podigla šalicu. - Iznenađena sam što te vidim ovdje. Ben se počne ljuljati na petama iznošenih tenisica.

- Slučajno. Prije nekih sedam godina morao sam uhititi Greenbriara. Nekakav umjetnički poslić s čekovima. A kad mi je poslao pozivnicu, pomislio sam da bih mogao navratiti i vidjeti kako mu ide. - Pogledao je prijeko i vidio kako domaćin grli neku ženu nakićenu dijamantima. - Izgleda da mu je dobro krenulo.

Tess otpije gutljaj cappuccina koji se već hladio i zapita se da li Ben sa svima koje uhiti održava tako prijateljske odnose.

- I kako ti se sviđa show? Ben baci pogled uokolo i reče:

- Tako očigledna osrednjost u društvu, koje u supermarketu organizira večeri za samce, mora požnjati golemu financijsku dobit. - Promatrao je svjetlost u njezinim očima i poželio je dotaknuti. Samo jednom. Samo na trenutak.

- To je ono što Ameriku čini velikom.

- Izgledaš fantastično, doktorice. - Čeznuo je za njom. Sada je po prvi puta povjerovao da razumije pravo značenje te riječi.

- Hvala. - S jasnom namjerom, kakvu nije osjetila od djetinjstva, poželjela je da doista izgleda fantastično.

- Još nikada nisam bila na večeri samaca u supermarketu - dometne Trixie i proguta punu šaku krekeri.

- Svidjelo bi ti se. - Osmijeh na Benovom licu počeo je ponešto blijedjeti kad je bacio pogled preko Tessinog ramena i ugledao muškarca s kojim je ranije stajala. - Tvoj prijatelj?

Tess okrene glavu i pričekava dok se Dean nije probio kroz gužvu. Vrat joj je bio dugačak, vitak, okružen biserima koji su još više isticali svu nježnost njezine kože. Ben je osjećao njezin distancirani, pomalo erotski miris koji ga je uzbuđivao.

- Dean, željela bih da upoznaš Bena Parisa i Trixie Lawrence. Ben je detektiv u mjesnoj policiji.

- Aha, oni najbolji u gradu. - Dean mu srdačno stisne ruku.

Tip je izgledao kao da je ,sišao s naslovne stranice kakvog muškog časopisa i mirisao poput reklame za Brur. Bena najednom spopadne nekakva iracionalna želja da mu zgrabi ruku hrvačkim zahvatom i zakrene je.

- Vi ste jedan od Tessinih kolega?

- Ne, zapravo radim na Američkom sveučilištu. Profesor, dakle. Ben ponovno gušne ruke u džepove i odmakne se od Tess.

- Eto, Trix i ja smo tek došli. Još nismo pravo ni osjetili atmosferu.

- Malo je toga previše za jednu večer. - Dean baci posjednički pogled na valjak bakra koji se nalazio pored njega. - Upravo sam kupio ovaj komad. Malo je smion za moj ured, ali nisam mu mogao odoljeti.

- Da? - Ben ga pogleda i napuči usne. - Mora da ste uzbuđeni. Prošetat ću malo uokolo i vidjeti ima li što zgodno za moj brlog. Drago mi je što smo se upoznali - reče i stavi ruku oko Trixienog struka. - Vidimo se, doktorice. - Laku noć, Ben.

Bilo je gotovo jedanaest sati kada se Tess vratila u stan. Glavobolja na koju se izgovorila da skрати tu večer bila je samo napola lažna. Obično je uživala u povremenim izlascima s Deanom. On je bio nezahtjevan, nekomplikiran muškarac, tip muškarca s kojim je namjerno izlazila, kako bi i svoj vlastiti život učinila isto tako nezahtjevnim i nekomplikiranim. Ali večeras jednostavno nije bila sposobna za kasnu večeru i razgovor o književnosti devetnaestog stoljeća. Ne nakon umjetničke galerije.

Ne nakon što je vidjela Bena, priznala je samoj sebi, i već na vratima izula cipele. Kakav god da je napredak ostvarila u umirivanju svog ega i ublažavanju napetosti od onog zadnjeg jutra kad ga je vidjela, sve se to jednostavno raspršilo u tisuću komadića.

Počet će od početka. Šalica vrućeg čaja. Skinula je bundu i objesila je u ormar u hodniku. Ovu će večer provesti u krevetu s Kurtom Vonnegutom, kamilicom i Beethovenom. Bila je to univerzalna kombinacija da se zaborave svi problemi.

Kakvi problemi? upitala je samu sebe, dok je stajala i osluškivala tišinu stana u koju se vraćala iz dana u dan. Nije imala nikakvih stvarnih problema, jer se pobrinula da ih ne bude. Lijep stan u dobroj četvrti, pouzdan auto, neopterećen i ležeran društveni život. Upravo je tako planirala život.

Napravila je korak A i osigurala sve uvjete da on dovede do koraka B, i tako dalje, sve dok nije došla do platoa koji ju je zadovoljavao. Bila je zadovoljna.

Skinula je naušnice i stavila ih na stol u blagovaonici. Zvuk udarca dragulja o drvenu podlogu muklo je odjeknuo praznom sobom. Cvijeće koje je kupila početkom tjedna već je počelo venuti. Latice boje meda ležale su na ulaštenom mahagoniju. Tess ih nesvjesno pokupi. Njihov ju je miris, oštar i aromatičan, pratio u spavaću sobu.

Večeras neće ni pogledati u dosjee koje je naslagala na stol, rekla je samoj sebi i otkopčala vunenu haljinu boje bjelokosti. Ako je imala problema, oni su se sastojali u tome što nije imala dovoljno vremena za sebe. Večeras će se tetošiti, zaboravit će na pacijente koji će joj doći u ponedjeljak ujutro, zaboravit će na kliniku gdje se

sljedećeg tjedna dva poslijepodneva mora suočiti s bijesom i ljutnjom apstinencijom. Zaboravit će na umorstvo četiriju žena. A zaboravit će i na Bena.

Promatrala je odraz svoga lika u velikom zrcalu u ormaru za odjeću. Ugledala je ženu srednje visine, vitka stasa, u skupoj i konzervativno skrojenoj bijeloj vunenoj haljini. Oko vrata joj je bila ogrlica od trostrukog niza bisera i s velikim ametistom. Kosa joj je bila začešljana i pričvršćena bjelokosnim češljevima s umecima od bisera. Bio je to nakit njene majke jednako tako elegantan kao što je bila i senatorova kći.

Majka je tu ogrlicu nosila na vjenčanju. Tess je imala njene slike u kožnom albumu kojeg je držala na dnu ladice u garderobnom ormaru. Kad je senator te bisere darovao svojoj unuci za njezin osamnaesti rođendan, oboje su plakali. I svaki puta kad bi ih stavila na sebe Tess je osjećala i bol i ponos. Bili su simbol onoga što je bila, simbol njezina podrijetla i, na neki način, onoga što se očekuje od nje.

Ali večeras kao da su je stezali oko vrata. Skinula ih je i držala u ruci.

Ali i bez njih se slika u zrcalu gotovo i nije promijenila. Promatrajući se, razmišljala je zašto je odabrala baš takvu jednostavnu, takvu prikladnu odjeću. Cijela joj je garderoba bila puna takve odjeće. Okrenula se na bok i pokušala zamisliti kako bi izgledala u nečem izazovnom ili ekscentričnom. Kao na primjer u crvenoj koži.

Uhvatila je samu sebi "na djelu. Odmahnula je glavom. skinula haljinu i posegnula za vješalicom. Eto je ovdje - odrasla žena, praktična, čak razumna žena, izučeni psihijatar - kako stoji pred zrcalom i zamišlja se u crvenoj koži. Jadno. Što bi tek Frank Fuller rekao da mu dođe na psihoanalizu?

Zahvalna što je još uvijek u stanju rugati se na vlastiti račun, posegne za toplom, dugačkom kućnom haljinom od baršuna. A onda najednom promijeni odluku i izvadi cvjetni svileni kimono. Dar, rijetko ga je nosila.

Večeras će ugadati samoj sebi, odjenuti svilu na голу kožu, slušati klasičnu glazbu, a u krevet neće ponijeti čaj, nego vino.

Ogrlicu je odložila na toaletni ormarić, izvadila češljeve iz kose i stavila ih pored ogrlice. Potom je spustila krevet i razbacala jastuke. Dosjetila se da upali i mirisnu svijeću pored kreveta. Udahnula je miris vanilije i pošla u kuhinju,

Zaustavio ju je zvuk telefona. Tess mu dobaci optužujući pogled, ali ipak ode do stola i podigne slušalicu.

- Halo.

- Nisi bila kod kuće. Toliko dugo sam čekao, a ti nisi bila kod kuće.

Prepoznala je taj glas. Zvao ju je već ranije, u ured u četvrtak. Dohvatila je olovku i oprostila se od pomisli na ugodnu večer kod kuće.

- Htio si razgovarati sa mnom. Zadnji put nismo završili naš razgovor, zar ne?

- Ja ne bih smio govoriti. - Čula je kako teško uvlači zrak. - Ali moram...

- Nikada nije loše govoriti - reče umirujućim tonom. Mogu ti pokušati pomoći.

- Nije te bilo. Te noći nisi došla, nisi se vratila kući, Čekao sam. Tražio sam te.

Pogled joj se zaledio na mračnom prozoru iza stola Tražio. Stresla se, ali namjerno se približila i pogledala na praznu ulicu.

- Tražio si me?

- Nisam smio otići onamo. Nisam smio otići. - Gla, mu se gubio, kao da je govorio samome sebi. Ili nekom drugom. - Ali moram. Očekujem da razumiješ - brzo je iz lanuo, optužujućim glasom.

- Pokušat ću. Da li bi htio deći u moj ured i razgovarati sa mnom?

- Ne tamo. Saznali bi. Nije vrijeme da saznaju. Još nisam završio.

- Što još nisi završio? - Čuo se samo muk i njegovo teško disanje. - Više bih ti mogla pomoći kad bi se sastao sa mnom.

- Ne mogu, zar ne vidiš? Čak i to što pričam s tobom je... O, Bože. - Počeo je mumljati. Tess nije razumjela.

Možda latinski, pomislila je, stavila znak upitnika u notes i zaokružila ga.

- Teško ti je. Željela bih ti pomoći da ti bude lakše. - Lauru je boljelo. Strašno boljelo. Krvarila je. Nisam joj mogao pomoći. Umrla je u grijehu, prije odrješenja.

Ruka joj je zadrhtala. Morala se premjestiti na stolicu. Kad je opazila da slijepo bulji u prozor, prisilila je samu sebe da spusti pogled na notes i zabilješke. Njezino joj je iskustvo i obrazovanje uskoro priskočilo u pomoć te je počela duboko disati, kako bi zadržala mirnoću glasa.

- Tko je Laura?

- Lijepa, lijepa Laura. Došao sam prekasno da je spasim. A tada još nisam imao ni pravo. Sada mi je podarena moć i dužnost. Božja volja je teška, tako teška. - Počeo je gotovo šaptati, a onda mu glas ponovno vrati snagu. - Ali pravedna. Jaganjci su žrtvovani i njihova je čista krv sprala grijeha. Bog zahtijeva žrtve. Traži ih.

Tess ovlaži usne.

- Kakvu vrst žrtava?

- Život. On nam je dao život i on nam ga oduzima. "Tvoji su sinovi i kćeri jeli i pili vino u kući najstarijeg brata. I gle, vjetar se silan diže iz pustinje, udari na sva četiri ugla kuće, obori je na djecu, te ona zaglaviše. Jedini ja utekoh da ti javim." Jedini ja - ponavljao je istim strašnim glasom kojim je navodio. - Ali poslije žrtava, poslije muka, Bog će nagraditi one koji ostanu nevini.

Tess se usredotočila na to da joj zabilješke budu uredne i ravnomjerne, kao da će je netko ocjenjivati. Srce joj je lupalo u grlu.

- Govori li ti Bog da žrtvuješ žene?

- Spašavam i odrješujem. Ja sada imam moć. Izgubio sam vjeru nakon Laurine smrti, okrenuo leđa Bogu. Bilo

je slijepo, užasno vrijeme sebičnosti i neznanja. Ali onda mi je On pokazao da ćemo svi biti spašeni, budem li jak budem li žrtvovao. Moja je duša povezana s njenom - reče mirno. - Mi smo spojeni. Nisi se vratila kući te noći. Um mu se kolebao čas na jednu, čas na drugu stranu Tess je to čula kako u pomacima njegova glasa, tako i i sadržaju njegovih riječi. - Čekao sam. Htio sam razgovarat s tobom, objasniti, ali ti si provela noć u grijehu.

- Reci mi o toj noći. Noći kada si me čekao.

- Čekao sam, tražio svjetlo na tvom prozoru. Nije sf pojavilo. Hodao sam. Ne znam kako dugo, gdje. Mislio sam da mi dolaziš u susret, ili Laura. Ne, mislio sam da si ti ali nisi bila. A onda sam... znao sam da to mora biti ona.. stavio sam je u prolaz, sklonio od vjetra. Tako hladno. Bilo je tako hladno. Skrio sam je od pogleda - reče strašne sikćući. - Skrio sam je od pogleda, prije nego što su uspjeli doći i odvesti me. Oni su neznalice i protivne se Božjin putovima. - Sada je već jedva disao. - Bol. Bolestan. Moj glava. Takva strašna bol.

- Ja ti mogu ublažiti bol. Reci mi gdje si i ja ću doći - Možeš li? - Preplašeno dijete kojem u olujnoj noć ponude svjetlo. - Ne! - Glas mu je zazvonio, iznenada sna žan. - Misliš da me,možeš navesti na to da ispitujem Božji volju? Ja sam Njegov instrument. Laurina duša čeka preo stale žrtve. Još dvije. Onda ćemo svi biti slobodni, doktorica Court. Ne treba se plašiti smrti, nego prokletstva. Paziti će na tebe - obećao je gotovo ponizno. - Moliti ću za tebe.

Tess se nije ni pomaknula kad je čula da je spusti slušalicu, sjedila je savršeno mirno. Vani su zvijezde bile jasne i bliske i sjajne. Automobili su se kretali ulicom sporo rijetkim tempom. Svjetlost uličnih svjetiljaka padala je po pločniku. Dok je sjedila pored prozora nije vidjela nikoga, al razmišljala je o tome da li nju netko vidi.

Na čelu joj se pojavio znoj, hladan i ljepljiv. Uzela je papirnatu maramicu s ugla stola i pažljivo ga obrisala.

Upozoravao ju je. Nije bila sigurna je li on bio u potpunosti

svjestan toga, ali zvao ju je kako bi je upozorio kako bi je zamolio za pomoć. Ona će biti sljedeća. Prsu joj drhtali kada ih je podigla do mjesta na kojem je ležala biserna ogrlica. Nije mogla gutati.

Polako i beskrajno pažljivo pomakla je stolicu unazad, ustala i udaljila se od prozora. Upravo je bila dohvatila zavjese da ih privuče, kad je kucanje na vratima bacilo o zid u animalnoj panici kakvu ranije još nije doživjela. Strah se upijao u nju, dok je gledala uokolo tražeći sredstvo kojim bi se obranila, mjesto na kojem bi se skrila, put kojim bi pobjegla. Nekako je uspjela suzbiti taj napad užasa i zgrabila telefon - 911. Samo je trebala okrenuti brojke, dati ime i adresu.

Ali kad je netko ponovno zakucao, pogledala je na vrata i spazila da je zaboravila staviti lanac.

U tren oka našla se na drugoj strani sobe, svom se težinom uprla u vrata i počela petljati oko lanca koji je na jednom izgledao prevelik i nije se dao zakvačiti. Već je napola jecala kada joj je to napokon pošlo za rukom.

- Tess? - Netko ponovno zakuca, glasnije, jače. - Tess, što se događa?

- Ben. Ben, o Bože. - Prsti su joj sada bili još nespretniji kad je pokušala skinuti lanac. Ruka joj je skliznula s kvake, a onda je ipak nekako otvorila vrata i bacila mu se u naručje.

- Što se događa? - O.sjetio je kako ga ona grabi za kaput, dok ju je pokušavao povući. - Jesi li sama? -

Nagonski je dohvatio oružje i počeo tragati za nekim, bilo kim, tko bi je pokušao povrijediti. - Sto se dogodilo?

- Zatvori vrata. Molim te.

Jednom ju je rukom držao, a drugom zatvorio vrata i namjestio lanac.

- Zatvorena su. Bilo bi bolje da sjedneš, sva se treseš. Idem ti donijeti nešto da popiješ.

- Nemoj. Samo me malo drži. Mislila sam kada si pokušao, mislila sam...

- Daj, dobro će ti doći jedan brendi. Hladna si kao led.

U pokušaju da je smiri, milovao ju je i poveo da sjedne na kauč. "

- Nazvao me.

Stisak njegove ruke postao je snažniji kad ju je okrenuo i pogledao u lice. Lice joj je bilo mrtvački blijedo, a oči goleme od straha. Nije uopće morao pitati tko.

- Kada?

- Upravo sada. Nazvau ine je ranije i u ured, ali uopće nisam primijetila da je to on. Barem ne tada. Bio je vani. Vidjela sam ga jedne noći, na uglu, baš je stajao na uglu. Pomislila sam da sam paranoična. Dobar psihijatar poznaje simptome. - Nasmijala se, a onda pokrila lice rukama. O, Bože, moram prestati s tim. - Sjedni, Tess. - Stisak njegove ruke popustio je, a glas mu je postao mirniji; to je bio onaj isti ton koji je koristio za ispitivanje uzdrmanog svjedoka. - Imaš li negdje kakav brendi?

- Molim? O, u ormariću za piće, desna vrata.

Dok je sjedila, otišao je do ormarića i pronašao bocu Remy Martina. Napunio je pola čašice i donio joj.

- Popij malo, prije nego što počneš iz početka.

- U redu. - Već se pomalo smirivala, ali ipak je popila da joj bude lakše. Brendi je suknuo u nju i zatomio preostali strah. U njenome životu nema mjesta za strah, podsjetila je samu sebe. Samo jasno mišljenje i pomna analiza. Kad je ponovno progovorila, glas joj je bio uravnotežen, bez imalo tračka histeričnosti. Tek se na trenutak zastidjela same sebe. - U četvrtak navečer imala sam kasni termin u uredu. Kad je bilo gotovo i kad sam se već spremala otići, zazvonio je telefon. Zvučao je kao da se nalazi u velikoj nevolji. I premda nisam mislila da je uobičajeni pacijent, pokušala sam malo doprijeti do njega. Nije mi uspjelo, jednostavno je poklopio slušalicu. - Prosula je malo brendija kad je prebacivala čašicu iz ruke u ruku. - Pričekala sam nekoliko minuta, ali kako nije ponovno zvao, odustala sam i otišla kući. Večeras me opet zvao.

- Sigurna si da je to isti taj čovjek?

- Da, sigurna sam. Isti čovjek koji je zvao i ranije. Onaj isti čovjek za kojim tragaš od kolovoza. - Ponovno je otpila malo brendija, a onda spustila čašicu. - Rapidno se raspada.

- Sto ti je rekao, Tess? Reci mi sve čega se sjećaš. - Zapisala sam.

- Ti si... - zastao je i samo odmahnuo glavom. - Jasno da jesi. Pogledajmo.

Ustala je, ponovno stabilna, i pošla do stola. Donijela je žuti notes i predala ga Benu. Ovdje je bilo nečeg pozitivnog, nečeg konstruktivnog. Dokle god je o tome mogla misliti kao o psihijatrijskom slučaju, neće ponovno doživjeti slom.

- Možda sam izostavila par riječi kad je govorio previše brzo, ali većina je tu.

- To je stenografija.

- Da. Oh, ja ću ti pročitati. - Počela je od početka i provjerila je li joj glas distanciran. Riječi su bile te koje psihijatru otvaraju vrata svijesti. Sjetila se toga i potisnula užas uzrokovan spoznajom da su te riječi bile upućene njoj. Prekinula je nakon biblijskog navoda. - Zvuči kao Stari zavjet. Mislim da bi monsijor Logan mogao točno prepoznati odakle je to.

- Job. - Što?

- To je iz knjige o Jobu. - Zurio je u zid dok je palio cigaretu. Dva puta je pročitao cijelu Bibliju kad je Josh bio bolestan. Tražeći odgovore, sjećao se Ben, na pitanja koja nije znao ni postaviti. - Znaš, onaj tip kojem je prvo sve polazilo za rukom.

- A onda ga je Bog iskušao?

- Da. - Opet je pomislio na Josha, a onda odmahnuo glavom. I Joshu je sve polazilo za rukom, prije Vijetnama.

- Previše si sretan, Jobe? Što kažeš na malo patnje?

- Znam. - I premda je bilo sasvim očigledno da Bibliju nije poznavala tako dobro kao on, vidjela je paralelu. -

Da, to ima smisla. Njegov je život bio ureden, bio je zadovoljan, najvjerojatnije dobar katolik.

- Nikada nije iskušao svoju vjeru - promrmlja Ben.

- Da, a onda je ona iskušana na neki način i on je doživio slom.

- Taj način mora imati nekakve veze s tom Laurom. Ponovno je pogledao u notes, isfrustriran što bilješke ne može sam čitati. - Daj mi ostatak.

I dok ju je slušao kako čita, Ben se u sebi borio da razmišlja kao policajac, a ne kao čovjek zahvaćen između zaljubljenosti i nečeg dubljeg. Ubojica ju je motrio. Na samu tu pomisao želudac mu se zgrčio u labirint sićušnih čvorića. Cekao je nju one noći kad je ubijena Anne Reasoner, one noći koju je Tess provela u njegovom krevetu. Policajac je prepoznao upozorenje isto onako brzo kao i liječnik.

- Usredotočio se na tebe.

- Da, čini se da je tako. - Odjednom je osjetila hladnoću i skvrčila noge pod sebe, a onda odložila žutu bilježnicu. Bio je to slučaj. Tess je znala da je od životne važnosti misliti o tome kao o slučaju, analizirati ga kao slučaj. Privuklo ga je k meni to što sam psihijatar, a dio njega zna kako mu je očajnički potrebna pomoć. A privlači ga k meni i to što odgovaram fizičkom opisu Laure.

Ono što je bilo najstrašnije, prisjećala se, bio je njegov glas. Način na koji se kolebao, rastući od glasića do glasine, podjednako lud. Sklopila je ruke, čvrsto.

- Ben, ono što želim da shvatiš jest to kako mi se činilo kao da razgovaram s dvojicom ljudi. Jedan od njih je plačljiv, očajan, gotovo da moli za pomoć. A drugi, drugi je distanciran, fanatičan i odlučan.

- Ali on je samo jedna jedina osoba kad davi žene. Ustao je i pošao k telefonu. - Nazvat ću u postaju. Staviti ćemo prislušne uredaje na tvoj telefon, ovdje i u ured.

- U ured? Ben, ja često razgovaram s pacijentima preko telefona. Ne mogu staviti na kocku njihovo pravo na povjerljivost.

- Ne zamaraj me time, Tess. - Moraš shvatiti...

- Ne! - Okrenuo se i pogledao je u lice. - Ti moraš shvatiti. Vani je manijak koji ubija žene i koji je odlučio tebe nazvati. Tvoje ćemo telefone prisluškiivati, s tvojim dopuštenjem ili po sudskom nalogu, ali bit će tako.

Četiri druge žene nisu imale tu priliku. Kapetane? Ovdje Paris. Ima nešto novo.

Trebalo im je manje od sat vremena. Dva civilno odjevena policajca ušla su u stan, poradila na njenom telefonskom priključku i uljudno odbila ponudenu kavu. Jedan od njih podigao je slušalicu, okrenuo nekoliko brojeva i provjerio prislušni uređaj. Uzeli su i rezervni ključ od Tessina ureda i zatim izašli.

- To je to? - upitala je kada su ona i Ben ponovno bili sami.

- Danas se to radi mikročipovima. Ja bih ipak popio malo kave.

- Naravno. - Još baci pogleda iia telefon i ode u kuhinju. - Osjećam se tako izloženom, znajući da netko, kadgod telefon zazvoni, sa slušalicama na ušima sluša sve što govorim.

- Svrha toga je da se osjećaš zaštićenom.

Kada se vratila s kavom, Ben je stajao pored prozora, držao zavjesu i gledao van. Vidjela je kako je namjerno ispustio zavjesu kad ju je začuo iza sebe.

- Nisam sigurna hoće li se vratiti. Bila sam preplašena i sigurna sam da je i on to osjetio. Nisam se ponašala kako treba.

- Čini mi se da si izgubila stav koji zauzimaš kao supersihijatar. - Uzeo je kavu i uhvatio je za ruku. - Ti nećeš popiti kavu?

- Ne. Već sam prenapeta.

! - Umorna si. - Prešao joj je palcem po dlanovima. Najednom je izgledala tako krhko, tako blijeda i tako lijepa. - Reci mi, zašto ne legneš i ne odmoriš se? Ja ću biti na kauču.

i - Policijska zaštita?

- Samo dio naše kampanje koju vodimo za poboljšanje odnosa s građanstvom.

- Drago mi je što si ovdje.

- I meni. - Pustio joj je ruku i prstom pogladio po reveru na svilenom kimonu. - Lijepo.

- Nedostajao si mi.

Njegov se prst zaustavio. Ponovno ju je pogledao i sjetio se da je ranije te večeri nosila naušnice i kamen na ogrlici koji su joj se slagali s bojom očiju. A on je tada toliko žudio za njom, da je dotakne, da ga je to boljelo do srži. Ali sada je uzmaknuo, kao što je to radio i ranije.

- Imaš li koji pokrivač viška?

Njegov je uzmak doživjela kao udarac u lice. I kao i on, i ona je učinila korak nazad.

- Da, donijet ću ti.

"Kada je otišla, bio je ljut na sebe i na proturječnosti koje je nosio u sebi. Želio ju je. Ali nije se htio upuštati u nešto ozbiljno s nekim poput nje. Privlačila ga je. A on se opirao. Bila je distancirana i lijepa, poput torte u izlogu. Već ju je kušao, a znao je da neki kolači mogu stvoriti naviku. Čak i da je bilo mjesta za nju u njegovu životu,

a nije ga bilo, nikada se ne bi uklapala u njega. Ali još uvijek se sjećao kako se naslonila na njegov prozor i smijala.

Vratila se i donijela pokrivač i jastuk. Počela je spremati kauč.

- Ne ponašaš se kao da želiš ispriku. - Za što?

- Za prošli tjedan.

I premda je odlučila da sama to neće spominjati, Tess je razmišljala o tome hoće li on to učiniti.

- A za što bih željela ispriku?

Promatrao je kako uredno zatiče krajeve pokrivača pod jastuk.

- Imali smo neku vrstu svade. Većina žena s kojima sam... većina žena koje poznajem željele bi čuti ono staro "Oprosti mi, bio sam kreten".

- Jesi li bio?

- Jesam li bio što? - Kreten.

Morao je samome sebi priznati da baš lijepo manevrira njime.

- Ne.

- Tada bi bilo glupo da kažeš da si bio, samo zato da bi očuvao tradiciju. Dobro, ovo će biti u redu - rekla je, popravivši na koncu i jastuk.

- U redu, do vraga, osjećam se poput idiota zbog načina kako sam se ponio zadnji put.
- Bio si idiot. - Tess se okrene od kauča i nasmiješi mu se. - Ali sve je u redu.
- Mislio sam ozbiljno kada sam to rekao. - Znam da jesi. I ja također.
Oprečne strane, pomisli Ben. Oprečni krajevi. - I gdje smo sada?
Da je to i znala, nije bila sigurna da bi mu to mogla reći. Umjesto toga, rekla mu je prijaznim glasom.
- Zašto ne ostanemo samo pri tome da mi je drago što si tu, sa svim tim... - Pogled joj se zaustavio na telefonu.
- Ne zadržavaj se sada na tome. Daj da ga odnesem odavde.
- Imaš pravo. - Sklopila je ruke, a onda ih ponovno rastavila. - Ako previše razmišljaš o nečem kao što je ovo, možeš...

- Poludjeti? - dopunio ju je:
- Recimo tako, da upotrijebimo jedan labav, neodređen i neprikladan pojam. - Odmaknula se i počela pospremati pisaći stol, kako bi nečim zabavila ruke. - Bila sam iznenadena kad sam te noćas vidjela u galeriji. Znam da je ovo malen grad, ali ipak... - A onda joj je sinulo; zbrka i panika su joj prethodno zamračile uvid. - Što radiš ovdje večeras? Mislila sam da imaš spoj.
- Imao sam. Rekao sam joj da se radi o hitnom slučaju. Nisam bio daleko odavde. A što je s tvojim?
- Mojim čim?
- Tvojim prijateljem.
- Ah, Dean. Rekla sam mu da me boli glava. Gotovo da je bila i istina. Ali, nisi mi rekao zašto si naišao. Samo je slegnuo ramenima i dohvatio držač papira, kri stalnu piramidu koja se prelijevala u svim mogućim bojama dok ju je okretao.
- Izgledao je kao pravi poštenu gradanin. Profesor, zar ne?
- Da. - Nešto je u njoj počelo sjedati na mjesto. Trebao joj je samo trenutak da to prepozna kao radost. - Tvoja TriJCie. Zove se TriJCie, zar ne?
- Točno.
- Izgleda dražesno. Sviđa mi se njezin tetovirani crtež. - Koji?
Tess na to samo podigne obrvu. - Jesi li uživao u izložbi?
- Volim takve pretenciozne gluposti. A očigledno i tvoj profesor. Ima lijepo odijelo. I ona mala igla za kravatu s malim zlatnim lančićem izgleda tako otmjeno - reče Ben i udari držačem za papir po stolu dovoljno snažno da su sve olovke na njemu poskočile. - Poželio sam mu razbiti njušku.
Ozareno mu se nasmiješila. - Hvala.
- Nema na čemu. - Otpio je gutljaj kave i stavio šalicu na stol. Ostatak traga od šalice, ali nije rekla ništa. - Već danima nisam u stanju ni o čemu drugom razmišljati, osim o tebi. Imaš li neko ime za to?
Njegov ljutit pogled dočekala je s osmijehom.
- Volim opsjednutost. Kako lijep trag od šalice. - Prišla je. Više nije bilo potrebe čuvati živce niti pretvarati se. Nastavila se smiješiti i kada je "pružio ruke i dohvatio je za ramena.
- Mislim da ti misliš kako je to veoma zabavno.
- Mislim. A mislim jednako tako da smijem riskirati i reći ti da si mi nedostajao. Jako si mi nedostajao. Hoćeš li mi, molim te, reći zašto si ljut?
- Neću. - Privukao ju je k sebi i osjetio kako joj se usne stežu, a onda popuštaju i podaju se njegovima. Svila njezinog kimona zašuštala je kada ju je obavio rukama. Da je mogao otići, otišao bi, i ne bi se niti jednom okrenuo. Ali znao je da je bilo prekasno čim se našao pred njenim vratima.
- Ne želim spavati na tom prokletom kauču. I neću te ostaviti samu.
Bilo joj je naporno otvoriti oči i po prvu put je osjetila želju da je jednostavno ponese.
- Podijelit ću krevet s tobom samo uz jedan uvjet. - Kakav uvjet?
- Da, vodiš ljubav sa mnom.
Črsto ju je privukao k sebi tako da je mogao osjetiti miris njene kose i način kako mu dodiruje kožu.
- Postavljaš opasne uvjete, doktorice.

Probudio ju je miris kave. Tess se okrenula na leđa i nastavila drijemati, upijajući taj domaći, dobro poznati miris. Koliko li je godina prošlo otkako se budila uz miris već skuhanе kave? Dok je živjela u djedovoj kući s visokim stropovima i popločenim predvorjem, silazila bi ujutro velikim stubištem i nalazila djeda kako već sjedi za golemim tanjurom kajgane, čita novine i toči si kavu.
Gospodica Bette, domaćica, postavila bi na stol svakodnevno posuđe, ono s malim ljubičicama na rubovima. Cvijeće bi ovisilo o sezoni, ali uvijek je bilo tu, sunovrati ili ruže ili jasmin u plavoj porculanskoj vazi koja je potjecala još od prabake.
Čulo bi se tiho šuškanje Trooperovog repa, starog djedovog psa tragača kad bi sjedao ispod stola čekajući da mu netko nešto dobaci.

Takva su bila jutra njezine rane mladosti - postojana, sigurna i poznata - i njezinog ranog djevojaštva, baš kao što joj je djed bio snažna središnja ličnost u životu.

A onda je odrasla, odselila u vlastiti stan, vlastitu ordinaciju. Sama si je kuhala kavu.

Uzdahnula je i lijeno se okrenula, u nadi da će nastaviti sanjati lijepe stvari. A onda se sjetila i uspravila u krevetu. Bio je prazan, sama je bila u krevetu. Odmaknula je kosu s očiju i dotaknula plahtu pored sebe.

Ostao je s njom i ispunio njen uvjet. Valjali su se po krevetu i voljeli do duboko u noć, dok im se posve iscrpljenima san nije učinio jedinom preostalom mogućnošću.

Nikakva pitanja, nikakve riječi"; a jedini je odgovor bilo ono što su oboje trebali. Jedno drugo i zaborav. Njemu je to također bilo potrebno. Znala je da mu treba nekoliko sati bez napetosti, bez zagonetki, bez odgovornosti.

A sada je bilo jutro i oboje su se morali suočiti s poslom.

Tess ustane iz kreveta i odjene kimono koji je ležao bačen na podu. Željela se istuširati, dugo i vrućom vodom, ali još je više željela kavu.

Pronašla je Bena u maloj niši u blagovaonici, s kartom grada, pregrštom zabilježaka i njenim vlastitim žutim stolnjakom prostrtim na stolu.

- Dobro jutro.

- Bok. - Rekao je to bez razmišljanja, a onda je podigao pogled i skoncentrirao se. I premda se smiješio, primijetila mu je u očima nekakvu sjenku i oprez dok joj je promatrao lice. - Bok - ponovio je. - Nadao sam se da ćeš duže spavati.

- Već je prošlo sedam.

- Nedjelja je - podsjeti je, a onda ustane, kao da je želi razdvojiti od onoga što je radio za stolom. - Jesi li gladna?

- Znaš kuhati? - Izbirljiva si? - Ne posebno.

- Onda ćeš vjerojatno uspjeti probaviti jedan od mojih omleta. Vrijedi?

- Vrijedi. - Pošla je s njim u kuhinju i ulila si šalicu kave. Po izgledu lončića za kavu moglo se zaključiti da ih je on popio već nekoliko. - Već si odavno budan?

- Neko vrijeme. Kako često ideš u kupovinu namirnica? Bacila je pogled iza njega, u otvoreni hladnjak.

- Kad sam baš prisiljena.

- Smatraj da je došao taj trenutak. - Izvukao je karton jaja koji je bio napola pun i bijedan komadić sira. - Omlete ćemo ipak uspjeti napraviti. Upravo toliko imamo.

- Imam i posebnu tavu za omlete. Druga polica u ormariću s tvoje desne strane.

Dobacio joj je blag, sažaljiv pogled.

- Sve što trebaš je obična vruća tava i lagani ruka. - Kako ti kažeš. .

Pijuckala je kavu dok je on slaremao doručak. Dojmljivo, pomislila je, i zasigurno bolje negoli što je ona to znala sa specijalnim posudom i detaljnim receptom pred sobom. Sa zanimanjem mu se nagnula preko ramena i promatrala. Prepolovila je englesku žemlju i gurnula u toster. Ostatak je prepustila njemu.

- Dobro je - rekla je kad su sjeli za stol i kad je progutala prvi zalogaj. - Ja sam prilično nesnalazljiva u kuhinji, što je i razlog zašto ne držim veće zalihe hrane, jer bi me to obvezivalo da nešto i učinim s tim.

On se bavio svojim vlastitim omletom s entuzijazmom čovjeka koji hranu drži jednim od najvažnijih tjelesnih zadovoljstava.

- Kad čovjek živi sam, pretpostavlja se da je dovoljan samome sebi.

- Ali to ne čini čuda. - Znao je kuhati, držao je stan urednim, očigledno je bio sposoban u svom zanimanju, činilo se da nema problema sa ženama. Tess ispije kavu do kraja i stade razmišljati o tome zašto se sada osjećala napetijom nego onda kad je s njim otišla u krevet.

Jer se nije tako dobro snalazila s muškarcima, kao što se on snalazio sa ženama. I zato, mislila je dalje, što nije navikla ležerno doručkovati nakon lude noći pune seksa. Svoju prvu vezu imala je na koledžu. Prava katastrofa. A sada je imala gotovo trideset godina i još su se uvijek njezini odnosi s muškarcima kretali u području sigurne zone. Povremena afera bila joj je ugodna, ali nevažna. Do sada.

- Ti si očigledno samome sebi dostatan.

- Ako voliš jesti, moraš naučiti i kuhati. - Slegnuo je ramenima. - Ja volim jesti.

- Nikada se nisi oženio?

- Što? Nisam. - Progutao je, a onda posegnuo za svojom polovicom žemlje. - To bi nekako dolazilo u sukob s...

- Ljubavnim avanturama?

- Između ostaloga. - Nasmiješio joj se i rekao: - Dobro mažeš maslac na žemlje.

- Da, istina. Rekla bih da ima još jedan razlog što se nikada nisi... recimo, skrasio, a to je činjenica da ti je posao na prvom mjestu. - Bacila je pogled na papire koje je odgurnuo na kraj stola. - Policijski je posao zahtjevan, oduzima mnogo vremena i opasan je.

- Prvo i drugo svakako. Rad na ubojstvima je neka vrst administrativne završnice. Uredski posao, rad na odgonetanju.

- Administrativne - promrmljala je, sjetivši se kristalno jasno lakoće kojom je namještao pištolj.

- Većina momaka nosi odijelo. - Počistio je svoj omlet do kraja i razmišljao ne bi li mogao upitati Tess da mu da malo svoga. - Općenito, dolaziš na lice mjesta kad je nedjelo već počinjeno i onda pokušavaš složiti djeliće. Razgovaraš s ljudima, telefoniraš, bilježiš.

- Na taj si način zadobio onaj ožiljak? - Tess pokupi ostatke omleta s tanjura. - Bilježeći po papiru?

- Već sam ti ranije rekao, to su stare stvari.

Razum joj je bio previše analitičan da bi to ostalo na tome.

- Ali bio si ranjen, vjerojatno ne samo jedanputa.

- Ponekad izađeš na lice mjesta, a ljudi baš i nisu oduševljeni što te vide.

- Sve se to zbiva za radnog vremena?

Pošto je uočio da ona ne namjerava ostaviti nimalo svog omleta, spustio je vilicu.

- Tess, to nije kao u kinu.

- Ne, ali isto tako nije kao ni prodavati cipele.

- U redu. Ne kažem da nikada ne dospiješ u situaciju koja može biti vruća, ali u osnovi to je policijski rad s papirima. Rad s izvješćima, razgovorima, rad mozga. Postoje tjedni, mjeseci, pa čak i godine mukotrpnog rada, čak i dosade naspram trenutaka stvarne tjelesne ugroženosti. Novajlija u policijskoj uniformi vjerojatno tijekom godine ima više posla s daleko opasnijim stvarima nego ja.

- Shvaćam. Dakle, u normalnim prilikama baš i nije uobičajeno da se suočavaš sa situacijom u kojoj ćeš upotrijebiti oružje.

Na trenutak nije odgovorio, nije mu se sviđao pravac kojim je krenuo ovaj razgovor.

- Na što ciljaš?

- Pokušavam te razumjeti. Proveli smo dvije noći zajedno. Voljela bih znati s kim spavam.

Izbjegavao je to. Seks je bio jednostavniji ako je nosio zaslone.

- Benjamin James Matthew Harris, u kolovozu navršio trideset i pet godina, neoženjen, sto osamdeset pet centimetra visok, osamdeset kilograma težak.

Naslonila se laktovima na stol i podbočila bradu rukama dok ga je promatrala.

- Ne voliš razgovarati o svom poslu?

- O čemu se tu ima razgovarati? To je naprosto posao. - Ne, ne u tvom slučaju. Posao je ono kamo dolaziš u točno određeno vrijeme svakog jutra, od ponedjeljka do petka. I ne nosiš pištolj poput aktovke.

- Većina aktovki nije nabijena. - Ali morao si ga upotrijebiti.

Ben ispije ostatak kave. Sustav mu je već proradio.

- Sumnjam da je mnogo policajaca uspjelo zaraditi mirovinu, a da barem jednom nisu morali potegnuti oružje.

- Da, razumijem. Ali s druge strane, ja, kao liječnik,

imam više posla s posljedicama. Obiteljska bol, šok i trauma kod žrtve.

- Ja nikada nisam pucao u žrtvu.

Osjetila je nešto u njegovu glasu što ju je zanimalo. Možda se volio pretvarati pred njom, pretvarati pred samim sobom, da su nasilni aspekti njegova posla tek slučajnosti, očekivani popratni učinak. Priznat će svakom da je pucao po dužnosti, kako bi se on izrazio, u lošeg momka. A ipak, bila je sigurna da je negdje u njemu bilo nešto što je mislilo i o čovjeku od krvi i mesa. Taj će dio u njega zbog toga izgubiti miran san.

- Kada ustrijeliš nekoga u samoobrani - polako je rekla - je li to kao u ratu, gdje pred sobom vidiš neprijatelja koji je više simbol negoli čovjek?

- Ne razmišljaš o tome.

- Ne znam kako je to moguće. - Vjeruj mi, moguće je.

- Ali kada se nađeš u situaciji koja zahtijeva takvu vrst krajnje obrambene akcije, tada ciljaš kako bi ranio.

- Ne. - Odgovorio je dubokim glasom, ustao i uzeo svoj tanjur. - Slušaj, povlačiš oružje, ti nisi usamljeni jahač.

Tvoj srebrni metak neće okrznuti ruku u kojoj loš momak drži svoj pištolj. U pitanju je tvoj život, život tvog partnera, u pitanju je živog nekog gractanina. To je crno na bijelom.

Odnio je tanjure. Nije ga pitala je li koga ubio. Već joj je to rekao.

Pogledala je u papire na kojima je radio. Crno na bijelom. Nije htio vidjeti sjene sivog koje je ona ondje

vidjela. Čovjek za kojim tragaju je ubojica. Stanje njegovog razuma, njegovi osjećaji, možda čak i njegove duše nisu se ticali Bena. Možda nisu ni mogli.

- Ovi papiri - ponovno je počela kad se vratio. - Ima li tu nešto što bih ja mogla pomoći?

- Samo rutinski posao.

- Ja sam stručnjak za rutinu.

- Možda. Možemo o tome razgovarati kasnije. Ali sada se moram pokrenuti da stignem na misu u devet sati.

- Misu?

Nasmijao se kad joj je ugledao izraz lica.

- Nisam se vratio u skute Crkve. Mislimo da bi se naš momak mogao pojaviti ovoga jutra u jednoj od dviju crkava. Pratimo mise u njima od šest i trideset. Imao sam sreće pa sam izvukao mise u devet, deset i jedanaest i pol.

- Poći ću s tobom. Ne, nemoj - reče mu čim je otvorio usta. - Zaista bih mogla pomoći. Znam znakove, simptome. Čemu da joj prizna kako je želio da pođe s njim. Neka misli da ga je na to nagovorila.

- Samo me nemoj kriviti ako te izdaju koljena. Dotaknula ga je rukom po obrazu, ali nije ga poljubila. - Pričekaj me deset minuta.

Crkva je mirisala po vosku svijeća i po tamjanu. Klupe, izlizane od sjedenja stotina vjernika, bile su tek napola popunjene na službi u devet sati. Bilo je tiho, izuzev povremenog kašlja ili šmrcaja koji bi šuplje odjeknuli. Ugodno, pobožno svjetlo prodiralo je kroz vitraže na istočnom zidu crkve. Oltar se nalazio na pročelju crkve, prekriven platnom i osvijetljen svijećama. Bijela boja kao znak čistoće. A ponad njega visio je Sin Božji, umirući na Križu.

Ben sjedne s Tess u stražnju klupi i stane motriti pastvu. Nekoliko je starijih žena sjedilo rastrkano među obiteljima u prednjim klupama. Mladi je par sjedio u klupi preko puta njih. Birali su stražnji dio crkve zbog usnulog djeteta kojeg je nosila žena, pomislio je Ben. Jedan stariji muškarac koji je došao uz pomoć štapa gdje je sam, dvije klupe dalje od šesteročlane obitelji. Dvije su mlade djevojke, odjevene u nedjeljnu odjeću, sjedile i došaptavale se, a dječak od nekih tri godine klečao je u klupi i tiho kotrljao svoj plastični auto po drvetu. Ben je znao da je u glavi zamišljao zvukove motora i škripanje guma.

Bila su tu još tri muškarca koji su sjedili sami i odgovarali općem opisu. Jedan je već klečao, još uvijek zakopčan u tanki, tamni kaput, premda je u crkvi bilo toplo. Drugi je sjedio dokono prelistavajući po molitveniku. Treći je bio u prednjem dijelu crkve i nepokretno sjedio. Ben je znao da je Roderick također u prednjem dijelu, a mladi žutokljunac, Pilomento, postavljen je u sredinu.

Ben se ukoči kad začuje nekakav pokret pored Tess. Logan se spusti u klupu pored nje, potapša je po ruci i nasmiješi se Benu.

- Mislio sam da bih vam se mogao pridružiti. - Glas mu je bio pomalo hrapav. Potiho se nakašljao u ruku da ga pročisti.

- Drago mi je što vas vidim, monsijor - promrmlja Tess.

- Hvala vam. Malo sam prehladen i nisam bio siguran da ću uspjeti. Nadao sam se da ćete doći. Imate oštro oko. - Pogled mu je lutao polupraznom crkvom. Većinom stari i mladi, pomislio je. Oni u srednjoj dobi života rijetko pomisle da bi Bog trebao sat njihova vremena. Izvadio je rupčić iz džepa i ponovno pogledao u Bena. - Nadam se da vam ne smeta moje dragovoljno dolaženje. Ukoliko budete imali sreće, možda bih vam mogao biti od pomoći. Na poslijetku, imam onu prednost koju bismo mogli nazvati prednost domaćina.

Prvi put otkako ga je Ben sreo, Logan je nosio bijeli svećenički ovratnik. Ugledavši ga, Ben samo kimnu glavom. Svećenik je ušao, a pastva je ustala. Služba je započela. Uvodni obred. Svećenik u zelenoj misnici, sa zelenom

naramenicom, s naglavnikom bezazleno zavezanim oko ramen ispod albe što skladno pada do peta, mršav i visok nespretni ministrant u crno-bijeloj odjeći, spreman da posluži. Gospodine, smiluj se.

Dijete, nekih pet redova klupa dalje, počne glasno plakati. Pastva je uzvraćala žamorom složnih odgovora.

Kriste, smiluj se.

Stari je muškarac sa štapom prebirao po krunici. Mlade su se djevojke zahihotale i očajnički pokušavale da se zaustave. Malog je dječaka s plastičnim autom umirivala majka.

Muškarac s bijelim svilenim naglavnikom, kojeg je nosio tik uz tijelo, osjetio je kako mu tijekom mise popušta bubnjanje u glavi. Dlanovi su mu bili znojni, ali unatoč tome on ih je držao sklopljene pred sobom.

Gospodin s vama. I s duhom tvojim.

Bio je to latinski koji je sada slušao, latinski njegova djetinjstva, njegova svećeništva. Umirivao ga je i svijet je napokon stao.

Služba riječi. Pastva sjede uz šuškanje, mrmljanje i škripu. Ben je promatrao, ne slušajući svećenikove riječi. Toliko ih je već puta čuo. Jedna od njegovih najranijih uspomena bila je kako sjedi na tvrdoj klupi, ruku položenih na koljena, a uškrobljeni bijeli ovratnik njegove najbolje košulje grebe ga po vratu. Imao je pet ili možda šest godina. Josh je bio jedan od ministranata.

Muškarac u tankom tamnom kaputu zavalio se u sjedištu kao da je iscrpljen. Netko je veselo ispuhivao nos.

- Jer plaća za grijeh je smrt - govorio je svećenik - ali Božji je dar život vječni u Isusu Kristu, Gospodinu našem. Naglavljenik ga je hladio, njegovo tijelo, njegovo srce, dok je šaptom uzvraćao:

- Bogu hvala.

Ustali su poslušati Evandjelje. Matej 7:15-21. "Čuvajte se lažnih proroka."

Zar nije to bilo ono što mu je govorio Glas? Glava mu je počela odzvanjati njegovom snagom dok je posve mirno sjedio. Uzbuđenje, novo i čisto, zazvučalo je njegovim umornim tijelom. Da, čuvaj se. Oni ne bi razumjeli, ne bi ti dopustili da završiš. Ona se pretvarala da razumije. Doktorica Court. Međutim, jedino što je željela bilo je strpati ga na mjesto na kojem ne bi mogao dovršiti svoju misiju.

Znao je tu vrstu mjesta - bijeli zidovi, svi ti bijeli zidovi i bijele sestre dosadnih i neprijateljskih pogleda.

Mjesto poput onog na kojem je bila njegova majka tih zadnjih užasnih godina.

"Brini se za Lauru. Ona gaji grijeh u svome srcu i sluša vraga." Koža njegove majke bila je blijeda, obrazi upali. Ali oči su joj bile tako tamne i sjajne. Sjajne od ludila i znanja. "Blizanci ste. Ako je njezina duša prokleta, i tvoja je. Brini se za Lauru."

Ali Laura je već bila mrtva.

Čuo je posljednje dijelove Evandjelja. Obraćali su se baš njemu.

- Neće svaki koji mi govori: "Gospodine, Gospodine!" ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju moga nebeskog Oca.

Sagnuo je glavu, prihvaćajući: - Slava tebi, Kriste.

Sjedili su za vrijeme propovijedi.

Ben osjeti Tessinu ruku na svojoj. Uhvatio ju je za ruku, svjestan kako ona zna da mu je neugodno. Odlučio je presjediti misu, ali bila je to sasvim drugačija priča kad svećenik sjedi nekoliko koraka pored tebe. To ga je podsjetilo, veoma jasno, na onih nekoliko puta kada je kao dijete išao u crkvu i otkrio, na svoje iznenađenje, da sestra Mary Angelina sjedi tek nekoliko klupa ispred njegove obitelji. Redovnice nisu bile tako tolerantne kao majke kad su se mali dječaci igrali prstima i pjevušili sebi u bradu za vrijeme mise.

"Ponovno sanjariš za vrijeme mise, Benjamine." Sjetio se trika koji bi sestra Mary Angelina izvela kada bi uvukla svoje bijele ruke u crne rukave svog habita, tako da je izgledala poput onih jajolikih igračaka koje su na dnu teške i ne mogu se srušiti. "Trebao bi se truditi da budeš poput svog brata, Joshue."

- Ben?

- Hmmm?

- Muškarac tamo. - Tessin ga je glas dotaknuo lagano poput pera. - Onaj tamo u crnom ogrtaču.

- Da, već sam ga spazio. - Plače.

Pastva je ustala na Vjeronanje. Muškarac u crnom ogrtaču ostao je sjediti i tiho plakao nad svojom krunicom. I prije negoli je molitva završila, nesigurno je ustao i pohitao iz crkve.

- Ostani ovdje - zapovjedi joj Ben i pode za njim. Kada se počela dizati da krene za njim, osjetila je stisak Loganove ruke.

- Opustite se, Tess. On zna svoj posao.

Nije se vratio za vrijeme molitvi Prikazanja niti za pranja ruku. Tess je sjedila ruku sklopljenih na krilu i drhtala. Ben je znao svoj posao, složila se u sebi, ali nije znao njezin. Ako pronadu tog čovjeka, ona bi trebala biti s njim. Tom će čovjeku trebati da govori. Ostala je gdje je bila, prvi put priznajući samoj sebi da se boji.

Ben se vratio, imao je ogorčeni izraz na licu kada se nagnuo preko klupa i dotaknuo Loganovo rame.

- Možete li izaći na trenutak?

Logan je izašao bez pitanja. Tess je duboko udahнула prije negoli je pošla za njima u predvorje.

- Tip sjedi tamo na stubama. Umrla mu je žena prošlog tjedna. Leukemija. Rekao bih da je ovo za njega prilično gadno razdoblje. Provjerit ću ga, bez obzira, ali...

- Da, razumijem. - Logan baci pogled prema zatvorenim vratima crkve. - Pobrinut ću se za njega. Obavijestite me, ukoliko se nešto promijeni. - Nasmiješio se Tessi i potapšao je po ruci. - Baš mi je bilo drago vidjeti vas opet.

- Doviđenja, monsinjore.

Gledali su kako odlazi u hladni zagrljaj jutra u studenom. Vratili su se u crkvu u tišini. Na oltaru u tijeku je bila Pretvorba. Fascinirana, Tess je sjela i počela promatrati obred kruha i vina.

Ovo je moje tijelo.

Pognute glave, prihvaćajući simbol i dar. Smatrala je to lijepim. Svećenik, čija ga je odjeća činila većim i širim za oltarom, podignuo je okruglu bijelu hostiju. A potom je posvetio sjajni srebrni kalež i podignuo kao prinos.

Kao žrtva, pomisli Tess. Puno je govorio o žrtvi. Svečanost koju je smatrala lijepom, čak malo pompoznom, njemu bi isključivo značila žrtvu. Njegov je Bog bio Bog Starog zavjeta, pravedan, strog i žedan krvi

pokornosti. Bog potopa, Sodome i Gomore. On u ceremoniji ne bi vidio sponu između pastve i Boga milosrda i dobrote, nego žrtvovanje i zahtjev.

Potražila je Benovu ruku.

- Mislim da se sada osjeća... ispunjenim.

- Što? "

Odmahnula je glavom, ne znajući kako da mu to objasni. S oltara su dolazile svečane riječi: "...kao što ti omilješe darovi sluge tvoga Abela pravednoga i žrtva Abrahama, praoca naše vjere, i ona što ti je prinese veliki svećenik tvoj Melkisedek, sveta žrtva, čisti prinos."

- Čisti prinos - ponovi Tess. - Bijelo za čistoću. - Pogledala je Bena s izrazom tupog užasa na licu. - Ne radi se o spasenju. Ne radi se toliko o spasenju koliko o žrtvovanju. A kada je ovdje, on to sve izokrene tako da to daje snagu onome što čini. On se neće raspasti ovdje, ne na ovom mjestu. On se ovim hrani na najnezdraviji mogući način.

Gledala je svećenika kako uzima hostiju, a potom, poslije znaka križa, pije vino. Simboli, pomislila je. Ali koliko ih daleko neki čovjek shvaća, ne samo kao simbole, nego kao tijelo i krv?

Svećenik je podigao hostiju i progovorio jasnim glasom: - Evo Jaganjca Božjeg, evo onoga koji oduzima grijeh svijeta.

Na ovo se odazvaše vjernici:

- Gospodine, nisam dostojan da uniđeš pod krov moj, nego samo reci riječ i ozdravit će duša moja.

Članovi pastve počeli su izlaziti iz klupa i prilaziti oltaru da prime pričest.

- Misliš li da će se ići pričestiti? - Ben promrmlja, promatrajući red koji se polako pomicao.

- Ne znam. - Odjednom se osjećala hladno, hladno i nesigurno. - Mislim da mu je potrebna. To je obnova, zar ne?

Tijelo Kristovo.

- Da, to bi trebao biti smisao.

Muškarac koji je prebira po molitveniku ustao je i krenuo k oltaru. Drugi muškarac, kojega je Ben promatrao, ostao je sjediti, glave pognute, ili u molitvi ili u laganom drijemežu.

Bio je tu još jedan muškarac koji je osjećao kako u njemu snažno raste potreba i želja. Ruke su mu gotovo drhtale od žudnje. Želio je prinos, žudio je za tim da ga tijelo njegovog Gospodina ispuni i opere s njega svu nečist grijeha.

Sjedio je dok se crkva punila glasovima.

"Rođen si u grijehu," govorila mu je majka. "Rođen si grešno i nedostojno. To je kazna, pravedna kazna. Cijeli će tvoj život pasti u grijeh. Umreš li u grijehu, tvoja će duša biti prokleta."

"Naknada", upozoravao ga je otac Moore. "Moraš dati naknadu za grijeh, prije negoli ti bude oprostjen i budeš, odriješen. Naknadu. Bog zahtijeva naknadu."

Da, da, razumio je. Počeo je davati naknadu. Doveo je Gospodinu četiri duše. Četiri izgubljene duše koje su trebale platiti za onu koju je Laura izgubila. Glas je kao konačnu naknadu tražio još dvije duše.

"Ne želim umrijeti," vikala je Laura u deliriju i zgrabila ga za ruke. "Ne želim otići u pakao. Učini nešto. O, Bože, molim te, učini nešto."

Htio si je rukama začepiti uši, kleknuti na koljena pred oltarom i primiti hostiju. Ali nije je bio dostojan. Neće je biti dostojan dok ne ispuni svoju misiju.

- Gospodin s vama - jasno je izrekao svećenik. - Et cum spiritu tuo - promrmljao je.

Tess je osjećala kako je osvježavajući povjetarac koji se poigravao na njezinom licu ponovno oživljava nakon više od tri sata koje je provela na misama. Isfrustriranost se međutim vratila dok je promatrala posljednje ljude koji su izlazili iz crkve sa zadnje mise i krenuli prema svojim automobilima; isfrustriranost i nekakav neodređeni osjećaj, koji joj nije davao mira, da je on cijelo to vrijeme bio negdje u blizini.

Uhvatila je Bena ispod ruke. - A što sada?

- Idem u postaju obaviti nekoliko razgovora. Ovdje je Roderick.

Roderick se spuštao niz stubu, kimnuo glavom Tessi, a potom tri puta kihnuo u rupčić.

- Oprostite.

- Grozno izgledaš - reče mu Ben i zapali cigaretu.

- Hvala. Pilomento provjerava tablice na kolima. Kaže da je neki tip preko puta njega za vrijeme posljednje mise cijelo vrijeme gundao nešto sebi u bradu. - Vрати rupčić u džep i strese se na vjetru. - Nisam znao da ćete i vi biti ovdje, doktorice Court.

- Mislim sam da možda mogu pomoći. - Pogledala ga je u otečene i crvene oči, puna razumijevanja kad ga je ponovno uhvatio napad kašlja. - Zvuči loše. Jeste bili kod liječnika?

- Nemam vremena.

- Pola je Odjela dobilo gripu - doda Ben. - Ed je u opasnosti da će morati nositi masku na licu. - Misleći na svog partnera, ponovno pogleda u crkvu. - Možda su bili bolje sreće.

- Možda - složi se Roderick pištećim glasom. - Ideš u postaju?

- Da, moram obaviti još nekoliko telefonskih razgovora. Učini mi uslugu. Otiđi kući i uzmi nešto protiv toga. Tvoj je stol odmah pored moga.

- Imam izvješće.

- Jebeš izvješće - reče Ben, a onda se trgne kad shvati da se nalazi samo par koraka od crkve. - Čuvaj svoje klice par dana kod kuće, Lou.

- Da, možda. Nazovi me ako se Ed s nečim pojavi. - Naravno. Smiri se.

- I svakako otidite liječniku - doda Tess.

Uspjelo mu je da se slabašno osmjehne, a onda je otišao.

- Zvuči mi kao da mu je zahvatilo pluća - promrmljala je, ali kad se okrenula prema Benu, opazila je da on već razmišlja o drugim stvarima. - Vidiš, znam da se žuriš obaviti te razgovore. Odvest ću se taksijem kući.

- Što?

- Rekla sam da ću se taksijem odvesti kući. - Žašto? Umorna si od mene?

- Ne. - Da bi to dokazala, nježno mu je dotaknula usne svojima. - Znam da moraš obaviti ono što planiraš. - Onda dođi sa mnom. - Nije bio spreman pustiti je da ode ili da se odrekne ono još malo privatnog, nekomplikiranog vremena što je ostalo od tog vikenda. - Nakon što sredim stvari, možemo otići k tebi i... - Sagnuo se i počeo joj grickati uho.

- Ben, ne možemo cijelo vrijeme voditi ljubav. - Sigurno da možemo. Pokazat ću ti.

- Ne, doista. Postoje biološki razlozi. Vjeruj mi, ja sam liječnica.

Zastao je na vratima automobila. - Kakvi biološki razlozi?

- Umirem od gladi.

- Oh. - Otvorio joj je vrata, a zatim otišao na mjesto vozača. - U redu, onda ćemo se nakratko zaustaviti na usputnoj tržnici. Možeš napraviti ručak.

- Mogu?

- Ja sam nam priredio doručak.

- Naravno da jesi. - Naslonila se na naslon sjedišta, ta ideja o ugodnom nedjeljnom poslijepodnevnu učinila joj se privlačnom. - U redu, priredit ću ručak. Nadam se da voliš sendviče sa sirom.

Primaknuo joj se sasvim blizu, tako da je osjetila njegov dah na svojim usnama.

- Onda ću ja tebi pokazati što ljudi rade nedjeljom poslijepodne.

Tess zatrepće očima. - A što to?

- Piju pivo i gledaju nogomet. - Črsto ju je poljubio i upalio motor, dok se ona smijala.

Vidio ih je kako se grle u autu. Vidio ih je u crkvi. Njegovoj crkvi. Bio je to naravno znak, to što se došla moliti baš u njegovu crkvu. U početku ga je to pomalo smetalo, a onda je shvatio da ju je nešto dovelo onamo. Ona će biti posljednja. Posljednja prije njega. Promatrao je auto kako odlazi i ugledao njenu kosu kroz bočno staklo. Ptica je sletjela na granu ogoljelog drveta pored njega i pogledala ga sjajnim crnim očima, očima njegove majke. Otišao je kući odmoriti se.

- Mislim da sam našao mjesto.

Ed se ležerno smjestio za svojim stolom i udarao s dva prsta po pisačem stroju.

- A da? - Ben sjedne na svoje mjesto, ponovno s kartom grada pred sobom. Strpljivo je olovkom povlačio crte po karti i spajao mjesta ubojstava. - Mjesto za što?

- Za život. - Hmmm.

Netko je otvorio hladnjak i glasno se počeo žaliti da mu je ukraden njegov A W. Nitko nije obraćao pažnju. Osoblje je bilo pogodeno gripom i dvostrukim ubojstvom u blizini sveučilišta Georgetown. Netko je naljepio kartonsku puricu na jedan od prozora, ali to je bio samo izvanjski znak blagdanskog raspoloženja. Ben povuče mali krug oko Tessinog stana, a onda pogledao Eda.

- I, kad seliš?

- Ovisi. - Ed se namrgodeno nagnuo nad tipke pisaćeg stroja, zastao, a onda ponovno pronašao svoj ritam. - Moram vidjeti hoće li proći ugovor.

- Trebaš nekoga ubiti, tako da bi mogao unajmiti njegov stan?

- Kupoprodajni ugovor. Sranje, ovaj je stroj pokvaren. - Kupoprodajni? - Ben ispusti olovku i zabljuje se u Eda.

- Kupuješ stan? Kupuješ?

- Upravo tako. - Ed strpljivo premaže korektorom svoju posljednju grešku, puhne na nju, a onda otkuca ispravak. Pored sebe držao je bočicu lizola. I kad bi prošao netko tko je izgledao zaražen, puštrao je njime cijelo područje. - Ti si mi to predložio.

- Da, ali ja sam se samo... kupuješ? - Da prikrije svoje tragove, Ben je nabacao papira u koš za otpatke na praznu limenku A W. - Kakvu si to rupu možeš priuštiti od detektivske plaće?
- Neki od nas znaju štedjeti. Uložiti ću svoj kapital.
- Kapital? - ponovi Ben i prevrne očima, a onda sklopi kartu grada. Nije nalazio nikakvo rješenje. - Čovjek ima kapital - reče, obraćajući se cijeloj postaji. - Sljedeću stvar koju ću čuti od tebe je da igraš na burzi.
- Imao sam nekoliko malih, konzervativnih ulaganja. Većinom u komunalnim službama.
- U komunalnim službama. Jedina komunalna služba o kojoj ti imaš nekog pojma je račun za plin. - Ipak je još uvijek nepovjerljivo promatrao Eda. - A gdje je to mjesto? - Imaš nekoliko minuta?
- Uskoro ću biti slobodan.
Ed izvuče izvješće iz pisačkog stroja, odmjeri ga neprijateljskim pogledom, a onda stavi na stranu.
- Odvezimo se.
Vožnja nije dugo trajala. Četvrt se nalazila na vanjskim i neuglednijim krajevima Georgetowna. Kuće u nizu nekako su više izgledale umorne negoli elegantne. Jesenje cvijeće kao da je jednostavno izgubilo svaki interes i provirivalo je usahlo među nepokupljenim lišćem. Netko je lancem privezao bicikl o stup. Međutim, s njega je skinuto sve što se daje ponijeti. Ed zaustavi auto uz rub pločnika.
- Tu je.
Ben oprezno okrene glavu. Hvala Bogu, nije zastenjao. Kuća je bila uska dvokatnica, s prednjim vratima jedva pet koraka udaljenim od pločnika. Dva su prozora bila zatvorena daskama, a rolete koje nisu otpale, pijano su se ljuljale. Opeka je bila stara i trošna, osim na mjestima na kojima je netko sprejem nacrtao kakvu prostotu. Ben izađe iz auta, nasloni se na vrata. Nije mogao vjerovati svojim očima.
- I što kažeš?
- Što kažem? Ed, tu nema pločnika. - Znam.
- Polovica prozora je razbijena.

- Mislio sam da bih neke od njih mogao zamijeniti obojenim staklom.
- Čini mi se da krov nije popravljan od vremena depresije. One prave.
- Gledat ću u nebeska svjetla.
- Dok se time baviš, zašto ne pokušaš pogledati i u kristalnu kuglu.
Ben gurne ruke u džepove jakne. - Pogledajmo unutra.
- Nemam još ključeve.
- Isuse. - Gundajući, Ben zakorači preko tri polomljene betonske stube, izvadi novčanik i nade kreditnu karticu. Smiješna je brava odmah popustila. - Osjećam se kao da bih te trebao prenijeti preko praga.
- Kupi si vlastitu kuću.
Hodnik je bio pun paučine i izmeta biranih glodavaca. Tapete su izbljedjele i posivjele. Velika, otporna buba lijeno je puzala po njima.
- Kada će se princ na bijelome konju spustiti niza stube?
Ed baci pogled uokolo i ugleda dvorac u nevolji. - Treba samo dobro očistiti.
- I deratizirati. Ima štakora?
- Mislim da ima, u podrumu - reče Ed bezbrižno i ode u ono što se nekoć nazivalo salonom.
Salon je bio tijesan, imao je visok strop, s otvorima koji su trebali predstavljati prozore od nekih sedamdesetak centimetara i bili su zatvoreni daskama. Kameni dio kamina bio je netaknut, ali netko je iščupao okvir. Podovi, pod debelom naslagom prašine i čadi, možda su bili hrastovi. - Ed, ovo mjesto...
- Potencijalno bajno. U kuhinji se nalazi zidana peć ugrađena u zid. Znaš kakvog je okusa kruh iz zidane peći?
- Ali ti ne kupuješ kuću da pečeš kruh. - Ben se vrati u hodnik i stane tražiti znakove života na podu. - Kriste, tu straga je rupa u stropu. Široka je više od metra.
- To je prvo na mom popisu - prokomentirao je Ed kad mu se došao pridružiti. Na trenutak su stajali u tišini i gledali u rupu.
- Kakav popis! To je posao za cijeli život. - I dok su tako gledali, pauk veličine ljudskog palca pao je i gotovo zvučno aterirao pored njihovih nogu. Ben ga odgurne ustranu. - Ne misliš valjda ozbiljno o ovom mjestu.
- Sigurno. Čovjek dođe do točke u životu kada se poželi negdje skrasiti.
- Ne želiš mi valjda ozbiljno reći da se kaniš i oženiti? - Vlastita kuća - zadovoljno nastavi Ed. - Radionica, možda mali vrt. Tamo u dvorištu ima jedno dobro mjesto za biljke. Ovakvo mjesto bi mi predstavljalo nekakav cilj. Mislim da ću postupno moći dovesti u red prostoriju za prostorijom.
- Trebat će ti pedeset godina.
- Ionako nemam nikakvog drugog posla. Hoćeš li pogledati na katu?
Ben još jednom odmjeri rupu.
- Ne, želim živjeti. Koliko? - upita muklo. - Sedamdesetpet?

- Sedamdeset pet? Sedamdeset pet tisuća? Dolara? - Nekretnine su skupe u Georgetownu.
- Georgetown? Za ime Božje, ovo nije Georgetown. Nešto veće od pauka zašuškalo je u kutu. Ben dohvati pištolj. - Prvi štakor kojeg ugledam dobit će ovo za ručak.
- Običan polski miš. - Ed umirujuće spusti ruku na Benovo rame. - Stakori se drže podruma ili potkrovlja.
- Što, njima su iznajmljeni ti prostori? - reče Ben, ali ipak zakoči pištolj. - Slušaj me, Ed, trgovci nekretninama i planeri pomiču granice kako bi ovo mogli nazvati Georgetownom i od idiota kao što si ti pokupiti sedamdeset pet tisuća dolara.
- Ponudio sam samo sedamdeset.
- A tako, to je već nešto sasvim drugo. Ponudio si samo sedamdeset. - Počeo je koračati, ali zapleo se u golemu paučinu. Opsovao je i pokušao se osloboditi. - Ed, to je zbog onih suncokretovih sjemenki. Tebi treba mesa.
- Osjećaš se odgovornim. - Nasmiješi se Ed zadovoljno i ode u kuhinju.
- Ne, ne osjećam. - Ben gurne šake u džepove. - Da, k vragu, osjećam se odgovornim.
- Ovo je dvorište. Moje dvorište. - Ed pokaže prstom, dok ga je Ben slijedio. Mislim da ću ovdje moći uzgajati bosiljak, nešto ružmarina, možda čak i lavandu na onom malom mjestu točno pod prozorom.

Ben ugleda komadić zemljišta" obrasla travom visokom do koljena, širok jedva toliko da bi se kosilica u njemu mogla okrenuti.

- Previše si radio. Ovaj nas slučaj sve izluđuje. Ed, slušaj me pažljivo, možda ti nešto zazvoni u glavi kad čuješ ove riječi. Trulež. Termiti. Crvi.

- Uskoro ću napuniti trideset i šest godina. - Pa što?

- Nisam nikada imao kuću.

- K vragu, svatko će jednom imati trideset i šest godina, ali svatko ne mora posjedovati kuću.

- Sranje, ja nikada nisam ni živio u kući. Uvijek smo bili u stanovima.

Kuhinja je smrdjela po desetljetnoj masti, ali ovaj put Ben nije rekao ništa.

- Ima i potkrovlje. Onakvo kakvo vidiš u filmovima, sa sanducima i starim namještajem i smiješnim šeširima.

Svida mi se to. Najprije ću se pozabaviti kuhinjom.

Ben baci pogled u onaj bijedni busen trave.

- Para - reče. - To je najbolji način za skidanje ovih starih tapeta.

- Para?

- Da. - Ben izvadi cigaretu i nasmiješi se. - Trebat će ti mnogo toga. Jednom sam izlazio sa ženom koja je radila u soboslikarskoj trgovini. Marli... da, mislim da se zvala Marli. Vjerojatno će mi još uvijek dati popust.

- Jesi izlazio s nekim tko radi s drvenarijom? - Provjerit ću. Idemo, moram nazvati.

Zaustavili su se pored telefonske govornice nekoliko kilometara dalje. Ben je pronašao kovanicu i nazvao broj Tessinog ureda, dok je Ed otišao u 7-Eleven.

- Ured doktorice Court. - Detektiv Paris.

- Da, detektive, samo trenutak.

Začuo se klik, onda tišina, a zatim ponovno klik. - Ben?

- Kako si, doktorice?

- Fino. - Dok je govorila, spremala je po stolu. - Upravo se spremam otići u kliniku.

- Kada si tamo gotova?

- Obično u pet i trideset, možda u šest.

Bacio je pogled na sat i" pomaknuo ostatak svog plana. - Dobro, doći ću po tebe.

- Ali nije potrebno...

- Da, potrebno je. Tko je na tebi danas? - Molim?

- Tko te čuva u uredu? - objasni Ben i pokuša pronaći mjesto u govornici na kojem nije puhalo.

- A tako, narednik Billings.

- Dobro. - Rukama je zaklonio šibicu, upalio cigaretu i gorko zažalio što se nije sjetio rukavica. - Hoće li te Billings odvesti u kliniku?

Nastao je tajac u kojem je čuo njezinu ljutnju i našao se u iskušenju da se nasmije.

- Uopće ne vidim razloga zašto se ne bih sama odvezla u kliniku, kao što sam to radila svakoga tjedna posljednjih nekoliko godina.

- Ne pitam te vidiš li razloga, Tess. Ja ih imam sasvim dovoljno. Vidimo se u šest.

Spustio je slušalicu znajući da je ona još uvijek drži, kao i to da je ljuta, i da će slušalicu držati sve dok se ne uspije smiriti i bude je u stanju mirno odložiti. Ni za živu glavu ne bi učinila nešto tako djetinjasto, i tako tipično, kao što je tresnuti slušalicom.

Imao je pravo. Tess je brojala unatrag od pet do jedan, polako, a onda mirno spustila slušalicu. Jedva da ju je spustila, kad joj je Kate ponovno zazvonila.

- Da? - Morala se prisiliti da to kaže uljudno.
- Imate drugi poziv na drugoj liniji. Nije mi htio dati ime.
- U redu, ja... - Želudac joj se zgrčio i ona je odmah znala. - Preuzet ću, Kate.
Zurila je u dugme na telefonu koje je polako treptalo. Prst joj je bio siguran kad ga je pritisnula.
- Ovdje doktorica Court.
- Vidio sam te u crkvi. Došla si.
- Da. - Po glavi su joj se motale upute koje je dobila. Pokušaj ga zadržati na vezi. Smiri ga i drži ga na vezi. - Nadala sam se da ću te vidjeti i da ćemo ponovno moći razgovarati. Kako se osjećáš?

- Bila si tamo. Sada razumijš. - Što trebam razumjeti?
- Razumijesh veličinu. - Glas mu je bio miran. Odluka je donesena, vjera potvrđena. - Źrtve koje se od nas traže tako su male u usporedbi s nagradom za poslušnost. Raduje me što si bila tamo, tako da to sada shvaćaš. Sumnjao sam.
- U što si sumnjao?
- U svoju misiju. - Glas mu se snizio, kao da je i samo šaputanje o sumnji bilo grijeh. - Ali više nikada. Tess se odvaži.
- Gdje je Laura?
- Laura? - Začula je suze. - Laura čeka u čistilištu, muči se, sve dok ne okajem njezine grijeha. Ona je moja odgovornost. Nema nikoga osim mene i Blažene Djevice da je zagovara. Laura je dakle bila mrtva. Sada može biti sigurna u to.
- Mora da si je veoma volio.
- Ona je bila najbolji dio mene. Bili smo spojeni prije rođenja. Sada moram platiti naknadu za nju prije negoli se spojimo nakon smrti. Sada shvaćaš. Došla si. Tvoja će se duša pridružiti ostalima. Odriješit ću te u ime Gospodina.
- Ne smijesh ponovno ubiti. Laura ne želi da ponovno ubijesh.
Nastao je tajac... tri, četiri, pet sekundi. - Mislio sam da razumijesh.
Tess je prepoznala ton, ton optužbe, izdaju. Izgubit će ga.
- Mislim da razumijem. Ako te ne razumijem, onda mi objasni. Źelim razumjeti. Źelim da mi pomogneš da razumijem. Zato sam došla razgovarati s tobom.
- Ne, to su laži. Puna si grijeha i laži.
Čula ga je kako mumlja Očenaš, a onda je veza bila prekinuta.
Kad se Ben vratio u Odjel, Lowensteinova je stajala pored stola. Mahnula mu je, priljubivši telefon ramenom uz uho, tako da oslobodi ruke.

- Ne da mi mira - Ben rće Edu. Krenuo ju je objumiti, ali cilj njegova zagrljaja nije bio njezin struk, nego vrećica čokoladnih grožđica na njenom stolu.
- Ponovno je nazvao Courtovu - reće mu Lowensteinova. Smrznula mu se ruka.
- Kada?
- Poziv je došao u 11.21. - Trag?
- Da. - Uzela je notes sa stola i pružila mu. - Locirali su ga u ovom području. Mora da je unutar ona četiri bloka. Goldman kaže da je doista bila dobra.
- Isuse, upravo smo bili tamo. - Bacio je notes na stol. - Možda smo se provezli upravo pored njega.
- Kapetan je poslao Bigsbyja, Mullendorea i nekoliko uniformiranih da pročešljaju područje i potraže svjedoke.
- Idemo im pomoći.
- Ben. Ben, čekaj. - Stao je i nestrpljivo se okrenuo. Lowensteinova ponovno priljubi slušalicu uz uho. - Poslali su prijepis razgovora kapetanu. Mislim da ga želiš vidjeti.
- Dobro, pročitat ću ga kad se vratim.
- Mislim da ga želiš vidjeti upravo sada, Ben.

Nekoliko sati rada u klinici Donnerly bilo je dovoljno da Tess skrene pozornost s vlastitih živaca. Pacijenti koji su se tamo nalazili sezali su od manično depresivnih poslovnih ljudi do uličnih narkomana koji su bili na odvikavanju. Jednom tjedno, dvaput kad bi joj to dopuštali njezini vlastiti i poslovi, odlazila bi u kliniku da surađuje s tamošnjim liječnicima. Neke od pacijenata bi vidjela samo jedanput ili dvaput, a neke bi vidala tjedan za tjednom, mjesec za mjesecom.
Dala bi si vremena, kadgod bi to mogla, jer to nije bila elitna bolnica u koju bi dolazili bogataši kad bi njihovi problemi ili ovisnosti postajali presnažni da bi se sami mogli nositi s njima. Niti je to bila ulična klinika koju su vodili idealisti što žive o kruhu i vodi. Bila je to učinkovita institucija koja se trudila i primala emocionalno i mentalno bolesne sa svih stranputica života.

Na drugom je katu bila žena s Alzheimerovom bolešću koja je šila lutke za svoju unučad, a onda se igrala s njima, ponekad bi zaboravila da uopće ima unuke. Bio je tamo muškarac koji je mislio da je John Kennedy i provodio većinu svojih dana bezazleno pišući govore. Agresivniji pacijenti bili su smješteni na trećem katu, gdje je sigurnost bila čvršća. Debeli staklena vrata bila su zaključana, a na prozorima su bile postavljene rešetke.

Tess je veći dio poslijepodneva provela tamo. U pet je bila gotovo posve iscijedena. Maltene je sat vremena provela na seansi s paranoičnim shizofreničarom koji joj je dobacivao prostote, a potom je još bacio i poslužavnik s ručkom prije negoli su ga dvojica čuvara uspjela svladati. Tess mu je sama dala injekciju Thorazinea, ali ne bez žaljenja. On će ostatak svog života provesti na medicaciji.

Kada se ponovno smirio, Tess ga je napustila i povukla se u prostoriju za osoblje, kako bi uhvatila bar nekoliko mirnih trenutaka. Trebala je vidjeti još jednog pacijenta: Lydiju Woods, trideset sedmogodišnju ženu koja je vodila domaćinstvo s troje djece, obavljala posao brokera i bila predsjednik PTA. Kuhala je gurmanska jela, sudjelovala u svakoj školskoj aktivnosti, i bila proglašena poslovnom ženom godine. Žena novoga doba, koja je mogla imati i koja je imala sve.

Prije dva mjeseca doživjela je slom na školskoj zabavi. Imale je grčeve i napadaje, koje su mnogi od užasnutih roditelja smatrali padavicom. Kada je odvedena u bolnicu, otkrili su da se pokušavala odviknuti od nečeg tako ozbiljnog kao što je heroin.

Lydia Woods svoj savršeni svijet držala je na okupu pornoću lialiuma i alkohola sve dok joj muž nije zaprijetio razvodom. Da pokaže svoju snagu, krenula je na potpunu apstinenciju i ignorirala tjelesne reakcije u očajničkom pokušaju da održi svoj život onakvim kakvog ga je sama izgradila.

A sada, premda je fizička bolest bila pod kontrolom, morala se suočiti s razlozima i rezultatima.

Tess se spustila dizalom na prvi kat, gdje je zatražila Lydijin dosje. Proučila ga je i stavila pod ruku. Soba joj se nalazila na kraju hodnika. Lydia je ostavila sobu otvorenom, ali Tess je pokucala prije nego što je ušla.

Zavjese su bile navučene, soba zamračena. Pored kreveta nalazilo se cvijeće, ljubičasti karanfili. Miris im je bio lagan, sladak i poletan. Sama Lydia bila je na krevetu, skupljena, okrenuta praznom zidu. Nije primijetila Tessinu nazočnost.

- Dobar dan, Lydia. - Tess položi dosje na mali stol i baci pogled uokolo po sobi. Odjeća koju je Lydia nosila prethodni dan bila je bačena na hrpu u kutu. - Ovdje je mračno - rekla je i razmakla zavjese.

- Volim mrak.

Tess baci pogled na lik na krevetu. Bilo je vrijeme da se pokrene.

- Ja ne volim - jednostavno reče i posve razvuče zavjese. Kada se po sobi rasula svjetlost, Lydia se okrenula i bijesno je pogledala. Nije brinula za kosu i makeup. Oko ustiju joj je bila razvučena, gorka crta.

- To je moja soba. j - Da, to je tvoja soba. Iz svega onoga što čujem previše vremena provodiš sama u njoj.

- A kog bih vruga trebala raditi na ovakvom mjestu? Plesti košare za voće i oraščiče?

- Mogla bi otići u šetnju u park. Tess sjedne, ali nije dirala dosje.

- Ja ne pripadam ovamo. Ja ne želim biti ovdje.

- Slobodna si da odeš bilo kada. - Tess je promatrala kako sjeda i pali cigaretu.

- Ovo nije zatvor, Lydia. - Lako je to tebi reći.

- Sama si pristala doći ovamo. Kad se budeš osjetila spremnom, možeš otići.

Lydia nije rekla ništa, samo je pušila i u tišini razmišljala. - Vidim da ti je muž jučer bio u posjetu.

Lydia baci pogled na cvijeće i reče: - Da?

- Kako se osjećaš kad ga vidiš?

- O, obožavam to - reče oštrim glasom. - Volim kad dolazi ovamo i vidi me ovakvu. - Uhvati se za neopranu kosu. - Rekla sam mu da može dovesti i djecu da vide kakva je strašna vještica njihova majka.

- Jesi li znala da dolazi? - Znala sam.

- Imaš tuš ovdje. Šampon, kozmetiku.

- Zar nisi ti bila ona koja je rekla da sam se skrivala iza stvari?

- Uporaba tableta i alkohola kao štaka nije isto kao i potruditi se da izgledaš lijepo svome mužu. Htjela si da te vidi ovakvu, Lydia. Zašto? Tako da ode i bude mu žao? Da se osjeća krivim?

Strelica je pogodila pravo mjesto i izazvala napad bijesa, upravo kao što se i nadala.

- Samo začepi. To nije tvoja stvar.

- Je li ti muž donio ovo cvijeće? Prekrasno je.

Lydia ga ponovno pogleda. Pri pogledu na njega htjede zaplakati, olabaviti oštricu gorčine i neuspjeha koja je sada predstavljala njezinu obranu. Dohvatila je vazu i tresnula i nju i cvijeće o zid.

Iz predsoblja, gdje su mu rekli da pričekaj, Ben je začuo udarac. Skočio je sa stolice i pojurio prema otvorenim vratima, dje ga je zaustavila sestra.

- Zao mi je, gospodine, doista ne možete ući. Dr. Court je s pacijentom. - Zaklanjajući mu put, sama se uputila k vratima.

- O, gospodo Rydel - Ben začu Tessin glas, distanciran i smiren. - Biste li htjeli donijeti lopaticu za smeće i krpu, tako da gospoda Woods može počistiti ovo?

- Neću! - viknu na nju Lydia. - Ovo je moja soba i ja je neću počistiti.

- U tom ću slučaju paziti kamo hodam da si ne porežem noge na staklu.

- Mrzim te. - Kad je vidjela da Tess nije ni trepnula okom, Lydia je povikala još glasnije. - Mrzim te! Nisi me čula?

- Da, čujem te sasvim dobro. Ali razmišljam da li ti to višeš na mene, Lydia, ili na sebe.

- Što ti sebi umišljaš, tko si ti? - Ruka joj je radila poput čekića i gnječila cigaretu. - Dolaziš ovamo tjedan za tjednom, samozadovoljna izgleda u lijepim, skupim kompletima i očekuješ od mene da si pred tobom ogolim dušu. Slušaj, neću. Misliš da želim razgovarati s nekom ledenom djevicom koja si je lijepo izorganizirala cijeli svoj život? Gospodica iz visokog društva kojoj je hobi liječenje ludaka, a onda se vrati u svoj tip-top dom i zaboravi na njih.

- Ne zaboravljam na njih, Lydia.

Tessin je glas bio miran, direktan kontrast, ali Ben ju je čuo u hodniku.

- Zlo mi je od tebe. - Lydia ustane s kreveta prvi put toga dana. - Ne mogu podnijeti tvoj izgled s tim talijanskim cipelama i malim zlatnim kopčama i tom savršenošću.

- Nisam savršena, Lydia, nitko od nas nije savršen. Nitko od nas ne mora biti savršen da zasluži ljubav i poštovanje. Počele su suze, ali Tess nije ustajala da je utješi. Nije bilo vrijeme za to.

- Što ti znaš o greškama? Što ti, do vraga, znaš o tome kako sam živjela? K vragu, meni su stvari doista polazile za rukom. Jesu.

- Da, jesu. Ali ništa ne traje vječno, ukoliko odbijaš dopustiti mogućnost nedostataka.

- Bila sam isto tako dobra kao i ti. Bila sam bolja. Imala sam odjeću poput tvoje, i dom. Mrzim što dolaziš ovamo i podsjećaš me. Izadi van. Samo izadi i ostavi me samu.

- U redu. - Tess ustane i ponese dosje. - Vratit ću se sljedećeg tjedna. I ranije, budiš li me tražila. Otišla je do vrata i okrenula se. - Još uvijek imaš dom, Lydia. - Bolničarka je stajala na vratima i držala lopaticu za smeće i krpu. Tess ih uzme i položi na unutrašnjoj strani zida. Tražit ću da pošalju novu vazru za ovo cvijeće.

Tess izađe i na trenutak zaklopi oči. Tu vrstu agresivne mržnje, čak i kada je dolazila od bolesti, a ne od srca, nikada nije bilo lako primiti.

- Doktorice?

Tess se strese i otvori oči. Ben je stajao tu, tek nekoliko koraka dalje.

- Uranio si.

- Da. - Prišao joj je i uhvatio je ispod ruke. - Kog vraga radiš na mjestu poput ovog?

- To mi je posao. Morat ćeš pričekati minutu. Moram unijeti nekoliko stvari u ovaj dosje. - Otišla je do prostorije za bolničarke, pogledala na sat, i počela pisati.

Ben ju je promatrao. U ovom trenutku izgledala je kao da onaj gadni mali prizor kojem je bio svjedokom uopće nije imao utjecaja na nju. Lice joj je bilo smireno dok je pisala, bio je siguran, veoma profesionalnom rukom. Ali primijetio je i onaj kratki nekontrolirani trenutak kad je izašla na hodnik. Nije da sve to nema nikakvog utjecaja na nju, samo se kontrolira do krajnosti. Nije mu se to sviđalo, kao što mu se nije sviđalo ni ovo mjesto sa čistim bijelim zidovima i praznim, jadnim licima.

Vratila je dosje sestri, a potom prigušenim glasom rekla nekoliko stvari za koje je pretpostavljao da se odnose na ženu koja se upravo izvikala na nju, a onda opet pogledala na sat.

- Žao mi je što si morao čekati - reče Tess kad se vratila. - Moram otići po kaput. Zašto me ne pričekas vani? Kada je izašla, stajao je na rubu travnjaka i pušio.

- Nikada mi na telefon ne daš šansu da ti kažem kako ne volim što se miješaš u sve ovo. Sama dolazim i odlazim iz klinike već dugo vremena.

Bacio je cigaretu i oprezno je ugasio. - Zašto si trpila sva ta sranja od nje?

Tess duboko udahne i onda ga uhvati ispod ruke. - Gdje si parkirao?

- To je psihijatrijski trik, odgovarati pitanjem na pitanje. - Da. Točno. Gledaj, da me nije napala, ja ne bih radila svoj posao. To je prvi put da smo doista nekamo dospjeli, otkako sam je počela vidati. Dakle, gdje si parkirao? Hladno je.

- Tamo prijeko. - Krenuo je s njom, više nego sretan što odlazi iz te klinike. - Ponovno te zvao.

- Da, upravo nakon tebe. - Mučila se da se prema tome odnosi s istom profesionalnom lakoćom koju je pokazivala prema pacijentima u klinici. - Jesu li mu uspješni ući u trag?

- Suzili su mu područje na nekoliko blokova. Nitko nije vidio ništa. Još uvijek radimo na tome.

- Njegova je Laura mrtva.

- To sam i mislio. - Stavio je ruku na vrata od auta, a onda opet spustio. - Jednako kao što sam se i dosjetio da si ti sljedeća meta.

Nije problijedjela niti se stresla. Nije to ni očekivao od nje. Jednostavno je kimnula glavom, s prihvaćanjem, a onda ga ponovno uhvatila za ruku.

- Hoćeš li mi učiniti uslugu? - Mogu bar pokušati.

- Nemojmo o tome pričati večeras. Uopće. - Tess...

- Molim te. Moram s tobom sutra otići u postaju do kapetana Harrisa. Nije li to dovoljno rano, ponovno sve to prolaziti?

Svoju hladnu ruku bez rukavice stavio joj je na lice. - Neću dopustiti da ti se bilo što dogodi. I nije me briga što sve moram uraditi za to.

Nasmijala se i uhvatila ga za ruku.

- Tada se nemam za što brinuti, zar ne?

- Stalo mi je do tebe - reče joj pažljivo. Bilo je to najviše što je ikada mogao reći nekoj ženi. - Želim da to znaš.

- Onda me odvezi kući, Ben. - Puhnula mu je u dlan i rekla: - I pokaži mi to.

Čistač je potišteno u hodniku Odjela krpom kupio lokvu boje mulja. Ispod teškog mirisa sredstva za čišćenje probijali su tragovi više ljudskih mirisa. Automat iz kojeg se mogla dobiti crna ili bijela kava, a kad je bio osobito darežljiv i vruća čokolada, bio je naslonjen poput ranjenog vojnika na svog druga koji je dijelio čokoladice i slatkiše. Po pločicama su posvuda bile razasute čaše od papira. Ben je vodio Tess oko najgoreg dijela.

- Automat za kavu je ponovno eksplodirao?

Muškarac u prašnjavosivom radnom odijelu i prašinasto sive kose pogledao je preko drške svoje krpe.

- Vi momci lupate u te automate. Pogledaj tamo u onaj udarac. - I dok je gestikulirao, prosuo je još više kave i lizola. - Kriminalno.

- Da. - Ben baci prijekoran pogled na automat za slatkiše. I sam ga je jučer pošteno udario, nakon što je izgubio još pedeset centa. - Netko bi to trebao istražiti. Pazi na cipele, doktorice.

Doveo ju je do Odjela, gdje su u osam sati zvonili već svi telefoni.

- Paris. - Lowensteinova baci papirnatu čašu u koš za smeće, čaša pogodi rub i prevrne se u koš. - Kapetanova je kći sinoć dobila bebu.

- Sinoć? - Zaustavio se kod svog stola da provjeri poruke. Jedna je bila od njegove majke koja ga je podsjećala kako je prošlo skoro mjesec dana otkako se javio.

- U 10.35 navečer.

- Sranje, zar nije mogla "pričekati par dana? Kladio sam se na petnaestog. - Ipak je bilo šanse, računao je, ako je surađivala i rodila dječaka. - Što je rodila?

- Curicu, tri i po kile, pedeset centimetara. Jackson je točno pogodio.

- Brojke.

Ustala je i kratko i stručno odmjerila Tess. Lowensteinova je procijenila vrijednost torbice od zmijske kože na oko sto pedeset dolara i osjetila mali, bezazleni ugriz zavisti.

- Dobro jutro, doktorice Court. - Dobro" jutro.

- Ah, ako želite kavu ili nešto drugo, donosimo ih iz prostorije za sastanke, dok se ovo ovdje ne sređi. Sastat ćemo se ondje za nekoliko minuta. - Miris je bio francuski, prava stvar, zaključio Lowensteinova, kad je kratko i diskretno onjušila.

- Hvala, čekat ću.

- Zašto ne sjedneš, dok kapetan ne bude spreman? predloži Ben i pogleda uokolo, tražeći čistu stolicu. - Moram se javiti na nekoliko od ovih poziva.

Izenada se začu prosta psovka iz hodnika, zajedno s lomom metala. Tess se okrene i ugleda prljavu vodu iz kante kako teče hodnikom. A onda, kao da se otvorio pakao.

Žilavi crnac s lisicama na rukama dospio je tek do vrata, kad ga je neki muškarac u kaputu dohvatio hrvačkim zahvatom.

- Pogledajte moj pod! - Gotovo plešući od bijesa, na scenu stupi i čistač. Mahao je krpom, prskajući posvuda. -

Otići ću u sindikat. Vidjet ćete da hoću.

Zatvorenik se pracakao poput šarana na suhom, dok se policajac na dužnosti pokušao održati na njemu.

- Makni tu krpu s mog lica. - Dašćući i sav crven u licu, pokušavao je izbjeći sljedeći tuš, dok je crnac zavijao visokim glasom.

- Sranje, Mullendore, zar ne možeš kontrolirati svog uhićenika? - Bez žurbe, Ben krene u pomoć kad je crncu uspjelo zariti zube u Mullendoreovu ruku. Začula se prava salva psovki prije nego što se zatvorenik uspio osloboditi i sjuriti ravno u Bena. - Isuse, pomoz mi, hoćeš li? Ovaj je momak prava životinja.

Mullendore skoči i zapriječi pu: zatvoreniku. Na trenutak su izgledali kao da se spremaju zaplesati rumbu. A onda su se sva trojica pokliznula na mokrom podu i srušila na hrpu.

Lowensteinova je, pored Tess, promatrala ovaj prizor s rukama na bokovima.

- Zar ih ne biste trebali prekinuti? - naglas je razmišljala Tess.

- Momak ima lisice i nema ni pedeset kila. Bit će začas gotovi.

- Nećete me strpati u ćeliju! - Crnac se praćakao, prevrtao i vrištao, i na koncu nekako uspio slobodnim koljenom pošteno odalapati Bena u slabine. Ben ga je refleksno udario laktom ispod brade. Kad je čovjek pao, Ben se strovalio na njega, a Mullendore je dahtao pored njih.

- Hvala, Paris. - Mullendore ispruži ranjenu ruku i stane proučavati otiske zubi. - Bože, vjerojatno ću morati primiti injekciju. Tip je poludio kad smo ušli u zgradu.

Ben je uspjelo pridići se na ruke i na koljena. Teško je disao i svaki udah mu je pričinjačio žareću bol u utrobi. Pokušavao je progovoriti, još jednom je glasno udahnuo i ponovno pokušao.

- Kurvin sin, razbio mi je jaja.

- Uistinu mi je žao zbog toga, Ben. - Mullendore izvadi rupčić i omota ga oko ugriza. - Sad djeluje doista mirno, pa ipak.

Ben zastanja i nekako se uspravi, sjedne na pod i nasloni na zid.

- Za ime Božje, odvedi ga iza rešetaka prije nego što dode k sebi.

Sjedio je dok je Mullendore vezao onesviještenog zatvorenika. Hladna, kavom onečišćena voda uprljala mu je traperice na koljenima i stegnima i poprskala košulju. I premda se nastavila upijati, jer je sjedio na njoj, i dalje je sjedio razmišljajući o tome zašto je to koljeno koje ga je mlatnulo u njegov muški ponos bilo tako koščato.

Dok je jurio niz hodnik po novu kantu vode, čistač je mlatao krpom po kanti.

- Razgovarat ću s upraviteljem. Bio sam gotovo gotov s tim hodnikom.

- Baš nezgodno - reče" Ben, i ne pogledavši ga, dok mu se bol među nogama penjala prema glavi.

- Ne brini, Paris. - Lowensteinova se nasloni na vrata, pažljivo izbjegavajući malu rijeku koja je nastala. - Postoje šanse da ćeš možda ipak ostati pastuh.

- Poljubi me u dupe.

- Srce, znaš da mi je muž ljubomorani.

Tess čučne pored njega i pogladi ga puna suosjećanja. Ruka joj je bila nježna dok ga je gladila po licu, ali oči su joj se iskrile od smijeha.

- Jesi li dobro?

- O, fantastično sam. Baš volim upijati kavu preko kože. - Administrativni posao, zar ne?

- Da, baš tako.

- Hoćeš li ustati?

- Neću. - Nekako se odupro potrebi da se uhvati među noge i provjeri je li sve na mjestu.

Nije uspjela suzdržati smijeh, premda je stavila ruku na usta. Pogled koji joj je dobacio učinio je samo još gore. Glas joj je podrhtavao od smijeha:

- Ne možeš sjediti ovdje cijeli dan. Sjediš u lokvi i smrdiš po prolivenoj kavi koju nitko nije oprao preko vikenda.

- Lijepi maniri liječnika, doktorice. - Uhvatio ju je za ruku dok je vodila bezizlazni rat protiv smijeha. - Samo da te jednom dobro potegnem i bit ćeš tu na podu kraj mene.

- Tada ćeš se morati suočiti sa svim onim posljedicama osjećaja krivnje. A da ne govorim o računima za čišćenje. Ed se spuštao hodnikom, još uvijek zakrabuljen u zimski kaput. Izbjegao je najgoru poplavu te izvadio ostatak svog jutarnjeg jogurta iz kutije. Oblizujući žlicu, zaustavio se pred partnerom.

- Dobro jutro, doktorice Court.

- Dobro jutro. - Ustala je, još uvijek gušeći se od smijeha.

- Lijep dan.

- Da, ali `-malo hladan.

- Kažu na prognozi da će se temperatura danas popodne popeti i na deset stupnjeva.

- O, vas dvoje ste ludačka konabinacija - reče im Ben. - Divota.

Tess pročisti grlo.

- Ben... Ben je imao malu nezgodu.

Ed podigne guste obrve, gledajući potok koji se slijevao niz hodnik.

- Zadrži svoj studentski smisao za humor za sebe zaprijeti Ben.

- Studentski - Ed ponovi riječ, sav impresioniran. Pružio je praznu kutiju Tessi, a zatim obuhvatio Bena ispod pazuha i podigao na noge, bez imalo napora. - Mokre su ti hlače.

- Savladavao sam uhićenika.

- Da? Dakle i takve se stvari događaju usred sve ove napetosti i uzbuđenja.

- Idem do svog ormarića - proguncta Ben. - Provjeri nije li se doktorica možda povrijedila od smijeha. -

Odgegao se, pomalo raskrečeno, niz hodnik.

Ed uzme od Tess praznu kutiju i plastičnu žlicu. - Želite malo kave?

- Ne - uspjelo joj je izustiti. - Ne, mislim da mi je dosta.

- Sačekajte me samo minutu i odvest ću vas kapetanu Harrisu.

Sreli su se u prostoriji za sastanke. I premda se čuo mehanički zvuk grijanja, podovi su ostali hladni. Harris je izgubio svoju svakogodišnju kampanju da se nabavi sag. Rolete su bile spuštene u neuspješnom pokušaju da se bar prozori izoliraju. Netko je objesio poster na kojem se Amerika poziva da čuva energiju.

Tess je sjela za stol, a pored nje se smjestio Ed. Lagani miris jasmína isparavao se iz njegovog čaja.

Lowensteinova je sjela na rub malog stola i polako nji

hala nogu. Bigsby je utonuo u stolicu, s velikim pakovanjem papirnatih maramica u krilu. Svakih nekoliko minuta ispuhivao bi svoj već posve crveni nos. Rodericka je gripa bacila u krevet.

Harris je stajao pored zelene ploče na kojoj su u urednim stupcima bila poredana imena i ostale bitne informacije vezane za žrtve. Plan grada prostirao se po zidu, proboden s četiri plave zastavice. Poreci toga nalazila se i ploča od pluta. Na njoj su bile crno-bijele fotografije umorenih žena.

- Svi imamo prijepis telefonskih razgovora koje je vodila doktorica Court.

Zvučalo je to tako hladno, tako poslovno, pomislila je. Prijepis. Oni nisu mogli čuti bol niti bolest u tim

prijepisima. - Kapetane Harris - reče Tess i stavi pred sebe vlastite

zabilješke. - Donijela sam vam novo izvješće, s mojim mišljenjem i dijagnozom. Smatram da bi moglo pomoći, ukoliko vama i vašim službenicima objasnim značenje tih telefonskih poziva.

Harris, skrštenih ruku iza leđa, samo je kimnuo glavom. Gradonačelnik, mediji, načelnik policije, bili su mu za petama. Htio je da to već jednom završi, tako da se može posvetiti svojoj novoj unučici. Kad ju je ugledao iza stakla u rodilištu, gotovo je povjerovao da život ipak ima nekakvog smisla.

- Muškarac koji mi se javio nazvao je zato što je bio uplašen, bojao se samoga sebe. Nema više kontrolu nad svojim vlastitim životom, bolest je preuzela kontrolu. Zadnje... - Pogled joj privuče fotografija Anne Reasoner.

- Zadnje ubojstvo nije bilo dio plana. - Navlažila je usne jezikom i samo ovlaš podigla pogled kad je Ben ušao.

- Čekao je mene... baš mene. Ne možemo znati sa sigurnošću kako se usredotočavao na druge žrtve. Kod

Barbare Clayton možemo biti gotovo potpuno sigurni da se radilo o slučajnosti. Pokvario joj se auto. On se

našao tamo. U mom slučaju stvar je malo sofisticiranija. Vidio je moje ime i moju fotografiju u novinama. -

Zastala je na trenutak očekujući da će Ben sjesti na stolicu do nje. On je umjesto toga ostao odozad, naslonjen na zatvorena vrata, dijelio ih je stol. - Privučen je racionalni dio njegova uma, onaj dio koji mu omogućuje da

funkcionira iz dana u dan. Tu je vidio pomoć, nekoga tko ga nije smjesta osudio. Nekoga tko tvrdi da razumije barem dio patnje. Nekoga tko dovoljno nalikuje na njegovu Lauru da izazove osjećaje ljubavi i potpunog

očaja... Mislim da je ispravno reći da je u noći kad je ubio Anne Reasoner čekao mene jer je htio razgovarati sa mnom, objasniti zašto, prije no... prije no što je učinio ono što je bio prisiljen učiniti. Temeljem vaših istraga

mislim da je također ispravno reći da ni s kim drugim nije osjećao tu potrebu da objašnjava. U svojim spisima vidjet ćete da uvijek iznova traži da razumijem. Ovdje sam ja točka na kojoj se koleba. A on može skrenuti bilo

kamo. - Spojila je dlanove i pomicala ih naprijed-nazad pokazujući neizvjesnost kretanja. - On traži pomoć, a onda njegova bolest preuzme premoć i on samo želi dovršiti ono što je započeo. Još dvije žrtve - reče smireno. -

Ili, u njegovim mislima to su još dvije duše koje je potrebno spasiti. Moja, i potom njegova.

Ed je uredno bilježio kratke napomene na margini svojih spisa.

- Zašto on ne bi povukao nekog drugog, ako ne može dobiti vas, što će ga spriječiti u tome?

- Potrebna sam mu. Do sada mi se javio tri puta. Vidio me je u crkvi. Bila sam u crkvi... njegovoj crkvi.

Izgleдам poput njegove Laure. Rekla sam mu da mu želim pomoći. Sto je veća blizina koju osjeća prema meni, to je nužnije da sa mnom dovrši svoju misiju.

- Još uvijek mislite da će planirati osmi prosinca? Lowensteinova je imala prijepis u rukama ali nije gledala u njega.

- Da. Mislim da nije u stanju ponovno razbiti shemu. Anne Reasoner ga je suviše koštala. Kriva žena, u krivoj noći. - Tess je osjetila grč straha u želucu i potom se ispravila i potisnula ga.

- Ne bi li bilo moguće - započe Ed - da bi se on, zbog toga što se tako usmjerio na vas, mogao i ranije okomiti na vas?

- Ta mogućnost uvijek postoji. Kod duševnih bolesti rijetko se može govoriti u apsolutnim kategorijama.

- Nastavit ćemo svoju cjelodnevnu zaštitu - Harris doda. - Imat ćete prislusni uredaj na telefonu i čuvare dok ga ne uhvatimo. U međuvremenu, želimo da nastavite s radom u uredu i s uobičajenom osobnom rutinom. Motri vas, tako da zna kakva je. Ukoliko mu budete djelovali pristupačno, možda ga šćepamo.
- Zašto joj ne kažete što iza svega toga stoji? - reče tiho Ben stojeći na vratima. Ruke su mu bile u džepovima, glas opušten. Tess je bio dovoljan jedan jedini pogled da vidi što se zbiva u njemu. - Hoćete da bude mamac.

Harris ga pogleda. Glava "mu nije promijenio ni opseg niti boju, kad je ponovno progovorio.

- Dr. Court je izabrana. Ono što ja želim uopće nije tako važno kao ono što želi ubojica. To je razlog zbog kojeg će imati ljude u svom domu, u uredu, čak i u proklesoj trgovini namirnicama.

- Trebala bi biti negdje na sigurnom mjestu sljedeća dva tjedna.

- O toj ideji se razmišljalo i to je odbačeno.

- Odbačeno? - Ben krene s vrata. - Tko je to odbacio? - Ja - reče Tess, sklopi ruke na dosjeu i mirno sjedne.

Ben je gotovo nije ni pogledao, a već je sasuo sav svoj bijes na Harrisa.

- Otkad mi to koristimo građane? Dokle god je na otvorenom, nalazi se u opasnosti.

- Čuvamo je. .

- Da. I svi mi dobro znamo kako lako nešto može poći krivim putem. Jedan krivi korak i izvjesit ćete i njezinu sliku na onaj zid.

- Ben. - Lowensteinova ga uhvati za ruku, ali on se otrese.

- Ne možemo je izlagati opasnosti, kad dobro znamo da je traži. Ići će na sigurno mjesto.

- Ne. - Tess stisne ruke tako čvrsto da su joj zglobovi pobijeljeli. - Ja ne mogu liječiti svoje pacijente ukoliko ne idem u ordinaciju i u kliniku.

- Ne možeš ih liječiti ni ako si mrtva. - Okrenuo se prema njoj i udario objema šakama o stol. - Otidi na odmor. Kupi kartu za Martinique ili Cancun. Hoću da budeš izvan ovoga.

- Ne mogu, Ben. Čak i kad bih mogla otići od svojih pacijenata na par tjedana, ne mogu otići od ostalog.

- Paris... Ben - popravi Harris blažim tonom. - Doktorica Court je svjesna svojih mogućnosti. Dokle god bude ovdje, bit će zaštićena. Njezino je vlastito mišljenje da će je potražiti. Budući da se odlučila surađivati s Odjelom, bit ćemo u stanju držati je pod strogim nadzorom i zaustaviti ga kad krene.

- Izvedimo je i postavimo policajku na njezino mjesto. - Ne. - Ovaj put je Tess ustala, polagano. - Neću da netko ponovno umre zbog mene. Ne opet.

- A ja neću da te našem u nikoj uličici mrtvu sa šalom oko vrata. - Okrenuo joj je leđa. - Vi je koristite, jer istraga stagnira, jer imamo jednog bijednog svjedoka, trgovinu vjerskim predmetima u Bostonu i hrpu psihijatrijskih zagonetki.

- Prihvaćam suradnju doktorice Court, jer već imamo četiri mrtve žene. - Grč u vlastitom želucu sprijećavao je Harrisa da ne podigne glas. - I hoću da svaki od mojih službenika bude na vrhunskom nivou. Sredi se, Bene, ili ću te isključiti iz ovog slućaja.

Tess pokupi papire i tiho izade. Ed se za manje od deset sekundi našao iza nje.

- Trebate malo zraka? - upitao je kad ju je našao kako stoji u hodniku u jadnom stanju.

- Da. Hvala.

Uhvatio ju je za lakat na način koji bi inače kod nje izmamio osmijeh. Kad je otvorio vrata, propuhao ih je hladni kasnojesenski vjetar. Nebo je bilo nemilosrdno, ledenoplavo, bez oblaćka da ga smekša. Oboje su se prisjetili da je to bilo u kolovozu, vrućem, sparnom kolovozu, kada je sve počelo. Ed je čekao dok je Tess zakopćavala kaput.

- Mislim da bismo mogli imati snijeg za Dan zahvalnosti - reče tek konverzacije radi.

- Čini se. - Gurnula je ruke u džep i potražila rukavice, ali nije ih navukla na ruke, nego se samo poigravala njima. - Uvijek mi je žao purica.

- Što?

- Purica - ponovi Ed. - Znate, Dan zahvalnosti. Ne vjerujem da su jako oduševljene što su postale dio tradicije.

- Ne. - Primijetila je da se ipak može nasmijati. - Ne, vjerujem da nisu.

- Nikada se još nije tako vezao za neku ženu. Ne na ovaj način. Nikada kao s vama.

Tess duboko izdahne, želeći naći odgovor. Uvijek je bila u stanju naći odgovor.

- Postaje sve zapetljanije.

- Poznajem Bena već dugo vremena. - Ed izvadi kikiriki iz džepa, slomi ljusku i ponudi Tessi sadržaj. Kad je odmahнула glavom, gurnuo ga je sebi u usta. - Lako ga ćovjek proćita, ako zna kako da gleda. Trenutno je uplašen. Boji se vas i za vas.

Tess baci pogled na parkiralište. Netko od policajaca neće biti sretan kad izade i vidi da mu je prednja desna guma prazna.

- Ne znam što da radim. Ne mogu pobjeći od svega ovoga, premda je dio mene, negdje duboko u meni, prestrašen.

- Zbog telefonskih poziva ili zbog Bena?

- Sve mi se čini da biste trebali biti u mojoj profesiji - promrmljala je.

- Kad ste dovoljno dugo policajac, naučite od svega pomalo.

- Ja ga volim. - Izrekla je to tiho, poput testa. Pošto je to izrekla, drhtavo je uzdahnula. - Bilo bi to dovoljno teško i pod normalnim uvjetima, ali sada... Ne mogu učiniti ono što on želi.

- On to zna. I zbog toga je preplašen. On je dobar policajac. Dokle god bude pazio na vas, bit će sve u redu. - Računam na to. Ali on ima problema i s mojom profesijom. - Okrenula se i pogledala ga u lice. - Znete to. I znate zašto.

- Recimo da znam dovoljno da mogu reći da ima svoje razloge, i kad bude spreman, reći će vam ih. Promatrala je njegovo široko lice, crveno od vjetra. - Sretan je što ima vas.

- Ja mu to neprestano govorim.

- Sagnite se na trenutak. - Kada je to učinio, lagano ga je poljubila u obraz. - Hvala. Još se jače zacrvenio. - Nema na čemu.

Ben ih je promatrao kroz staklena vrata trenutak prije negoli ih je otvorio. Većinu svog bijesa iskalio je na Harrisa. Sve što je preostalo bila je tupa bol negdje posred želuca. Dovoljno je poznavao strah, da ga prepozna.

- Zauzimaš moje mjesto? - blago je upitao.

- Ako si dovoljno glup da mi daš prostora. - Ed se osmjehnu Tess i pruži joj nekoliko kikirikija. - Čuvajte se. Tess se poigravala kikirikijima u ruci i nije rekla ništa kad je Ed nestao u zgradi.

Otkopčane jakne, Ben je stajao pored nje i gledao, kao i ona, prijeko na parkiralište. Vjetar je kotrljao malu smeđu vrećicu po asfaltu.

- Imam susjeda koji će se pohrinuti za moju mačku na neko vrijeme. - Kako je Tess šutjela, pomaknuo se i rekao: - Preselit ću se k tebi.

Promatrala je praznu gumu. - Još više policijske zaštite?

- Tako je. - I više, daleko više. Htio je biti s njom, danju i noću. Nije mogao objasniti, još ne, da želi živjeti s njom, kad još nikada nije živio s nekom drugom ženom. Takvo što bilo je opasno blizu nečem stalnom, a nije smatrao da je spreman za takvo što.

Tess je promatrala kikirikije u ruci, a onda ih stavila u džep. Kao što je rekao Ed, bilo ga je lako pročitati kad znaš kako da gledaš.

- Dat ću ti ključ, ali neću spremati doručak. - A večeru?

- Tu i tamo.

- Zvuči prihvatljivo. Tess? - Da?

- Kad bih ti rekao da sam htio da odeš jer... - oklijevao je, a onda joj stavio ruke na ramena. - Jer ne znam bih li mogao podnijeti da ti se bilo što dogodi, bi li tada išla? - Bi li pošao sa mnom?

- Ne mogu. Znaš da moram... - Prekinuo je, boreći se s frustracijom kad ga je pogledala. - U redu. Trebao bih biti pametniji i ne prepirati se s nekim tko igra ping-pong s moždanim stanicama. Učinit ćeš ono što si rekla da ćeš učiniti, do kraja.

- Veoma sam zainteresirana za to da ti olakšam ovaj slučaj, Ben. Dok ne bude gotovo, činit ću ono što sam rekla da ću činiti.

- To će biti dovoljno. - Povukao se sasvim dovoljno za nju da primijeti da je taj koji stoji s njom sada policajac, u daleko većoj mjeri negoli muškarac. - Dva policajca u uniformi pratit će te u ured. Uredili smo da osiguranje u predvorju ode na odmor i već smo ih zamijenili našim ljudima. Imat ćemo tri čovjeka koji će se smjenjivati u tvojoj čekaonici. Kadgod bude moguće, ja ću doći po tebe i odvesti te doma. Kada to ne budem mogao, pratit će te policajci u uniformi. Koristimo jedan prazan stan na trećem katu kao bazu, ali kad uđeš, vrata su ti zaključana. Ukoliko moraš izaći iz bilo kojeg razloga, nazvat ćeš i pričekati dok se sve ne sredi.

- Zvuči veoma temeljito.

Pomislio je na četiri fotografije na ploči od pluta.

- Da. Ako se bilo što dogodi, doista mislim bilo što... neki tip te odsječe na semaforu, netko te zaustavi na ulici da upita smjer... hoću znati o tome.

- Ben, nije ničija greška što su stvari krenule tim tijekom. Niti tvoja, niti Harrisova, niti moja. Moramo ih jednostavno proći.

- To upravo i namjeravam učiniti. Evo uni:ormiranih. Bolje da kreneš.

- U redu. - Spustila se prvom stubom, a onda okrenula. - Pretpostavljam da se ne bi priličilo za tebe da me poljubiš ovdje, dok si na dužnosti.

- Da. - Sagnuo se i rukama joj obgrlio lice na način koji ju je uvijek ostavljao slabom i krhkom. Otvorenih očiju, uprtih u njezine, ljubio ju je. Usne su mu bile hladne, ali meke, darežljive. Slobodnom ga je rukom

uhvatila za kaput da sačuva ravnotežu, ili možda da ga zadrži još koji trenutak. A on je, kao začaran, promatrao njezine duge trepavice.

- Sjećaš li se uopće gdje si bio ne tako davno cijelih osam sati? - negodovala je Tess.

- Imat ću to na umu. - Odmaknuo se, ali još uvijek joj nije ispuštao ruku. - Pažljivo vozi. Ne bih htio da policajci u uniformama dođu u napast da ti opale kaznu.

- Sredit ću to. - Nasmijala se. - Vidimo se večeras. Pustio ju je da krene.

- Volim da mi steak bude srednje pečen. - A ja volim slabo pečen.

Gledao ju je dok je ulazila u auto i izvezla se s parkirališta. Policajci koji su je pratili vozili su odmah iza nje.

Tess je znala da sanja, kao što je znala i to da postoje solidni i logični razlozi tome snu. Ali to joj nije pomoglo da odagna strah.

Trčala je. Mišići u listu desne noge bili su joj zgrčeni od napora. U snu je tiho jaukala od boli. Na sve strane su izranjali nekakvi hodnici i zbušnjivali je. Pokušavala je trčati pravo, jer je znala da negdje moraju biti vrata.

Sama ih treba naći. Njezino je disanje češko odjekivalo u labirintu. Na zidovima su bila zrcala koja su je zrcalila na sve strine.

Nosila je aktovku. Pogledala je u nju priglupo, ali je nije ispuštala iz ruke. Kad bi postala preteška u jednoj ruci, nosila ju je u obje i nastavljala trčati. A onda je izgubila ravnotežu, ispružila ruku i udarila njome u zrcalo.

Podigla je pogled, dahćući. Anne Reasoner je zurila u nju. A zatim se zrcalo pretopilo u još jedan hodnik.

Nastavila je trčati, pravocrtno. Od težine aktovke boljele su je ruke, ali ipak ju je vukla sa sobom. Mišići su je pekli od napora. A onda je ugledala vrata. Gotovo je zajecala od olakšanja i krenula prema njima. Bila su zaključana. Očajnički je tražila ključ. Uvijek negdje mora biti ključ. Međutim, kvaka se polako okrenula s druge strane.

"Ben." Ispružila je ruku prema njemu da joj pomogne učiniti i taj posljednji korak koji je vodio u sigurnost. Ali lik na drugoj strani bio je crn i bijel.

Crna reverenda, bijeli ovratnik. Bijela svila naglavnika. Gledala je kako joj se primiče, zavezan u čvor poput bisera, i kako joj se spušta na vrat. A onda je počela vikati.

- Tess. Tess, probudi se, ljubavi, probudi se.

Grčevito je disala i dohvatila se za vrat, kao da se želi iščupati iz tog sna.

- Smiri se. - Začula je u mraku njegov umirujući glas. - Samo duboko diši i opusti se. Ja sam tu kraj tebe. Črsto se uhvatila za njega i pritisla lice uz njegovo

rame. I dok ju je milovao po ledima, borila se da se usredotoči na njegove ruke i zaboravi san.

- Oprosti - uspjelo joj je reći kad je došla do daha. Bio je to samo san. Oprosti.

- Mora da je bio divan. - Nježno joj je sklanjao kosu s lica. Bila je sva naježena. Ben povuče pokrivače i umota je u njih. - Hoćeš mi reći nešto o tome?

- Jednostavno od umora i pretjeranog rada. - Podigla je koljena i nalaktila se na njih.

- Hoćeš li malo vode? - Da, molim te.

Trljala je rukama po licu i slušala vodu kako teče iz slavine u kupaonici. Ostavio je upaljeno svjetlo koje je prodiralo kroz vrata.

- Izvoli. Često imaš noćne more?

- Nemam. - Pijuckala j vodu da si ovlaži suho grlo. - Imala sam nekoliko kad su mi umrli roditelji. Tada bi mi došao djed i sjedio pored mene, na koncu bi zaspao u naslonjaču.

- Ja ću sjediti pored tebe. - Vratio se u krevet i zagrlio je. - Bolje?

- Mnogo bolje. Mislim da se osjećam glupo.

- Ne bi li ti možda rekla, govoreći psihijatrijski, da je pod određenim okolnostima zdravo osjećati se uplašenim? - Mislim da bih. - Stavila mu je ruku na rame. - Hvala. - A što te drugo muči?

Popila je još jedan gutlja vode, a potom stavila čašu na stranu.

- Trudila sam se da se to ne vidi na meni. - Nije uspjelo. Što je to?

Tess uzdahne i pogleda u tračak svjetla na podu spavaće sobe.

- Imam jednog pacijenta. Ili imala sam ga, svedjedno. Četrnaestogodišnji dječak, alkoholičar, teška depresija, suicidalne tendencije. Htjela sam da ga roditelji smjeste u jednu kliniku u Virginiji.

- A oni to neće.

- Ne samo to, nego danas nije došao ni na seansu. Nazvala sam i dobila njegovu majku. Rekla mi je da misli da Joey sasvim fino napreduje. Nije uopće htjela razgovarati o klinici. Rekla je da će ga pustiti da malo odahne od seansi. Ne mogu ništa učiniti. Ništa. - To ju je od svega najgore pogodilo. - Ona se neće suočiti s činjenicom da on ne napreduje. Voli ga, ali zatvara oči pred onim što ne želi vidjeti. Ja sam mu svaki tjedan zavijala ranu, ali rana nikako da zacijeli.

- Ne možeš je natjerati da odvede maloga u bolnicu. Možda će doista pomoći ako malo odahne. Pusti neka na ranu dode malo zraka.

- Voljela bih da mogu vjerovati u to.

U tonu njenog glasa začuo je nešto što ga je nagnalo da je još bliže primakne sebi. Krv mu se sledila u žilama kad je čuo njene krike u snu. Sada je ponovno potekla, živa i vrela.

- Vidiš, doktorice, oboje radimo posao u kojem možemo izgubiti ljude. To je ono što te probudi u tri sata u noći i počneš buljiti u strop ili kroz prozor. Ponekad jednostavno moraš prebaciti kanal. Jednostavno isključiti se.

- Znam. Pravilo broj jedan je profesionalna distanca. Pogleda ga. - A što tebe najbolje isključuje?

Vidjela je kako se smješka. - Zaista to hoćeš znati?

- Da. - Rukom mu je prošla tijelom i udobno se zaustavila na boku. - Upravo mi je sada posebno stalo da to saznam.

- Ovo obično funkcionira. - Jednim ju je laganim pokretom privukao na sebe. Osjetio je pritisak njezinih čvrstih grudi i miris njezine kose koja mu je padala po licu. Uhvatio ju je za kosu i njezine usne primakao svojim.

Kako mu je odgovarala. Ta mu je misao prostrujila glavom. Dodir njezinih prstiju na njegovoj koži bio je pravo blaženstvo. Nešto u njezinom oklijevanju još ga je više uzbuđivalo. Kad joj je prešao prstima po unutrašnjoj strani bedara, ona je zadrhtala, tek toliko da mu pokaže da ga želi, ali da je još uvijek nesigurna. Nije mu bilo jasno kako to da je s njom sve djelovalo tako novo. Svaki put kad ju je grlio u tami, u tišini, bilo je kao da je prvi put. Pružala mu je nešto što nije ni znao da mu nedostaje, a više nije bio siguran da bi mogao bez toga.

Usnama mu je lagano dodirivala lice. Želio ju je okrenuti na leđa i prodirati u nju sve dok oboje ne eksplodiraju. S većinom žena uvijek je taj zadnji trenutak ludila brisao sve drugo. S Tess bio je to dodir, šapat, blagi dodir usana. Odagnao je taj prvi nalet žudnje i pustio da oboje lebde.

Zna biti tako nježan, pomisli Tess kao kroz maglu. Ponekad kad su vodili ljubav, sve je bilo tako brzo, tako užurbano. A onda.. Kad je to najmanje očekivala, on bi postao nježan, gotovo lijen, sve dok joj se srce zamalo ne bi raspuklo od slasti. Sad ju je pustio da mu dodiruje tijelo koje je sad već poznavala kao svoje vlastito.

Čuli su se uzdasi. Uzdasi zadovoljstva. Šaputanja. Obećanja. Zagnjurio je glavu u njezinu kosu, dok ga je lickala, u početku gotovo stidljivo, a potom sve odvažnije. Trebalo je otkriti sve te mišiće. Bili su napeti, a ona je uživala u pomisli da je ona uzrok te napetosti.

Bokovi su mu bili koščati, dugi i uski. Njezin je jezik klizio po njima, a on se napeo kao luk. Prstom je nježno pratila unutrašnju stranu njegovog bedra, što ga je dovodilo do ludila. Uzdisala je dok je usnama pratila isti trag. Više nije bilo noćnih mora.

Mnoge su ga žene dirale. Možda previše žena. Ali ni s jednom od njih srce mu nije tako divlje lupalo kao s ovom. Želio je satima samo ležati i upijati svaki pojedini osjet. Želio je da i ona osjeća isto, da se znoji i tresne, kao što se on znojio i tresao.

Uspravio se i uhvatio je za ruke. Na trenutak, dugi trenutak, zurili su jedno u drugo pod prigušenim trakom svjetla koji je dopirao iz kupaonice. Dahtao je. Oči su mu bile tamne, pomračene strašću. Posvuda se širio teški miris žudnje.

Polako ju je spuštao, sve dok nije ležala na leđima. Ne popuštajući stisak ruku, ustima ju je dovodio do samog ruba. Njene su se uske, nježne ruke otimale. Tijelo joj se savijalo, napinjalo, ali ne u znak protesta, nego u deliriju užitka. Jezikom je klizio po njoj, u njoj, sve dok nije pomislila da će joj se pluća napuhati poput balona i rasprsnuti od pritiska. Osjetio je kako joj se tijelo grči, čuo je kako izvikuje njegovo ime dok je svršavala.

Njezin se miris prosuo po sobi. Bila je meka kad ju je ispunio kao da nema nijedne kosti u njoj.

- A sad ću te gledati.

Popeo se na nju, i premda mu je svaki mišić titrao od napora, išao je polako, krajnje polako. Zastenjala je, a onda " otvorila oči kad je užitak ponovno počeo rasti. Usne su joj zadrhtale kad je stala izgovarati njegovo ime. A onda je zarila prste u zgužvane plahte.

Ben joj zagnjuri lice u kosu i zaboravi na sve oko sebe.

- Hvala što ste našli vremena za mene, monsinjore reče Tess i sjedne za Loganov stol. U tom joj je trenutku načas, ne baš sasvim ugodno, sinulo kako se njezini pacijenti moraju osjećati prilikom početnog razgovora.

- Zadovoljstvo mi je vidjeti vas. - On se udobno smjestio, prebacio jaknu od tvida preko naslonjača stolice i zasukao rukave tako da su se vidjele njegove snažne ruke s dlakama što već pomalo sijede. Opet je pomislila kako joj nalikuje više na čovjeka naviknutog na ragbijaško igralište, negoli na večernje mise i tamjan. - Hoćete li čaja?

- Ne. Hvala, ništa, monsinjore.

- Budući da smo već kolege, kako bi bilo da me zovete Tim?

- Dobro. - Nasmiješila se i počela svjesno opuštati, počev od nožnih prstiju. - To će sve olakšati. Nisam posebno razmišljala danas kada sam vas zvala, ali...

- Kad svećenik ima problema, on najprije potraži drugog svećenika. Kad analitičar ima problema... Dok je to govorio, Tess opazi kako njen svjesni napor oko opuštanja djeluje.

- Upravo tako. - Više se nije tako grčevito držala za svoju torbicu. - Pretpostavljam da to znači da vas udaraju s oba kraja.

- To također znači da ja mogu birati između dva puta kada i sam imam problema. Stvar je to koja ima svoje za i svoje protiv, ali vi niste došli ovdje da raspravljamo o Kristu protiv Freuda. Zašto mi ne kažete što vas muči?

- U ovom trenutku cijeli niz stvari. Ne osjećam da sam pronašla ključ svijesti onoga... onoga čovjeka za kojim traga policija.

- A mislite da ste trebali?

- Mislim da sam trebala više, budući da sam toliko uključena u cijelu tu stvar. - Podigla je ruku pokretom koji je izražavao frustraciju i nesigurnost. - Razgovarala sam s njim tri puta. Muči me što ne mogu prodrijeti kroz vlastiti strah, možda čak vlastiti interes, i pritisnuti pravu dugmad.

- Mislite li da znate koja su to dugmad?

- Moj se posao sastoji u tome da ih znam.

- Tess, oboje znamo da je psihotična svijest labirint i da se pravci koji vode njezinoj srži mogu neprestano pomicati. Čak i da ga imamo u intenzivnoj terapiji u idealnim uvjetima, moglo bi trajati godinama dok ne pronademo odgovore.

- Oh, znam. Logično, medicinski, ja to znam. - Ali emocionalno je sasvim druga priča. Emocionalno. Svakodnevno se bavila emocijama drugih ljudi. Mectutim, bilo je posve drugačije, i daleko teže, kako je sada otkrila, kad je sebe trebala otvoriti pred nekim drugim.

- Znam da je neprofesionalno, i to me zabrinjava, ali ja sam prešla točku na kojoj mogu biti objektivna. Mon-sinjore Logan... Tim... posljednja žena koju je ubio trebala sam biti ja. Vidjela sam je u onom prolazu. Ne mogu zaboraviti.

Oči su mu bile ljubazne, ali nije u njima vidjela sažalj e.

- Prenošenje krivice neće promijeniti ono što se dogodilo. - Znam to također. - Ustala je i otišla do prozora. Vidjela je skupinu studenata kako hitaju preko travnjaka da ne zakasne na sljedeće predavanje. - Smijem li vam postaviti jedno pitanje?

- Naravno. Moj je posao davati odgovore.

- Smeta li vas što bi taj čovjek mogao biti ili je možda bio svećenik?

- Na osobnoj ravni, mislite, jer sam i ja svećenik? Kako bi razmislio o tome, naslonio se i prekrizio ruke. Kao mlad čovjek bavio se boksom, na ringu i izvan njega. Članci na rukama su mu bili debeli i široki. - Ne mogu zanijekati izvjesnu nelagodu. Međutim, ideja da je taj čovjek svećenik, a ne, recimo, kompjutorski programer, čitavu tu stvar čini senzacionalnijom. Ali jednostavna istina leži u tome da svećenici nisu sveci, nego ljudi, isto kao i vodoinstalateri, desni braniči, ili psihijatri.

- Kad ga pronađu, biste li ga htjeli liječiti?

- Ako to zatraže od mene - reče Logan polako. - Budem li vjerovao da sam od koristi, onda možda. Ne bih se osjećao dužnim ili odgovornim, kao što se, vjerujem, vi osjećate.

- Znae, što se više bojim, to mi postaje bitnije da mu pomognem. - Ponovno se okrenula prema prozoru. - Prošle sam noći imala jedan san. Gadan san. Bila sam izgubljena u tim prolazima, tom labirintu, i bježala sam. I premda sam znala da sanjam, bila sam preplašena. Zidovi su postali zrcala i neprestano sam se u njima odražavala. - Nesvjesno je rukom dotaknula prozorsko staklo, kao što je to učinila sa zrcalom u snu. - Nosila sam aktovku, zapravo vukla je, jer bila je tako teška. Pogledala sam u jedno od tih zrcala, a u njemu nije bio moj odraz, nego odraz Anne Reasoner. A potom je i nje nestalo i ja sam ponovno bježala. Bila su i vrata. Samo sam trebala proći kroz ta vrata. Kada sam tamo došla, vrata su bila zaključana. Ludački sam tražila ključ, ali nisam ga nalazila. A onda su se vrata otvorila sama od sebe. Mislila sam da sam sigurna. Mislila sam... a onda sam ugledala svećeničku reverendu i naglavnik. Okrenula se, ali nije se mogla prisiliti da sjedne. - O, mogla bih sjesti i napisati detaljnu i obuhvatnu analizu tog sna. Moj strah da ne izgubim kontrolu nad situacijom, pretjerani rad i moje odbijanje da malo smanjim njegov teret. Krivnja zbog Anne Reasoner. Frustracija što ne mogu pronaći ključ tom slučaju i moj krajnji, posve krajnji neuspjeh.

Nije spomenula da se boji za svoj život. Logan je to procijenio kao veoma zanimljiv i rječit propust. Ili nije mogla prisiliti samu sebe da se suoči s tim strahom, ili je tu mogućnost povezala sa strahom od neuspjeha.

- Toliko ste sigurni da nećete uspjeti?

- Da, i gadi mi se ta pornisao. - Tess se potcjenjivački nasmiješila nad tim priznanjem. Prijede prstima po koricama stare Biblije i opazi kako su glatke i duboko izrezbarene. - U ovoj knjizi postoji nešto o ponosu koji prethodi padu.

- Sklon sam mišljenju da " to ovisi o ponosu. Pružili ste policiji sve što dobar psihijatar može pružiti. Niste neuspjeli.

- Nikada još nisam doživjela neuspjeh, znate. Barem ne pravi. Ni na osobnoj ravni. Bila sam dobra u školi. Veoma dobro obavljala ulogu domaćice svome djedu dok me vlastita praksa nije lišila i malo slobodnog vremena. Što se tiče muškaraca, osim jedne minorne katastrofe u koledžu, sve je ostalo bilo u redu. Sve je bilo tako sigurno i uredno sve do... dakle, sve do prije nekoliko mjeseci.

- Tess, što se tiče ovog slučaja, vi ste tamo pozvani kao savjetnik. Odgovornost leži na policiji da pronađe tog čovjeka.

- Možda je pri tome trebalo i ostati. Možda - promrmljala je i rukom si prošla kroz kosu. - Nisam baš posve sigurna. Ali sada, kako bih to i mogla. Okrenuo se prema meni. Kad mi je govorio, u njegovom je glasu bio očaj i molba za pomoć. Kako bih mogla, kako bi bilo koji liječnik mogao a da ne pokuša odgovoriti na to?

- Liječiti ga kasnije nije ista stvar kao i osjećati se odgovornim za rezultate njegove bolesti. - U očima mu se pojavio izraz zabrinutosti, dok je ukrštao ruke i stavio ih na stol. - Ukoliko bih morao nagadati prije negoli temeljito prođem ovim izvješćem, rekao bih da ga je k vama privuklo to što kod vas osjeća sućut i izvjesnu ranjivost. Morate biti veoma oprezni da ne dajete prvog previše, kako ne biste pali žrtvom drugog.

- Teško mi je slijediti pravila, što se tiče ovoga. Ben... detektiv Paris... htio je da odem iz grada. Kada je to predložio, na trenutak sam pomislila da ću otići. Sjesti na avion i sletjeti u, ne znam, Mazatlanu, a kada se vratim, sve će već biti gotovo i moj će život opet biti uredan i sređen, kakav je bio i prije. - Zastala je i susrela Loganov miran, strpljiv pogled. - Zaista se mrzim zbog toga.

- Ne smatrate li to normalnom reakcijom na tako stresnu situaciju?

- Za pacijenta da - reče ona i nasmiješi se. - Ali ne i za mene.

- Postoji i takva stvar kao što su pretjerani zahtjevi, Tess.

- Ne pušim. Veoma malo pijem. - Ponovno je sjela. Dakle, izgleda da imam pravo na neki porok.

- Ja sam se odrekao seksa - reče zamišljeno Logan. Pretpostavljam da je to razlog što mislim da imam pravo pušiti i piti. - Ponovno ju je pogledao, obradovan, jer je djelovala smirenije. Ispovijed, dobro je to znao, godi duši. - Dakle, ostajete u Georgetownu i surađujete s policijom. Kako se osjećate zbog toga?

- Nervozno - odgovori mu bez razmišljanja. - Neugodan je osjećaj kad znate da vas netko cijelo vrijeme promatra. Ne mislim samo... - Odmahnula je glavom i prekinula. Tako mi je teško, jer ne znam kako da ga nazovem.

- Većina bi ga ljudi nazvala ubojicom.

- Da, ali on je isto tako i žrtva. U svakom slučaju, ne živcira me samo to što znam da me on motri. I policija to radi. U isto vrijeme sa zadovoljstvom osjećam da e to ono što je potrebno. Nisam prekinula i pobjegla. Zelim pomoći tom čovjeku. Postalo mi je veoma važnim to da mu pomognem. Kada sam se u snu suočila s njim, doživjela sam slom. Na taj sam način iznevjerila i njega i sebe. Neću dopustiti da se to dogodi.

- Ne, ne mislim da ćete to dopustiti. - Logan dohvati nož za papir i počne se igrati drškom. Bio je star i pomalo ljepljiv, uspomena s putovanja u Irsku iz mladosti. Volio ga je, kao što je volio mnoge smiješne stvari. Zavolio je i Tess, premda je nije smatrao smiješnom. - Tess, nadam se da se nećete uvrijediti ako vam predložim da odete odavde na neko vrijeme, kad sve ovo bude gotovo. Stres i pretjerani rad mogu slomiti i najjače od nas.

- Neću se uvrijediti, a mogla bih to shvatiti i kao liječničku naredbu.

- Dobra curica. A recite mi, kako je Ben? - Nasmijao se kada ga je blijedo pogledala. - Ah, dajte, i svećenik može osjetiti romansu u zraku.

- Pretpostavljam da želite reći da je Ben drugi problem. - Uvijek se pretpostavlja da je romansa problem. - Spustio je nož. - Ovaj je put sve u redu, Tess?

- Nisam baš sigurna, ni za jedno od nas. Samo se opipavam. On... ja mislim da nam je veoma stalo jednome do drugoga. Jedino što još nismo došli do toga da ostvarimo uzajamno povjerenje.

- Za povjerenje treba vremena, ukoliko je solidno. Nekoliko puta sam profesionalno razgovarao s njim, a imali smo i jedan prilično pijani susret u malom baru u središtu grada.

- Doista? To mi nije spomenuo.

- Draga moja, muškarac ne voli spominjati kako se napio sa svećenikom. U svakom slučaju, želite li moje mišljenje o detektivu Parisu?

- Da, mislim da želim.

- Rekao bih da je on veoma dobar čovjek, čovjek na koga se možete osloniti. Ona vrsta ljudi koji nazivaju majku jednom mjesečno, čak i kada to radije ne bi. Muškarci poput Bena iskriviti će pravila, ali rijetko će ih prekršiti, jer cijene strukturu, razumiju pojam prava. Postoji neka ljutnja u njemu koju drži duboko zakopanom. Nije napustio Crkvu iz lijenosti, nego zato što je našao previše rupa. Napustio je Crkvu, Tess, ali ostao je katolik do same srži. Tim se naslonio, zadovoljan sa sobom. - Jednominutna analiza moja je specijalnost.

- Vjerujem vam - reče Tess i izvadi dosje iz aktovke. - Nadam se da ćete imati isto toliko sreće i s ovim ovdje. Dogovorila sam se s kapetanom Harrisom. Ovo je moje najnovije izvješće. Naći ćete tu i prijepise mojih telefonskih razgovora. Bit ću vam zahvalna na čudu.

- " Vidjet ću što mogu učiniti. - Hvala što ste me saslušali.

- U svako doba. - Ustao je i otpratio do vrata. - Tess, budete li još imali noćne more, nazovite me. Nikada nije na odmet potražiti malo pomoći.

- Gdje li sam to već čula?

Logan ju je promatrao kako prolazi predvorjem, a onda zatvorio vrata.

Promatrao je kako napušta zgradu. Bilo je opasno slijediti je, ali znao je da je vrijeme za oprez gotovo prošlo. Zaustavila se kod auta, tražeći ključeve. Pognula je glavu, kao u molitvi. Plamen potrebe sukljao je u njemu. Sva zvona svijeta zvonila su mu u glavi. Pipajući, pronašao je u džepu od kaputa bijelu svilu. Hladnu, meku. Davala mu je snage. Tess gurne ključ u bravu.

Kad bi bio dovoljno brz, dovoljno siguran, sve bi bilo gotovo u tren oka. Prsti su mu se stezali i opuštali oko naglavnika, dok mu je srce lupalo u.,grlu. Nešto zaboravljenog lišća, suhog i prašnjavog, zašušti oko njenih nogu. Vidio je kako joj vjetar mrsi kosu oko lica. Izgledala je zabrinuto. Uskoro, uskoro, i ona će biti spokojna. Svi će oni biti spokojni.

Promatrao ju je kako ulazi u auto, čuo je kako se zatvaraju vrata, a onda i zvuk motora. Na ispustu se pojavio oblačić dima. Automobil je napravio blagi luk po parkiralištu, a potom skrenuo na cestu.

Cekao je da i policijski auto zaokrene, a onda otišao u vlastiti. Ona će sada otići u ured, a on će nastaviti s bdjenjem. Pravi trenutak još nije došao. Još uvijek je bilo dovoljno vremena da moli za nju. I za sebe.

Tess spusti slušalicu, nasloni se na stolicu i zaklopi oči. Da igra kriket, bilo bi to oko petsto poena. A u njenoj igri, to nije ni približno dovoljno.

Joey Higgins. Kako da liječi dječaka, kad nije mogla niti razgovarati s njim? Njegova je majka zauzela stav.

Joey više ne pije, prema tome, Joey je u redu i ne treba mu više gnjavaža s psihijatrom. Bio je to mučan i potpuno uzaludan razgovor. Imala je još jednu mogućnost. Mora je iskoristiti.

Nagnula se i pozvala tajnicu.

- Kate, koliko još vremena imam do sljedećeg termina? - Deset minuta.

- U redu. Molim da mi nazovete Donalda Monroea. - Odmah.

Dok je čekala, Tess je pregledavala Joeyev dosje. Njihova joj je zadnja sesija ostala u jasnom sjećanju.

"Smrt i nije nešto tako ozbiljno." "Zašto mi to govoriš, Joey?"

"Zato što nije. Ljudi oduvijek umiru. I vi ćete umrijeti." "Smrt je neizbježna, ali to nije odgovor. Čak se i veoma stari ljudi, veoma bolesni ljudi drže za život jer je dragocjen."

"Ljudi kažu kada netko umre da je tada u miru." "Da, i većina od nas vjeruje da postoji nešto nakon života. Ali svatko od nas je ovdje iz određenog razloga. Naš je život dar, ne uvijek lagan, i sigurno ne uvijek savršen.

Potreban je određen napor da ga učinimo boljim za sebe i za ljude oko nas. Što najviše voliš jesti?"

Blijedo ju je pogledao. "Mislim špagete."

"S mesnim okruglicama ili mesnim umakom?" Smiješak je bio brz, ali bio je tu.

"S mesnim okruglicama."

"Zamisli da nikada nisu probao špagete i mesne okruglice. Nebo bi vjerojatno još uvijek bilo plavo, Božić bi još uvijek dolazio jednom godišnje, ali ti bi propustio nešto fantastično. A da tebe nema, recimo da se nikada nisi ni rodio, još uvijek bismo imali nebo i Božić, ali nedostajalo bi nešto fantastično."

Poziv tajnice vratio ju je u sadašnjost. - Gospodin Monroe na prvoj liniji.

- Hvala vam, Kate. Gospodine Monroe. - Doktorice Court. Neki problem?

- Da, gospodine Monroe, mislim da postoji veliki problem. Snažno se protivim tome da Joey prestane pohađati terapiju.

- Prestane pohađati terapiju? Što time mislite?

- Gospodine Monroe, znate li da je Joey propustio posljednju seansu? j Nastupila je stanka, a potom je začula uzdah. ! - Ne. Pretpostavljam da je to učinio na svoju ruku. ",

Razgovarat ću o tome s Lois. i - Gospodine Monroe, upravo sam razgovarala s vašom suprugom. Odlučila je prekinuti Joeyevu terapiju. Čini se da niste o tome obaviješteni.

- Ne, nisam. - Još jedna stanka, a onda on duboko udahne. - Doktorice Court, Lois hoće da Joey započne s normalnim životom, a njemu je izgleda zaista mnogo bolje. Rekli smo mu o bebi i njegova je reakcija bila ohrabrujuća. Pomoći će mi oličiti dječju sobu.

- Drago mi je to čuti, gospodine Monroe. Međutim, ja i dalje mislim da je on daleko od toga da bi bio spreman napustiti terapiju. Zapravo, i nadalje smatram da bi mu se najbolje pomoglo kad bi proveo neko vrijeme u klinici o " kojoj smo razgovarali.

- Lois se apsolutno protivi njeevom odlasku u kliniku. Oprostite, doktorice Court, zaista sam vam zahvalan na brizi, ali moram je u tome podržati.

Razljutila se toliko da se jedva uspjela kontrolirati. Zar ne vidi da je dječak taj koga treba podržavati? Koga oboje trebaju podržavati?

- Razumijem što osjećate kako prema Joeyu trebate nastupiti jedinstveno. Ali ne mogu vam dovoljno snažno naglasiti kako je od životne važnosti za Joeya da nastavi primati neprestanu stručnu pomoć.

- Ali, doktorice Court, postoji također i rizik od prekomjernog analiziranja. Joey ne pije, ne skita se više s onim društvom s kojim je bio dok je pio. Čak ni svog oca nije spomenuo već dva tjedna.

Posljednja joj je izjava zazvonila kao alarm u glavi.

- Činjenica da nije spomenuo svog oca samo znači da potiskuje osjećaje. Njegov je emocionalni status u ovom trenutku veoma jadan. Zar ne možete shvatiti, tamo gdje ima malo samopoštovanja, samoubojstvo postaje jednostavna stvar? Bojim se, ne, užasavam se onoga što bi mogao učiniti.

- Doktorice Court, nekako mislim da ipak malo pretjerujete.

- Uvjeravam vas da ne pretjerujem. Gospodine Monroe, ne bih željela da Joey postane statistička brojka. Ono što želim, više od svega, je to da mu terapija više ne bude potrebna, ali onda kad on bude spreman za to. Moje stručno mišljenje i moj ljudski instinkt mi međutim govore da on to još nije.

- Vidjet ću mogu li uvjeriti Lois da ga dovede na još jednu seansu. - Ali još dok je to govorio, Tess je osjetila njegovo odbijanje. Možda bi si neki drugi dječak mogao prerezati žile ili popiti bočicu tableta, ali ne i Joey.

- Gospodine Monroe, je li itko pitao Joeya želi li i dalje dolaziti k meni?

- Doktorice Court, mogu vam jedino obećati da ću provjeriti cijelu stvar. - Sada mu se u glasu već osjećala nestrpljivost, pa čak i iziritiranost. - Upotrijebit ću sav svoj utjecaj da se pobrinem da Joey bar još jednom dode na seansu. Mislim da ćete i sami vidjeti da mu je mnogo bolje. Bili ste nam od velike pomoći, doktorice, ali ako mi mislimo da je Joeyu dobro, tada treba prestati sa seansama.

- Molim vas, prije negoli bilo što učinite, biste li zatražili dodatno stručno mišljenje? Možda imate pravo što mi ne vjerujete na riječ. Mogu vam preporučiti nekoliko odličnih psihijatara s ovog područja.

- Razgovarat ću s Lois. Razmislit ćemo o tome. Hvala vam, doktorice Court, znam da ste mnogo pomogli Joeyu. Ne dovoljno, pomisli ona, kad se veza prekinula. Ni izdaleka dovoljno.

- Doktorice Court. Ovdje je gospodin Grossman.

- U redu, Kate. Recite mu da uđe. - Uzela je Joeyev dosje, ali nije ga odložila. Umjesto toga, stavila ga je na stol, da joj bude na dohvat ruke.

Bilo je već gotovo pet sati kad je izašao posljednji pacijent toga dana. Kate pomoli glavu kroz vrata.

- Doktorice Court, gospodin Scott nije dogovorio sljedeći termin.

- Ne treba mu.

- Zaista? - Kate se nasloni na vrata. - Dobro obavljen posao, doktorice Court.

- I ja se usudim pomisliti to isto. Možete odvojiti njegov dosje od dosjea tekućih pacijenata.

- Sa zadovoljstvom.

- Kate, napravite to sutra. Ako vam se žuri, možete otići koju minutu ranije.

- Jedva čekam. Doviđenja, doktorice Court.

- Doviđenja, Kate. - A kada je zazvonio telefon, sama je posegnula za slušalicom. - Ja ću preuzeti. Idite kući, Kate. - Duboko je udahnula prije nego što se javila. - Doktorica Court.

- Bok, doktorice,

- Ben, - Sloj napetosti kao da se rastopio. Čula je buku u pozadini, telefone, glasove i pisaaće strojeve. - Još si na poslu?

- Da. Htio sam ti reći da ću ostati još thalo. - Zvučiš umorno. Nešto se dogodilo?

Pomislio je na dan koji je prošao i na smrad za koji nije bio siguran da će ga ikada sprati sa sebe.

- Imao sam dug dan. Gledaj; što misliš o tome da usput poneseš pizzu ili nešto slično? Ovdje će se stvari rasplesti za nekih sat vremena.

- U redu. Ja znam slušati.

- Imat ću to na umu. Otidi ravno kući i zaključaj vrata. - Da, gospodine.

- Vidimo se, pametnjakovičko.

Sve dok nije spustila slušalicu Tess uopće nije primijetila kako je ured utihnulo. U normalnim bi uvjetima obično uživala u tih sat vremena tišine. Pospremila bi po stolu, dovršila rad na dokumentaciji. Sada joj se ta tišina činila previše bliskom i previše gustom. Nazvala je samu sebe budalom, uzela je Scottov dosje i izdvojila ga od tekućih slučajeva. Uspjeh joj je godio.

Dohvatila je i dosjee i vrpce posljednjih pacijenata i zaključala ih. Dosje Joeya Higginsa i dalje je ležao na stolu. Znala je da se vrti u krug, ali ipak ga je stavila u aktovku s namjerom da ga ponese kući.

Tripud je uhvatila samu sebe kako gleda prema vratima, a srce joj je udaralo k'o ludo.

Smiješno. Odlučila je da ne bude budala te počne provjeravati termine za sljedeći dan. Dva policajca bila su vani, podsjetila se, i jedan u predvorju. Bila je potpuno sigurna.

Ali svaki put bi se trgnula kad bi začula zujanje dizala u hodniku.

Otude li sada kući, stan će biti prazan. Nije se sada više htjela suočiti sa samoćom, sada kada je dijelila taj stan s Benom.

U što se ona to upušta? Uzdahnula je i stala skupljati ostale stvari. Bila je preko glave zaljubljena u Bena Parisa. Kako je to samo uvažena doktorica Court izlazila na kraj sa zaljubljenošću? Vrlo jadno, odluči i ode do ormara po kaput.

Da je bilo proljeće, još bi nekako imala ispriku za sanjarenje i smijanje bez posebnog razloga. Pametni se ljudi zaljubljuju u proljeće, pomisli, kada je sve svježije i kada se čini da će tako ostati vječno.

Zastala je kraj prozora. Stabla koja su se nalazila duž ulice ispred zgrada bila su mračna i gola. Ono malo trave što se moglo vidjeti bilo je već odavno žuto i umorno. Ljudi su se skupljali u svoje kapute i hodali pognute glave zbog vjetra. Nije proljeće, poinisli, osjećajući se nekako glupo. I svi žure doma.

A onda ugleda njega. Stajao je posve mirno u crnom kaputu, tik iza skupine mladog drveća. Zastao joj je dah. Koljena su joj se tresla. Motrio je - čekao i motrio. Instinktivno je dograbila telefon sa stola. Nazvat će dolje, pomisli i počne birati brojeve. Nazvat će i reći policiji da je on dolje i da je motri. A potom će i ona sići. Sići će, jer je upravo toliko obećala samoj sebi.

Ali kada se okrenula i pogledala, više ga nije bilo. Stajala je još trenutak, držeći telefon u ruci, birala je tek pola broja. Nije ga bilo.

Jednostavno neki čovjek na putu kući, reče Tess samoj sebi.

Liječnik ili odvjetnik ili bankovni činovnik koji ide pješice kući da bude u formi. Prisilila se da se vrati do stola i mirno spusti slušalicu. Sada su je već plašile sjene. Budući da je još uvijek bila nestabilna na nogama, sjela je na rub stola. Korak po korak ponovno je stjecala kontrolu.

Dijagnoza: akutna paranoja.

Prepisani recept: vruća kupka i mirna večer s Benom Parisom.

Osjećala se bolje, navukla je ogrtač od kašmira, zatvorila aktovku i prebacila torbicu preko ramena. Nakon što je zaključala ured, okrenula se i zapazila da netko pritišće kvaku na vratima recepcije.

Ispustila je ključeve iz ukočene ruke i zakoraknula prema vratima koja je upravo bila zaključala. Vrata recepcije su se otvorila nekoliko centimetara. Jedva je suzdržavala krik. Ukočena, zurila je u vrata koja su se još malo otvorila. A nije bilo labirinta kojim da pobjegne, mjesta kamo da ode. Duboko je udahнула, svjesna da je sama.

- Ima li koga?

- Oh, Isuse Kriste, Frank. - Ne mogavši stajati na nogama, naslonila se na vrata ureda. - Zašto se šuljaš po hodnicima?

- Krenuo sam prema dizalu i ugledao svjetlo ispod tvojih vrata. - Nasmiješio se, obradovan što ju je našao samu. - Nemoj mi samo reći da opet nosiš posao kući, Tess. Ušao je i strateški zatvorio vanjska vrata koja su mu bila iza leđa.

- Ne, tu držim oprano rublje." - Sagnula se i pokupila ključeve, bijesna na sebe što mu je dala da vidi protureakciju. - Gledaj, Frank. Imala sam vrlo dug i naporan dan. Nisam raspoložena za tvoje nespretne pokušaje zavodenja.

- Dakle, Tess. - Oči mu se prošire, a također i osmijeh. - Pojma nisam imao da možeš biti tako... tako agresivna. - Ako mi se ne makneš s puta, poljubiti ćeš parket.

- Što kažeš na piće?

- O, za ime Božje. - Projurila je pored njega, dohvatila ga za svježe izglačani rukav jakne i odgurnula u hodnik. - Večera u mom stanu?

Stisnula je zube, ugasila svjetlo, zatvorila i zaključala vrata.

- Frank, zašto ne uzmeš svoje seksualne tlapnje i ne napišeš knjigu? Možda ti pomogne. - Projurila je pored njega i pritisnula poziv za dizalo.

- Ti bi mi mogla biti prvo poglavlje.

Duboko je udahнула, stala brojati od deset unatrag, i otkrila, na svoje zaprepaštenje, da joj ne pomaže da se smiri. Kada su se vrata dizala otvorila, ušla je u dizalo, okrenula se i blokirala vrata.

- Želiš li otići čitavog nosa, Frank, ne pokušavaj ući za mnom u ovo dizalo.

- A večera i vruća kupka? - rekao je dok su se vrata već počela zatvarati. - Znam jedno mjesto s izvrsnim punjenim pilićima.

- Napuni ih sam - progundala je i naslonila se na zid. Već je bila skoro kod kuće kad se počela smijati. Ipak je bilo moguće, ukoliko se potruđi, zaboraviti činjenicu da je policijski auto iza nje, da na trećem katu njezine

zgrade policajci piju kavu i gledaju rane vijesti. Sudar dvaju automobila na Dvadeset trećoj aveniji zaustavio ju je još dodatnih petnaestak minuta, ali nije joj mogao pokvariti raspoloženje na kojem je radila.

Pjevušila je dok je otključavala vrata stana. Nakratko je požalila što se nije sjetila kupiti svježe cvijeće, a onda otišla ravno u spavaću sobu i svukla se. Ponovno je izabrala svileni kimono, a onda pustila vodu u kadu i isula dvostruku količinu pjene za kupanje. Uzela si je još toliko vremena da pusti ploču. U tili se čas začuo glas Phila Collinsa, sretnog što je živ i zaljubljen.

I ja sam, pomisli Tess i žagnjuri u vruću kupku. A noćas ću uživati u svakom trenutku te činjenice.

Kad je Ben otključao vrata i ušao u stan, osjećao se kao da se vratio kući. Namještaj nije bio njegov i on nije izabrao ove slike, ali ipak je bio kod kuće. Kartonska kutija koju je nosio bila je još topla na dnu. Stavio ju je na stol u blagovaonici, na laneni stolnjak koji mu je izgledao kao da ga je tjednima vezla neka mala francuska redovnica, i u isti čas poželio da se baci u krevet i odspava dvadeset i četiri sata.

Odložio je i papirnatu vrećicu koju je nosio pored pizze, a onda svukao kaput i prebacio ga preko naslonjača stolice. Skinuo je i futrolu pištolja i bacio se na stolicu.

Osjetio je njen miris. Čak i ovdje, nekoliko koraka iza vrata, osjećao je njen miris. Mek, nježan, otmjen.

Udahnuo ga je i već se umor počeo boriti sa žudnjom koja se u njemu radala.

- Tess?

- Tu sam. U kadi. Izlazim za minutu. Slijedio je njen miris i zvuk vode.

- Bok.

Opazio je kako je blago pocrvenjela kada ga je ugledala. Čudna žena, pomislio je, i sjeo na rub kade. Muškarac dahće od njezinih umijeća u krevetu, a ona pocrveni kad je ugleda u kadi punoj pjene.

- Nisam znala koliko dugo ćeš još ostati - reče i još malo uroni u omotač od pjene koji ju je štitio od njegovih pogleda.

- Morao sam još srediti nekoliko stvari. Nije se više osjećala neugodno.

- Bilo je gadno, zar ne? Izgledaš potpuno iscrpljen.

- Recimo samo da je to bio jedan od manje ugodnih dana na poslu.

- Hoćeš li pričati o tome?

Sjetio se krvi. Čak se i u njegovom poslu toga ne vidi toliko mnogo.

- Ne, ne sada.

Ispravila se, pružila ruku i dotaknula mu lice.

- Ovdje ima mjesta za oboje, ako budeš pristojan. Zašto ne bi uzeo iskušano sredstvo doktorice Gourt protiv premorenosti?

- Ohladit će se pizza. "

- Volim hladnu pizzu - odvrti i počne mu otkopčavati košulju. - Znaš, i ja sam imala čudan dan koji je još uz to završio s pozivom na punjeno pile i vruću kupku.

- Oh-oh? - Ustao je da otkopča hlače. Obuzeo ga je neki ružan osjećaj, nepoznat čovjeku koji još nikada ranije nije doživio pravu ljubomoru. - Ne čini se baš pametno odbiti takvu ponudu zbog hladne pizze i mjehurića.

- Još gore, odbiti večer sa zgodnim, uspješnim i nemoguće dosadnim doktorom Fullerom.

- Tvoj tip muškarca - progundā Ben i sjedne na školjku da izuje cipele.

- Dosadnjakovići su moj tip? - Tess podigne obrve i nasloni se. - Hvala ti lijepo.

- Mislio sam doktor, odijelo s prslukom, zlatna kartica American Expressa.

- Tako dakle - zadovoljno reče Tess i počne sapunati nogu. - Ti nemaš zlatnu karticu?

- Ja rublje kupujem u jeftinim robnim kućama.

- U tom slučaju, ne znam da li da te uopće pozovem u kadu.

Stajao je gol, raskopčanih traperica koje su mu visile oko bokova.

- Mislim ozbiljno, Tess.

- Vidim. - Rukom je dohvatila pregršt pjene i promatrala mjehuriće. - Pretpostavljam da to znači da u meni vidiš površnu, sebičnu ženu kojoj je bitan samo status i koja je spremna to povremeno odbaciti radi dobrog seksa.

- Ne mislim ništa slično tome. - Isfrustriran, ponovno je sjeo na rub kade. - Vidiš, radim posao u kojem se gotovo svakodnevno moram suočavati s prljavštinom.

Ruka joj je bila mokra i veoma nježna. - Bio je to prljav dan, zar ne?

- To nema nikakve veze s tim. - Na trenutak joj je uhvatio ruku i promatrao je. Bila je mala i uska, krhkih zglobova. - Moj je otac prodavao rabljene automobile u predgradima, u poslu koji jedva da se može nazvati legalnim. Posjedovao je tri športska auta i vozio DeSoto. Majka je pekla kolačiće. Najbolje kolačiće na svijetu. Njihova je predodžba o vrhunskoj zabavi bila odlazak u kino. Sam sam se probijao kroz školu, nekoliko godina koledža, a potom akademiju, i sada ostatak života provodim gledajući mrtva tijela.

- Pokušavaš li me uvjeriti da nisi dovoljno dobar za mene zbog kulturnih, obrazovnih i obiteljskih razlika?
- Nemoj mi govoriti to sranje.
- U redu. Pokušajmo drugi pristup - reče i povuče ga u kadu.
- Što to radiš, do vraga? - Pljuvao je mjehuriće iz usta. - Još sam odjeven.
- Nisam ja kriva što si ti spor. - I prije negoli je uspio vratiti ravnotežu, zagrlila ga je i poljubila. Čak i psihijatar zna da djela ponekad govore više od riječi. Osjećala je kako napetost popušta. - Ben?
- Hmm?
- Misliš li da je u ovom trenutku važno to što je tvoj otac prodavao rabljena kola, a moj nije?
- Ne mislim.
- Dobro. - Odmaknula se, nasmijala i stala mu skidati pjenu s brade. - Da vidimo sad kako ćemo se riješiti tvojih hlača?
Pizza je bila posve hladna, ali nisu ostavili ni mrvice. Ben je čekao dok nije bacila kutiju.
- Kupio sam ti dar.
- Dar? - Iznenadena i beskrajno obradovana, gledala je u papirnatu vrećicu koju joj je pružio. - A zašto?
- Pitanja, uvijek pitanja. - A onda joj izmakne vrećicu kad je htjela posegnuti za njom. - Zaista to hoćeš znati? - Da.
Približio joj se, dovoljno blizu da je može objumiti oko struka. Oboje su mirisali po kupki. Kosa joj je bila skupljena i vlažna.
- Mislim da ću poludjeti. Da, doista mislim da ću poludjeti zbog tebe.
Zaklopila je oči i prepustila se poljupcu.
- Mislio sam, budući da si psihijatar, da ćeš pasti na takav pristup.
- U pravu si.
- Hoćeš li svoj dar?
- Aha. Ali prvo me moraš pustiti da otvorim vrećicu.

- Samo nemoj predugo - reče, xuži je i stane promatrati izraz njezinog lica kad je zavirila u nju. Nije moglo biti bolje - namrštila se, iznenadila, a onda nasmijala.
- Zasun. Bože, Ben, ti uistinu znaš ženu oboriti s nogu. - Da, zaista sam nadaren.

Ponovno ga poljubi.

- Čuvat ću ga vječno. Da je malo manji, nosila bih ga na srcu.
- Za manje od jednog sata bit će na tvojim vratima. Jučer sam ostavio alat u kuhinjskom ormaru.
- Također zgodno.
- Pogledaj, imaš li kakvog posla. Inače ću te natjerati da me gledaš dok radim.
- Već ću se nečeg dosjetiti - obećala je i otišla.

Dok je stavljao zasun na vrata, Tess je sređivala predavanje koje je sljedećeg mjeseca trebala održati na Sveučilištu Georgea Washingtona. Škripa i lupa metala i dretna nisu je smetali. Počela je razmišljati kako je uopće ikada mogla podnijeti apsolutnu tišinu svog života prije Bena.

Kada je sredila tekst predavanja i pozabavila se dosjeima koje je ponijela sa sobom, vratila se i vidjela da je upravo završio s poslom. Brava je izgledala sjajno i sigurno.

- Sad je u redu. - Ti si moj idol.

Zatvorio je vrata, izvadio par ključeva i stavio ih na stol.

- Samo ih koristi. Odložit ću alat i oprati se. Ti možeš pomesti pod.
- Zvuči pravedno. - I kad je krenula prema vratima, zaustavila se i uključila televizor da čuje vijesti.

Iako se činilo da ima više nereda nego što bi se to očekivalo od jedne male brave, Tess je bez prigovora pomela piljevinu u lopaticu. Uspravila se, još uvijek je držala lopaticu i metlu u rukama, kada se začula glavna vijest dana.

Policija je otkrila tijela troje ljudi u jednom stanu u sjeverozapadnom dijelu grada. Odgovarajući na poziv susjeda koji su se zabrinuli, policija je provalila u stan kasno poslijepodne. Žrtve su bile zavezane žicom za sušenje rublja i više puta izbodene. Identificirani su Jonas Leery, Kathleen Leery, njegova supruga, i Paulette Leery, njihova šesnaestogodišnja kći. Vj"eruje se da, je motiv bila pljačka. Dat ćemo riječ Bobu Burroughsu na mjestu zločina radi daljnjih detalja. "

Na ekranu se pojavi snažan reporter športskoga izgleda s mikrofonom u ruci koji je pokazivao na zgradu od opeka koja se nalazila iza njega. Tess se okrenula i ugledala Bena na vratima kuhinje. Odmah joj je bilo jasno da je i sam vidio unutrašnjost te zgrade.

- O, Ben, to mora da je bilo strašno.

- Bili su mrtvi nekih deset, možda dvanaest sati. Djevojci nije moglo biti više od šesnaest godina. - Osjetio je kiselinu u želucu pri spomenu na to. - Isjekli su ih poput komada mesa.

- Strašno - izusti Tess, a onda sve ostavi i pride mu. - Sjednimo.

- Dodeš do točke - reče on, još uvijek gledajući u ekran - dodeš do točke kada sve, gotovo sve, postane rutinom. A onda se nadeš u nečem takvom kao što je ovaj stan. Udeš unutra, a želudac ti se okreće. Misliš, Bože, to nije istina. To ne može biti istina, jer ljudi ne mogu raditi takve stvari jedni drugima. Ali znaš, duboko u sebi znaš, da mogu.

- Sjedi, Ben - tiho je rekla i povela ga na kauč. - Hoćeš li da isključim televizor?

- Ne. - Ali ipak se još neko vrijeme držao za glavu, a onda je prošao rukama po kosi i uspravio se. Izvjestitelj s lica mjesta razgovarao je s nekim rasplakanim susjedom.

"Paulette je znala čuvati mog malog sina. Bila je tako draga djevojka. Ne mogu vjerovati. Jednostavno ne mogu vjerovati."

- Uхватit ćemo te gadove - reče Ben, više samome sebi. - Imali su zbirku kovanica. Jebenu zbirku novčića, vrijednu nekih osamsto, možda tisuću dolara. Prodani na crno, možda pola tog iznosa. Zaklali su ove ljude za šaku starih novčića.

Pogledala je u bravu, koja je sada čvrsto stajala na svome mjestu, i shvatila zašto joj ju je donio večeras. Privinula ga je uza se i privukla mu glavu na svoje grudi, onako kako to čine žene kada pružaju utjehu.

- Ići će založiti novčiće, tako ćete im ući u trag.

- Imamo još nekoliko tragova. Imat ćemo ih sutra, najkasnije prekosutra. Ali ti ljudi, Tess... dragi Bože, već sam toliko dugo u ovome, pa ipak ne mogu povjerovati da čovjek može učiniti takvo što.

- Ne mogu ti reći da ne misliš o tome, ali ti mogu reći da sam tu, kraj tebe.

Svijest o tome, ta tako jednostavna spoznaja, ublažila mu je sav užas toga dana. Bila je tu, pored njega, ove noći, ovih nekoliko sati kada je mogao raditi ono što je jedino doista važno.

- Želim te. - Pomaknuo se, posjeo je sebi na krilo i počeo ljubiti po vratu. - I toga se strašno bojim.

- Znam.

- Tess, ne znam. Ne snalazim se baš najbolje sa senatorima - reče Ben i zareži na Lowensteinovu koja mu je dobacila zagonetni osmijeh, a onda joj okrene leđa i smjesti slušalicu između ramena i čeljusti.

- On mi je djed, Ben, i zaista veoma drag čovjek.

- Nikada još nikoga nisam čuo da senatora Jonathana Writemorea naziva dragim.

Pilomento mu nešto dovikne s druge strane prostorije. Ben kimne glavom i pokaže mu prstom da ode.

- To je zato što mu ja nisam nadležna za odnose s javnoću. U svakom slučaju, Dan je zahvalnosti i ne želim ga razočarati. Rekao si mi da tvoji roditelji žive u Floridi.

- Prešli su šezdeset i petu. Zar se ne očekuje da roditelji odele u Floridu kad navršše šezdeset i pet godina.

- Dakle, nemaš obitelji kojoj bi otišao na večeru na Dan zahvalnosti. Sigurna sam da će se djed veseliti tvome dolasku.

- Da. - Povuče se za ovratnik džempera i nastavi: Vidiš, uvijek imam istu politiku što se tiče upoznavanja obitelji.

- A ta je?

- Ne radim to. - Oh? A zašto?

- Pitanja - promrmlja sebi u bradu. - Kada sam bio mladi, majka je uvijek tražila od mene da dovedem kući djevojku s kojom se viđam. Onda bi moja majka i djevojka došle na određenu ideju.

- Tako. - Čuo joj je smijeh u glasu.

- U svakom slučaju, došao sam do određenog načela... ja ne vodim žene da vide moju majku i ne idem gledati njihove majke. Na taj način nikome ne pada na pamet da počne izvlačiti srebrninu.

- Sigurna sam da te razumijem. Ali mogu ti obećati, ukoliko dodeš k nama na večeru, ni moj djed niti ja nećemo razgovarati o srebrnini. A gospoda Bette pravi savršene pite od buče.

- Svježe?

- Apsolutno. - Pametna žena zna kad se treba povući. - Još imaš dovoljno vremena da razmisliš. Ja te s tim sada ne bih gnjavila, uza sve ono što se zbiva, i sama bih zaboravila na cijelu stvar da me prije nekoliko minuta nije nazvao djed.

- Dobro, razmislit ću.

- I ne brini. Čak i ako se odlučiš da ne dodeš, donijet ću ti komad pite. Čeka me pacijent.

- Tess... - Da?

- Ništa, ništa - ponovio je. - Vidimo se. - Paris.

- Oprosti. - Spustio je slušalicu i okrenuo se. - Što to imaš?

Pilomento mu pruži komad papira.

- Napokon smo ušli u trag onom imenu koje nam je dala susjeda.

- Momak koji se vrtio oko Paulette Leery?

- Točno. Amos Reeder. Nemamo baš neki opis, jer susjeda ga je vidjela samo jedanput kako dolazi Leeryjevima. Rezultat je otprilike da je izgledao gnjusno, ali priznala je da ga je vidjela kod Leeryjevih i da nije bilo nikakvih problema.

Ben odmah dohvati jaknu i krene.

- Uvijek provjeravam one koji gnjusno izgledaju. - Imam adresu i otisak prstiju.

Prije nego što je gurnuo kutiju cigareta u džep, ljutito je primijetio da su mu ostale još samo dvije.

- A što još imamo o njemu?

- Kad je imao sedamnaest godina, izbo je nekog momka zbog džeparca. Reederu su pronašli drogu u džepu i niz uboda iglom na ruci. Moruiak je ostao živ, a Reederu su sudili kao maloljetniku. Dobio je prinudnu mjeru liječenja od droge. Harris je reako da ti i Jackson odete popričati s njim.

- Hvala. - Uzeo je papire i pohitao u prostoriju za sastanke, gdje su Ed i Bigsby nešto radili na slučaju Svećenika. - Stavljaj sedlo - reče Ben kratko i krene prema vratima.

Ed se gegao za njim, već zabundan u kaput. - Što se dogodilo?

- Imamo trag u slučaju Leery. Mladi punk koji voli noževe vrtio se oko cure. Mislim da bismo mogli malo popričati s njim.

- Zvuči dobro. - Ed se udobno smjestio u kola. - A što je s Tammy Wynette?

- Poljubi me u dupe. - Ben ubaci kasetu. - Tess je nazvala prije par minuta.

Ed otvori jedno oko. - Ima problema?

- Ne. Zapravo, da, bar mislim. Hoće da dodem na večeru za Dan zahvalnosti kod njegovog djeda.

- Hej, purica kod senatora Writemorea. Mislim da će mu trebati odbor da odluči da li s oštrigama ili kestenjem.

- Znao sam da ću platiti za ovo - reče Ben i, više iz prkosa negoli iz želje, izvadi cigaretu.

- U redu, zaboravit ću sve. Dakle, na Dan zahvalnosti ideš na večeru s Tess i njenim djedom. U čemu je problem? - Prvo dolazi Dan zahvalnosti, a onda, prije nego što se čovjek uopće snađe, već je tu i rani nedjeljni ručak. A potom stiže i tetka Mabel da te malo vidi. I tako dalje. Ed gurne ruku u džep, odluči da će groždice prekrivene jogurtom ostaviti za kasnije, i izvadi žvakaču bez šećera. - A Tess ima neku tetku Mabel?

- Pokušaj pratiti trend, Ed - reče Ben, smanji brzinu i zaustavi auto kod znaka za zaustavljanje. - Dvput se okreneš i već si pozvan na vjenčanje njezine sestrične Laurie i onda te njen ujak Joe lupi laktom u rebra i, kao u šali, pita kad ste vi na redu.

- I sve to zbog pirea od krompira i umaka. - Ed odmahne glavom. - Zapanjujuće.

- Već sam to vidio. Govorim ti, zastrašujuće je.

- Ben, postoje daleko veće stvari zbog kojih bi se trebao brinuti od toga ima li Tess neku tetku Mabel. Strašnije stvari.

- A da, kao na primjer?

- Znaš li koliko se neprobavljenog mesa nakupilo u tvojoj utrobi?

- Isuse, to je odvratno.

- Ti to meni govoriš. Ben, želim reći samo to da se možeš brinuti zbog nuklearnog otpada, kiselih kiša i količine kolesterola koju uzimaš. Imaj te stvari na umu i otiđi senatoru na večeru. Ako počne davati znakove da bi te rado primio u obitelj, učini nešto da mu ta pomisao prisjedne. - Kao što je?

- Umači prste u umak od brusnica i liži ih. Stigli smo. Ben zaustavi auto uz rub pločnika, a onda baci cigaretu kroz prozor.

- Od velike si mi pomoći, Ed. Hvala.

Ben još iz auta stane promatrati zgradu. Prošla je ta i bolja vremena. Puno bolja vremena. Na njoj je bilo nekoliko razbijenih prozora na kojima su novinama bile zatvorene rupe. Na istočnom su zidu carevali grafiti. Limenki i razbijenih boca bilo je više nego trave.

- On je na broju 303. Požarne stepenice nalaze se na drugom katu. Ukoliko odluči pobjeći, nemam ga namjere loviti po njegovom vlastitom terenu.

Ed izvadi novčić iz džepa.

- Bacamo ga da vidimo tko ulazi, a tko pokriva izlaz. - Fino. Glava: ja ulazim, pismo: ja se penjem požarnim stepenicama i pokrivam prozor. A ne, ovaj put nećeš u autu. - Ben dohvati Edovu ruku prije nego što li je ovaj bacio novčić. - Zadnji put sam gadno nadrapao. Bacit ćemo ga vani, gdje ima više prostora.

Složili su se, izašli iz auta i stali na pločnik. Ed skine rukavice, stavi ih u džep i baci novčić.

- Glava - izjavi i pokaže novčić. - Daj mi vremena da zauzmem položaj.

- Idemo - reče Ben, šutne nogom pivsku bocu koja mu se našla na putu i pođe u zgradu. Unutra je smrdilo po hrani za bebe i starom viskiju. Otkopčao je jaknu i popeo se na treći kat. Pažljivo je pogledao i na jednu i na drugu stranu hodnika, a onda pokucao na broju 303.

Vrata su se otvorila i na njima se pojavio tinejdžer ulegnute kose i bez jednog prednjeg zuba. Ben mu je već po očima vidio da je drogiran.

- Amos Reeder? - Tko ga treba?

Ben izvadi policijsku značku.

- Amos nije ovdje. Traži posao.

- U redu. Razgovarat ću s tobom. - Čovječe, imaš nalog ili nešto?

- Možemo razgovarati u hodniku, unutra ili u postaji. Kako se zoveš?

- Ne moram ti ništa reći. Gledam svoja posla.

- Da, kroz vrata se sasvim dovoljno osjeti miris trave da se može zaključiti kakvim se to poslom baviš. Hoćeš da uđem i malo pogledam? Odjel za poroke ovaj tjedan ima poseban natječaj. Za svaki gram droge koji donesem dobivam po jednu majicu.

- Kevin Danneville - izusti mladić i dlanom obriše graške znoja koje su mu se počele skupljati na čelu. - Gledaj, ja imam svoja prava. Ne moram razgovarati s policajcima.

- Izgledaš nervozno, Kevine - reče Ben i rukom jače otvori vrata. - Koliko ti je godina?

- Osamnaest, ali to nije tvoja jebena briga.

- Osamnaest? Prije bih rekao šesnaest i nisi u školi. Mogao bih te odvesti sucu za maloljetnike. Kako bi bilo da mi kažeš nešto o djevojci čiji je otac imao zbirku novčića?

Pomak u Kevinovom pogledu spasio je Benu život. Opazio je promjenu u izrazu i instinktivno se okrenuo. Odněkud je najednom sijevnuo nož, ali umjesto da mu prereže ; vratnu žilu, napravio je dugačak rez na njegovoj ruci, kad j je udario u vrata i odletio u stan.

- Kriste, Amos, on je policajac. Ne možeš ubiti policajca. - Kevin, u žurbi da se makne s puta, udari u stol i sruši svjetiljku koja se potom razbila na podu.

Reeder, pod utjecajem droge koju je tek uzeo, samo se nasmijao.

- Izrezat ću srce tom kurvinom sinu.

Ben je imao tek toliko vremena da primijeti kako je njegov napadač jedva dovoljno star za srednju školu, kada ga ovaj ponovno napadne nožem. Skočio je u stranu, boreći

246

se da lijevom rukom oslobodi pištolj, dok mu je krv šikljala iz desne. Kevin se poput raka skupio na podu i cvilio. Iza njih se začu lom stakla.

- Policija. - Ed je stajao na prozoru, raširenih nogu i uperena pištolja. - Baci nož ili pucam.

Amosu je curila slina iz usta kad je krenuo na Bena. Nevjerojatno, ali cerekao se.

- Sasjeći ću te. Sasjeći ću te u sitne komadiće. - Podigao je nož iznad glave i skočio. Zrno kalibra .38 pogodilo ga je u grudi i odbacilo unatrag. Na trenutak je stajao, a krv mu je šikljala iz rupe na grudima. Ed je još uvijek držao prst na okidaču. A onda se Reeder srušio i za sobom povukao stol na razvlačenje. Nož mu je skliznuo iz ruke i udario o pod. Nečujno je umro.

Ben zatetura i padne na koljena. Kada je Ed ušao kroz razbijeni prozor, već mu je pošlo za rukom osloboditi revolver.

- Samo se pomakni - procijedi Ben kroz stisnute zube i uperi službeni revolver u Kevina. - Samo se pomakni i smatrat ćemo to pružanjem otpora.

- Amos je to učinio. Amos ih je sve pobio - izusti Kevin i počne sliniti. - Ja sam samo gledao. Kunem se, samo sam gledao, to je sve.

- Samo se pomakni, kurvin sine, i raznijet ću ti jaja prije nego što ih naučiš koristiti.

Ed obavi rutinsku i nepotrebnu provjeru Amosa, a potom čučne pored Bena.

- Kako ti je ruka?

Bol je bila nevjerojatno oštra, već mu je dospjela u želudac i prouzrokovala mučninu.

- Trebao sam izabrati pismo. Idući put ja bacam. - Fino. Daj da vidim.

- Samo nazovi nekog da ovo počisti i odvezi me u bolnicu.

- Nije pogodio arteriju, inače bi bila prava poplava.

- A, onda je u redu. - Črsto je stisnuo zube i zadržao dah kad mu je Ed otkrio ranu. - Može partija golfa?

- Samo drži ovo ovdje i gledaj da pritisak bude stalan - izusti Ed i čvrsto mu rupčićem stegne ranu.

Ben osjeti miris vlastite krvi. Noge su mu bile samo nekoliko centimetara udaljene od Amosovih.

- Hvala ti.

- U redu je, to je samo stari rupčić.

- Ed. - Ben baci pogled na Kevina koji se sklupčao u fetalni položaj s rukama na ušima. - Iznad kreveta ima sliku Charlesa Mansona.

- Vidio sam.

Ben je sjedio na rubu stola na Hitnoj i brojao bolničarke, kako bi odvratio misli od igle kojom su mu šili ruku. Doktor koji ga je šivao ljubazno je čavrljao o nedjeljmim izgledima Redskinsa protiv Cow6oysa. U zastorom odvojenom dijelu liječnik i dvije sestre radile su na devetnaestogodišnjoj dje- vojci koja je uzela prekomjernu dozu cracka. Ben je slušao njezine jecaje i poželio cigaretu.

- Mrzim bolnice - promumljao je.

- Većina ljudi isto tako. - Liječnik je šivao tako uredno kao kakva usidjela tetka. - Crta obrane je čvrsta poput zida. Ako je uspjemo održati, Dallas će već u trećoj četvrtini biti gotov.

- Nije baš lijep prizor. - Benova je koncentracija oscilirala dovoljno dugo da je osjećao potezanje i zatezanje na ruci. Usredotočio je pozornost na zvukove iza zastora. Djevojka je hiperventilirala. Oštar, strog glas naređivao joj je da diše u papirnatu vrećicu. - Imate mnogo ovakvih slučajeva?

- Svakim danom sve više. - Liječnik je napravio još jedan šav. - Postavimo ih ponovno na noge, ako imaju sreće, tako da mogu otići do prvog uličnog ugla i kupiti drugu ampulu. Evo, jako lijep šav, čak i ako ja to sam kažem. Što vi mislite?

- Vjerovat ću vam na riječ.

Tess je uletjela kroza staklena vrata stanice za hitnu pomoć. Nakon što se na brzinu osvrnula čekaonicom, zaputila se prema prostorijama za pregled. Zastala je i praznim pogledom promatrala kako bolničar gura prema van ležaj na kojem se nalazilo prekriveno tijelo. Probljednula je k"o krpa. Medicinska se sestra pojavila iza zastora i uhvatila je za lakat.

- Žao mi je, gospođo, ali ovamo ne smijete. - Detektiv Paris, ubod nožem.

- Straga mu rade šavove na. ruci. - Sestra joj nije ispuštala ruku. - A sada se lijepo vratite u čekaonicu i...

- Ja sam njegova liječnica - Tess se uspjela osloboditi. Nije trčala. Još se mogla dovoljno kontrolirati i uspjela je čvrstim korakom proći pored slomljene ruke, opeklina drugog stupnja i slabijeg potresa mozga. Neka stara žena ležala je na pomičnom krevetu u hodniku i trudila se da zaspe. Tess je prošla zadnji zastorima ograđeni prostor i pronašla ga.

- Tess, koje iznenađenje! - Liječnik je pogleda, ugodno iznenađen. - Što ti radiš ovdje?

- Oh, John. Dobar dan.

- No, ne posjećuju me baš često lijepe žene u ordinaciji - započne on, a potom spazi način na koji je gledala u njegovog pacijenta. - Oh, sad mi je jasno. - Njegov pozamašni ego pretrpio je samo neznatnu ogrebotinu. - Pretpostavljam da se vas dvoje poznajete.

Ben se pomaknuo na stolu i spremao se ustati ali ga liječnik prisili da mirno leži.

- Što ti radiš ovdje?

- Ed me nazvao u kliniku.

Tess, koja je do tog trenutka pred očima neprestano vidjela Bena kako krvari do smrti, osjeti slabost u koljenima sad kad ga je konačno ugledala.

- Mislio je da ću se možda brinuti i nije htio da za to čujem na vijestima. John, je li jako loše?

- Ništa strašno - odgovori Ben.

- Deset šavova - doda liječnik dok je učvršćivao zavoj. - Mišići nisu oštećeni, manji gubitak krvi, ali ništa gadno. Da citiram Dukea, samo ogrebotina.

- Tip je imao pravi mesarski nož - Ben promrmlja, ljutit što je netko drugi umanjivao značaj njegove povrede. - Srećom - nastavi John okrenuvši se prema stoliću

detektivska jakna i spretne noge pomogle su da rana ne bude dublja. Bez toga morali bismo šivati obje strane na ruci. Ovo će malo zapeći.

- Što to? - Automatski Ben ispruži ruku da uhvati liječnika za zapešće.

- Samo mala injekcija protiv tetanusa - reče John umirujućim glasom. - Mi, na poslijetku, ne znamo gdje je sve bio taj nož. Hajde, stisnite zube.

Ponovno je htio prosvjedovati, ali Tess ga uze za ruku. Ubod u ruku zapekao je a potom je bol popustila.

- Eto. - John ostavi stolić da se sestra pobrine za njega. - Sada smo gotovi. Molim da se suzdržite od tenisa ili sumo hrvanja u sljedećih nekoliko tjedana. Držite to suhim i dodite na pregled krajem sljedećeg tjedna. Ja ću vam izvući te šavove.

- Mnogo hvala.

- Vaše dobro zdravlje i zdravstveno osiguranje dovoljna su zahvala. Drago mi je što smo se vidjeli, Tess.

Nazovi me sljedeći put kad budeš raspoložena za saki i morske ježeve.

- Dovidjenja, John.

- John, ha? - Ben se pridigne sa stola. - Jesi li ikad izlazila bilo s kim drugim osim s liječnicima?

- A zašto bih? - Lagani joj se odgovor učinio najboljim, kad je ugledala krvlju natopljene gaze na stoliću. - Evo ti košulja. Daj da ti pomognem.

- Mogu i sam. - Ali ruka mu je bila ukočena i boljela je. Pošlo mu je za rukom navući jedan rukav.
- Sve je u redu. Poslije deset šavova imaš pravo biti mušičav.
- Mušičav? - Sklopio je oči dok je oblačio košulju. Isuse Kriste. Četverogodišnjaci su mušičavi, ako se ne nas-pavaju.
- Da, znam. Evo, ja ću zakopčati košulju. - Namjeravala je to učiniti. Samo joj se rekla da će mu zakopčati košulju i pri tome neprestano voditi razgovor. Uspjelo joj je zakopčati dva dugmeta, a onda joj je glava pala na njegove grudi.
- Tess? - Pogladio ju je po kosi. - Što je?
- Ništa. - Odmaknula se i pognute glave dovršila zakopčavanje njegove košulje.
- Tess. - Uhvatio ju je za bradu i podigao je da joj vidi lice. Oči su joj bile pune suza. Prstima ih je brisao. - Nemoj.
- Neću. - Ali izdao ju je dah prije nego što je priljubila svoj obraz uz njegov. - Samo jednu minutu, može?
- Da. - Zagrlio ju je zdravom rukom i upijao ono osnovno zadovoljstvo koje čovjek osjeti kad vidi da je nekome stalo do njega. Neke je žene privlačio svojim poslom, druge odbijao, ali nije bio siguran je li "ikada imao nekoga kome je naprosto bilo stalo.
- Uplašila sam se - priznala je prigušenim glasom. - I ja.
- Kasnije ćeš mi ispričati kako je bilo?
- Budem li morao. Muškarac baš i ne voli priznati svojoj ženi da je bio kreten.
- Jesi li bio?
- Bio sam siguran da je kurvin sin unutra. Ed je držao prozor. Ja sam imao vrata. Vrlo jednostavno. - Kad se odmaknuo, primijetio je kako zuri u njegovu izrezanu i krvavu košulju. - Ako misliš da je ovo strašno, trebala bi tek vidjeti moju jaknu. A tek sam je kupio prije dva mjeseca.
Vrativši kontrolu nad sobom, uzela ga je za ruku i povelala hodnikom.
- Možda za Božić dobiješ novu. Hoćeš da te odvezem kući?
- Ne, hvala. Moram još srediti izvješće. A ako onaj drugi još nije propjevao, želim biti na ispitivanju.
- Dakle, bila su dvojica. - Sada je još samo jedan.
Sjetila se onog bijednog lika na pomičnom ležaju. Ali nije rekla ništa, jer još uvijek je osjećala miris sasušene krvi na Benovoj košulji.
- Eno Eda.
- O, Bože, on čita.
Ed digne pogled, kratko ali vrlo temeljito promotri svog partnera, a potom se nasmiješi Tessi.
- Bok, doktorice Court. Mora da ste mi promakli kad ste ušli. - Nije spomenuo činjenicu da je u vrijeme kad je došla davao krv. I on i Ben imali su istu krvnu grupu. Stavio je časopis na stranu i dao Benu njegovu jaknu i futrolu s pištoljem. - Šteta kaputa. Odjelu će trebati barem do travnja da sredi sve papire i nadoknadi ga.
- Živa istina! - S Edovom pomoći Benu je uspjelo pričvrstiti futrolu i navući oštećenu jaknu.
- Znaš, upravo sam pročitao nevjerojatan članak o bubrežima.
- Sačuvaj ga - preporučiti mu Ben i okrene se Tessi. Vraćaš se u kliniku?

- Da, otišla sam usred seanse. - Do tog trenutka Tess nije u potpunosti primjećivala da mu daje prednost u odnosu na pacijenta. - Govorim ti kao liječnik i preporučujem da odeš kući i odmoriš se nakon što središ izvješće. Ja ću se vratiti oko pola sedam i vjerojatno ću se dati nagovoriti da te njegovim.
- Definiraj to njegovanje. Ignorirala ga je i obratila se Edu. - Hoćete li doći na večeru, Ed?
U početku je izgledao zbunjen tim pozivom, a potom veoma obradovan.
- Dakle, ja... hvala.
- Ed baš nije navikao da se izražava pred ženama. Ed, svakako dođi. Tess će ti pripremiti pire od graha. - Zatim je izašao i sa zahvalnošću udahnuo svježi zrak. Ruka mu više nije bila utrnut, počela je potmulo boljeti poput zubobolje. - Gdje si parkirala? - Već je pretraživao parkiralište, tražeći crno-bijela kola.
- Tamo prijeko.
- Odvedi gospođu do auta, hoćeš li, Ed? - reče Ben, a onda je dohvatio za prednji dio kaputa i čvrsto poljubi. - Hvala što si došla.
Pričekala je dok se nije zaputio prema Mustangu, a zatim se obratila Edu.
- Hoćete li pripaziti na njega? - Dabome.
Izvadivši iz džepa ključeve od auta, ona upita: - Čovjek koji je nožem napao Bena je mrtav?
- Da. - Uzeo je ključeve od nje i gestom koja joj se učinila tako dragom sam otključao auto.
Tess ga pogleda u lice i bi joj posve jasno, kao da joj je to i sam rekao, tko je pucao. Njezine vrijednosti, pravila po kojima je živjela, kratko su se sukobili s ovom novom sviješću. Stavila mu je ruku na ovratnik, privukla ga k sebi i poljubila.

- Hvala što ste mu spasili život. - Sjela je u auto i nasmiješila mu se prije no što je zatvorila vrata. - Vidimo se na večeri.
Napola i sam zaljubljen u nju, Ed se vratio k partneru. - Ako neš na tu večeru na Dan zahvalnosti, ti si običan idiot.

Ben se pokušao pribitati dok je " Ed zalupio vratima automobila.

- Što?

- I ne bi ti trebao njezin ujak Joe da te udari laktom u rebra. - Ed upali motor.

- Ed, nisi li ti možda pojeo neko loše zrnje?

- Bolje ti je da počneš malo gledati što ti se nalazi ravno pred nosom prije no što se spotakneš na pilu.

- Pilu? Koju pilu?

- Farmer pili drva - počeo Ed dok je izvezio auto s parkirališta. - Gradski ga kicoš gleda. Zazvoni zvono za ručak i farmer krene, ali se spotakne na pilu. Samo se ustane i ponovno počne piliti drva. A kicoš ga zapita zašto ne ode unutra na ručak, na što ovaj odgovori da nema nikakve koristi da ide budući da se spotaknuo na pilu. Ništa neće ostati.

Ben je u tišini sjedio punih deset sekundi.

- Sada je sve kristalno jasno. Trebao bi okrenuti auto, vratit ćemo se u bolnicu da te dobro pregledaju.

- Stvar je u tome da ako se zajebavaš onda kad ti se pruža šansa, nećeš je iskoristiti. Una je sjajna žena, Ben. - Mislim da sam toga svjestan.

- Onda bolje malo pripazi da se ne spotakneš na pilu.

Tek je počelo sniježiti kad je Joey izašao na stražnja vrata. Znao je da škripe pa ih je pažljivo privukao i zatvorio. Sjetio se da ponese rukavice, čak je na glavu stavio i svoju modru skijašku kapu. Nije mu se dalo obuvati čizme, stoga je radije ostao u visokim tenisicama. One su mu bile najdraže.

Nitko nije primijetio da odlazi.

Majka mu je bila u radnoj sobi s očuhom. Znao je da su se prepirali oko njega, jer glasovi su im bili niski i imali su onaj metalni, nervozni ton koji bi poprimali kadgod bi se svadali zbog njega.

Mislili su da ne zna.

Majka je ispekla puricu sa svim priložima. Za vrijeme objeda veselo je čavrljala o tome kako je to lijepo provesti Dan zahvalnosti samo s obitelji. Donald je izvodio šale oko ostataka i hvalio se pitom od buče koju je sam ispekao. Bilo je i umaka od brusnica i pravog maslaca i malih srcolikih kruščića koji su postali meki i spužvasti u pećnici.

Bio je to najgori objed u Joeyevu životu.

Majka je željela da nema nikakvih problema. Htjela je da bude sretan, da mu u školi ide dobro i da igra košarku. Normalan. To je bila riječ koju je čuo kako sniženim tonom govori njegovom očuhu. Hoću samo da bude normalan.

Ali on to nije bio. Joey je naslućivao da to očuh donekle razumije, i oko toga su se prepirali. On nije bio normalan. Bio je alkoholičar, baš kao i njegov otac.

Majka je rekla da mu otac nije ni za što,

Joey je shvaćao da je alkoholizam bolest. Razumio je da se radi o ovisnosti i da za nju nema lijeka, samo kontinuirano razdoblje liječenja. Razumio je također da postoje milijuni alkoholičara i da je moguće biti alkoholičar i živjeti normalnim životom koji njegova majka tako žarko želi za njega. Da bi se to postiglo, potrebno je prihvatiti stanje, truditi se i promijeniti. Ponekad bi se umorio od silnog truda. Da kaže majci da se umorio, ona bi se naljutila.

Znao je također da alkoholizam često može biti nasljedan. On ga je naslijedio od oca, na isti način kao što je naslijedio i to da nije ni za što.

Ulice su bile tihe dok je žurno odlazio iz svoje lijepe, uredne četvrti. Pahuljice su plesale na uličnim svjetlima kao vile u bajkama koje mu je majka, sjećao se, čitala prije više godina. Vidio je svijetleće ukrase u prozorima gdje su ljudi jeli svoj blagdanski objed ili se odmarali pred televizorom.

Otac nije došao po njega. Nije ni nazvao.

Joey pomisli da razumije zašto ga otac više uopće ne voli. Nije se želio podsjećati na opijanje i svade i loša vremena.

Doktorica Court je rekla da očeva bolest nije Joeyeva krivica. Ali Joey je mislio da ako je on dobio bolest od oca, da je možda i otac, na neki način, dobio bolest od njega.

Sjećao se da je jednom u krevetu, već je bilo kasno, čuo oca kako viče tim teškim, ružnim glasom kojeg bi primio kad bi puno pio.

"Misliš samo na malog. Nikada ne misliš na mene. Sve se promijenilo otkako se rodio."

Kasnije je čuo oca kako plače, jeca, što mu je bilo, nekako, još gore nego kad više.

"Oprosti, Lois. Volim te, jako te volim. Više ne mogu izdržati taj pritisak. Oni gadovi na poslu stalno su mi za petama. Već sutra bi im rekao da odjebu, ali Joeyu svako malo treba novi par cipela."

Joey pričekao da prođe auto, a onda prijede ulicu i zaputi se prema parku. Snijeg je sada već bio gust, a bijela se zavjesa neprestano pomicala na vjetru. Svježi mu je zrak utjerao zdravu rumenu boju u obraze.

Jednom je pomislio da mu se otac ne bi morao opijati kad njemu ne bi trebale nove cipele. Potom je shvatio da bi svima bilo lakše da njega nema. Tako je pobjegao od kuće, kad mu je bilo devet godina. Bilo je to strašno, jer se izgubio u mraku, a posvuda su se čuli zastrašujući zvukovi. Policija ga je pronašla za nekoliko sati, ali Joeyu se činilo da je riječ o danima.

Majka je plakala, a otac ga je čvrsto držao. Svi su ponešto obećali i mislili da će se pridržavati tih obećanja. Neko je vrijeme bilo bolje. Otac je odlazio na sastanke anonimnih alkoholičara, a majka se češće smijala. Tog je Božića Joey dobio svoj prvi bicikl, a otac je provodio sate trčeći pored njega i držeći sjedalo. Nije pustio da Joey padne, niti jedan jedini put.

Ali negdje oko Uskrsa otac se ponovno počeo vraćati kući kasno. Majka je neprestano imala crvene oči, a i smijeh je prestao. Jedne se noći otac u preširokom luku dovezao pred kuću i nije primijetio bicikl. Ušao je u kuću galameći. Joey se probudio od glasne psovke i optuživanja. Otac je htio Joeya izvući iz kreveta i pokazati mu što je napravio zbog njegove nemarnosti. Majka mu je prepriječila put.

Bila je to prva noć kad je čuo oca kako tuče majku. Da je samo sklonio bicikl, umjesto što ga je ostavio na travnjaku pored puta, otac ne bi udario u njega. A onda se ne bi ni tako razbjesnio. I ne bi udario majku, tako da joj je ostala modrica na licu koju je pokušavala prikriti šminkom.

Bila je to prva noć kada je Joey probao alkohol. Nije mu se svidio okus. Pekla su ga usta i bilo mu je zlo u želucu. Ali kad je po treći ili četvrti puta otpio iz boce, osjećao se nekako čudno, drugačije. Nije mu više bilo do plača. Dok se vraćao u krevet, osjećao je ugodno, tiho zujanje u glavi. Te je noći zaspao bez snova.

Od te je noći Joey uvijek koristio alkohol kao anestetik kadgod su se njegovi roditelji svadali.

A onda je došao razvod u strašnoj kulminaciji svade, dernjave i psovke. Jednoga dana majka ga je pokupila iz škole i odvela u neki mali stan. Tamo mu je, nježno, kolikogod je to mogla, objasnila zašto više neće živjeti s ocem.

Stidio se, strašno se stidio, jer će biti sretan.

Počeli su novi život. Majka se vratila na posao. Odrezala je kosu i više nije nosila vjenčani prsten. Ali Joey je s vremena na vrijeme zapažao tanki obruč bijele kože koju je taj prsten pokrивao više od dvanaest godina.

Još uvijek se sjećao straha i molbe u njenim očima kad mu je pokušavala objasniti razvod. Toliko se bojala da će okriviti nju, pa je opravdavala svoj postupak govoreći mu ono što je već znao. Ali činjenica da je to slušao od nje razbila je u njemu i ono malo obrambenih sposobnosti koje su mu preostale.

Sjećao se kako je gorko plakala prvi put kada se vratila s posla kući i našla svog jedanaestogodišnjeg sina pijanog. U parku je bilo tiho. Na tlu je već nastao tanak, lijep

sloj bjeline. Za sat vremena nitko neće opaziti njegove tragove. Joey pomisli da tako upravo i treba biti. Snijeg je sada padao u velikim, mekim pahuljicama koje su prijanjale uz grane drveća i svjetlucale na grmlju. Topile su mu se na licu i koža mu je postala vlažna, ali nije mario. Pomislio je, ali samo nakratko, nije li mu možda majka otišla u sobu i otkrila da ga nema. Bilo mu je žao što će je ražalostiti, ali znao je da je to što radi bolje za svakoga. Posebice za njega.

Ovaj puta nema devet godina. I nije ga strah. Odlazio je s majkom na skupove tinejdžera alkoholičara. Ali ostao im je nedokučiv. Nije im dopustio da djeluju na njega, jer nije htio priznati da ga je stid što je isti kao otac.

A onda je naišao Donald Monroe. Joey se htio radovati što mu je majka ponovno sretna, a onda se osjećao krivim što je gotovo prihvatio zamjenu za oca. Majka mu je ponovno bila sretna, a Joey je bio radostan, jer ju je jako volio. Otac mu je postajao sve ogorčeniji, a Joey je mrzio tu promjenu, jer je jako volio svog oca.

Majka mu se udala i promijenila prezime. Više nije bilo isto kao i Joeyeva. Preselili su u kuću u jednoj mirnoj, dobrostojećoj četvrti. Joeyeva je soba imala pogled na dvorište. Otac se žalio zbog plaćanja alimentacije.

Kada je počeo odlaziti k Tess, Joey je već pronašao načina da se svakodnevno opija, a već je počeo razmišljati i o samoubojstvu.

U početku mu se nije svđalo odlaziti k njoj. Ali ona ga nije gnjavila, nije vršila pritisak, nije se pravila kao da sve razumije. Samo je razgovarala. A kad je prestao piti, dala mu je kalendar, nešto što je nazvala trajnim kalendarom koji se može koristiti vječno.

"Imaš nešto na što danas možeš biti ponosan, Joey. I svakoga dana, kad ujutro ustaneš, imat ćeš nešto na što možeš biti ponosan."

Ponekad joj je vjerovao.

Nikada ga nije kratko i oštro ispitivački pogledala, kad bi ulazio u sobu. A majka još uvijek jest. Doktorica Court mu je dala kalendar i vjerovala u njega. A majka je i dalje čekala da je razočara. Zbog toga ga je i ispicala iz škole. Zbog toga mu nije dala da se druži s prijateljima.

Naći ćeš nove prijatelje, Joey. Ja ti želim najbolje. Željela je samo da ne bude kao otac.

A on je to bio.

I da odraste i ima sina, i njegov bi sin bio isti kao on. I to nikada ne bi prestalo. Bilo je to poput prokletstva.

Čitao je o prokletstvima. Mogu prelaziti s pokoljenja na pokoljenje. Ponekad ih mogu istjerati. Jedna od njegovih knjiga koju je držao ispod madraca objašnjavala je postupak za istjerivanje zla. Jedne noći, kad su mu majka i očuh bili negdje na poslovnoj večeri, primijenio je taj postupak od riječi do riječi. Kad je završio, nije osjećao nikakvu razliku. To je dokazivalo da je zlo u njemu bilo jače od dobra.

Bilo je to upravo tada kada je počeo sanjati most. Doktorica Court ga je htjela poslati na mjesto gdje ljudi razumiju snove o smrti. Pronašao je brošure koje je majka bacila. Bilo je to lijepo mjesto, mirno. Joey je sačuvao te brošure, misleći da bi to bilo bolje mjesto od škole koju je mrzio. Skoro je skupio hrabrosti da o tome razgovara s doktoricom Court, kad mu je majka rekla da više ne mora ići k liječniku.

On je htio ići doktorici Court, ali majka je imala onaj svoj široki, nervozni osmijeh.

A sada su se kod kuće svadali zbog toga, zbog njega. Uvijek su se prepirali zbog njega.

Majka će uskoro dobiti novu bebu. Već je birala boje za dječju sobu i pričala o imenima. Joey je pomislio da je lijepo imati novu bebu u kući. Bio je sretan kad ga je Donald zamolio da mu pomogne oličiti dječju sobu.

A onda je jedne noći sanjao da je beba mrtva.

Htio je o tome razgovarati s doktoricom Court, ali majka mu je rekla da više ne treba odlaziti k njoj.

Površina mosta bila je kliska od snijega. Tragovi Joeyevih nogu u snijegu stapali su se u jedan dugi, klizavi znak. Čuo je promet pod sobom, ali hodao je stranom koja je gledala na potok i drveće. Osjećao se nekako poletno, veselo, hodajući tako visoko gore, iznad drveća, s tako tamnim nebom nad glavom. Vjetar je bio leden, međutim, kretanje mu je zagrijavalo mišiće.

Razmišljao je o ocu. Ova noć, ova posljednja blagdanska noć, bila je test. Da je otac došao, da je bio trijezan i došao po njega na večeru, Joey bi pokušao još jednom. Ali nije došao, jer je za obojicu već bilo prekasno.

Osim toga, već je bio umoran od pokušaja, od gledanja tih oštrih, nesigurnih pogleda na majčinom licu, od gledanja u Donaldovu zabrinutost. Nije više mogao podnijeti da ga okrivljuju za to, za bilo što. Kada bude gotovo s njim, više neće biti razloga za svađu između Donalda i majke. Niti on više neće imati razloga brinuti se da će Donald ostaviti majku i bebu, jer ga više ne može podnijeti.

Njegov otac više neće morati plaćati alimentaciju. Ograda na Calvert Street Bridgeu bila je kliska, ali kupio je doista dobre rukavice.

Sve što je htio bio je mir. Smrt je bila mirna. Čitao je mnogo toga o reinkarnaciji, o mogućnosti da se čovjek vrati u nešto bolje, kao netko bolji. Nadao se tome.

Osjetio je kako mu vjetar baca snijeg u lice, hladan, skoro oštar snijeg. U mraku je vidio paru koja mu je izlazila iz usta. Sada je pod njim bilo snijegom pokriveno drveće i zaleđeni tok Rock Creeka.

Prilično se mirno odlučio protiv drugih oblika samoubojsatva. Kad bi si prerezao žile, možda bi ga pogled na vlastitu krv oslabila te ne bi mogao dovršiti započeto. Čitao je i o ljudima koji su pokušali s prekomjernom dozom tableta, a onda ih često povratili i bilo im je samo zlo.

Most je, osim toga, bio prava stvar. Bio je čist. Na trenutak, jedan dugi trenutak, osjećat će se kao da leti.

Zastao je na tren i počeo moliti. Želio je da ga Bog shvati. Znao je da Bog ne voli ljude koji sami odabiru smrt. Tražio je od ljudi da čekaju dok On ne bude spreman.

Ali Joey nije mogao čekati i nadao se da će Bog i svi drugi razumjeti.

Pomislio je na doktoricu Court i bilo mu je žao što će je razočarati. Znao da će se i majka ljutiti, ali ona sada ima Donalda i novu bebu. Neće joj trebati dugo da uvidi kako je tako najbolje. A njegov otac. Njegov će se otac jednostavno ponovno napiti.

Joey otvori oči. Poželi vidjeti kako mu drveće hita u susret. Duboko udahne, zadrži dah i skoči.

- Gospodica Bette je opet nadmašila samu sebe. - Tess je kušala ukusno meso koje je narezao njezin djed. - Sve je fantastično, kao i uvijek.

- Ta žena najviše uživa u kuhanju. - Senator prelije vrući umak po hrpi krumpira. - Dva dana nisam smio niti proviriti u vlastitu kuhinju.

- Je li te opet uhvatila kako se šuljaš u krađu?

- Prijetila je da ću morati guliti krumpire. - Progutao je popriličan zalogaj i potom se nasmijao. - Gospodica Bette nikada očigledno nije prihvatila ono... moja kućica moja slobodica. Stavite si još malo umaka, detektive. Ne uživa čovjek u ovakvim divotama baš svaki dan.

- Hvala.

Senator je zdjelu držao točno povrh Benova tanjura i Benu baš i nije preostalo nešto drugo doli da se posluži. Već je dva puta punio tanjur, ali nije bilo lako odoljeti senatorovom veselom inzistiranju. Nakon što je proveo sat vremena u društvu senatora Writemorea, Ben je ustanovio da je taj starac vrlo vitalan i energičan, kako izgledom tako i u razgovoru. Njegovi su stavovi bili čelični, strpljenje slabašno, a svim je srcem očigledno bio privržen unuci.

Benu je laknulo što se nakon tih sat vremena nije osjećao ni izdaleka onako nelagodno kao što je to očekivao. U početku se nelagodno osjećao u samoj toj kući. Izvana

je ona izgledala samo kao neupadljivo elegantna i otmjena kuća. Iznutra je međutim izazivala osjećaj putovanja oko svijeta u kabini prvog razreda. Turski sagovi, izbljedjeli tek toliko da pokažu svoje godine i postojanost, prekrivali su u hodniku pod od crno-bijelih pločica. Ormar od ebanovine, veličinstveno oslikan paunovima, stajao je ispod dugih zavojitih stepenica.

U salonu, u kojem je šutljivi orijentalni sluga poslužio aperitive, sa svake strane dugačkog rokoko stola bila je stolica Louisa XV. U vitrini s brušenim staklom nalazilo se blago. Venecijansko staklo, toliko tanko da se kroz njega gotovo moglo čitati, bilo je obojeno. Staklena je ptica hvatala i odražavala svjetlost koja je dolazila iz kamina. Bijelo mramorno ognjište čuvao je porculanski slon veličine terijera.

Bila je to soba koja je odražavala senatorovu prošlost, a i, Benu je bilo jasno, Tessinu. Udobno bogatstvo, poznavanje umjetnosti i stil. Sjedila je na tamnozelenom brokatu kauča u blijedoljubičastoj haljini u kojoj je ljepota njezine kože dolazila do izražaja. Biserna joj je ogrlica prijanjala uz vrat, veliki kamen u sredini blisato je od svjetla i topline koju je isijavalo njezino tijelo. Benu se nikada nije činila tako lijepom.

I u blagovaonici je gorjela vatra u kaminu. Svjetlo je dopiralo s teških, velikih lusterata iznad stola. Skupocjeni porculan profinjenog uzorka, srebrni pribor, težak i blistav, češki kristal u koji su točili rashladeno bijelo vino i vodu, irski ubrusi, toliko meki da bi se na njima moglo spavati. Zdjele i pladnjevi bili su prepuni. Oštrige, pečena purica, šparoge na maslacu, svježi croissant i još mnogo toga. Njihovi su se mirisi miješali u očaravajući potpourri sa svijećama i cvijećem.

Dok je senator rezao puricu, Ben se prisjetio Dana zahvalnosti kad je bio dijete.

Za svečani su se objed uvijek okupljali u podne, a ne navečer, i njega su ujutro budili zamamni mirisi pečene peradi, kadulje, cimeta i kobasica koje je njegova mama popržila i izmrvila u nadjev. Televizor je bio uključen i za vrijeme parade i "za vrijeme nogometa. Bio je to jedan od rijetkih dana u godini kada ni on ni njegov brat nisu imali zadatak da postavje stol. Bio je to mamim užitak.

Izvadila bi svoje najbolje posude, or.o koje je koristila kad bi u posjet došla teta Jo iz Chicaga ili kad bi očevo šef došao na večeru. Pribor za jelo nije bio od srebra, nego od ukrašenog nehrđajućeg čelika. Uvijek se ponosila ti me kako slaže ubruse u trokute. A onda bi došla očeva sestra s mužem i troje djece. Kuća bi bila puna vike, svade i mirisa majčinih kolača.

Molitvu su izgovarali dok je Ben ignorirao svoju sestričnu Marcie koja je svake godine postajala sve nepodnošljivijom i koju je, iz nekih svojih razloga, majka uvijek stavljala da sjedi pored njega.

Blagoslovi, Gospodine, nas i ove tvoje darove što ćemo ih primiti od darežljivosti tvoje po

Kristugospodinunašemamen. Posljednji bi se dio molitve uvijek stopio u jednu riječ,

jer je lakomost postajala nepodnošljivom. U trenutku kad bi se dovršio znak križa, svatko bi ščepao ono što mu je bilo najbliže.

Nikada nisu imali šutljivog orijentalnog slugu koji bi pazio na to da čaše uvijek budu pune plemenitog vina.

- Drago mi je što ste nam se pridružili večeras, detektive. - Writemore se posluži još jednom porcijom šparoga.

- Često se osjećam krivim što Tessu preko blagdana zadržavam samo za sebe.

- Hvala vam na pozivu. Inače bih vjerojatno jeo taci i gledao televiziju.

- Mogu si zamisliti da vam vaše zanimanje ne daje mnogo prostora za mirne objede. Rekli su mi da ste rijetka zvjerka, detektive, u smislu predanosti poslu. - Kad je Ben podigao obrve, senator mu se nasmiješi i mahne čašom. Gradonačelnik me obavještava o svim potezima u vašem slučaju, budući da je u njega uključena i moja unuka.

- Ono što djed hoće reći je to da ogovara s gradonačelnikom.

- I to - Writemore se olako složi. - Očigledno niste bili oduševljeni Tessinim uključivanjem u rješavanje slučaja. Iskreno, odluči u sebi Ben, najbolje je da odgovori iskreno.

- Još uvijek nisam.

- Probajte malo marmelade od krušaka na kiflici. - Senator mu srdačno doda zdjelu. - Gospođica Bette je sama spravlja. Smijem li vas upitati, ne slažete li se općenito s uključivanjem psihijatra ili s uključivanjem Tess?

- Djede, ne mislim da je blagdanska večera prikladno mjesto za saslušavanje.

- Glupost, ja momka ne saslušavam, samo pokušavam vidjeti što misli o tome.

Ben počne polako mazati marmeladu na kruh.

- Smatrao sam psihijatrijski profil nepotrebnim, jer bi to zahtijevalo samo još više vremena i papirologije. Više volim osnovni policijski rad, razgovore, potragu, logiku. Bacio je pogled na Tess i vidio kako gleda u svoju čašu. - Što se tiče provođenja zakona, mene se ne tiče je li ubojica psihotičan ili samo zao. Ova je marmelada nevjerojatna.

- Da, gospođica Bette ima vješte ruke. - I kao da to želi potkrijepiti, Writemore uzme još jednu žlicu. - Razumijem vaše mišljenje, detektive, premda se u potpunosti ne slažem s njim. To je ono što mi u politici nazivamo diplomatskim sranjem.

- Mi to isto tako zovemo u policiji.

- Onda razumijemo jedan drugoga. Vidite, držim da je uvijek mudro razumjeti protivnikov um.

- Ukoliko vam to pomaže da budete korak ispred njega - Ben obrati pozornost na "Writemorea. Senator je sjedio na čelu stola u crnom odijelu i uškrobnoj bijeloj košulji. Na tamnoj je kravati bila jednostavna dijamantska igla. Ruke su mu bile velike i djelovale grubo u odnosu na otmjeni kristal. Ben s iznenađenjem utvrdi da su i ruke njegovog djeda, mesarske ruke, bile iste takve - izrađene, široke, debelih zglobova. Na lijevoj je ruci nosio običan zlatni prsten, znak privrženosti ženi koja je umrla prije više od trideset godina.

- Onda smatrate da vam Tessin rad kao psihijatra nije pomogao u tom posebnom slučaju?

Tess je i dalje jela, kao da je se to uopće ne tiče.

- Volio bih da to mogu reći - odgovori Ben nakon nekoliko trenutaka. - Jer kad bih to učinio, možda bih je, ili možda vas, lakše uvjerio u to da se ostavi toga. Ali činjenica je da nam je pomogla ustanoviti logiku i motiv.

- Hoćeš li mi dodati sol? - Tess se nasmiješi, a Ben podigne posudicu od olovnog kristala. - Hvala.

- Nema na čemu - odvrati on, ali nekako nerado. Ali to ne znači da se slažem s tim što je uključena u slučaj.

- Mislim da ste, dakle, zamijetili da je moja unuka tvrdoglava žena odana svom poslu.

- Stekao sam takav dojam.

- Mislim da sam to naslijedila - reče Tess i dohvati senatorovu veliku ruku - od svog djeda.

Ben je gledao kako se drže za ruku.

r - Hvala Bogu što nije dobila moj izgled. - A potom, istim prijaznim tonom nastavi: - Rekli su mi da ste uselili kod moje unuke, detektive.

- Točno. - Pripremajući se za ispitivanje koje je očekivao cijele večeri, Ben se ponovno baci na marmeladu.

- Plaća li vam grad prekovremeno? Tess se nasmije i nasloni na stolicu.

- Djed samo pokušava vidjeti hoćeš li se preznojiti. Evo, djede - reče i doda mu još mlo purice. - Uživaj. Kad budeš sljedeći puta ogovarao s gradonačelnikom, reci mu da sam dobila najbolju moguću policijsku zaštitu.

- Što da mu kažem, što si još dobila?

- Štogaod da sam dobila, to se gradonačelnika ne tiče. Writemore stavi još komadić purice na tanjur, a onda posegne za prilogom.

- Pretpostavljam kako hoćeš reći da se to mene ne tiče.

- Ne moram ti to reći. - Tess mu stavi žlicu umaka od brusnica na tanjur. - Upravo si to sam rekao.

U tom trenutku u sobu uđe gospođica Bette, mala i debela, i zadovoljno pogleda kako se na stolu smanjuje količina hrane koju je pripremila. Obrisala je male, debele ruke o pregaču i rekla:

- Doktorice Court, telefon za vas.

0, IIUI UIII, OSp0ICC ette. PIIIzBt ĆII II b1b110IeCl.

- Nakon što je ustala, sagnula se i poljubila senatora u obraz. - Ne dosađuj, djede. I pazi da mi ostane komad pite. Writemore je pričekao dok Tess nije izašla iz sobe, a potom rekao:

- Lijepa žena, moja unuka. - Da, ona je uistinu lijepa.

- Znate, kad je bila mlađa, ljudi su je znali podcijenivati zbog njezinog izgleda, odnosno visine, spola. Ali kada proživite više od pola stoljeća, više ne uzimate stvari zdravo za gotovo. Bila je posve mala curica kada je došla k meni ovamo. Imali smo samo jedno drugo. Ljudi pretpostavljaju da sam joj ja pomogao u teškim vremenima. Međutim, istina je u tome da je ona meni pomogla prebroditi ono najteže. Mislim da bih se raspao i umro da nije bilo Tess. Uskoro ću svojim životom pokriti tri četvrtine stoljeća. Writemore se nasmiješi, kao da ga je ta pomisao radovala. - Kada dođete do toga, počinjete svaki dan promatrati oštijim pogledom. Počinjete cijeniti male stvari.

- Počinjete cijeniti to što ujutro osjećate tlo pod nogama - promrmlja Ben, a onda spazi senatorov pogled i nelagodno se pomakne. - Tako je govorio moj djed.

- Očigledno pametan čovjek. Da, upravo to, što ujutro osjećate tlo pod nogama. - Držeći čašu u rukama, naslonio se i promatrao Bena. Laknulo mu je što mu se sviđalo to što je vidio. - Ljudska narav čovjeka tjera da cijeni te stvari, čak i nakon što je izgubio ženu i jedino dijete. Tess je sve što mi je ostalo, izuzev tih malih zadovoljstava, Ben.

Ben primijeti da mu više nije nelagodno, da više ne čeka da ga netko satjera u kut.

- Neću dopustiti da joj se bilo što dogodi. Ne samo zato što sam policajac i što mi je dužnost čuvati i štititi, nego zato što mi je stalo do nje.

Odmaknuo se od stola i opazio kako dijamant na Writemoreovoj kravati svjetluca na svjetlu.

- Pratite nogomet? - Pomalo.

- Kada više ne budemo morali brinuti za Tess, došite sa mnom na utakmicu. Imam karte za sezonu. Popit ćemo par piva i vi ćete mi ispričati neke stvari o sebi koje nisam saznao iz preslike vašeg odjelnog dosjea. -

Nasmiješio se i pokazao red bijelih zuba koji su gotovo svi bili njegovi. Ona je sve što imam, detektive. Mogao bih vam reći kakav vam je bio rezultat u vježbi gađanja prošlog tjedna.

Obradovan, Ben iskapi vino. - I kakav sam bio?

- Dovoljno dobar - reče mu Writemore. - Čak odličan. Iznenadujuće uskladeni, obojica su se okrenula kad se Tess vratila u sobu. Benu je bilo dovoljno da je pogleda u lice i već je skočio sa stolice.

- Nešto se dogodilo?

- Oprostite. - Glas joj je bio miran, nije podrhtavao, ali lice joj je bilo veoma blijedo. Ispružila je ruku i pošla

k djeđu. - Moram ići, djeđe: Imam hitan slučaj u bolnici. Ne znam hoću li se uspjeti vratiti.

Budući da joj je ruka bila hladna, djeđ je stisne u obje svoje ruke. Nitko kao on nije razumio što je sada osjećala u dubini duše.

- Pacijent?

- Da. Pokušao je samoubojstvo. Odvezli su ga u Georgetown, ali izgledi nisu dobri. - Glas joj je bio distanciran i dubok, glas liječnika. Ben ju je pomno promatrao, ali osim blijedila nije mogao prepoznati nikakav osjećaj. - Oprosti što te ovako ostavljam.

- Ne brini za mene. - Senator je već ustao. Zagrlio ju je i poveo iz sobe. - Sutra me nazovi, hoću znati kako si. Nešto se u njoj grčilo i treslo, ali čvrsto se držala. Pri

ljubila je obraz uz njegov, kao da želi privući djelić njegove snage.

- Volim te.

- I ja tebe volim, mala djevojčice.

Izašli su u snježnu noć. Ben joj pridržuje ruku da se ne poklizne na stubama.

- Možeš li mi reći što se dogodilo?

- Jedan je četrnaestogodišnji dječak zaključio da je život pretežak. Skočio je s mosta.

Kirurški je odjel mirisao na antiseptike i svježju boju. Hodnici su bili gotovo pusti zbog prepolovljenog broja osoblja za blagdane. Netko je ostavio mesnu pitu zamotanu u šareni papir na pultu prijemnog odjela. Izgledala je tako veselo i tako jadno neprimjereno. Tess se zaustavi pored dežurne sestre koja je ispunjavala izvješće.

- Ja sam liječnica Teresa Court. Joseph Higgins, mlađi, primljen je pred kratko vrijeme.

- Da, doktorice. Na operaciji je. - Kakvo mu je stanje?

- Masivna trauma, krvarenje. Bio je u komi kada su ga dovezli. Operira ga dr. Bitterman,

- A Joeyevi roditelji?

- Niz hodnik, pa na lijevo, u čekaonici, doktorice.

- Hvala vam. - Skupila je snage i obratila se Benu: Ne znam koliko će ovo trajati, a neće biti ugodno. Sigurna sam kako mogu srediti da čekaš u liječničkoj prostoriji. Bit će ti udobnije.

- Ići ću s tobom.

- U redu. - Raskopčala je kaput i krenula niz hodnik. Koraci su im odzvanjali poput puščane paljbe na popločenoj tišini hodnika. Kada se približila vratima čekaonice, začula je prigušene jecaje.

Lois Monroe se priljubila uz muža. I premda je u prostoriji bilo pretoplo, ni jedno od njih nije svuklo kaput. Tiho je plakala, otvorenih očiju uperenih u prazno. Na televizoru postavljenom visoko na zidu nečujno je promicala posebna blagdanska emisija. Tess dade znak Benu da ne ide dalje.

- Gospodine Monroe.

Na zvuk njenog glasa pogled mu skrene sa zida prema vratima. Na trenutak je zurio u nju kao da ne zna tko je, a onda ga je zahvatila bol koja se na tren oštro odrazila i u njegovim očima. Gotovo da mu je mogla čuti misli.

Nisam ti vjerovao. Nisam razumio. Nisam znao. Reagirajući više na to negoli na plač, Tess pride i sjedne pored Lois Monroe.

- Otišla je vidjeti želi li još malo pite - započe Monroe. - On... nije ga bilo. Bila je poruka.

Budući da je znala što je to očaj, uhvatila ga je za slobodnu ruku. Čvrsto ju je stegnuo i nastavio pričati.

- U njoj je pisalo da mu je žao. Da bi on... on bi želio biti drugačiji. Stajalo je da će sada sve biti bolje i da će se vratiti u drugom životu. Netko ga je vidio... - Monroe joj još jače stisne ruku, sklopi oči, boreći se da očuva kontrolu. - Netko ga je vidio kad je skočio i nazvao policiju. Došli su... došli su u kuću tek što smo primijetili da ga nema. Nisam znao što da radim, pa sam nazvao vas.

- S Joeyem će sve biti u redu. - Skrštenih ruku Lois se odmakne od Tess. - Uvijek sam se brinula za njega. Bit će u redu, a onda ćemo zajedno otići kući. - Održavajući odstojanje, okrene glavu i pogleda u Tess. - Rekla sam vam da vas više ne treba. Joeyu ne trebate ni vi, ni klinika, ni bilo kakvo liječenje. Treba mu da ga se ostavi na miru neko vrijeme. Bit će u redu. On zna da ga volim.

- Da, zna da ga volite - reče Tess tiho i primi je za ruku. Bilo joj je bilo ubrzano i slabo. - Joey zna koliko ste se trudili da mu bude dobro.

- Trudila sam se. Sve sam radila samo da ga zaštitim, da pokušam da mu bude bolje. Sve što sam ikada željela bilo je to da Joey bude sretan. " - Znam to.

- Onda zašto? Vi mi recite zašto se ovo dogodilo. Suze su presahle. Glas joj je prestao drhtati i postao je zloban. Lois se oslobodi muževljevog zagrljaja i dograbi Tess za ramena.

- Vi ste ga trebali liječiti, vi ste trebali pomoći da mu bude bolje. Vi mi kažete zašto moj dječak sada krvari na stolu. Vi mi recite zašto.

- Lois, Lois, nemoj. - I sam u tuzi, Monroe je pokušao zadržati, ali ona se otme i povuče Tess sa sobom. Ben se instinktivno pokrene, međutim Tess ljutito odmahne glavom i zaustavi ga.

- Hoću odgovor. Prokleti bili, hoću da mi date odgovor! Umjesto da zaustavi bijes, Tess ga prihvati.

- Bio je povrijeđen, gospođo Monroe. A rana je bila duboko, dublje nego što sam mogla dohvatiti.

- Učinila sam sve što sam mogla. - I premda joj je glas bio miran, gotovo jednoličan, duboko je zarila prste u Tessino tijelo. Modrice će se pokazati tek sutradan. - Učinila sam sve. Nije pio - rekla je, povisivši glas. - Nije popio nijedno piće već mjesecima.

- Ne, nije pio. Sjedite, Lois. - Tess je pokušala vratiti na sofu.

- Neću sjediti. - Bijes iza kojeg se krio strah bljuvao je riječi poput ubojitih zrna. - Hoću svoga sina. Hoću svoga sina. Niste ništa drugo radili, samo pričali, pričali i pričali, tjedan za tjednom. Zašto niste učinili nešto? Trebali ste pomoći da mu bude bolje, da bude sretan. Zašto niste?

- Nisam mogla. - Bol je obuze poput plimnog vala. Nisam mogla.

- Lois, sjedni. - Povrativši snagu, Monroe je uhvati za ramena i posjedne na sofu. Zagrljao ju je i pogledao u Tess. - Rekli ste nam da bi se to moglo dogoditi. Nismo vam vjerovali. Nismo vam htjeli vjerovati. Ako nije prekasno, možemo pokušati ponovno. Možemo...

A onda se otvore vrata i svi su znali da je bilo prekasno. Dr. Bitterman je još na sebi imao kiruršku odjeću. Skinuo je masku s usta tako da je visi na uzicama. Znoj na čelu mu se još nije osušio. I premda je proveo srazmjerno

malo vremena u operacijskoj dvorani, oko očiju i usta mogle su mu se zamijetiti crte napora i iscrpljenosti. I prije nego što je progovorio, prije negoli je prišao Monroeovima, Tess je znala da su oboje izgubili pacijenta.

- Gospođo Monroe, žao mi je. Ništa nismo mogli učiniti. - Joey? - Prazno je pogledala s liječnika na muža. Jednu je ruku već zarila u Monroeovo rame.

- Joeya više nema, gospođo Monroe. - Iscrpljen i poražen u bezizglednoj bitki da povрати dječaka, Bitterman sjedne pored nje. - Nije dolazio svijesti. Zadobio je tešku povredu glave. Ništa se nije dalo učiniti.

- Joey? Joey je mrtav? - Žao mi je.

Počela je jecati, promuklim, grlenim zvucima koji su se izlivali iz nje i punili prostoriju. Ridala je otvorenih usta, zabačene glave, u agoniji bola od koje se Tessi grčio želudac. Nitko doista ne može razumjeti radost koju majka osjeća kad rodi dijete. I nitko ne može doista razumjeti užas koji majka osjeća kad ga izgubi.

Pogreška u prosudbi, želja da održi cijelu obitelj vlastitom snagom, stajala ju je vlastitog djeteta. Tess više ništa nije mogla učiniti za nju. Više ništa nije mogla učiniti ni za Joeya. Shrvana vlastitim jadom, okrenula se i izašla iz sobe.

- Tess - izusti Ben i uhvati je za ruku kad je krenula niz hodnik. - Nećeš ostati?

- Ne. - Glas joj je bio snažan i leden dok je nastavljala hodati. - Još bi joj samo bilo teže, ukoliko je to uopće moguće. - Pozvala je dizalo i gurnula ruke u džepove, gdje ih je neprestano grčila i opuštala.

- Tako znači? - Ljutnja, pritajena i mukla, smještena negdje duboko u utrobi, odjednom oživi u njemu. - Jednostavno ćeš to prekriti?

- Ja tu više ništa ne mogu učiniti - reče Tess i uđe u dizalo dok se borila da mirno diše.

Na putu kući padao je gust snijeg. Tess nije govorila. S gorčinom u grlu Ben je bio isto tako ledeno tih kao i ona. I premda je bilo uključeno grijanje, nastojala je da se ne počne tresti. Neuspjeh, bol i bijes bili su međusobno isprepleteni u jedan jedini oštri čvor emocija koji joj je stezao grlo. Mogla ga je okusiti. Često je teško izvojevala kontrolu, ali ona joj još nikada nije bila toliko od životne važnosti kao u ovom trenutku.

Kada su ušli u njen stan, pritisak joj je u grudima bio tako snažan da je morala svjesno obuzdavati svaki udisaj i izdisaj.

- Oprosti što sam te uvukla u ovo - reče oprezno. Morala je otići, otići od njega, otići od svih, dok ponovno ne

dode k sebi. Glava joj je pucaia od boli. - Znam da je bilo teško.

- Čini se da si dobro izašla na kraj sa svim. - Svukao je jaknu i bacio je na stolicu. - Ne moraš mi se ispričavati. I ja se bavim sličnim stvarima, sjećaš se?

- Da, naravno. Slušaj. - Morala je progutati užarenu knedlu prije negoli je uspjela izustiti. - Idem se okupati. - U redu, samo idi. - Otišao je do ormarića s pićima i dohvatio votku koju je sam tamo pohranio. - A ja ću popiti piće.

Nije otišla u spavaću sobu da se presvuče. Kada je zatvorila vrata, Ben je začuo vodu kako pljuska o porculan. Nisi ni poznavao to dijete, samome sebi reče Ben i na

toči si votku. Nije bilo nikakvog razloga za to da osjeća taj gadni napad srdžbe. Jedna je stvar bila osjećati žalost, sućut, pa čak i ljutnju zbog besmislenog gubitka života, mladog života, ali nije bilo nikakvog razloga za ovu bespomoćnu srdžbu koja je potresala cijelo njegovo biće.

Bila je tako distancirana. Tako prokleta netaknuta svime. Baš kao i Joshov liječnik.

Godinama potiskivana gorčina najednom ga počne gušiti. Podigne čašicu s votkom da pićem ispere taj okus, a onda je, neispijenu, vrati na ormarić. Ne znajući što da radi, ode u hodnik i otvori vrata kupaonice.

Nije bila u kadi.

Voda je pljuskala svom silinom po površini kade, a onda se slijevala kroz ispušt koji je zaboravila zatvoriti.

Dizala se para i zrcalo se već zamaglilo. Potpuno odjevena, držeći se za umivaonik, Tess je gorko plakala.

Ben je na trenutak stajao mirno na vratima, previše zaprepašten da ude, previše šokiran da zatvori vrata i ostavi je samu, kao što je to željela.

Nikada je još nije vidio tako bespomoćnu, žrtvu vlastitih osjećaja. U krevetu ju je u potpunosti vodila strast.

Ponekad bi opazio kako se u njoj rađa ljutnja, ali ubrzo bi je dovela pod kontrolu. Uvijek bi je uspjela dovesti pod kontrolu. Sada je to bila žalost i ona je bila posvemašnja.

Nije čula kako otvara vrata. Tijelo joj se polako njihalo u ritmu plača. Tješila je samu sebe. Benu se stegne grlo, potiskujući ogorčenost. Htio ju je dodirnuti, a onda je oklijevajući zastao. Otkrio je da j teže, nevjerovatno teže tješiti nekoga do koga ti je doista stalo.

- Tess. - Trgnula se kada ju je napokon dotaknuo. Odrvenila je kada ju je zagrlio. Osjećao je kako se bori protiv suza i protiv njega. - Dodi, sjedni.

- Neću. - Osjećala se slabom, a sada još i poniženom. Zatekao ju je u najslabijem i najintimnijem trenutku, razgolićenu i bez snage da se pokrije. Jedino što je tražila bila je samoća i vrijeme za oporavak. - Molim te da me neko vrijeme ostaviš samu.

Boljelo ga je - taj njen otpor, odbijanje utjehe koju joj je želio pružiti. Toliko ga je to boljelo da se počeo povlačiti. A onda je osjetio kako joj se cijelo tijelo trese, a to je bilo još bolnije i žalosnije čak i od suza. U tišini se primaknuo i zatvorio slavinu.

Odmakla je ruke s lica i uhvatila se za rub umivaonika. Leda su joj bila uspravna kao da se sprema izbjeći udarac ili ruku koja joj pruža pomoć. Pogledala ga je očima punim suza. Kapci su joj bili natečeni i crveni.

Nije rekao ni riječi, samo ju je podigao na ruke i odnio.

Očekivao je otpor, žestoke i bijesne riječi. Umjesto toga, osjetio je kako se njezino tijelo opušta kad je naslonila glavu na njegovo rame i i zaplakala:

- Ta on je bio samo dijete.

Ben sjedne na rub kreveta i privuče je k sebi. Osjećao je na koži njezine vruće suze, kao da su predugo gorjele iza njenih očiju.

- Znam.

- Nisam mogla doprijeti do njega. A trebala sam to znati. Sve te škole i obuka, analize, knjige i predavanja, a ja nisam mogla doprijeti do njega.

- Ali pokušala si.

- To nije dovoljno - reče glasom koji je bio prepun bijesa i žestine, ali to ga nije iznenadilo. Očekivao je to i nadao se tome. - Od mene se očekuje da liječim. Od mene se očekuje da pomognem, a ne samo da pričam o pomoći. A ja ne samo da nisam uspjela dovršiti njegov tretman, nego ga nisam uspjela ni očuvati na životu.

- A psihijatri trebaju imati božanski ego?

Paput pljuske u lica, ta riječi su je odgurnule od njega. U trenutku je skočila na noge. Suze su joj se još sušile na licu, tijelo joj je još drhtalo, ali nije izgledala kao da će se srušiti.

- Kako mi samo možeš reći nešto takvoga? Dečko je mrtav. Nikada neće voziti auto, zaljubiti se, zasnovati obitelj. On je mrtav, a činjenica da sam ja odgovorna nema nikakve veze s egom.

- Nema? - Ben je također ustao i prije no što se mogla okrenuti, uhvatio ju je za ramena. - Ti bi trebala biti savršena, uvijek imati kontrolu u svojim rukama, uvijek imati prave odgovore i rješenja? Ovaj put ih nisi imala i nisi bila baš neuništiva. Reci mi jesi li ga ti mogla zaustaviti da ne ode na taj most?

- Trebala sam. - Njezin jecaj bio je suh i drhtav, dok je rukom pritisla čelo. - Ne. Ne, nisam mu dovoljno pružila. Opet ju je zagrlio i privukao k sebi da sjedne na krevet.
Po prvi put u njihovoj vezi osjećao je da ga treba, da se naslanja na njega. Ranije je to obično bio znak za njega da ode svojim putem. A umjesto toga, sjeo je i uzeo njezinu ruku, a ona mu je naslonila glavu na rame. Potpun. Bilo je čudno i pomalo zastrašujuće osjećati se potpunim.
- Tess, to je onaj dječak o kojem si mi pričala, zar ne?
Sjetila se one noći kad je imala onaj san, noći u kojoj se probudila, a Ben je bio topao i spreman da je sluša. - Da. Već tjednima brinem što bi mogao učiniti.
- I to si rekla njegovim roditeljima? - Da, rekla sam im, ali...
- Oni to nisu htjeli ni čuti.
- Ali to nije trebalo imati nikakvog utjecaja. Ja sam trebala... - Zastala je kad ju je prisilio da ga pogleda u oči.
- Ne - reče, duboko uzdahnuvši. - Nisu htjeli slušati. Njegova ga je majka povukla iz terapije.
- I presjekla užu.
- To ga je možda prisililo da se još malo povuče u sebe, ali mislim da to nije bio onaj zadnji poticaj koji ga je naveo na samoubojstvo. - Još je osjećala ledeni kamen tuge u želucu, ali polako je počinjala jasnije sagledavati stvari i neovisno o vlastitom sudjelovanju. - Mislim da se večeras dogodilo još nešto.
- Misliš da znaš što je to?

- Možda. - Ponovno je ustala, nije mogla sjediti. - Već tjednima pokušavam dobiti Joeyevog oca na telefon, ali njegov je telefon isključen. Čak sam otišla i do njegovog stana prije nekoliko dana, ali on se odselio i pri tome nije ostavio nikakvu drugu adresu. A ovaj je vikend trebao provesti s Joeyem. - Tess rukama obriše suze s lica.
- Joey je računao na to i nadao se tome, i previše. A kad otac nije došao po njega, bio je to još jedan udarac. Možda zadnji koji je mogao izdržati. Bio je divan dječak, zapravo mladi muškarac. - Suze su ponovno navrle, ali ovaj put nije potiskivala bol. - Nije mu bilo lako, a ipak je postojala ta toplina, odmah ispod površine, ta velika potreba za ljubavlju. On samo nije vjerovao da zaslužuje da nekome doista bude stalo do njega. - A tebi je bilo stalo.

- Da. Možda i previše.
Bilo je to čudno, ali onaj kamen odbojnosti, obložen tankim slojem gorčine, koji je nosio u sebi otkako mu je brat umro, počeo se raspadati. Pogledao ju je - distancirani, objektivni psihijatar, istražitelj i analitičar uma - i vidio stvar i ljudske ožiljke tuge, ne samo za pacijentom, nego za dječakom.

- Tess, ono što je njegova majka rekla u bolnici... - Nije bitno.
- Jest, bitno je. Nije imala pravo.

Tess se okrenula i na slabom svjetlu koje je dopiralo iz hodnika ugledala svoj odraz u zrcalu iznad komode.

- Samo djelomično. Razumiješ, ja nikada neću znati da li bi se stvari dogodile drugačije da sam krenula u nekom drugom pravcu, odlučila se za neki drugi pristup.

- Nije imala pravo - ponovi Ben. - Prije nekoliko godina ja sam nekome rekao neke od tih istih stvari. Možda ni ja nisam imao pravo. - Pogledi su im se sreli u zrcalu. Još uvijek je sjedio na krevetu, u sjeni. Djelovao je usamljeno. Bilo je to čudno, jer uvijek ga je promatrala kao muškarca neprestano okruženog prijateljima, pozitivnim osjećajima, samopouzdanjem. Okrenula se, ali nije bila sigurna želi li on njezin dodir u tom trenutku i ostala je stajati na mjestu. - Nikada ti nisam pričao o Joshu, mom bratu.

- Nisi. Nikada mi nisi baš puno pričao o svojoj obitelji. Nisam ni znala da imaš brata.

- Bio je gotovo četiri godine stariji od mene. - Nije trebao upotrijebiti prošlo vrijeme da joj bude jasno da je Josh mrtav. Znala je to onog trena kad mu je Ben izgovorio ime. - Bio je jedan od onih ljudi kojima je sve polazilo za rukom. Štoga da je uradio, uradio bi to bolje od drugih. Kada smo bili djeca, imali smo slagalice. Meni bi pošlo za rukom napraviti mali auto, a Josh bi napravio veliki kamion sa šesnaest kotača. U školi bih zaradio četvorku kad sam učio dok mi oči ne ispadnu. Josh bi dobio peticu iz testa, a da ne otvori knjigu. Jednostavno je upijao. Majka je običavala reći da je blagoslovljen. Nadala se da će postati svećenik, jer bude li jednom zaređen, vjerojatno će biti sposoban izvoditi čudesa.

To nije bilo rečeno s ljutnjom, kako je to često slučaj između braće, nego s tračkom humora i poprilično divljenja. - Mora da si ga veoma volio.

- Ponekad sam ga mrzio. - Rekao je to i slegnuo ramenima, kao čovjek koji shvaća da je mržnja počesto onaj žar koji potiče pravu ljubav. - Ali većinom sam ga volio, mislio sam da je fantastičan. Nikada me nije maltretirao, a nije baš da nije imao prilike. Bio je mnogo veći od mene, ali jednostavno nije imao takvu narav. Nije da je bio svet ili slično. Bio je dobar, naprosto dobar, duboko dolje u srži. Imali smo zajedničku sobu dok smo odrastali. Jednom je mama pronašla moju zbirku Playboya. Već se spremala batinama iz mene istjerati požudu i grijeh, a onda joj je Josh rekao da su ti Playboyi njegovi, jer da piše izvješće o pornografiji i njezinim sociološkim učincima na mladež. Morala se nasmijati.

- I ona je to povjerovala?

- Da, povjerovala je. - Čak i sada, kada se toga sjetio, morao se nasmiješiti. - Josh nije nikada lagao da spasi vlastito dupe, samo kada je smatrao da bi to bilo najbolje. U srednjoj je školi igrao nogomet. Djevojke su mu ljubile tlo pod nogama. Bio je dovoljno zdrav i uživao u tome, ali jako se zaljubio u jednu djevojku. Bilo je to njemu slično da se usredotoči na jednu, umjesto da se zabavlja sa svima redom. Još uvijek mislim da je to bila jedna od najvećih grešaka koje je ikada napravio. Izgledala je prekrasno i elegantno i bila iz jedne od boljih obitelji. Ali bila je plitka. A on je bio ludo zaljubljen i zadnje godine škole uzeo je svu svoju ušteđevinu i, kupio joj dijamantni prsten. Pravi pravcati kamen, a ne tek malu krhotinu. Hodala je s njim uokolo i pravila se važna i sve su joj djevojke zavidjele. Oko nečega su se posvađali. Nikada nije rekao oko čega, ali bila je to gadna stvar. Josh je dobio stipendiju za Notre Dame, ali dan nakon završetka škole prijavio se u vojsku. Drugi su mladi prosvjedovali protiv rata u Vijetnamu, pušili travu i hodali uokolo noseći znakove mira, a Josh je odlučio darovati domovini nekoliko svojih godina. - Prvi put otkako je započeo pričati, Ben je dohvatio i zapalio cigaretu. Njezin se vrh žario u prigušenom svjetlu koje je padalo po njemu. - Majka je plakala k'o kišna godina, a otac je bio sav ponosan. Njegov sin nije bježao od poziva, niti je bio student obrijane glave, nego pravi Amerikanac. Što se mene tiče, ja sam naginjao više na lijevo. I sam sam te jeseni počeo pohađati srednju školu, tako da sam bio uvjeren da već znam sve što se treba znati. Proveo sam jednu cijelu noć u razgovoru s Joshom i pokušavao ga odgovoriti od toga. Naravno, već je potpisao papire i bilo je prekasno, ali mislio sam da ipak mora postojati nekakav izlaz. Rekao sam mu da je glup što tako rasipa tri godine svog života zbog neke cure. Nevolja je bila u tome što to više nije bio jedini razlog. Čim se prijavio u vojsku, Josh je odlučio da će postati najbolji vojnik u američkoj vojsci. Već su mu pričali o časničkoj obuci. Način na koji je Johnson eskalirao stvari tamo prijeko stvorio je potrebu za pametnim, sposobnim časnicima koji će predvoditi postrojbe. U njima je Josh ugledao sebe.

A onda je začula bol koja je probijala njegovim glasom i prišla mu. Nije ni opazila koliko mu je to potrebno, ali kad je njena ruka dotaknula njegovu, čvrsto ju je stisnuo.

- I tako je otišao. - Povukao je duboki dim i uzdahnuo. - Otišao je na autobus, mlad, mislim da bi ti rekla lijep, pun ideala i pouzdanja. Iz njegovih se pisama dalo razabrati da uživa u osnovnoj obuci. U disciplini, izazovu, drugarstvu. Inače je lako sklapao prijateljstva, pa i tamo nije bilo drugačije. Za manje od godinu dana određen je da ode u Vijetnam. Bio sam srednjoškolac i mučio se algebrom i načinima kako da djevojke oborim s nogu. Otišao je s činom potporučnika.

A onda je zašutio. Tess je sjedila pored njega, držala ga za ruku i čekala da nastavi.

- Dok je bio tamo prijeko, majka je svaki dan odlazila u crkvu. Odlazila je i palila svijeću, a potom se molila Blaženoj Djevici da ga zagovara kod svoga Sina. Svaki puta kad bi dobila pismo, čitala bi ga dok svaku njegovu riječ ne bi naučila napamet. Ali nije prošlo dugo vremena i njegova su se pisma promijenila. Postala su kraća, a ton drugačiji. Prestao je spominjati prijatelje. Tek smo kasnije saznali da je dvojicu njegovih najboljih drugara raznijela bomba po cijeloj džungli. Saznali smo to tek kada se vratio kući i počeo imati noćne more. Njega nisu ubili tamo prijeko. Mora da je majka zapalila dovoljno svijeća, ali ipak je umro. Baš je onaj dio njega umro koji ga je činio onim što je. Moram nešto popiti.

I prije no što je ustao, Tess ga uhvati za ruku i reče: - Ja ću ti donijeti. - Otišla je, ostavila mu dovoljno vremena i natočila dva brendija. Kada se vratila, pušio je drugu cigaretu, ali nije se ni pomaknuo.

- Hvala. - Pio je, i premda brendi nije mogao popuniti prazninu koju je za sobom ostavila tuga, više nije morao preskakati preko one kugle gorčine. - Tada više nije bilo svečanih dočeka junaka. Rat je postao gadan. Josh se vratio s odličjima, pohvalama i... tempiranom bombom u glavi. Neko je vrijeme djelovao u redu. Bio je miran, povučen, ali znali smo da nitko ne bi mogao proći kroz sve to nepromijenjen. Vratio se kući, našao posao. Nije htio razgovarati o tome da se vrati u školu. Svi smo mislili da mu jednostavno treba malo vremena. Prošla je gotovo godina dana kad su se počele javljati noćne more. Probudio bi se vrišteći i sav okupan u znoju. Izgubio je posao. Rekao nam je da je dao otkaz, ali tata je saznao da je izazvao tučnjavu i dobio otkaz. Prošla je još godina dana prije no što je sve pošlo nizbrdo. Više nije mogao izdržati na poslu više od dva tjedna. Počeo se vraćati kući pijan ili uopće se ne vraćati. Noćne more su postale strašne. Jedne sam ga noći pokušao probuditi, a on me odgurnuo od sebe i srušio na pod. Počeo se derati o zasjedama i snajperima. Kad je otac ušao u sobu, Josh me je pokušao zadaviti.

- Oh, Bože, Ben.

- Tata ga je nekako uspic probuditi i kad je shvatio što je učinio, što je zamalo učinio, samo je sjeo na pod i zaplakao. Nikada još nikoga nisam vidio da tako plače. Nije se mogao zaustaviti. Odvezli smo ga u ambulantu. Tamo su ga poslali psihijatru. - Cigareta mu je gotovo dogorjela. Ugasio ju je i uzeo brendi. - Tada sam bio na koledžu, pa sam ga katkad vozio psihijatru kad mi poslijepodne nije bilo prenatrpano. Mrzio sam tu ordinaciju. Uvijek me je podsjećala na grobnicu. Josh bi ušao. Ponekad sam ga čuo kako plače. Drugi pak puta nisam čuo

apsolutno ništa. Poslije pedesetak minuta bi izašao. Čekao sam da jednoga dana izade kroz ta vrata i bude onakav kakvog sam pamtio.

- Ponekad je teško, dapače čak i teže za obitelj negoli za bolesnika - reče Tess i uhvati ga za ruku. - Osjećaš se tako bespomoćno, baš kad toliko želiš pomoći... smeteno, kad ti je toliko potrebna jasna misao.

- Majka je jednoga dana doživjela slom. Bila je nedjelja. Pripremala je pečenje. Odjednom je sve pobacala u smeće. Da je rak, rekla je, našli bi načina da ga izvade iz njega. Zar ne vide da ga ždere ono što se nalazi u njemu"? Zašto ne nadu načina da to izvade iz njega. - Zurio je u brendi, pred očima mu je bila slika majke kako stoji pored izljeva i jeca, jasna kao da se to dogodilo jučer. - Neko je vrijeme izgledalo da mu je doista bolje. Budući da je odlazio psihijatru i ranije često mijenjao posao, bilo mu je teško pronaći novo radno mjesto. Naš je župnik izvršio mali pritisak, malo dobrog starog katoličkog osjećaja krivice, i našao mu posao mehaničara na mjesnoj benzinskoj stanici. Prije pet godina dobio je stipendiju za Notre Dame, a sada je mijenjao svjećice. Pa ipak, i to je bilo nešto. Noćne su more jenjavale. Nitko od nas nije znao da guta barbiturate, kako bi se održao. Kasnije je prešao na heroin. Ni to nismo primijetili. Možda da sam bio više kod kuće, ali bio sam na koledžu, i prvi put u životu doista sam se trudio. Moji roditelji nisu imali nikakvog pojma o drogama. Ni liječnik nije ništa primjećivao. Bio je bojničar, u redovnoj vojsci, prošao je Korejom i Vijetnamom, ali nije vidio da se Josh pumpa drogom, kako bi prebrodio . noć. - Ben prođe rukom kroz kosu, a onda iskapljuje ostatak brendija. - Ne znam, možda je tip bio premoren ili možda potrošen. U svakom slučaju, rezultat je bio da je, nakon dvije godine terapije, nakon tisuće svijeća i molitava Blaženoj Djevici, Josh otišao u svoju sobu, obukao vojničku odoru i odličja, i umjesto igle, napunio svoj službeni pištolj i okončao cijelu tu priču.

- Ben, ako kažem da mi je žao, to nije dovoljno, ni približno nije dovoljno, ali ne znam što bih drugo mogla reći.

- Imao je samo dvadeset i četiri godine.

A ti si imao samo dvadeset, pomislila je, ali nije rekla ništa, samo ga je zagrlila.

- Razmišljao sam o tome da okrivim cijelu američku vojsku... još bolje, cijeli vojni sustav. A onda sam se dosjetio da je pametnije da se usredotočim na liječnika koji mu je trebao pomoći. Sjećam se kako sam sjedio kad je policija otišla gore, u sobu koju sam dijelio s Joshom, i razmišljao da je taj gad trebao učiniti nešto. Na trenutak sam pomislio da ću ga ubiti, ali onda je došao svećenik i skrenuo mi misli. Nije htio Joshu podijeliti posljednja otajstva.

- Ne razumijem.

- To nije bio naš župnik, nego neki mladi žutokljunac koji je tek došao iz sjemeništa i koji je sav pozelenio na pomisao da otiđe gore Joshu. Rekao je da si je Josh svojevremeno oduzeo život i umro u smrtnom grijehu. I da mu ne može dati odrješenje.

- To je krivo. Još gore, okrutno.

- Izbacio sam ga. Majka je samo stajala, nijema, više nije imala ni suza, a onda je otišla gore u sobu, po čijim je zidovima bio razasut mozak njenog sina, i sama molila za njegovo odrješenje.

- Tvoja majka je jaka. Mora da ima snažnu vjeru.

- A sve što je ikada radila u životu bilo je kuhanje. Privukao je Tess k sebi, bio mu je potreban taj nježni, ženstveni miris. - Nisam siguran da li bih ja smogao snage i još jednom se popeo uza te stube, ali ona je to mogla. Dok sam je promatrao kako se penje; shvatio sam da je, bez obzira koliko bila povrijeđena, bez obzira koliko tugovala, vjerovala i da će uvijek vjerovati da je ono što se dogodilo Joshu bila Božja volja.

- Ali ti nisi vjerovao.

- Nisam. Morao sam nekoga okriviti. Josh nikada nije nikoga povrijedio u svom životu, sve do Vijetnama. A ono što je tamo radio, trebalo je biti u redu, jer se borio za svoju zemlju. Ali nije bilo u redu i on s tim više nije mogao živjeti. Psihijatar mu je trebao pokazati da je još uvijek ljudsko biće koje nešto vrijedi, bez izbora na to što je tamo radio.

Kao što je i ona trebala pokazati Joeyu Higginsu da nešto vrijedi.

- Jesi li ikada poslije razgovarao s Joshovim liječnikom"? - Jednom. Još uvijek mi se vrzmala po glavi pomisao da bih ga trebao ubiti. Sjedio je za stolom, prekrivenih ruku. - Ben pogleda u vlastite ruke, stisnute u pesnice. - Nije osjećao ništa. Rekao je da mu je žao, objasnio koliko ekstreman može biti sindrom zakašnjelog stresa. A potom mi je distanciranim glasom rekao, dok je još uvijek držao ruke skrštene na stolu, da Josh jednostavno nije bio u stanju suočiti se s onim što se dogodilo u Vijetnamu i da je njegov povratak kući i pokušaj da živi kao i ranije uzrokovao sve veći i veći pritisak, dok se napokon nije raspuknuo.

- Žao mi je, Ben. Vjerojatno je dobar dio toga što ti je rekao bila istina, ali mogao je to učiniti i na drugačiji način.

- Njemu to vjerojatno nije ništa značilo.

- Ben, ne branim ga, ali mnogo se liječnika, među njima i psihijatara, drže po strani, ne dopuštaju si da se previše približe, jer kada izgubiš nekoga, kada nisi sposoban spasiti ga, onda to strašno boli.

- Onako kako tebe boli što si izgubila Joeya.

- Ta te vrsta tuge i krivice grizu, a ako te grizu prečesto, onda neće više ništa ostati, ni za tebe, niti za drugog pacijenta.

Možda je shvatio, ili bar počeo shvaćati. Ali ipak nije mogao . zamisliti Joshovog vojnog psihijatra kako se zatvara u kupaonicu i jeca.

- A zašto to radiš?

- Pretpostavljam da moram potražiti odgovor, isto onako kao i ti. - Okrenula se prema njemu i dodirnula mu lice. - Boli kada je premalo ili prekasno. - Sjetila se kako je izgledao kad joj je ispričao o tri nepoznata čovjeka ubijena za šaku novčića. - Nismo tako različiti, kako sam to nekoć mislila.

Držao je usta na njenom dlanu i upijao utjehu.

- Možda i nismo. Kada sam je gledao večeras, osjećao sam se isto onako kao i onda kada sam promatrao kako gledaš u Anne Reasoner u onom prolazu. Djelovala si tako distancirano, tako netaknuta cijelom tom tragedijom, tako potpuno pod kontrolom. Upravo onako kakav je bio onaj bojničnik, dok mi je, ruku prekriženih na stolu, objašnjavao zešto mi je brat mrtav.

- Biti pod kontrolom ne znači isto što i biti distanciran. Ti si policajac, ti moraš znati razliku.

- Htio sam znati da nešto osjećaš. - Uhvatio ju je za ruku i čvrsto je držao dok ju je gledao u oči. -

Pretpostavljam da sam zapravo želio da me trebaš. - Bilo je to možda jedno od najtežih priznanja u njegovom životu. - A onda, kad sam ušao u kupaonicu i ugledao te kako plačeš, znao sam da me trebaš i to me preplašilo na smrt.

- Nisam željela da me vidiš u takvom stanju. - Zašto?

- Zato što nisam imala dovoljno povjerenja u tebe. Spustio je pogled i promatrao svoju ruku na njezinom nježnom i nevjerovatno krhkom zapešću.

- Osim Edu, nikada nikome nisao pričao o Joshu. Sve do sada Ed je bio jedini u koga sam imao dovoljno povjerenja. - Prinio je njezine prste usnama i lagano ih dotaknuo. - I što ćemo sada?

- A što bi ti htio?

Smijeh, premda tih i nevoljak, ponekad pomaže.

- Psihijatar izbjegava odgovor. - Zamišljeno se igrao biserima oko njezina vrata. Otkopčao je ogrlicu. Vrat joj je bio mirisan i svilenkast. - Tess, kada sve ovo bude gotovo, kad bih te zapitao da uzmeš nekoliko dana, tjedan, da odemo nekamo, bi li pristala?

- Bih.

Obradovan, i ne malo iznenađen, pogleda je. - Tek tako?

- Pa, kada vrijeme dođe, možda bih te pitala kamo bismo išli tako da znam da li da ponesem kupaći kostim ili bundu. - Uzela je bisernu ogrlicu i odložila je na noćni ormarić.

- Trebala bi je držati u sefu.

- Ta ja spavam s policajcem. - Glas joj je bio bezbrižan, ali na njemu je vidjela zabrinutost i pomislila da zna kamo su mu misli vjerojatno odlutale. - Ben, uskoro će biti gotovo.

- Dakako. - Ali kad ju je privukao k sebi, kad se počeo opijati njome, uhvatio ga je strah.

Protjecao je dvadeset osmi studeni.

- Nećeš napraviti nijedan korak iz stana sve dok ti ja ne kažem da možeš.

- Naravno da neću - složi se Tess dok je Ben promatrao kako podiže kosu. - Imam i previše posla kod kuće i ne mogu ustati od stola cijeli dan.

- Ne smiješ smeće iznijeti.

- Neću, čak ni ako se susjedi budu žalili. - Tess, htio bih da ovo shvatiš ozbiljno.

- Ozbiljna sam. - Uzela je zlatne naušnice i stavila ih na uši. - Danas neću biti sama ni jednu minutu. Policajac Pilomento doći će ovamo u osam.

Ben pogleda u golubinjesive hlače i meki džemper koji je nosila.

- Je li to sve što ćeš obući?

- Naravno. - Nasmijala se kada je došao i stao pored nje. - Odnedavno mi se sviđa policija. Bojim se da mi ne postane pravom opsesijom.

- Tako znači? - Nagne se i usnama joj dotakne vrat. - Izgleda.

Uhvati je za ramena i reče: - Brine te to?

- Ne. - Okrene se, još uvijek nasmiješena. - Ne brine me ni najmanje. Ni to, ni bilo što drugo.

Budući da je bio namršten, Tess podigne ruku i nježno mu prode po čelu.

- Nadam se da se ni ti ne brineš.

- Moj je posao da se brini. - Na trenutak ju je samo držao, znajući da će biti teško, nevjerojatno teško, otići toga jutro i povjeriti je nekome drugom. - Pilomento je dobar čovjek - reče joj, više da umiri samoga sebe. - Mlad je, ali sve radi po pravilu. Nitko neće proći kroz vrata dok je on ovdje.

- Znam. Dodi. Idemo popiti kavu. Imaš još samo par minuta.

- Lowensteinova će ga zamijeniti u četiri sata. - I dok su išli u kuhinju, iznosio joj je plan, premda su oboje znali svaki korak. - Ona je najbolja. Možda izgleda poput simpatične domaćice iz predgrađa, ali doista je odlična.

- Uopće neću biti sama. - Tess izvadi dvije šalice. Policajci će stalno dežurati na trećem katu, telefon se prisluškuje, a preko puta stalno dežuraju jedna kola.

- Neće biti crno-bijela kola. Ne želimo ga preplašiti. Bigsby, Roderick i Mullendore izmjenjivat će se sa mnom i Edom.

- Ben, ne bojim se. - Dala mu je kavu, uhvatila ga za ruku i otišla s njim do stola u blagovaonici. - Mislim da je gotovo. Ništa mi se ne može dogoditi dok sam unutra i nepristupačna.

- On ne zna da te čuvamo. Kad se vratim oko ponoći, doći će sa stražnje strane, stubama.

- Sigurna sam da će krenuti noćas. A kada to učini, ti ćeš biti tu.

- Sviđa mi se tvoje pouzdanje, ali mogu ti reći da bih se bolje osjećao da nisi toliko sigurna. Gledaj, ništa nije sigurno - reče i uhvati je za ruku. - Kada ga budemo uhvatili, on će ići u postaju na ispitivanje, a ne ti.

- Ben, znaš koliko mi je važno da razgovaram s njim, da prodrem do nejga.

- Ne znam.

- Ne možeš me zadugo spriječiti. - Onoliko koliko je to potrebno.

Tess se povuče i pokuša drugim putem, onim koji ju je probudio već u ranim jutarnjim satima i nije joj dao da zaspe.

- Ben, mislim da tog čovjeka razumiješ bolje nego što misliš. Ti znaš što znači izgubiti nekoga tko igra bitnu ulogu u tvom životu. Ti si izgubio Josha, on je izgubio Lauru.

Ne znamo tko je ona, ali smo sigurni da mu veoma mnogo znači. Rekao si mi da si razmišljao o tome da ubiješ liječnika kad si izgubio Josha. Čekaj - reče, prije no što je dospio bilo što izustiti. - Htio si svaliti krivicu na nekoga, povrijediti nekoga. Da nisi bio emocionalno snažan, možda bi to i učinio. Pa ipak, ljutnja i bol ostali su u tebi.

Nije se osjećao ugodno slušajući te riječi i prepoznajući istinu koja se nalazila iza njih.

- Možda i jesu, ali ja nisam počeo ubijati Ijude.

- Nisi, postao si policajac. Možda si to učinio djelomice zbog Josha, jer su ti trebali odgovori, trebao si dovesti stvari u red. Zdrav si, samopouzdan, i sposoban da bilo kakvu tragediju u svom životu pretvoriš u nešto konstruktivno. Ali da nisi zdrav, Ben, da nemaš takvu snažnu sliku o sebi, tako snažan osjećaj što je krivo a što pravo, u tebi bi se možda nešto slomilo. Kada je Josh umro, izgubio si vjeru. Ja mislim da je on izgubio svoju zbog Laure. Ne znamo kada je to bilo... prije godinu dana, pet godina, dvadeset godina, ali on je pokupio komadiće svoje vjere i ponovno ih složio. Jedino je problem u tome što se ti komadići nisu uklapali, krajevi su stršali. On ubija, žrtvuje, da spasi Lauru. Laurinu dušu. Razmišljala sam o onome što si mi sinoć rekao. Možda je umrla u onome što Crkva smatra smrtnim grijehom te nije dobila odrješenje. Cijeloga su ga života učili da vjeruje kako je bez odrješenja duša izgubljena. U svojoj psihozi on ubija, žrtvuje žene koje ga podsjećaju na Lauru. Ali on im spašava duše.

- Sve što kažeš može biti točno. Ali to ništa ne mijenja na stvari da je ubio četiri žene i da sada hoće ubiti i tebe. - Crno i bijelo, Ben?

- Ponekad se sve sastoji u tome. - Ljutilo ga je tim više, jer je počeo shvaćati, pa i osjećati, ponešto od onoga što mu je govorila. Htio je gledati pravo, bez ikakvih uglova. - Zar ne vjeruješ da se neki Ijudi jednostavno radaju zli? Zar neki muž kaže ženi da ide potražiti društvo, a onda se odveze u mjesni McDonald's i tamo pobije djecu, zato jer ga je majka tukla kad mu je bilo šest godina? Zar netko hoda koledžom i puca u ljude, samo zato jer mu je otac varao majku?

- Ne, ali ovaj čovjek nije masovni ubojica o kakvima ti govoriš. - Bilo je to njezino područje i znala je svaki korak. - On ne ubija nasumce vili nemotivirano. Zlostavljano dijete može postati isto tako predsjednik banke kao i psihotik. A ne vjerujem ni u zlo sjeme. Govorimo o bolesti, Ben, o nečemu o čemu sve više i više liječnika vjeruje da je uzrokovano kemijskim reakcijama u mozgu koje uništavaju racionalno mišljenje. Odavno smo prošli razdoblje demonske opsjednutosti, ali još prije šezdesetak godina shizofrenija se liječila vađenjem zuba. A potom injekcijama konjskog seruma, klistirom. A i sada, u posljednjem dijelu dvadesetog stoljeća, još uvijek tragamo. Ali što god da je izazvalo njegovu psihozu, potrebna mu je pomoć. Kao što je bila potrebna Joshu. Kao što je bila potrebna Joeyu.

- Ali ne prva dvadeset i četiri sata - odvrati Ben jednoličnim glasom. - I ne dok se ne obavi cijela papirologija. A možda te i ne želi vidjeti.

- Razmišljala sam o tome, ali vjerujem da hoće. - Ništa od toga nije važno dok ga ne uhvatimo. Netko pokuca na vrata, a Ben polako dohvati oružje.

Ruka mu je još uvijek bila ukočena, ali već je mogao baratati njome. Nije mu bio problem držati policijski pištolj. Krenuo je prema vratima, ali zastao je pored njih.

- Ti pitaj tko je. - Krenula je prema vratima, ali ju je zaustavio pokretom ruke. - Ne, pitaj odande. Nećeš stajati ispred vrata. - I premda je sumnjao da će s naglavnika prijeći na metke, nije htio riskirati.

- Tko je?

- Detektiv Pilomento, gospođo.

Prepoznavši mu glas, Ben se okrene i otvori vrata.

- Paris. - Pilomento otare snijeg s cipela i uđe u stan. - Na cestama je još uvijek gužva. Napadalo je oko dvadeset centimetara. Dobro jutro, doktorice Court.

- Dobro jutro. Dajte mi kaput.

- Hvala. Vani je prava smrzavica - reče Benu. - Mullendore je na položaju ispred zgrade. Nadam se da je obukao duge gaće.

- Samo se nemoj previše opustiti gledajući utakmicu. Ben dohvati kaput i još jednom pogleda uokolo. Postojao je samo jedan ulaz, a Pilomento neće nikada biti dalje od nje više od sedam-osam metara. Pa ipak, čak i kada se ubundao u kaput, nije mu bilo toplo. - Bit ću u povremenom kontaktu s momcima koji nadziraju kuću. Zašto ne odeš u kuhinju i ne natočiš si kave?

- Hvala. Upravo sam popio jednu u autu na putu ovamo.

- Popij još jednu.

- Oh. - Pogledao je u Bena i u Tess. - Naravno - reče i ode zviždući.

- Nisi baš bio taktičan, ali nema veze - izusti Tess, potihio se nasmije i zagrli Bena oko struka. - Čuvaj se.

- Obično to i radim. Ti se čuvaj. Primaknuo ju je i strasno poljubio. - Čekat ćeš me, doktorice?

- Računaj s tim. Nazvat ćeš, ako... dakle, ako se nešto dogodi?

- Računaj s tim. - Uhvatio ju je za glavu, držao na trenutak, a onda poljubio u čelo. - Tako si lijepa. - Zbog iznenađenja koje se odmah pojavilo u njezinim očima shvatio je da s njom nije koristio sve one svoje domišljate i proračunate komplimente, kao što je to imao običaj s drugim ženama. Ta ga je spoznaja zatekla nespremnog. Da to prikrije, zagladi joj kosu iza uha, a potom se odmakne. - Zaključaj vrata.

Črsto ih je zatvorio za sobom i poželio otresti se tog neugodnog osjećaja da se stvari ne odvijaju po planu.

Nekoliko sati kasnije sjedio je sćućuren u autu i promatrao Tessinu zgradu. Dvoje je djece upravo dovršavalo snjegovića. Ben pomisli, zna li im otac da su mu dignuli šešir. Dan je prolazio sporije nego što je zamišljao.

- Dani su sve kraći - primijeti Ed. Ispružen na sjedalu suvozača, bio je ubundan kao medvjed, u radnom odijelu, samtericama, flanelskoj košulji, džemperu i debeloj, podstavljenoj jakni. Hladnoća je već odavno probila Benove čizme. - Eno Pilomenta.

Detektiv je izašao iz zgrade, na trenutak zastao na pločniku, a onda podigao ovratnik na kaputu. Bio je to znak da je Lowensteinova unutra i da je sve pod kontrolom. Benovi se mišići samo djelomično opuste.

- U redu je, znaš. - Ed se malo protegne i počne vježbati, kako ga ne bi uhvatili grčevi u nogama. -

Lowensteinova je sposobna zaustaviti cijelu armiju.

- On neće krenuti dok ne padne mrak. - Budući da mu se mrznulo lice kad bi prozor držao predugo otvorenim, Ben zamijeni cigaretu čokoladom Mliječna Staza.

- Ne znaš kakav je utjecaj šećera na zubnu caklinu? Ed se nikada nije predavao. Izvadio je malu plastičnu kutiju u kojoj se nalazio domaći zalogajčić od groždica, datulja, nesoljenih oraščića i pšeničnih klica. Bilo je dovoljno za dvojicu. - Morao bi početi mijenjati svoje prehrambene navike.

Ben namjerno zagriže u slatkiš.

- Kada nas Roderick bude zamijenio, na povratku u postaju zaustavit ćemo se u Burger Kingu. Uzet ću si najveći hamburger.

- Molim te, nemoj dok jedem. Da se Roderick, Bigsby i pola postaje ispravno hrane, ne bi sada dobili gripu.

- Ja se nisam razbolio - reče Ben zvačući čokoladu. - Pusta sreća. Ali kada navršiš četrdesetu, organizam će ti se pobuniti. A to neće biti zgodno. Što je ovo?

Ed se uspravi i pogleda čovjeka koji je prelazio ulicu. Njegov je dugački crni kaput bio zakopčan do gore.

Hodao je polako. Previše polako, previše oprezno.

Jednom su se rukom mašili oružja, a drugom kvake na vratima, kad je taj čovjek odjednom potrčao. Ben je već bio otvorio vrata od auta, kad čovjek pokupi jednu malu djevojčicu koja se igrala u snijegu i baci je uvis.

Djevojčica se zvonko nasmijala i viknula "Tata!"

Ben se vrati na mjesto, a oko njega se stvarala para od hladnoće. Osjećao se glupo pa se okrene prema Edu. - I ti si živčan kao i ja.

- Sviđa mi se. Raduje me što si se odvažio otići na piricu s njenim djedom.

- Ispričao sam joj o Joshu.

Ed podigne obrve koje su načas nestale u mornarskoj kapi koju je navukao preko glave. Znao je da je to bilo više od onoga što bi se od Bena dalo očekivati.

- I?

- I mislim da mi je drago što am to učinio. Ona je najbolja stvar koja mi se dogodila u životu. Bože, to zvuči tako glupo.

- Svakako - zadovoljno reče Ed i počne zvakati datulju. - Zaljubljeni ljudi obično govore gluposti.

- Nisam rekao da sam zaljubljen. - Izgovorio je to brzo, neka vrst refleksne radnje pred stupicom. - Samo mislim da je posebna.

- Neki ljudi imaju problema priznati da su se emocionalno vezali, jer se boje neuspjeha na duge staze. Riječ ljubav postaje kamen spoticanja koji, jednom izgovoren, postaje poput lokota koji otvara put njihovoj privatnosti, njihovoj pojedinačnosti i prisiljava ih na to da se doživljavaju kao polovica para.

Ben baci omot čokoladice na pod. - Crvena knjiga?

- Ne. Ja sam to izmislio. Možda bih trebao napisati članak.

- Gledaj, da sam zaljubljen u Tess, da sam u bilo koga zaljubljen, ne bih imao nikakvih problema s tim da to i kažem.

- Tako? Ne bi?

- Stala mi je do nje. Veoma mi je stalo do nje. - Eufemizam.

- Važna mi je. - Izlika.

- U redu, lud sam za njom. - Ne baš tako, Paris.

Ovaj put je malo otvorio prozor i izvadio cigaretu. - U redu, zaljubljen sam u nju. Jesi sad sretan?

- Uzmi jednu datulju. Osjećat ćeš se bolje.

Opsovao je, a začuo samoga sebe kako se smije. Bacio je cigaretu i zagrizao u datulju koju mu je dao Ed.

- Gori si od moje majke. - Zato i postoje partneri.

U Tessinom je stanu vrijeme također polako protjecalo. U sedam sati Lowensteinova i ona zajedno su večerale juhu iz konzerve i sendviče s govedim pečenjem. Unatoč tome što je stalno govorila da ne brine, Tess je samo pročeprkala po komadićima govedine i , povrću. Noć je bila hladna i jadna. Nitko tko baš nije morao ne bi poželio izaći u nju. Međutim, ona se osjećala zatvorena kao u krletki, budući da nije mogla napustiti vlastita vrata.

- Igrate kanastu? - upita je Lowensteinova. - Oprostite, što?

- Kanastu. - Lowensteinova pogleda na sat i pomisli da joj muž upravo sada kupu najmlaše dijete. Roderick će biti na položaju ispred zgrade, a Ben i Ed će proći cijelim područjem prije no što se vrate u postaju, a njena će se najstarija kći žaliti što je zatrpana posudem.

- Nisam baš neko društvo.

Lowensteinova vrati pola sendviča na blijedozeleni stakleni tanjur kojemu se divila.

- Doktorice Court, od vas se ne očekuje da me zabavlja te.

Tess odgurne tanjur na stranu i ipak pokuša. - Vi imate obitelj, zar ne?

- Zapravo, cijeli čopor.

- Nije vam lako, baviti se ovako zahtjevnim poslom i brinuti za obitelj?

- Oduvijek uživam u kompliciranim stvarima.

- Divim se tome. A ja se oduvijek trudim da ih izbjegnem. Smijem li vam postaviti jedno osobno pitanje?

- U redu, ukoliko nakon toga i ja vama smijem postaviti jedno.

- Pošteno. - Nalaktivši se na stol, Tess se nagne prema naprijed. - Je li vašem mužu teško što je oženjen za nekoga čiji je posao ne samo zahtjevan, nego potencijalno i opasan?

- Pretpostavljam da mu nije lako. Znam da mu nije lako - ispravi se Lowensteinova i otpi gutljaj dijetalne pepsi-cole koju je Tess poslužila u tankim čašama koje bi Lowensteinova držala za ukras. - Mnogo toga smo morali proći. Prije nekoliko godina sudski smo se razveli. Ali to je potrajalo trideset četiri i pol sata. U biti smo ljudi jedno za drugim. A to je obično ono najvažnije.

- Sretni ste.

- Znam. Čak i onda kada bih mu najradije gurnula glavu u WC školjku. Sada sam ja na redu.

- U redu.

Lowensteinova je odmjeri dugim, znalačkim pogledom.

- Gdje kupujete odjeću?

Bila je toliko iznanađena da se počela smijati. Prvi put toga dana Tess se osjećala opuštenom.

Vani su Roderick i zdepasti crni detektiv, poznat kao Debeljko, pili kavu iz termosice. Prehlađen, Debeljko bi se promešklojio svakih nekoliko minuta i žalio.

- Ne vjerujem da ćemo ugledati tog tipa. Mullendore ima zadnju smjenu. Ako bilo tko bude spazio svećenički ovratnik, tada će to biti on. Mi ćemo ovdje samo sjediti i smrzavati se.

- To mora biti večeras - izusti Roderick i natoči Debeljku još jednu šalicu kave, a onda stane motriti Tessine prozore. - Zašto? - Debeljko zijevne i opsuje antihistamine od kojih mu je bio začepljen nos i od kojih mu se samo spavalo.

- Jer je određeno da bude večeras.

- Isuse Kriste, bez obzira na sve, Roderick, ti se nikada ne žališ. - Debeljko još jednom zijevne i udari o vrata. - Bože, jedva držim otvorene oči. Ti prokleti lijekovi.

Roderick još jedanput promotri ulicu, prvo gore, a potom dolje. Nitko se nije ni pomaknuo.

- A zašto malo ne odspavaš? Ja ću paziti.

- Hvala ti. - Već napola spavajući, Debeljko zaklopi oči. - Samo deset minuta, Lou. Mullendore će ionako preuzeti za sat vremena.

Dok mu je partner lagano hrkao, Roderick je držao stražu.

Tess je od Lowensteinove već ponešto naučila o kanasti, kada je zazvonio telefon i prekinuo opuštenu ženski razgovor.

- U redu, vi se javite. Bude li to on, samo ostanite mirni. Budete li mogli, odugovlačite, pristanite na sastanak s njim, ako to budete morali. Pokušajte ga zadržati na mjestu.

- U redu. - I premda joj je grlo bilo suho, Tess podigne slušalicu i progovori prirodnim glasom. - Doktorica Court. - Doktorice, ovdje detektiv Roderick.

- Ah, detektive. - Mišići su joj se opustili, okrenula se i odmahнула glavom Lowensteinovoj. - Da? Ima kakvih novosti?

- Uхватili smo ga, doktorice Court. Ben ga je pokupio dva bloka dalje od vaše zgrade.

- Ben? Je li s njim sve u redu?

- Da, ne brinite. Nije ništa ozbiljno. Malo je ozlijedio rame za vrijeme uhićenja. Zamolio me da vas nazovem i kažem da se možete opustiti. Ed ga je odvezao u bolnicu.

- Bolnicu? - Sjetila se stolića s krvavim zavojima. - Koju bolnicu? Htjela bih otići onamo.

- Odvezen je u Georgetown, doktorice, ali nije htio da se uzrujavate.

- Ne, ne uzrujavam se. Odmah idem. - Sjetivši se žene koja joj je stajala za vratom, Tess se okrene prema Lowensteinovoj. - Trebali biste razgovarati s detektivkom Lowenstein. Hvala što ste nazvali.

- Svi smo sretni što je to napokon gotovo.

- Naravno. - Na trenutak je zaklopila oči, a onda pružila slušalicu Lowensteinovoj. - Uhvaćen je. - Potom je odjurila u spavaću sobu po torbicu i ključeve. Kada se u žurbi vratila po kaput, Lowensteinova je još uvijek izvlačila detalje iz Rodericka. Tess nestrpljivo prebaci kaput preko ruke i pričekala.

- Čini se da je bio čist posao - reče Lowensteinova i spusti slušalicu. - Ben i Ed su odlučili da se još malo provozaju ovim područjem i spazili su tog tipa kako izlazi iz neke uličice i kreće prema vašoj zgradi. Kaput mu je bio otkopčan, pa su primijetili da nosi reverendu. Nije se bunio kad su ga zaustavili. Ali kada mu je Ben pronašao naglavnik u džepu, očigledno je izgubio kontrolu, počeo se opirati i tražiti vas.

- O, Bože. - Željela ga je vidjeti, razgovarati s njim. Ali Ben je bio na putu u bolnicu, a Ben je bio na prvom mjestu.

- Lou kaže da su Bena samo malo zavili, ne zvuči ozbiljno.

- Osjećat ću se bolje kad to vidim vlastitim očima.

- Znam što mislite. Hoćete li da vas odvezem u bolnicu?

- Ne, sigurna sam da želite otići u postaju i saznati sve pojedinosti. Ne čini mi se da mi je više potrebna policijska zaštita.

- Ne, ali svejedno ću vas otpratiti do auta. Kažite Benu da sam rekla da je dobro obavio svoj posao. Dok je Ben prelazio preko parkirališta prema zgradi policijske postaje, Logan je zaustavio auto i izašao iz njega.

- Ben. - Bez šešira, bez rukavica, odjeven kao što je to rijetko bio, samo u reverendi, sustigao ih je na stubama.

- Nadao sam se da ću vas pronaći ovdje.

- Za svećenike noćas baš i nije dobro da hodaju uokolo, Tim. Vani je previše nervoznih policajaca. Mogli bi vas uhititi.

- Držao sam kasnu misu za sestre i nisam imao vremena da se presvučem. Mislim da imam nešto.

- Udite - reče Ed i otvori vrata. - Otpast će vam prsti. - Jako sam žurio - odvrati Logan i počeo trljati ruke da ih bar malo ugrije. - Danima sam razmišljao o svemu. Znao sam da ste se usredotočili na ime velečasnog Francis Moorea i nikako nisam mogao smetnuti s uma Franka Moorea kojeg sam poznao u sjemeništu.

- Još uvijek kopamo po tome - reče Ben i nestrpljivo pogleda na sat.

- Znam, ali ja sam bio s njim, znate, znam da je bio negdje na granici između sveca i fanatika. A sjećam se i sjemeništara koji je bio mladi od njega i koji je napustio sjemenište nakon svade s Mooreom. Sjećam ga se, jer je taj mladić postao poznati pisac. Stephen Mathias.

- Čuo sam za njega. - Sav uzbuđen, Ben mu price bliže. - Mislite da je Mathias...

- Ne, ne. - Ljut što nije u stanju govoriti dovoljno brzo i suvislo, Logan uzdahne. - Mathiasa nisam poznavao osobno, budući da sam već bio na sveučilištu kada je sve to započelo. Ali sjećam se glasina da je Mathias znao sve i svašta o sjemeništu. I zaista, iskoristio je mnogo tog unutrašnjeg znanja u svojim prvim knjigama. Sto sam više o tome razmišljao, stvari su tim više dolazile na svoje mjesto. A sjećam se da sam čitao i jedan njegov roman u kojem spominje mladog sjemeništara koji je doživio slom i otišao iz sjemeništa na kon što mu je sestra, blizanka, umrla od posljedica nelegalnog pobačaja. Očigledno je bio grozan skandal. Otkrilo se da je mladićeva majka u umobolnici, a da je i on sam liječen od shizofrenije.

- Hajdemo potražiti Mathiasa. - Ben je već pojurio niz hodnik, kad ga Logan zaustavi.

- Već sam to učinio. Samo nekoliko telefonskih poziva i uspio sam ga locirati. Živi u Connecticutu i savršeno se dobro sjeća tog incidenta. Taj je sjemeništara bio neobično odan, kako Mooreu, tako i Crkvi. Mathias kaže da se zove Louis Roderick.

Ben osjeti kako mu se krv ledi u žilama. - Sigurni ste?

- Da, Mathias je bio siguran, a kada sam ga pitao, prelistao je po starim bilješkama i provjerio. Spreman je doći ovamo i opisati ga. S takvim imenom neće biti teško pronaći ga.

- Znam gdje se nalazi. - Ben se okrene, uđe u ured i zgrabi prvu telefonsku slušalicu koja mu se našla pri ruci.

- Poznajete ga? - Logan uhvati Eda, prije nego što je i ovaj otišao.

- Policajac je. Jedan od nas, i upravo sada rukovodi vanjskim nadzorom Tessine zgrade.

- Dobri Bože - izusti Logan i počeo moliti, dok se u prostoriji ispred sve spremalo na akciju.

Poslali su policajce na Roderickovu adresu, a druge u Tessin stan. Kad je Ben krenuo prema vratima, Logan mu je bio za petama.

- Želim poći s vama.

- Ovo je posao policije.

- Možda se smiri kad ugleda svećenika.

- Samo se nemojte naći na .putu. - Projurili su kroz staklena vrata i gotovo pregazili Lowensteinovu.

- Što se to ovdje događa?

Napola podivljao od straha, Ben je dohvati za ovratnik kaputa.

- Zašto nisi s njom? Zašto si je ostavila samu?

- Što je s tobom? Kada je Lou nazvao i potvrdio da je počelo, više nije bilo razloga da tamo visim.

- Kada je nazvao?

- Prije dvadesetak minuta. Ali"rekao je da si na putu... - I premda je svjesno odbacivala i samu pomisao, izraz na Benovom licu joj je rekao sve. - O, Bože, zar Lou? Ali on je... - Policajac. Prijatelj. Lowensteinova ponovno dode k sebi. - Nazvao je prije dvadesetak minuta i rekao da je uhićenje proteklo u redu, da opozovem stražu i vratim se u postaju. Nisam uopće sumnjala. Bože, Ben, nisam ni pomislila na to da provjerim u stožeru. Bio je to Lou.

- Moramo ga naći.

Zgrabila je Bena za ruku, prije no što je mogao proći pored nje.

- Bolnica u Georgetownu. Rekao joj je da su te odvezli na Hitnu.

Nije mu trebalo ništa više pa da projuri preko stuba do auta.

Tess se dovezla na parkiralište nakon frustrirajuće vožnje od nekih dvadesetak minuta. Sve su ceste bile prohodne, ali to je nije spriječilo da udari o nešto i ošteti limariju. Rekla je samoj sebi da je dobra stvar u tome što je Ben već zbrinut i što čeka. I što je napokon gotovo.

Zalupila je vratima i gurnula ključeve u džep. Na povratku kući kupit će bocu šampanjca. Dvije boce, ispravila se. A potom će ostatak vikenda provesti u krevetu i piti šampanjac.

Ta joj je pomisao bila tako ugodna, da nije primijetila kako iz sjene izranja nečiji lik.

- Doktorice Court.

Najprije se prepala i uhvatila za vrat. A onda se nasmijala, spustila ruku i krenula prema tom čovjeku.

- Detektive Roderick, nisam znala da ste vi... Svjetlost je blistala na njegovu bijelom svećeničkom ovratniku.

Sve je kao u onom snu, pomislila je u trenutku panike, kada je mislila da je samo korak dijeli od sigurnosti, njezini su se najgori strahovi obistinili. Znala je da se može okrenuti i pokušati pobjeći, ali bila mu je nadohvat ruke i on bi je sigurno uhvatio. Znala je da može vrištati, ali nije sumnjala u to da bi je ušutkao. Potpuno i konačno ušutkao. Preostao joj je samo jedan izbor. Da se suoči s njim.

- Htjeli ste razgovarati ša mnom. - Ne, neće upaliti, očajnički pomisli. Ne, ako joj glas bude podrhtavao, ne, ako joj u glavi bude odjekivao vlastiti strah. - I ja sam željela razgovarati s vama. Htjela sam vam pomoći. - Nekoć sam mislio da možete. Imate blage oči. Kada sam pročitao vaša izvješća, znao sam da shvaćate da ja nisam ubojica. Tada sam znao da ste mi poslani. Da ćete biti posljednji, najvažniji. Bili ste jedina koju je Glas nazvao imenom.

- Pričajte mi o tom glasu, Lou. - Htjela se odmaknuti od njega, bar jedan korak, ali vidjela mu je u očima da bi ga i najmanji pokret potaknuo na nasilje. - Kad ste ga prvi put čuli?

- Kada sam bio dječak. Govorili su da sam lud, kao i moja majka. Bojao sam se i pravio se da ga ne čujem. A poslije sam shvatio da je to glas Božji koji me poziva u svećenički red. Bio sam sretan što sam bio odabran. Otac Moore je rekao da je tek nekolicina izabrana da izvršava Božje djelo, slavi Njegova otajstva. Ali i odabrani su podložni iskušenju grijeha. I odabrani su slabi, stoga prinosimo žrtvu, činimo pokoru. Poučio me je kako da obuzdam tijelo, kako da se oduprem iskušenju. Bičevanjem, postom.

Još je jedan komadić mozaika došao na mjesto. Emocionalno poremećeni dječak dolazi u sjemenište i odgaja ga emocionalno poremećeni muškarac. Ubit će je. Ubit će je, slijedeći put koji mu je bio zacrtan. Parkiralište je bilo posve prazno, a vrata Hitne nekih stotinjak metara udaljena.

- Sto je za vas značilo postati svećenikom, Lou?

- To mi je bilo sve. Moj je cijeli život bio oblikovan, razumijeti li? Oblikovan. U tu svrhu.

- Ali otišli ste.

- Ne. - Podigao je ruku kao da tamjanom kadi zrak, kao da sluša nešto što je samo za njegove uši. - Bilo je to poput bijele mrlje u mom životu. Kao da nisam ni postojao. Čovjek ne može postojati bez vjere. Svećenik ne može postojati bez svrhe.

Opazila je kako poseže u džep i vadi nešto bijelo. Kada su im se pogledi ponovno sreli, u očima joj se nazirao paničan strah.

- Pričajte mi o Lauri.

Pristupio joj je korak bliže, ali to ga je ime zaustavilo.

- Laura. Jeste li poznavali Lduru?

- Ne, nisam je poznavala. - Sada je držao naglavnik objema rukama, ali kao da je zaboravio na njega. Liječi, govorila je samoj sebi, suzdržavajući se da ne vrisne. Liječi, pričaj, slušaj. - Pričajte mi o njoj.

- Bila je lijepa. Ona krhka vrsta ljepote koja ne može dugo trajati. Majku je brinulo to što je Laura uživala promatrati se u zrcalu, češljati kosu, nositi lijepu odjeću. Majka je osjećala da vrag navlači Lauru na grijeh, na zle misli. Ali Laura se samo smijala i rekla da je nije briga za kostrijet i pepeo. Laura se mnogo smijala.

- Veoma ste je voljeli.

- Bili smo blizanci. Dijelili smo život prije života. Tako mi je govorila majka. Bog nas je spojio. Moj je zadatak bio da čuvam Lauru od blaćenja Crkve i svega onoga čemu su nas učili. Bila je moja briga, ali sam je iznevjerio.

- Kako ste iznevjerili Lauru?

- Bilo joj je samo osamnaest godina. Lijepa, nježna, ali više se nije smijala. - Nečujne su suze počele blistati na njegovom licu. - Bila je slaba. Nije me bilo da joj pomognem, a bila je tako slaba. Ilegalni pobačaj. Božji sud.

Ali zašto Božji sud mora biti tako krut? - Počeo je ubrzano i glasno disati. Rukom je pritisnuo čelo. - Život za život. To je ispravno i pravedno. Život za život. Molila me da joj ne dam da umre, da joj ne dam da umre u takvom grijehu koji će je poslati u pakao. Tada još nisam posjedovao moć da je odriješim. I premda mi je umirala na rukama, nisam posjedovao tu moć. Ta je moć došla kasnije, nakon vremena mraka i očajanja.

Mogu vam pokazati. Moram vam pokazati.

Zakoračio je još jedan korak prema njoj, i premda se nagonski odmaknula, uspio joj je zavezati šal oko vrata.

- Lou, vi ste policajac. Vaš je posao, vaša je uloga da pružite zaštitu.

- Zaštitu. - Drhtali su mu prsti kojima je držao šal. Policajac. Morao je staviti sredstvo za spavanje u Debeljkovu kavu. Bilo bi loše da je učinio nešto više, naudio drugom policajcu. Zaštita. Pastir štiti svoje stado.

- Nisam zaštitio Lauru.

- Ne, bio je to strašan gubitak, tragedija. Ali sada pokušavate pružiti nešto zauzvrat, zar ne? Nije li to razlog

tome što ste postali policajac? Da nešto pružite zauzvrat? Da zaštitite druge ljude?

- Morao sam lagati, ali nakon Laurine smrti to više nije bilo važno. Možda sam u policiji mogao pronaći ono za čim sam tragao u sjemeništu. Taj smisao svrhe. Poziva. Ljudskog zakona, ne Božjeg zakona.

- Da, prisegnuli ste da ćete održavati zakon.

- Glas se vratio, mnogo godina kasnije. Bio je stvaran. - Da, za vas je bio stvaran.

- Ne javlja se uvijek samo u mojoj glavi. Ponekad je to šapat u drugoj prostoriji, ili dolazi poput groma iz stropa ponad moga kreveta. Rekao mi je kako da spasim Lauru i sebe. Mi smo spojeni. Oduvijek smo bili spojeni.

Rukama je zgrabila ključeve u džepu. Znala je da će mu iskopati oči, ako stegne šal. Borba za opstanak. Osjećala je snažnu želju za životom.

- Odriješit ću vas od grijeha - promrmljao je. - I ugledat ćete Boga.

- Oduzeti život je grijeh. Oklijevao je.

- Život za život. Sveta žrtva. Osjetila je bol u njegovu glasu.

- Oduzeti život je grijeh - ponavljala je, a krv joj je udarala u ušima. - Ubiti znači prekršiti i Božji i ljudski zakon. A vi kao policajac i kao svećenik razumijete oba zakona. - Kada je začula sirenu, najprije je pomislila da ambulatna kola dolaze na Hitnu. Neće biti sama. Nije skidala očiju s njega. - Mogu vam pomoći.

- Pomozite mi. - Bio je to tek šapat, dijelom pitanje, a dijelom usrdna molba.

- Pomoći ću vam. - I premda joj je ruka drhtala, podigla ju je i položila na njegovu. Prstima je dotaknula svilu. Netko je zalupio vratima iza njih, ali nisu se pokrenuli. - Skidaj ruke s nje, Roderick. Skini ruke s nje i odmakni se.

Držiće ruku na Roderickovoj, Tess se okrene i ugleda Bena kako stoji nekoliko metara iza njih raširenih nogu, držeći pištolj u obje ruke. Lijevo od njega u istom je položaju stajao Ed. Začule su se i druge sirene, dok su se policijska kola slijevala na parkiralište.

. Ben, nije mi ništa.

Ali Ben nije gledao u nju. Netremice je gledao u Rodericka i u njegovim je očima Tess ugledala razgolićenu srž mržnje i nasilja. Znala je da će pucati, ako se odmakne.

" - Ben, rekla sam da mi nije ništa. On želi pomoć.

- Mići se s puta. - Da je bio siguran da je Roderick ". nenaoružan, poletio bi naprijed. Ali Tess se okrene i postavi kao štit.

. - Gotovo je, Ben.

Ed kratko mahne rukom i priđe.

- Moram te pretesti, Lou. A onda ti moram staviti lisice i privesti te u postaju.

i - Da. - Ošamućen i poslušan, podigne ruke i pojednostavi cijelu stvar. - To je zakon, doktorice?

- Da. Nitko vam neće učiniti ništa nažao.

j - Imaš pravo na šutnju - reče Ed i uzme Roderickovu ! policijsku značku.

- U redu, razumijem. - Nakon što mu je Ed stavio lisice na ruke, Roderickova se pozornost usredotoči na Logana.

- Oče, jeste li došli poslušati moju ispovijed?

- Da. Hoćeš da podem s tobom? - Dok je to govorio, , Logan dohvati Tessinu ruku i stisne je.

- Da. Tako sam umoran.

- Uskoro ćeš se odmoriti. Pođi sada s nama, a ja ću ostati s tobom.

. Pognute je glave koračao između Eda i Logana. - Blagoslovite me oče, jer sam grijешio.

Ben je pričekao dok nisu prošli pored njega. Tess je stajala na mjestu i promatrala ga. Nije bila sigurna da će se održati na nogama ako se pokrene. Vidjela je kako vraća pištolj u futrolu, a onda prijede pločnik u tri duga koraka i pride joj.

! - U redu sam, u redu sam - neprestano je ponavljala i bacila mu se u zagrljaj. - Ne bi to mogao učiniti. Nije mogao.

Ben je na tren odmakne od sebe, strgne šal s njenoga vrata i baci ga u snijeg. Rukama joj prijede po vratu da " se uvjeri da je sve u redu.

- Mogao sam te izgubiti.

! - Nisi. - Ponovno se stisnula uz njega. - Znao je, mislim da je cijelo to vrijeme znao da ga mogu zaustaviti. - I dok su joj suze olakšanja tekle niz dbraze, čvrsto ga je stegnula rukama. - Problem je u tome što ga nisam zaustavila. Ben, nikada se još nisam toliko bojala.

- Stala si između nas i zapriječila me.

Šmrcajući, odmaknula se tek toliko da priljubi svoje usne uz njegove.

- Štitila sam pacijenta. - On nije tvoj pacijent.

Morala je riskirati da će se održati na nogama još koju minutu. Odmaknula se i pogledala ga u lice.

- Da, jest. Čim završi administrativni postupak, započet ću s testovima.

Zgrabio ju je za kaput, ali kada mu je rukom dodirnula lice, samo je naslonio svoje čelo na njezino.

- Do vraga, sav se tresem. - I ja.

- Podimo kući. - O, dabome.

Črsto zagrljeni, otišli su do auta. Primijetila je, ali nije ništa rekla, da je prešao preko ruba pločnika. U autu se ponovno pripila uz njega. Nikada joj nitko nije bio tako čvrst ili tako topao.

- Bio je policajac.

- Bolestan je. - Tess ukrsti prste s njegovima.

- Cijelo je vrijeme bio jedna korak ispred svih nas.

- Mučio se. - Na trenutak zaklopi oči. Bila je živa. Ovaj put nije promašila. - Mislim da ću mu moći pomoći.

Neko vrijeme nije govorio ništa. Morat će živjeti s tim,

s tom njezinom potrebom da se daje drugim ljudima. Možda jednoga dana i sam povjeruje da i mač i riječ mogu donijeti pravednost.

- Hej, doktorice? - HmMMM?

- Sjećaš li se kada smo pričali o tome da odemo nekamo na par dana?

- Sjećam. - Uzdahnula je i pred očima ugledala otok s palmama i procvatim narančama. - O, da, i te kako se sjećam.

- Uskoro ću imati malo vremena. - Kad želiš da se spakiram?

Nasmijao se, ali i dalje se nervozno poigravao ključevima.

- Mislio sam da bismo na neko vrijeme mogli otići na Floridu. Volio bih da upoznaš moju majku.

Tess ga nije željela pogrešno shvatiti. Polako podigne . glavu s njegovog ramena i pogleda ga. A onda se on nasmiješio i njegov joj je osmijeh rekao sve što je trebala znati.

- Voljela bih upoznati tvoju majku.